

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Umudun ışııyla umutsuzluğun gölgesi arasında
kalmış bir kadına aşk yol gösterebilir mi?*

GRACE BURROWES

Bir Leydinin Sırları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir Leydinin Sırları

*Umudun ışıqlıyla umutsuzluğun gölgesi arasında kalmış
bir kadına aşk yol gösterebilir mi?*

Moreland Dükü'nün kızı Leydi Maggie Windham'ın, hayatını altüst edebilecek tehlikeli sırları vardır ve bunları saklamakta oldukça beşarılıdır. En azından şimdiye dek... Sırları ifşa olma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında ise kendisini bu felaketten kurtarmak için Dedektif Benjamin Hazitt'e başvurur. Ancak genç adam yardım etmek maksadıyla çıktığı yolda ona günden güne bağlanmaya başlar.

Benjamin, Maggie'nin geçmişiyile ilgili sır perdelerini tek tek kaldırırken, genç kadın onu kendisinden uzak tutmak için çabalar çünkü kimseye anlatamadığı gerçeklerin, ömrünün sonuna kadar mutluluğuna engel olacağı kaygısını yüreğinde taşımaktadır. Ancak aşkın yüceliğine ve karşı konulmazlığına direnebilmek düşündüğünden daha zordur. Genç kadın kalbi ile sırlara boğulan mantığı arasında bir tercih yapmak zorundadır.

Bir Leydinin Sırları

Grace Burrowes

1. Baskı: Eylül 2016

ISBN: 978-605-186-059-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Grace Burrowes

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans Aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191

Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Özgün Adı

Yayın Yönetmeni

Çeviren

Editör

Düzeltili

Sayfa Tasarım

Kapak Tasarım

: Lady Maggie's Secret

: Şahin Güç

: Didem Ulucan

: Gamze Büyükkaya

: Işıl Kocaoğlu

: Elif Yavuz

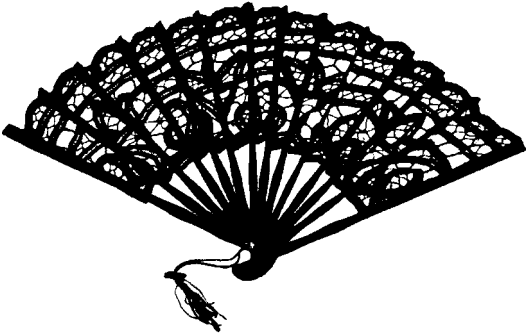
: Alla Özabat

NİHAL

GRACE BURROWES

Bir Leydinin

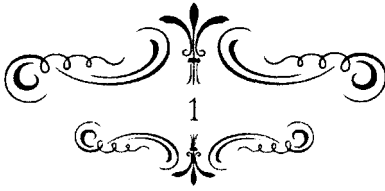
Sırları

Çeviren: Didem Ulucan

Bu kitap ablalara, özellikle de yufka yürekli, kararlı, nazik, pratik, zeki, herkesin imkânsız gördüğü görevleri üstlenerek onlara başarılı olunabileceğini gösteren, güzeller güzeli, benim en büyük ablam Gail Cecelia'ya adanmıştır.
Gail, seni tanıyan herkes için bir nimetsin.

“Eski püskü, kör olası şey buralarda bir yerlerde olmalı.” Maggie Windham yatağın eteğini indirip gardırobuna ters ters baktı. “Sen oraya bak, Evie, ben giyinme odasına bakacağım.”

“Giyinme odasına baktık,” dedi Evie Windham. “Hemen çıkmazsak annemin haftalık çay partisine geç kalacağız ve Düşes’in geç kalanlara hiç tahammülü yoktur.”

Maggie yatağın kenarına oturarak, “Dük Hazretleri hariç,” diye cevap verdi. “Neden geç kaldığımızı öğrenmek isteyecek ve bana şu ‘ah-Maggie’ bakışlarından birini atacak.”

“Ah-Evie, ah-Jenny ya da ah-Louisa bakışlarından daha kötü değil.”

Maggie derin bir iç çekerek, “İnan bana, çok daha kötü,” dedi.

“Ben en büyüğünüzüm. Her şeyi daha iyi bilmem, hareket etmeden önce düşünmem gerek. İyi bir örnek olmalıyım. Bunun sonu yok.”

Evie gülümsedi. “Önümde senin gibi bir örnek olmasından memnunum, seni kendime örnek alıyorum. Kafana göre takılıyor-sun, istediğin gibi gelip gidiyorsun. Kendine ait evin ve paran var. Hayatından kendin sorumlusun.”

Maggie onun gülümsemesine karşılık vermedi. “Yüz karasının tekiyim ama çoğu zaman mudu bir yüz karası. Hadi, şimdi gidelim. Artık odamı döndüğümde altüst ederim.”

Evie onun koluna girdi ve Maggie’nin yatak odasından çıkarlar-ken boy aynasının önünden geçtiler.

Zıtlıkların mükemmel tezabürü, diye düşündü Maggie. Windham kız kardeşlerin en büyük ve en küçük üyesi olarak kitap desteğiydiler. Akli başında hiç kimse, babalarının aynı kişi olduğunu düşünmezdi. Evie ufak tefek, sarışın ve narin bir kızken, Maggie annesinin toprakla uğraşan Kelt atalarının özelliklerini taşıyan, uzun boylu, ateş kızılı saçlı ve gülbüz yapıli biriydi. Şans eseri, Moreland Düşesi Esther de dahil olmak üzere Windham kardeşlerin hepsinin gözleri yeşildi.

Maggie, Evie’yle birlikte at arabasındaki yerlerine otururken, “Yine geçit töreni mi olacak?” diye sordu.

“Kızlar arasında bir parti. Kız kardeşlerimiz migrenlerden, burkulan bileklerden, karın ağrılarından ve aylık rahatsızlıklarından tükenmiş durumda. Annem bizi doğrudan Almack’s’a* sürükleyecek. Doğrusu Sophie, baronuyla birlikte basit bir köy hayatı yaşadığı için şanslı.”

“Ben senin kadar imrenmiyorum.” Oysa imreniyordu. Sophie’nin yakınlarda yaptığı mutlu evliliğine gıpta ediyor, hatta içten içe artan bir yoğunlukta onu kıskanıyordu.

“Sen balo salonlarındaki sıranı savdın, Maggie. Gerçi, Dük ve Düşes’in kutsal evlilik bağı kurabilmen için sıraya dizdiği gözde bekârlardan nasıl sıyrıldığını bir türlü anlayamıyorum.”

* 18. ve 19. yüzyılda kadın ve erkekleri birlikte kabul eden, Londra sosyetesinin müdavimi olduğu kulüp. (f.n.)

“Sarsılmaz bir kararlılıkla. Evlilik tekliflerini teker teker geri çeviriyorsun. Ayrıca dürüst olmam gerekirse Evie, babam bizim evlendiğimizi görmeye Düşes kadar istekli değil. Kızlarına hiç kimseyi layık görmüyor.”

“O zaman Sophie, baronuyla evlenerek bazı şeyleri bozdu.”

Gözleri karşılaştınca kıkırdadılar. Yine de Maggie, Evie’nin güzel ve yeşil gözlerinde belli belirsiz bir endişe gördü ama o, evlenmemekteki kararlılığının değerini biliyordu. Ülkedeki bütün sivilceli oğlanlardan ve dul şövalyelerden kurtulmakla uğraşarak geçirdiği uzun ve sıkıntılı yıllardan sonra, nihayet otuz yaşın getirdiği dingin ve huzurlu günlere ulaşmayı başarmıştı.

Babası bunun bir yenilgi değil, ateşkes olduğunu söylese de hâlâ zaman zaman eski inadını sürdürüyordu. Maggie’ye kendi hayatını kurması için izin verilmişti ve o zamandan sonra iç rahatlığında gözle görülür bir iyileşme olmuştu.

Tabii ki uğraşması gereken vergiler ve ödemeler vardı. Ayrıca zaman zaman Düşes’in haftalık çaylarına katılması da bekleniyordu. Her hafta olmasa da bu kadarı bile Maggie için gereğinden fazla sıkı. Balo salonunu şereflelendirmeye tenezzül ettiklerinde, erkek kardeşlerinin yanında durur, geç kalmanın nadir nimetinden yararlanırdı. Ara sıra, bir süreliğine Moreland’de kız kardeşlerine katılır, dükalığındaki yerini alırdı.

Fakat çoğunlukla saklanırdı.

Kare şeklindeki büyük bir bahçenin gerisine inşa edilmiş heybetli ve büyük yapıya ulaştılar. Dükalık konağı hem ailenin evi hem de Moreland Dükü’nün parlamenter manevralarını yaptığı lojistik bir merkezdi. Ona düklüğü kazandıran politikayı seviyordu.

Ve düşesini de.

Düşes'in çay saati yaklaştığı sırada bir toplantısı varsa mutlaka ara verilirdi çünkü hizmetçilerin ve gelen giden konukların koşuşturduğu konağın girişi arı kovanı gibi olurdu. Ayak işlerine bakan hizmetçiler centilmenlerin eldivenlerini, şapkalarını, bastonlarını verirken, hanımefendilerin eldivenlerini, bağcıklı şapkalarını ve şallarını alırlardı.

Maggie duvarın kıyısından yan yan yürüyerek bir ayna buldu ve başına tutturduğu dantel şalın tokalarını çıkarttı. Omuzlarına düşen danteli almak için çektiği sırada, kumaş bir şeye takıldı.

Çekiştirmek bir işe yaramadı ama arkasından mırıldanarak küfreden birinin sesi geldi.

Lanet olsun mu? Maggie topluluğun içindeki bir hanımefendi olarak yanlış duymuş olabileceğine karar verdi ve neler olup bittiğini anlamak için aynaya baktı.

Ah, hayır.

Mayfair'deki konaktaki bütün erkekler dururken, neden o?

"Kıpırdamadan durursanız bizi bu durumdan kurtaracağım."

Güzel, yeşil dantelden şalı, onun yakasındaki çiçeğe takılmış, koyu pembe Şam gülünün dikenleri büyük ihtimalle şalını mahvetmişti. Maggie hafifçe yan döndüğünde saçının da çekildiğini hissederek dehşete düştü.

Saçını tutan toka, serbest kalan gür kıvılcık lüleyle birlikte gözünün önüne düştü.

"Harika." Tokayı çıkartmak için uzandığında, bu kez eli şala takıldı. Şal onunla adamın yakası arasında gerilince, saçının çekilmesine ve bir lülenin daha serbest kalmasına neden oldu.

Bir Leydinin Sırları

“İzninizle.” Bu bir rica değildi. Adamın elleri çıplak, parmakları çevikti. Maggie’nin saçına uzanarak birkaç tokayı daha çıkarttı. Geriye kalan kızıl bulutun tamamı karmakarışık bir halde omuzlarından aşağıya döküldü.

Bay Benjamin Hazlit’in koyu renk kaşları havalanınca, Maggie kısa bir an için bile olsa, onu ne yapacağını bilmez halde görmenin hazzını yaşadı. Ancak adam hemen kendini toparlayarak, üzerinde tokalarla hâlâ saçına dolaşık halde duran şalın ucunu Maggie’ye verdi. Maggie şalı tutarken Hazlit de kör olası çiçeği dantelden kurtardı ve sanki onu mutlu etmek için kopardığı bir çiçekmiş gibi Maggie’ye uzattı.

“Özrümü kabul edin, Leydim. Tamamıyla benim hatam.”

Hazlit ona gülüyordu. Bu yakışıklı ve esmer adamın, Moreland Dükü’nün gayrimeşru kızı Maggie Windham’ı hizmetçilerin, kız kardeşlerinin ve babasının Lortlar Kamarası’ndan arkadaşlarının önünde, komik bulması bardağı taşıran son damlaydı.

Ona vurmak istedi ama bunun yerine Hazlit’e biraz daha yaklaşıp değerli taşlarla süslü bir iğneyle sapından tutturulmuş, mis gibi kokan çiçeği çekti.

“Bir saniye kıpırdanmadan durursanız, Bay Hazlit hemen düzelteceğim.” Adam uzun boylu olduğundan, Maggie ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. Bu, erkeklere tepeden bakmayı seven Maggie için affedilmez bir hataydı. Yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi ve küçük iğneyi onun tenine batıracak kadar derine sokarak yeniden yerleştirdi.

“Çok özür dilerim,” dedi boyunbağına fiskeyle vurarak. “Tamamıyla benim hatam.”

Hazlit’in gözlerindeki muzip parıltılar kaybolup yerine hic

lenmediğini gösteren bir ifade geldiğinde, Maggie gözle görünür bir şekilde rahatlamıştı.

“Eldivenleriniz, efendim?” Bir uşak, Maggie’nin beline kadar inen saçlarına bakmamaya çalışarak yanlarında belirdi. Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Maggie eldivenleri alıp Hazlit’e uzattı.

“Kendi başınıza giyebilir misiniz, yoksa size biraz daha mı yardımcı olmam gerekecek?” Karşısındaki üç yaşında bir çocukmuş ve bu tip işleri tek başına yapamazmış gibi eldivenlerden birini alarak açtı.

“Teşekkür ederim.” Birinci eldiveni ikincisi takip etti ve Hazlit eldivenlerini giydi.

İkinci eldivenini giyerken, eli hafifçe Maggie’nin eline sürtündü. Maggie bunun kasıtlı olduğunu sanmıyordu çünkü Hazlit’in yüzündeki ifade birden donuklaşmıştı. Tam Maggie önce davranarak gideceken, Hazlit şapkasıyla başının üzerine hafifçe vurarak onu selamladı.

Maggie de karşılığında, saçlarının öne düşmesine aldırmadan reverans yaptı. Sessizce, “İyi günler,” diye mırıldandıktan sonra kasıtlı olarak ona arkasını döndü. Bu hareketi ilgisiz bir gözlemciye kaba görünmeyebilirdi ama Hazlit’in, hareketinin altındaki mesajı aldığını umuyordu.

“Ah, Mags.” Evie aceleyle yanına geldi. “Annem seni bu halde görmeden üst kata çıkalım. Saçına dolanmış kumaş yığınınını düzeltti. “Sen tamamen kırıştırmadan seni şu şaldan kurtaralım. Tanrı aşkına, bu hale nasıl geldin?”

“Çatısının altında adamın kızlarına bakmak olacak şey değil.”

Deene Markizi Lucas Denning, kısık sesle konuşmuş olmasına rağmen, Benjamin Hazlit onu duymuştu.

Uşaktan bastonunu alırken, “Sen de bakmaktan gayet hoşnut görünüyordun,” dedi.

Deene etrafına bakındı. “İhtiyatlı ve mesafeli bir şekilde. Kızın üzerine atlayıp soymak ister gibi değil. Tanrı aşkına, sen o kadına ne yaptın? Saçları, Kahire’deki genelev dışında, gördüğüm en muhteşem şeydi.”

Hazlit, Deene’in yakışıklı yüzünün ortasına yumruğunu indirme isteği duydu. “Şimdi kaba olan kim?”

“İkimiz de.” Deene sırtınca, İskandinav izleri taşıyan yüzü çocukça bir ifadeye bürünmüştü. “Ama Leydi Maggie bana bir aile dostu olmanın ötesinde dikkat etmeyeceği için, küçük düşürücü bir harekette bulunmaz, yani pek önemli değil. Biftek yemek için kulübe gidiyor musun?”

“Eve gitme taraftarıyım. Güzel bir gün, bu yüzden yürüyerek gideceğim.”

“Seni götürebilirim. Biz konuşurken arabacım atlarla birlikte yürüyebilir.”

“Teşekkürler ama iki saat oturup kraliyetin durumu hakkındaki yorumları saygıyla dinledikten sonra biraz temiz hava almak iyi gelecek.”

Ayrıldılar. Hazlit yaramazlık yapmaya eğimli, kızıl saçlı bir Amazon tarafından alıkonmamış konukların peşinden yürümeye başladı.

Dürüst olmak gerekirse, bu küçük sorun özellikle tasarlanmış değildi ve öyle de sona ermesi gerekiyordu. Leydi Maggie onun çiçekle ilgili aptalca davranışının ve sözlerinin anlamını kavrayamamış, yakasındaki iğneyi bilerek ona batırmıştı.

Aslında ona bir iyilik yapmıştı çünkü omuzlarından aşağıya dü-

şen ateş ve ipek karışımı saçlarının görüntüsü karşısında aklını kaybetmişti. Onun tarçınla süslenmiş temiz ve güzel kokusunu duymuş, parmaklarını uzun ve yumuşak saçlarına dolamak istemişti. Bu hissi ustalıkla geçiştirme çabası mantığını perdelemişti. Leydi Maggie de bunu hissetmiş olmalıydı.

Bir hanımefendiyi pek sık darıltmazdı ama Moreland'ın gayrimişru çocuğunda onu yoldan çıkaran, dikkatini dağıtan, doğasının kaba yanını ortaya çıkartan bir şeyler vardı. Sadece birkaç kez karşılaşmışlardı ve bunların çoğu Hazlit balo salonundan, gece matinelelerinden ve öğleden sonra verilen çay partilerinden kaçarken olmuştu. Üvey erkek kardeşinin, Windham kızlarının evleneceği adaylar arasında yer alması nedeniyle Hazlit'in mesafesini koruması daha zorunlu hale gelmişti.

Sosyal açıdan, özellikle de işi açısından bu tür davetlere katılmaya devam etmek zorundaydı ama insanlar yüksek düzeydeki törenlere onun geldiğini görmekten memnun olmaz, gittiğini gördüklerinde rahatlarıydı. Parlamentoyla ilgili işler biraz daha iyiydi. Hazelton Kontu'nun iyiliği için –ki görünürde ona çalışıyordu– az önce Moreland'de olduğu gibi, stratejik toplantılara da katılıyordu. Moreland ve unvan sahibi diğer beyler bunu biliyor ama ağızlarını kapalı tutuyorlardı.

Bayan Windham'ın ağzıysa açık kalmıştı. Sadece bir an için çenesi düşmüştü. Tahminen Hazlit'in bakışlarındaki ateş yüzünden. Bu onun için hiç iyi değildi. Bayan Windham hayata şanssız bir başlangıç yapmasına rağmen, bir hanımefendiydi ve o da bir centilmen.

Yani çoğu zaman.

Şehirdeki evine gitmesi yarım saatten az sürdü ama bu, Dük'ün toplantısında aldığı pis kokuları kafasında toparlayabilmesi için yete-

rince uzun bir zaman değildi. Moreland, 'Tory'nin' sadık bir hizmetkârıydı. Saray için çalışan bu insana gerçekten sempati duyuyordu. Plan aşamasındaki konular üzerinde bile ılımlı kişilerden etkili bir biçimde oy toplamaya çalışmasını görmek gerçekten çok şaşırtıcı olabiliyordu.

Yine de Moreland'in toplantısı o kadar uzun sürdü ki, sık sık şikâyetler ve suçlamalarla sekteye uğradı, toplantının tadı kaçtı.

Hazlit şapkasını, bastonunu ve eldivenlerini kâhyasına verip holdeki sarkaçlı büyük saate baktı ve kütüphaneye yöneldi. Gecenin yükümlülüklerini yerine getirmeden önce hâlâ mektuplar ve raporlarla ilgilenecek birkaç saati vardı.

Masasına oturmadan önce Wordsworth'ün" bir cildini bulana kadar kütüphanenin raflarını inceledi. Yakasındaki küçük gülü çıkarttı ve dikkatli bir şekilde kitabın sayfaları arasına yerleştirdi. Sonra kendini çalışmak için zorladı.

"Valentine!" Maggie odasına habersiz gelen uzun boylu, esmer adama uçarcasına koşarak sarıldı. "Seni ne kadar çok özledim, yaramaz şey. Seni hain! Şehre ne zaman geldin! Ellen da seninle birlikte mi?"

Valentine onu sıkıca kucakladı. Yılbaşından beri yeni evlendiği eşiyle kırsal bölgede yaşayan tek erkek kardeş olarak, kız kardeşine verebileceği en güzel şey güvenilir, içten bir kucaklamaydı. Maggie'nin omzuna sarılıp onunla birlikte pencerenin önündeki oturma yerine yürüdü.

"Ellen yolculuktan kaçınmasıyla ilgili ricamı kabul etti," dedi Valentine. "Sana bir mektup gönderdi." Val ona katlanmış bir kâğıt uzattı.

* 18. ve 19. yüzyılda İngiltere kralına bağlılığıyla bilinen muhafazakâr parti.(f.n.)

** Romantik dönemin önde gelen İngiliz şairlerinden biri. (f.n.)

Ellen'in güzel elyazısıyla yazdığı nota göz atarken, "Ellen iyi mi?" diye sordu. Az önceki mutluluğu azalır gibi oldu. Ellen ve Val kısa bir süre önce evlenmişlerdi ve şimdiden mutlu olayın gerçekleşeceği anı bekliyorlardı. Onlar adına mutluydu. Gerçekten mutluydu ama biraz da kıskanıyordu.

"Ellen gayet iyi ama benim sinirlerim için aynı şeyi söyleyemem. Onun büyüdüğünü düşündükçe sinirlerim fena halde yıpranıyor. Mags..." Oturma odasındaki karışıklığa baktı. "Şehre, kız kardeşimin sinir nöbetleri geçirdiğini görmek için mi geldim?"

Maggie Windham'ın sevdiği erkekler varsa, onlar sadece ailesinin erkekleriydi: Babası, erkek kardeşleri, Tony Amca ve kuzenleri. Hepsi çok iyi insanlardı. Onun, kız kardeşlerinin ve Düşes'in üzerine titriyorlar, onlar için gereğinden fazla endişeleniyorlardı.

"Elbisemin üzerine taktığım, en sevdiğim süsümü kaybettim. Onu aramaya kendimi biraz fazla kapırdım."

"Sana başka bir tane alırım. Şehre Filarmoni Topluluğu'yla prova yapmak için geldim ama Düşes'in casusları beni çoktan fark etmiştir. Annem tarafından sorguya çekilmeden seni alışverişe götürebilirim."

"Burada kalabileceğini biliyorsun. Konakta kalmak zorunda değilsin ya da Gayle'de de kalabilirsin, evlerinde oda var."

"Gayle de söyledi." Val ayağa kalktı ve odada dolaşarak etrafı toparlamaya başladı. Zümrüt yeşili gözleri, biraz uzun olan simsiyah saçlarıyla insanı günaha davet edecek kadar yakışıklıydı. Her türlü klavyede, en güzel melodileri çalabilecek büyümlü elleri vardı.

Fakat Windham'lara özgü, ailesinin üzerine gereğinden fazla düşme ve endişelenme huyu, yaklaşan babalıkla birlikte daha da artmış gibiydi.

"Sen benim oda hizmetçim değilsin, Val." Maggie araştırırken

rasgele attığı yastıkları düzeltmek için ayağa kalktı.

Val, “Ben senin biricik küçük erkek kardeşinim,” diye cevap vererek üzerinde küçük gül işlemleri olan bir çift dans ayakkabısını havaya kaldırdı. “Çok hoş ama pek kullanılmamış gibi. Hâlâ bir münzevi gibi mi yaşıyorsun, Mags?”

Tek kollu uzanma koltuğunun üzerindeki yün battaniyeyi katlayan Maggie, “Dışarı çıkıyorum,” dedi. “Düşes, bana izin verilen, seçtiğim bu hayatı yaşamama asla imkân tanımayacak.”

“Ben de öyle.” Val bir ayakkabı daha kaldırdı. “Bu akşam Winterthur’lerin balosuna katılıyorum. Koruyucum olarak benimle birlikte geleceğini söyle. Şen dulların evli erkekleri meşru ve kolay bir hedef olarak gördüklerini bilseydim bu geceki daveti büyük ihtimalle geri çevirirdim.”

“Toplum içinde yüzünü göstermeden önce anneni ziyaret et-sen iyi olur,” diye uyardı Maggie. “Bugünkü çayını zar zor içebildi. Karının mutluluğu ve sağlığı hakkında seni şahsen sorguya çekmeyi çok istiyor.”

“O senin de annen.” Sedir sandığın açık duran kapağının üzerinde kalın bir örtü oluşturan ipek çorapları kaldırmaya başladı.

“O benim annem değil. Valentine, bunlar benim iç çamaşırlarım.”

Val omzunu silkti. “İç çamaşırlarını severim. Güzel şeyleri ve güzel kadınları da severim. Bu gece benimle birlikte dansa gel, Mags. Sensiz hiçbir yere gitmem.”

“Tamam ama konağa uğradıktan sonra beni almaya gelirsin.”

“Yeterince adil.” Val çoraplardan birini boyunbağı gibi boynuna sararak ona gülümsedi. “Zaten Düşes’e benimle birlikte baloya geleceğini söylediğimde, çayımı bitirmeme bile izin vermeyecektir.”

“Kız kardeşinin şahsi eşyalarına saygısızlık etmeyi kes.” Val’in

boynunda çok komik görünen çorabını almaya çalıştı. “Bu arada sen nasılsın? Yorgun görünüyorsun.”

“Yeni bir beste üzerinde çalışıyorum ve bu bütün zamanımı alıyor. Ellen çok anlayışlı. Hatta gereğinden fazla.” Konuşurken, Maggie’nin makyaj çantasından küçük bir müzik kutusu çıkarttı.”

Maggie, “Bunu bana sen vermiştin,” diyerek onun zarif elleriyle kutunun kapağını kaldırmasını izledi. “Benim için çalmadan buradan gideceksin, değil mi?”

“Beni bu dünyada herkesten fazla dinledin. Yine de biri kusursuz bir şekilde Beethoven’dan birkaç ölçü mırıldansa, ben olduğumu anlamazsın.”

“Tanrı aşkına, kimse Beethoven mırıldanmaz.” Maggie onu incelemek için başını hafifçe kaldırdı. Küçük erkek kardeşi evlendikten sonra çok büyümüş, daha fazla olgunlaşmıştı. “Ellen gerçekten iyi mi?”

“Seni inandırmak için mektubunda da özellikle belirtti.” Val müzik kutusunu kendine has gülümsemesiyle yerine bıraktı. “Bel Canto’dan ayrılmadan önce, Dev’den bir mektup aldım.” En büyük erkek kardeşlerinin güzel elyazısıyla yazılmış uzun mektubu Maggie’ye verdi. “Anlaşılan, kadın milletiyle işler tıkrında.”

“Şanslı Devlin.”

“Onu özlüyorsun, değil mi?”

“Tabii ki onu özlüyorum.” Maggie yatağın üzerine oturdu. Val’in keskin algılama yeteneğini hem takdir etmiş hem de buna biraz içlerlemişti. “Yaşlarımız yakın ve ikimiz de...”

“Gayrimeşru olarak doğdunuz.” Val odanın diğer ucundan gelerek Maggie’nin yanına oturdu ve sol elini sağ elinin içine alarak, “İkiniz de meşrusunuz. Evlat edinildiniz ve her yerde kabul gördünüz. Yine de bu düşünce aklınızdan hiç çıkmıyor,” dedi.

“Bu durum bir kadın için çok daha farklı, Val. Fransız erkeklerine asılıp onlardan birini kaparak renklerini kimseye yutturamam ya da dünyadaki saygınlığımı garanti altına alamam. Oysa Devlin bir kont.”

“Hâlâ bizim kardeşimiz.” Val, Maggie’nin serbest kalan bir lülesini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Üstelik bana seninle ilgilenmek ve burnunu o iğrenç kitaplarından çıkartmanı sağlamak gibi zorlu bir görev verdi. Bahar geliyor, Mags. Dans zamanı.”

Bu neşeli bir davet gibi değil, daha çok bir ders gibi görünüyordu.

Hey Tanrım!

Maggie ayağa kalktı. “Hadi, kış kış. Anneni ziyarete gidiyorsun. Gözünün önünden ayrılmanı istemeyecektir.”

Val da ayağa kalkarak, “Saat sekizde geleceğim ama senin arabayı alalım,” dedi. “Dev’in mektubunu oku. Hemen bir cevap beklediğinden eminim.”

“Okuyacağım. Saat sekizde görüşürüz. Ancak bütün gece dışarıda kalmaya hiç niyetim yok, Val.”

“Benim de.”

Val, Maggie’yi garip bir ruh halinde bırakarak gitti. Ne zaman dükalık ailesinden biri onu kendi evinde yalnız bırakarak buradan gitse aynı şeyi hissediyordu. Oysa yıllarca bunu yapmaları için onlara yalvarıp yakarmıştı.

“İyi akşamlar, Bay Hazlit.”

Winterthur’lerin kâhyası, unvan sahibi konuklar için kullandığı gür tonla olmasa bile onu da saygıyla karşıladı. Karşılama şekli ayrıydı. İsteksiz, tereddütlü, hatta biraz kiskanarak ama saygıdeğer birinin bun-

ları yapmaması gerektiğini bilen kibar bir hoşgörüyü. Benjamin Hazlit.

Aslında o da böylesini tercih ediyordu. İşi için daha iyiydi. Teşrifatçı onun ismini mırıldanarak söylediğinde geniş merdivenlerin tepesinde duraksamadan, yavaşça, devasa büyüklükteki avizenin altında dolanıp duran kalabalığın arasına yöneldi.

“Hazlit.” Lucas Denning sırtarak onu başıyla selamladı. “Dansın şimdiye kadar başlamış olacağını düşünmüştük.”

“Orkestranın akort ettiğini duyuyorum ama ilk ayarların yapılması her zaman biraz vakit alır. Hangi sosyal afet seni kulübünden çekip çıkardı?”

Deene kolalanmış yakasının üzerinde bir parmağını gezdirirken, güzel ve süslü giysiler içindeki hanımlara baktı. “Haleflere karşı vazifelerimle ilgili olarak annemin verdiği bir başka ders. Başka biri de hangi sosyal afetin *senin* katılmana yol açtığını sorabilir. Ev sahipleri, senin ortaya çıkışının güzel bir şeye mi yoksa endişelenmeyi gerektirecek bir duruma mı vesile olduğunu asla bilemiyorlar.”

Hazlit balkon şeklindeki minstrel* sahnesinin gölgesine doğru bir adım atarak görünür bir şekilde arkadaşını inceledi. “Hepimiz senin gibi mükemmel bir ilah değiliz. Sende bu unvan varken, hâlâ evlenmemiş olman gerçekten çok şaşırtıcı.”

Deene omzunu silkti ve Hazlit onun numara yapmadığı izlenimini edindi. “O kelimeyi söyleme. Ayağıma pranga bağlamayacak kadar gencim.”

“Çok genç olanlar, sosyeteye ilk kez tanıtılan genç kızlar. Oyuncak bebeklerini bırakmadan onlarla evlendiriyoruz.”

* 19. yüzyılda, müzisyenlerinin konukların göremeyeceği şekilde balkonlarda olduğu, esprilerle birbirine bağlı şarkı ve dans gösterilerinin yer aldığı bir çeşit müzikal. (ç.n.)

“Bir de şöyle düşün. Yakında evlendirilecek kişi sen olacaksın.”

Servis yapan erkek hizmetçi yanlarına yaklaşarak elinde dikkatle tuttuğu tepsiden onlara şampanya ikram edince sustular. Deene kadehini kafasına diktikten sonra sinsi adımlarla oyun odasına yöneldi. Çöpçatanlardan kaçma niyetinde olduğu belliydi.

Doğrusu aynı şeyi yapmak çok çekiciydi ama gece daha yeni başlamıştı. Bu da henüz kimsenin, istediği bilgileri ve aradığı cevapları ona verecek kadar sarhoş olmadığı anlamına geliyordu. İçki servisi yapılan bara giderek ikinci kadeh şampanyasını aldı ama hiç içmedi.

Dansa kaldırılmadığı için kenarda bekleyen kadınlar ve refakatçiler, sıkça gözden kaçırılan bilgi kaynaklarındandı. Bu yüzden Hazlit, aşk merdiveni çiçeklerinin aralarına oturmuş hanımefendileri inceledi ve kimlerle dans edeceğini aklına not etti.

Evvela Abigail Norcross’a eşlik edecekti.

Sonra Lort Norcross’un ketum refakatçisinin ilgisini çekecekti.

Belki Norcross’un dul kız kardeşiyle de ilgilenebilirdi.

Vals başlayana kadar bir şeyler öğrenebilirdi. En son kimin ortaya çıkıp kendini göstereceğini, gövde gösterisi yapacağını söylemek zordu. Bu yüzden gecenin bundan sonrasında olabileceklere kapıyı açık bırakarak kendini hazırladı.

“Helene, seni görmek ne güzel.” Maggie arkadaşının elini sıktı. “Biraz kenara kay da seninle birlikte oturarak hasta numarası yapabileyim.”

“Seni Lort Val’la dans ederken gördüm. Yeni karısı olmadan yüzünü göstermesi çok cesurca.”

“O, *cesur* biridir.” Her koşulda Maggie’den çok daha cesur.

Helene, Norcross Anders'ın bankta onun için açtığı yere yerleşirken eteklerini topladı. “Beş erkek kardeşin en küçüğü olarak büyümek Val'i diğerlerinden daha sakın, dikkatli ve çok daha kararlı yaptı. Şimdi, bakalım kim kendini gülünç duruma düşürecek ve hangi erkek av arayışında olacak?”

“Sen bir dans gecesinde bu tip yaklaşımlara maruz kalacak dul bir kadın değilsin, Maggie.”

Maggie, “Ben dans etmiyorum,” diyerek dans ayakkabısı içindeki ayağını kaldırıp parmaklarını oynattı. “Ve sen de hiçbir yere gitmiyorsun. Gece bitene kadar buradayım. Sen de beni aynı şekilde eğlendirebilirsin, Helene.”

“Sosyeteye yeni sunulan kızlar Deene burada olduğu için çok heyecanlı. Söylentiye göre kendine bir eş arayışındaymış.”

“Deene’i severim,” dedi Maggie. “Sahte gülümsemelerle etrafına bakıp anlamsız iltifatlarla ve boş laflarla ikiyüzlülük etmiyor.”

“Birisi onun tanınmış ama ahlaksız biriyle arkadaşlık ettiğini duymuş,” dedi Helene. “Onların yerinde olsam çoğu akranından önce Deene’e yanaşırdım. Bak, orada. Tanrı kolundaki aptalın yardımcı olsun. Tavşan avlamaya gitmişken erkek bir domuzla karşılaşmış gibi görünüyor.”

“Çok iğrençsin, Helene.” Maggie el çantasını inceliyormuş gibi yaparak gülümsemesini sakladı.

“Gerçekler çoğu zaman iğrençtir.”

Bir süre sohbet ettiler. Helene hoş, tuzu kuru, varlıklı bir duldu. Birkaç servet avcısı kararlı bir şekilde onu dansa kaldırmaya çalıştı. Maggie, Helene’in onları nazik bahanelerle ustaca geri çevirmesini izledi. Ancak Benjamin Hazlit yaklaşırken, farklı bir taktik benimseydiğini fark etti.

Oh, hayır... Gece elbisesiyle fazlasıyla mükemmel görünmüyor muydu? Esmer teni ve saçlarına rağmen, keten kumaş mum ışıkları altında parlıyordu. Siyah gece elbisesiyle tatlı bir tezatlık yaratan altın yaka iğnesi ve kol düğmeleri ışıltıyordu. Salondaki unvan sahibi erkekler kadar şıktı. Fakat uzun boyu ve duruş biçimiyle elbiseyi herkesten daha iyi taşıyor, gerçekten göz kamaştırıcı görünüyordu.

Bu kez gül yoktu. Yakasında parlak kırmızı renkte bir karanfil vardı. Onun elini tuttu ve eğilerek selamladığında Maggie karanfilin kokusunu hissetti.

Elini gereğinden fazla tutmuştu. Aptal!

“Leydi Anders’in bu valsle beni onurlandırabileceğini umuyordum,” dedi.

Leydi Helene yüzeysel bir pişmanlık ifadesiyle, “Bu dans için kardeşime söz verdim,” diye cevap verdi. “Belki benim yerime Bayan Windham’ı kaldırırsınız. Bu yaşta, bütün bu eğlencenin ortasında, bir dula eşlik etmek için yanında oturacak kadar iyi biri.”

Maggie arkadaşına baktığında, Helene’in gözlerinin muzırlık dolu olduğunu gördü.

“Leydi Magdalene?” Hazlit eldivenli elini ona uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Hazlit’in yakışıklı yüzündeki gülümseme Maggie’nin gözlerinin içine bakarken solmuştu. Onun inceleyen bakışlarından kaçmak için her şeyi yapmaya hazır olan Maggie, elini onun eline koyarak ayağa kalktı. “Onur duyayım.”

“Leydi Helene, şükranlarımı kabul edin, lütfen.” Maggie’nun elini koyması için sol elini havaya kaldırdı.

Bu gerçekten lanet olası bir vals olacaktı.

Hazlit, onu piste doğru götürürken, “Hiç de onur duymuş gibi görünmüyorsunuz,” dedi. “Daha çok Leydi Anders’la ilişkinizin sonunu planlıyor gibisiniz.”

“Helene’in kendine özgü, tuhaf bir espri anlayışı vardır ama misliyle karşılık vereceğimi ve intikamımı alacağımı bilir. Ben de onun Dük’le ya da belki de Deene’le dans etmesini sağlayacağım.”

“Bu herkesin ağzına sakız olacak.” Dans pozisyonunu almak için sağ eliyle Maggie’nin elini tuttu. Maggie tereddüt edince, Hazlit onun sağ elini kendi omzuna koydu ve sol elini avucunun içine aldı.

“Gerçekten bu kadar rahatsız edici miyim, Bayan Magdalene? Aileniz beni evine kabul etti. Kız kardeşiniz üvey erkek kardeşimle evlenmekten son derece mutlu.” Beline koyduğu eli öylesine sıcağı ki Maggie elbisesinin üzerinden bile hissedebiliyordu.

“Zor biri olmaktan hoşlanıyorsunuz,” dedi Maggie, orkestra giriş müziğini çalmaya başladığında. “Bu, yetişkin bir erkeğe yakışan bir şey değil. Rahatsız edici hatta itici buluyorum ama sanırım siz bundan hoşlanıyorsunuz?”

“Çok hoş, cana yakın, çekici biri de olabilirim.”

“Amacınıza hizmet ettiği sürece,” dedi Maggie müzik başladığında. “Bu çekicilik değil, sahtekârlık, Bay Hazlit.”

Hazlit’in cevabı, onu geleneklerin izin verdiğinden daha yakın ve daha sıkı tutup salonun etrafında döndürerek dans etmek oldu.

Ve Maggie bundan hoşlandı.

İri yapılı bir kadındı ve onu dans pistinde idare edebilecek yapıda ve boyda çok az partner vardı. Daha çok çekingен erkeklerle dans etmeyi tercih etmesine rağmen, dansı yönetmezdi. Fakat coşku-lu hareket etmemek, partnerine çok fazla yaslanmamak ya da büyük

adınlar atmamak için hep çok dikkatli olmak zorundaydı. Aksi takdirde kendine güveni olmayan dans partnerleri her an onu elinden kaçırabilir, sendeleyebilir ya da onun ayağına basabilirdi.

Ancak Hazlit öyle değildi. Çok iyi dans ediyordu. Hatta her zaman en sevdiği dans partneri olduğunu söylediği, kardeşi Val'dan bile iyiydi.

Önce. Bu iğrenç adam, onu güçlü kollarının arasında tutup birlikte uyum içinde hareket eden bacaklarıyla balo salonunun etrafında süzülerek dans etmeden önce, Maggie bakışlarını yere hiç indirmemişti. İşte bu çok şaşırtıcıydı. Özellikle de her türlü durumla başa çıkabilecek kadar kendine güvenen ve bunu gayet iyi yapan biri için. Hazlit onun kulağına doğru eğilerek, "Artık keskin dilinizi nasıl susturacağımı biliyorum," dedi. Yanağı hafifçe onun şakaklarına sürtünmüştü. Biraz daha yaklaşırsa herkesin konuşmasına malzeme olacaktı. "Yapmam gereken tek şey yanınızda dikilmem. Öfkeniz birden sessizliğe bürünüyor."

"Genellikle dans etmem."

"Biliyorum ama nedenini anlayamıyorum. Bir peri zarafetiyle hareket ediyorsunuz."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hayır." Hazlit onu mum ışığında inceleyebilmek için geriye doğru çekildi. "Birçok kadına eşlik ettim ve siz gerçekten çok başarılı bir dansçısınız."

Maggie onun sözleriyle biraz rahatladı. Hazlit alçak herifin biri olabilirdi ama dürüst bir alçaktı. Onunla eğlendiğinde bunu açıkça yüzüne söylerdi.

"Bana bir şey için söz vermenizi istiyorum," dedi Maggie.

Hazlit onu döndürerek yeniden vals pozisyonuna getirdi. Belki de bu, Maggie'nin hayal ürünüydü ama sanki onu biraz daha yakın tutuyordu.

“Ben o kadar kolay söz vermem, Leydim,” dedi Hazlit ciddileşen bir ifadeyle. “Sizinle dans etmekten hoşlanıyor olmam, iyi mizacımı istismar edebileceğiniz anlamına gelmiyor.”

“Sizin iyi bir mizacınız olduğunun farkında değildim. Bana, bir daha aile üyelerimden birinin casusluğunu yapmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum.”

Müzik çalmaya devam ederken, aralarındaki sessizlik uzadı ve bu süre içinde Maggie'nin partneri tek bir adımı bile kaçırmadı.

Benjamin Hazlit herkesin baktığı zamanlarda bir centilmendi. Yaşamak için çalışmıyor, ellerine kirli işleri bulaştırmıyor, bira ya da mısır viskisi imal etmek ya da fiçı veya çömlek yapmak gibi emek gerektiren bir işle uğraşmıyordu. Bunlar, onu centilmen olma statüsünden yoksun bırakacak türde şeylerdi. Fakat başkalarının *bakmadığı* ve yakından izlemediği zamanlarda yaptıkları, onu sosyetenin gözünde kuşkulu bir duruma getiriyordu.

Komşuları onun yaptıklarıyla bu kadar ilgilirken rızkını kazanmayı sürdürmek yakında imkânsız bir hale gelecekti.

Hazlit dans partnerine, “Cesursunuz,” dedi. Dönüşlerde onu biraz daha sıkı ve yakın tutarken kelimelerin üzerine basarak konuşmuştu. “Kabul ediyorum.”

“Sizin kadar cesur değilim,” dedi Maggie zarif bir şekilde dönerek. “Bahçelere sızıyor, orada gizlice saklanarak etrafı gözetliyor ve kimsenin gözle görülmez bir şeyi kalmayana kadar bilgi toplamaya çalışıyorsunuz.”

“Bahçelere sızarsam, bunu sadece flört etmek ve birkaç öpücük çalmak için yaparım. Tıpkı diğer acemi âşıklar gibi.”

Maggie ona inanmadığını gösterircesine burnundan soluyunca, Hazlit bu konuyu yalnız kalacakları bir yerde halletmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Çift kanatlı cam kapıya yaklaştıklarında, Maggie’yi dans alanından taş zeminli terasa çıkarttı.

“Bay Hazlit.” Maggie geriye doğru gitti ya da gitmeye çalıştı. “Siz ne yapıyorsunuz?”

“Çok özel olan bir konu açtınız. Fütursuzca beni azarlayabileceğinizi düşündüğünüze hiç şüphe yok ama ben tekrar düşünmenizi öneririm, Leydi Magdalene.”

“Ben unvan kullanmam.”

Kelimeler onurunun ateşlediği top gibi ağızından çıkmıştı ama Hazlit o sözcüklerin arasına gizlenmiş kırgınlığı da duymuştu.

“Dük ve Düşes Hazretleri sizi evlat edindi. Babanız bana güven duyabileceğini düşündüğünden beri bunu biliyorum.”

Maggie gecenin karanlığında keskin gözlerle baktı. “Evlat edinilmiş olsam da *unvan kullanmıyorum*.”

Tavırları biraz gizemliydi ve Hazlit bu gizemden olması gerekenden daha fazla hoşlanıyordu. Ancak onları gecenin serinliğine çıkaran neden, Maggie Windham’ın tavırlarını çözmek değildi.

“O zaman, Bayan Windham.” Onun, kollarını sıvazladığını görünce kaşlarını çatı. “Araştırmalarıma gelince.”

“Gizlice yaptığınız gözetlemeler.”

Hazlit kendi ceketini Maggie’nin omuzlarına örttü ve onun soğukkanlılığının çatırdadığını görünce keyiflendi. Son vuruşu yapmak için bakışlarını Times Nehri’ne çevirdi. “Acaba ailenizin, ağabeyinizin

kâhyasının geçmişini, köklerini araştırmam için beni tuttuğunu ve ağa-beynizin şimdi o hanımefendiyle evli olduğunu hatırlatabilir miyim?”

“Sizin burnunuzu sokmanız Gayle ile Anna’nın durumunu daha da kötüleştirdi. Onları daha büyük bir tehlikeye attı. Bunun tek-rarlanmasına bir daha izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musunuz?” Evden uzaklaştı. Büyük ihtimalle daha karanlık gölgelerin arasına doğru gittiğinin farkında bile değildi.

Hazlit hemen onun yanına ilerledi. Işıkların az olduğu bu loş or-tamda daha rahatı. “Demek beni ekmek paramdan, unvan sahibi akran-larınızı da hizmetimden yararlanma şansından mahrum edeceksiniz?”

“Sevgilisiyle kaçmaya çalışmasının ardından Lucille Ramboullet’i babasına geri getirdiniz. şimdi kendisinden iki kat yaşlı Alfred Huxtable’la evli.”

Hazlit onun elini sanki tartışmıyorlarmış da keyifle sohbet edi-yorlarmış gibi kendi koluna doladı. “Bu da ihtiyar Lort Huxtable’ın otuz beş yaşında olduğu anlamına gelir. O kızın birlikte kaçtığı şeref-siz ise onun parasının peşinden koşan ve tek amacı cebini doldurmak olan hergelenin tekiydi. On yedi yaşındaki kızın o güzel kafasının içinde bir beyin yoktu, Bayan Windham. şimdi onun bu konudaki kararının baskın gelmesi gerektiğini mi iddia ediyorsunuz?”

“Kaçmak için nedenleri vardı. Sizin araştırılması gerektiğini dü-şündüğünüz şey onun için eğitici bir dersti.” “Bu konuda aynı fikirde olamayacağız.” Hazlit durarak kaşlarını çattı. Magdalene Windham dikkat çekecek bir şekilde köşesine çekilmiş, evlenmemişti –ki bu hiçbir şey için olmasa bile o muhteşem saçlar düşünöldüğünde bü-yük bir kayıptı– ama Hazlit, onu azarlayan sesinde içten, gerçek bir öfke sezmişti.

Dikkat.

Sırları vardı. Bunu hemen anladı ama o sırları meydana çıkartmak gibi bir isteği yoktu. Zaman zaman para almadan da sırların peşinden gittiği olmuştı. Bu konuda duyuları çok keskindi.

“Ben bahçelerde saklanmam.”

Maggie etrafına bakınmak için döndü. “Şu anda bir bahçede saklanıyorsunuz.”

Ay, gelip ikisinin tepesinde durdu. Dolunay değildi ama yine de ışıklarını yayarak ufuktan yükseliyordu.

“İhtiyaç duyulan yeteneklerimi kullanarak paramı kazandığım için cezalandırılıyorum. Gelin. Meşalenin yanında biraz daha oyalanırsak, tartıştığımız görülecek. İkimiz de bunu istemeyiz.”

Maggie onun teklifini kabul etti. Zaten Hazlit de onun kabul edeceğini biliyordu. Magdalene Windham en azından sosyal açıdan uygun bir görünüm sergiliyordu. Gerçi onun ne tür sırlar sakladığını kolayca tahmin edebilirdi. Onun gibi saçları olan biri...

Terastan yeterince uzaklaşıp gözden uzak bir köşeye geldiklerinde Hazlit, “Oturalım mı?” diye sordu. “Ayakta olmadığımız zaman sesinizin yükselmesi daha düşük bir ihtimal.”

“Size tokat atmam daha düşük bir ihtimal,” diye cevabı yaptı Maggie. Fakat sesinde az da olsa bir hiddet vardı. “Yalvarmaya başlayacağımı sanıyorsunuz ama ben de bazı izleme ve dinleme işleri yaptım, Bay Hazlit.”

“Yani sizin anahtar deliklerinden dinlemeye hakkınız var ama benim yok, öyle mi?” Kasıtlı olarak onun yanına oturdu. Olabildiğince yakınında durarak onu huzursuz etmek istiyordu.

Ya da onu sıcak tutmak. Belki de her ikisi birden.

“Ben anahtar deliklerinden dinlemiyorum. Ailemin masa başında yaptığı konuşmaları dinliyorum. Mesela geçen akşam Düşes, gizli toplantılara katılması için sadece Hazelton Kontu’nun gönderilmesinin parlamentodaki diğer lordlar tarafından nasıl karşılandığını sordu. Ülkedeki bütün kontların oyları Hazelton’ın kontrolünde gibi görüldüğünden ama kimsenin ayrıntıları bilmediğinden bahsetti. Bunun üzerine Dük ona biraz sertçe bakarak biraz daha patates istedi. “Babam patatesten nefret eder. Köylülere göre bir yiyecek olduğunu söyler ama Evie çok sevdiği için masaya getirilmesine izin verir.”

Lanet olsun!

“Hazelton toplumdan uzaklaşmış, kendi halinde münzevi hayat yaşayan biri,” dedi Hazlit. Fakat sürekli olarak dikkatini dağıtan bir şeyler vardı. Onun yanına düşen, ipek yumuşaklığındaki saç lülesini alarak kulağının arkasına attı.

“Ellerinizi kendinize saklayın, Bay Hazlit. Erkek kardeşlerim var. Ayrıca gerekirse ben de kendimi koruyabilirim.”

“Kendinizi nasıl koruyacaksınız? Sizden en az yirmi santim uzun ve büyük ihtimalle kırk kilo kadar ağırım.”

“Siz bir erkeksiniz.” Maggie onun ceketine daha sıkı sarındı. “Küstahlığınız ve gururunuz haricinde hassas olan en az bir yeriniz daha var.”

“Çok ayıp, Bayan Windham.” Ama inanılmaz güzellikte bir ayıp.

Maggie ona küçümseyen gözlerle baktı. “Moreland’in gayri-meşru çocuğu olmanın kolay bir şey olduğunu mu sanıyorsunuz?” Bakışlarını göğe doğru yükselen aya çevirdi. “Centilmen denilenler arasında iki sınıf düşünce var. Birincisi, hayata talihsiz başlangıcım yüzünden, ahlaki değerlerimin anneminki gibi bozuk olduğum

nu ve benim de kolay bir hedef olduğumu düşünenler. Tabii Dük Hazretleri bu suçlamanın tamamen dışında.”

Doğru, dedi Hazlit içinden sessizce. Çoğu erkek onun kolay bir av olduğu *beklentisindeydi*.

“İkinci grup ise, herhangi bir şehirli ya da baronetin oğlu bana evlilik teklifinde bulunduğu, buna şükretmem gerektiğini düşünür. Tanrı’ya şükürler olsun ki babam titiz biri. Yoksa ilk sezonumda sekiz teklif alacaktım.”

Şimdi gerçekten hassas ve karmaşık bir konunun üzerinde dolaşıyorlardı.

“Bu teklifleri hâlâ uzaklaştırma eğiliminde misiniz, Leydim? Israrcı talipler samimi bir saygıyla tekliflerini yaptıklarında tereddüt yaratabilir.”

“Konuyu bana döndürmeye çalışmayın, Bay Hazlit. Otuz yaşımı geçtim, evde kaldım ve olduğum yerde kalmaya devam edeceğim. Tartışmamızın asıl nedeninden uzaklaşıyoruz. Ailem hakkında araştırma yapmayacaksınız.”

Hazlit’in bir seçeneği vardı. Ona hoş olmayan bir cevap verebilirdi çünkü birisinin onu yenmesine izin vermekten rahatsız oluyordu. Ayrıca Bayan Windham’la yaptığı atışmalardan çok keyif alıyordu. Er ya da geç balo salonuna dönmesi gerekecekti. O zamana kadar onu burada tutabilir, tartışmalarını sonuçlanmamış şekilde bırakabilirdi.

Ya da dürüst olabilirdi.

“Bayan Windham, biri tarafından tutulduğumda asla vazgeçmem ve kişilerin izni olmadan bilgi toplarım ama Windham ailesiyle ilgili hoş olmayan bir şeye rastlarsam bunu kendime saklayacağım ve müşteriye aksettirmeyeceğime söz veriyorum.”

“Peki, Düşes’e söyleyecek misiniz? Ya da Dük’e?”

Bu konunun onun için önemi Hazlit’in şüphelerini doğruluyordu. Şanslı ve ketum biri, ateş saçan saçların Magdalene Windham’ın çıplak sırtından aşağıya döküldüğünü görme zevkini düzenli olarak tatmıştı.

“Bu bilginin onların sağlıkları ya da iyilikleri için bir tehdit olduğunu düşünmediğim sürece, onlara söylemeyeceğim.”

Daha fazla üstelemeyecekti. Hazlit bunu onun endişeyle kıvrılmış dudaklarından ve kaşlarının arasında beliren çizgilerden anlamıştı.

“Bir yıldan biraz daha uzun bir zaman önce babam kalp krizi geçirdi.”

“Doğru. Percy Windham, av sezonu boyunca iki haftasını düzenli olarak Melton’da geçirmesine rağmen, ölümün eşiğinde biri.”

“Bu kadar duyarsız olmayın. O, dünya için Moreland ama bizim için babamız.”

“Aynı zamanda huysuz bir ihtiyar, Bayan Windham. Yılları arkasında bıraktı.”

Maggie ifadesini görmek için gözlerini ona kaldırdı.

Hazlit onun endişeli gözlerine dikkatle bakmıyordu. “Bu ilginç tartışmayı içeride sürdürmemiz gerekiyor ama öncesinde, isterseniz size bir sır vereyim.”

“Mutlaka hoşlanmayacağım bir şeydir.”

“Sözlerinizden gurur duydum.” Hazlit onun omuzlarındaki ceketini alarak giydi. “İçeri girdiğimizde duvar kenarından yürümeyin. Bu az önce bahçede gizlice öpüşmüşsünüz gibi bir hava yaratır.”

“Bahçelere ve öpüşmelere kafayı takmışsınız.”

“Kapıdan içeriye, kraliyet ailesinden bir prenses gibi girin.” Hazlit ceketinin düğmelerini ilikledi. “Ama hemen ilerlemeyin. Birkaç adım attıktan sonra durun ve benimle konuşun.”

“Böyle bir şeyi neden yapmak isteyeyim?”

“Çünkü siz bir yerlere gidip gelirken görünmezsiniz. Diğer onlarca konuk gibi, daha çok aylak aylak ayakta dikilirken görülürsünüz. Belki temiz hava almak için kapının yakınlarında durursunuz ama asla bir şeyleri saklamak için gizlice hareket etmezsiniz.”

Maggie hoşnut görünmese de başını salladı.

Ve ürperdi.

“Gelin.” Hazlit onun elini tutarken, *keşke eldivenlerimiz olmasaydı*, diye düşündü. O zaman en azından onun parmaklarının sunduğu sıcaklığı hissedebilirdi. Maggie onun talimatlarını harfî harfine uyguladı. Kapıdan içeriye girdikten sonra altı adım atıp durdu ve hoş bir gülümsemeyle ona döndü.

“Vals gerçekten çok güzeldi. Bu zevki başka hanımların da tatmasına izin vermelisiniz, Bay Hazlit.”

“Dans pisti üzerinde sizin zarafetinize sahip başka hanımlar var mı?”

Aslında ikisi de birbirlerine katlanmak istemedikleri halde aralarındaki yazılı olmayan anlaşma doğrultusunda karşılıklı konuştular. Sonrasında Maggie kardeşini bulma bahanesini öne sürerek kuğu gibi zarif hareketlerle uzaklaştı. Hazlit de Abigail Norcross'un zina yaptığı şüphelerini araştırma işine kaldığı yerden devam etti.

Dansa kaldırılmayı bekleyen kadınlarla dans etti, flörtleşt, sohbet etti ama bu süre içinde hep, gayrimeşru çocuğuna Magdalene ismini koyan kadının nasıl bir anne olduğunu merak etti. Mukadder

kitaba ait çağırışmalar yapan bu isim hiç de sıradan bir isim değildi.

“Seni bu kadar telaşlandıran ne?” Evie kendini kız kardeşinin at arabasının minderine atarak eteklerini düzeltti.

“Hiç.” Maggie, pencereden dışarıya baktı. Bakışları gecenin karanlığından, arkalarında kalan Winterthur Konağı’nın aydınlık cephesine kaydı. Bütün lambalar ve meşaleler, bu beyaz mermeri ağgözlü ifadeyle ona bakan bir hayalet gibi gösteriyordu.

Perdeyi indirdi ve düşüncelerine odaklanmaya çalıştı. “Telaşlı değilim. El çantamı hâlâ bulamadım.”

“Ortaya çıkacaktır. Bu gece seni dans ederken gördüm, Maggie. Hem de gözde bekâr Bay Hazlit’le birlikte.”

“Bazen gözlem gücün kabalık sınırlarını zorluyor, sevgili küçük kız kardeşim.”

“Seninle ilgilenenlere hiç eşlik etmezsin. En küçük kardeşler olarak, Val’la bu konuyu tartıştık. Hayatın boyunca hep bizimle birlikte takılıyorsun ya da takılıyordun. Sence de Hazlit yakışıklı biri değil mi?”

“Sanırım.”

Aslında Evie’nin koku almasını engellemek için evet demeliydi. Hazlit gerçekten yakışıklı bir erkekti. İngilizlere has mavi gözlere ve sarı saçlara sahip değildi. Bakışları diğerlerinden daha vahşi, daha güzel ve çok daha etkiliydi.

“Ben de sıram gelince Deene’le dans ettim.” Evie içini çekerek arkasına yaslandı. “Sosyeteye sunulan bütün kızlarla dans etmek zorunda kaldığı için ona neredeyse acıdım. İyi bir dans partneri.”

“Bu konu hakkında dedikodu yapma, aksi takdirde babam şartlardan konuşmaya başlar. O bir markiz, Evie ve aile dostu. Gerekirse o bir şeyler yapar.”

“Hiçbir şey yapmayacak ama mükemmel bir dansçı. Jenny, onun sohbetinin de çok eğlenceli olduğunu söylüyor.”

“Sanırım flört etmesinin demek istedin.”

Evie’nin hülyalı gülümsemesi silindi. “Mags, ne zamandan beri ailen dışında birine karşı bu kadar kaba davranan biri haline geldin? Yoksa bu gece arkadaşlarıyla kaldığı için Valentine’i cezalandıracak mısın?”

“Sadece biraz yorgunum.” Çantası için endişesinin arttığını söylemedi.

“Dansın doğal sonucu.” Evie doğrularak oturduğunda Maggie onun soruşturmasının henüz bitmediğini anladı. “Sen ve Bay Hazlit muhteşem bir çift oldunuz.”

“Benim yaptığım hiçbir şey muhteşem olmaz, Evie Windham. Bu konuşmayı hemen keseceksin.”

“Annemin, oğullarından birini tekeline aldığı anda yaptığı gibi konuştu,” dedi Evie, yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle. “Kendini görmeliydin, Mags. Seni kollarını arasında tutarken gözlerin parlıyordu.”

“Evie!” Maggie de gülümsemek zorunda kalmıştı. Evie bazı yönlerden hâlâ onların küçük bebekleriydi ve o günleri arkasında bırakmış olsa da çocukça masumiyetinin bazı yanlarının devam etmesine izin veriliyordu.

“Ama öyleydi. Annem diğerleriyle Almack’s’a gitmişti ama ben ve Val seni gördük.”

“O adamın casusluk yapmadığından emin olmak istedim. En

azından bizi gözetlemediğinden emin olmak istedim.”

“Mags, adam baloda casusluk falan yapmıyordu.”

“Yapıyordu, Evie.”

Bu da sabah Helene Anders’la konuşacağı konulardan biriydi.

Hazlit eve giderken, sakinleşmek için kendini zorlayarak adımlarını yavaşlattı. Winterthur’lerin konukları arasında dolanarak olabildiğince çok bilgi toplamıştı. Yemek sonrası yeniden dans başladığındaysa oradan ayrılmıştı.

Gerçekten casusluk yapıyordu. Kontluk nişanı almak için değil, sinsice yaklaşmak ve gözetlemek karşılığında para almak için casusluk yapıyordu.

Bir unvana sahip olduğu halde saklaması ikiyüzlülüğün ta kendisiydi. Adımlarını biraz daha yavaşlattı. Aslında tam olarak unvanını sakladığı söylenemezdi, sadece onu kendi yararına kullanmıyordu.

Yatak odasında, brendisinden bir yudum alırken hâlâ sinirini yatıştırmaya çalışıyordu. Oda hizmetçisi olmadan soyundu ve gece elbisesini gardırobun kapağına astı. Sonra en sevdiği ipek geceliğini bularak giydi. Gece serindi ama geleceği tahmin edildiği için odası ısıtılmıştı.

Her zamanki alışkanlığının dışına çıkarak içkisini aldı ve şahsi oturma odasında yanan şöminenin yanına gitti.

Ne görmüştü?

Gecenin sonucunda elde ettiği tüm bilgileri gözden geçirdi. Leydi Abigail Norcross’un olası sevgililerinin sayısını ikiye indirebilirdi. Lort Norcross bilgiyi kullanmayacağına, zina konusunu sadece boşanma işlemleri sırasında karısının aleyhinde bir koz olarak ortaya getireceğine garanti vermişti.

Fakat Hazlit, onun bunu tehdit unsuru olarak kullanacağını biliyordu. Kendi çocuğu olmayan bir erkek olarak saldıracak, kükreyecek ve horozlanacaktı.

Bir erkek, tohumunu istediği yere gönderebiliyor ama kadınlar zinayı dava edemiyorlardı. Oysa kadının dölyatağı sadece eşine aitti. Tıpkı bedeninin geri kalanı gibi. Norcross'un bir vârisi ve iki yedeği vardı. İsteddiği tek şey belirli şartlar altında, karısından ayrı olarak yaşayacağı özgür bir hayattı. Hanımefendi onun yanındaki konumunu bırakmakta isteksizdi ve aynı zamanda teselliye evlilik yatağının dışındayken aramaya da fazlasıyla düşkündü.

Aslında bunun o kadar da önemli olmaması gerekirdi. Sonuçta gayrimeşru çocukları, Lort Norcross'un vârisi olmuştu. Fakat bu durum şimdi önemli olmaya başlamıştı.

Bu kasvetli konu aklına yeniden Bayan Magdalene Windham'ı getirdi. Dük'ün gayrimeşru çocuğu olarak, Moreland'in diğer çocuklarıyla birlikte yetişmişti.

Bilinçsizce, kendi iradesi dışında, onun eskizini çizmeye başladı. O saçlarla birbirini çok iyi tamamlayan muhteşem gözleri ve sert hatlı bir burnu vardı. Burnu gibi yüz hatları da birbirine uyumluydu. Kalemî kâğıdın üzerinde hareket ederken sayfada beliren görüntüyü izledi.

Magdalene Windham güzel bir kadındı.

İngilizler gibi solgun ve donuk değildi. Çok daha canlı ama bir o kadar da dramatik havası olan biriydi. Kaşları ve kirpikleri, saçlarından daha koyu renkti. Onu kollarının arasında tutarken burnunun üzerinde ve omuzlarında birkaç tane çil olduğunu fark etmişti. Sadece birkaç tane.

Bir erkeğin içinde onları öpme isteği yaratan...

Kalemi bıraktı. Çizdiği kadın balo elbiseleri içinde değil, onu daha önce gördüğü haliyleydi. Saçları omuzlarından aşağıya dökülmüş, yaka iğnesini ona batırmaya hazırlanırken muzipçe parlayan gözleriyle bakarken.

Kapıya yavaşça vurulmasıyla düşünceleri bölündü.

“Girin.”

“İzninle,” dedi ziyaretçi hemen içeri girerek. “Neredeyse bahar geldi ama dışarısı buz gibi. Şifa niyetine bir içki iyi olabilir.”

“Al.” Hazlit dokunmadığı içkisini konuğuna verdi. “Hizmetçiye yemek getirmesini söyleyeyim mi?”

“Lütfen.” Archer Holloway şömineye doğru eğildi. “Yoğun bir geceydi.”

“Verimli miydi?” Hazlit zilin ipini kısa aralıklarla üç kez çekti. Bu, yemek tepsisinin getirilmesi için verilen bir işaretti.

“Bilmiyorum.” Holloway elini, kıvrık sarı saçlarının arasından geçirdi. Saçı başı karışmış haldeyken de iki dirhem bir çekirdek giyindiğinde olduğu kadar çekici göründüğünü bildiği belliydi. Hazlit’in adamı işe almasının nedenlerinden biri de buydu.

“Leydi Abby’nin arabası yemek saatinin bitişine yakın ayrıldı,” dedi Holloway. “İçinde Leydi Abby’yle birlikte. Dört blok gittikten sonra durdu ve orada Hamway’in arabasına geçti. Aslında aceleyle bindi demek daha doğru.”

“Onu net olarak teşhis ettin mi?”

“Evet, onu Winterthur’lerde arabasına binerken görmüştüm.” Uşaklar, hanımefendilerin arabalarına binerken önlerini görebilmeleri ve rahat adım atabilmeleri için meşaleler taşırdı.

“Hamway arabasının armasını açıkta bırakacak kadar aptal

mu?” Hazlit’in kaşları çatıldı çünkü bu kadar kolay elde edilen cevaplara şüpheyle yaklaşmak işinin genel prensibiydi.

“Gecenin ilerleyen saatlerinde ay buluda kaplıydı, Benjamin.” Holloway oturduğu yerde başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı.

“O zaman onun olduğuna nasıl karar verdin?”

“Leydi Norcross’un arabasından inmiş gibi davranarak, uşakla birlikte arabanın arkasında gitim. Sokak lambasının altında armayı kendi gözlerimle gördüm.”

“Yüzünü gören oldu mu?”

Holloway başını kaldırdı ve gözlerini açarak Hazlit’e baktı. “Ben işimi bilirim. Son iki yıl içinde benden hiç bu şekilde şüphe etmedin. Prosedür gereği kılık değiştirmiştım.”

Hazlit’in kaşları çatıldı. Archer Holloway yakışıklı olduğu kadar işinde de çok iyiydi. Adamın içgüdüleri hiç şaşmazdı ve bu geceki iş de her zamanki gibi rutin bir işti.

“Geçen hafta, aynı şekilde Lort Doolish’in aracına bindi.”

Holloway pufladı. “Onunla cinsel ilişkiye girmemi ister misin? Görünüşe göre değişiklikten hoşlanıyor. Hoş da biri. Kocasının başka taraflara gönlünü kaptırması onun suçu değil.”

Hazlit iş arkadaşına sert gözlerle baktı. “Asla geçmeyeceğimiz bazı çizgiler var, Archer.”

“Sen eğlence anlayışını kaybetmişsin.” Holloway içkisinden bir yudum aldı. “Neyse ki hâlâ iyi kalite brendi servis ediyorsun. Yoksa senden umudumu tamamen keserdim.”

“O kadının eteğinin altundakiyle ilgilenmeyeceksin. Ayrıca kocası onu evden kovarak cezalandırdığında teselli etmeye de çalışmayacaksın.”

“Eteklerden bahsetmişken...” Holloway’ın bakışları muzipçe dans etmeye başladı. “Seni Maggie Windham’la salonda dans ederken gördüm. Mükemmel bir seçim, dostum ama onu seninle dans etmeye nasıl ikna ettin?”

“Arkadaşının oyununa geldi. Onun hakkında ne biliyorsun?”
Maggie olarak ne kadarını biliyorsun?

“Onun küçük erkek kardeşini Roma’dan tanıyorum. O zamandan beri bağlantımızı koparmadık,” diye anlattı Holloway. “Onlara rastladığımızda beni kardeşleriyle tanıştırdı. Senin üvey kardeşinin karısı da dahil olmak üzere kız kardeşlerinin hepsi neşeli, sevimli ve hoş kızlar.”

“Eski kralın prensesleriyle yaşadığı sorun gibi mi? Kimse onun hayatındaki kadınlar için yeterince iyi değil!”

“Majesteleriyle bir tanışıklığımız olmadığından...” Holloway o sırada çalınan kapıyı açmak için ayağa kalktı. “... bunu bilemeyiz.” Masaya bir tepsi getirdi ve bir sandalye çekerek yemeğini yemeye hazırlandı. “Lort Val, Maggie’nin en çekingen ve utangaç kız kardeşi olduğunu söylüyor. Geçmişini düşünülürse öyle de olmak zorunda. Yine de Dük onu ve diğerini, hani şu asker olanı, kendi çatısı altına aldı. Tanrım, mutfak çalışanlarına yeterince para ödemiyoruz. Buharı tüten bu çorba çok lezzetli.”

Sözlerinin altını çizmek istermiş gibi kasıtlı olarak çorbayı höpürdeterek içti.

Holloway’dan ince ince detayları öğrenmek çok, hem de çok çekiciydi. Burada, evlerinde, brendiyle içi ısınıp rahatlamış olan Holloway bilinen bir konuda çocukça gevezelik ediyordu.

Fakat Benjamin Hazlit’in asla geçmeyeceği çizgileri vardı.

Gerçi bu sadece bir dedikoduydu. Birbirleriyle dedikodu ya-

parlardı çünkü çalışmalar sırasında karşılarına çıkan sosyetenin kötü kokularını birbirlerinden başka paylaşabilecekleri kimse yoktu.

“Eee, Lort Val tutarlı kız kardeşi hakkında başka ne söyledi?”

Maggie’nin baş kâhyası kahvaltı odasının kapısına vurdu.

“Lort Valentine sizi görmek istiyor, Hanımefendi.”

“Teşekkürler, Hobbs,” dedi Val içeri girerken. Üzerinde hâlâ gece kıyafetleri vardı. “Ne zamandan beri ailemize anons ediyoruz?”

“Sen evlendiğinden beri.” Maggie onu yanağından öpmek için doğruldu. “Ayrıca yirmi dört saat içinde ikinci kez gelmen dikkat edilmesi gereken bir husus. Kahvaltı yap.”

“Senin için sakıncası yoksa yaparım.”

“Bütün gece çaldın mı?”

Maggie onun gözlerindeki yorgunluk izlerine dikkat ederken, Val da tabağını doldurdu. Val göz kamaştırıcı, duyarlı, romantik bir genç olmuştu ve kendi tahmininden çok daha çekici biriydi. Ondan aylardır ayrıydı ve Maggie şimdi onu farklı bir gözle görüyordu. Val yakışıklı genç bir delikanlıdan, nefes kesici olgun bir erkeğe dönüşüyordu. Onu çok özlemişti. Onun müziğini de özlemişti.

“Biraz çaldım,” dedi Val, onun sağ tarafına oturarak. “Vikont Fairly’yle kalıyorum. Nerede olduğumu bilmeni istedim. Senin Broadwood* en son ne zaman akort edilmişti?” Ona arkasında adres yazılı olan bir kart verdi. Bu, en iyi adreslerden biriydi.

* *John Broadwood & Sons, 1728 yılında kurulan ve İngiltere’de piyano üretimi yapan tek şirkettir. (ç.n.)*

“Adamlarını senenin başına göndermiştin. Burada olmadığın zamanlarda hep böyle yapıyorsun.”

“Mags, sen mutlu musun?” Val sanki çok özel, alışılmadık bir soru sormamış gibi yumurtaları ağzına tıktı.

“Bunu neden soruyorsun?”

Bakışlarını yumurtalardan kaldırıp ona yönelttiğinde, yeşil gözleri sıkıntılıydı. “Bu bir evet değil.”

“Bütün gece ayaktaydın, Valentine. Galiba içkiyi biraz fazla kaçırdın?”

“Doğru.” Valentine ona gülümsedi. “Ayakta duramayacak kadar içtim ve iyi bir azarı hak ettim. Mutlu değilsen seni başka ne mutlu eder ki?”

Val’in gülümsemesinin arkasında bir şeyler saklıydı. Bir erkeğin işkence tehdidine rağmen söylemeye yanaşmayacağı ama bir kadının endişe olarak nitelendireceği türde bir şeyler.

“Ellen’la evlenene kadar sanki bir şeyler kayıptı. Büyük bir şeyler. Yine de mutsuz değildim. Sen de mutsuz değilsin, tabii ben tahminimde yanılmıyorsam.”

Mutsuz değildi. Küçük erkek kardeşinin kavrayışı güçlüydü ama aynı zamanda rahatsız ediciydi.

“Hayır işlerim var,” dedi ayağa kalkarak. Aralarına biraz mesafe koyma ihtiyacı hissetmişti. Bir süre sessizlik oldu. Maggie pencereden arka bahçesine bakarken, Val hiçbir şey söylemedi.

Sonra, “Hazlit’le dans ettin,” dedi.

“Tanrım.” Maggie döndü ve kalçasını pencerenin pervazına

dayadı. “Lort Fanshaw ve Dudley Parrington’la da dans ettim. Ne var bunda?”

“Son ikisi uzun zamandır Dük’ün arkadaşları ve sen Hazlit’le vals yaptın. Benim, Dev’in ya da Gayle’in dışında biriyle vals yaptığını hatırlayamıyorum.”

Bu listeye şimdi rahmetli olan iki erkek kardeşi Bart ve Victor da dahildi.

“Dük’le vals yaparım.”

“On beş sene önce sosyeteye ilk çıkışında.”

“On beş sene önce değildi.” Ama yakında olacaktı.

“Mags, atışmak sorularımı cevaplamaz. Neden Hazlit?”

“Onunla konuşmak istedim ve dans pisti bunu yapmaya uygundu.”

“Ne hakkında?”

“Valentine.” Elinden geldiğince Moreland Düşesi’nin kibirli ses tonuyla konuşmaya çalıştı ve oldukça başarılı oldu.

“Gayle onu sever.” Val’in gözünün hiç korkmadığı belliydi. “Sırf Sophie onun üvey erkek kardeşiyle evlendiği için değil. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm.”

Bu, soru yağmuruna tutmak ve öğüt vermek için yakında Gayle’in de ona uğrayacağı anlamına geliyordu. “Dans partnerlerim hakkında beni sorguya çekeceksen Oxfordshire’a geri dönebilirsin, Valentine.”

Val uzunca bir süre onu inceledi. Yeşil gözlerinin çok daha fazlasını görüyor olması Maggie’yi huzursuz etti. “Dev ve Emmie? Dük ve Düşes Hazretleri?” dedi Val. “Onların hayatlarının *anlamı*

var, Maggie. Hayatlarında onları seven biri var. Tanrı'nın izniyle ben de aynı şeyi Ellen'la kuruyorum. Tıpkı Gayle ve Anna gibi.”

Maggie tüm ilgisini ona yönlendirerek, “Seni seviyorum,” dedi. “Bütün kardeşlerimi seviyorum.”

Val yüzünde üzgün bir gülümsemeyle, “Biz de seni seviyoruz,” diye cevap verdi. “Ama bunun yeterli olduğundan emin değilim, Mags. Sadece senin için değil, benim için de yeterli değildi. Fakat kendimi koruyabilmek için çok fazla bir şey söyleyemiyordum. Kaldığım adresi Gayle’e verir misin?”

“Tabii. Dük ve Düşes’e de söyledin mi?”

“Üzerimi değiştirir değiştirmez konağa gideceğim ve evet, adresi onlara da vereceğim.”

“Artık gidip biraz uyu. Fairly’ye de piyanolarının akortlarını en iyi tutturan kişi olduğunu söyle.”

Val ancak kahvaltısını bitirecek kadar kaldı. Maggie’nin piyanosuna bile bakmadan gitti. O gidince Maggie üst kata çıktı. Kendi kendine telaşlanmamaya söz vererek yeniden odaları aramaya başladı. Yatak odasını, oturma odasını, giyinme odasını...

El çantası yoktu.

Yeniden koridoru ve antredeki dolabı aradı. Mutfaktan ahırlara giden, her zaman kullandığı yolda gezindi, bahçedeki gezinti alanlarının her santimini dolaştı.

El çantası yoktu.

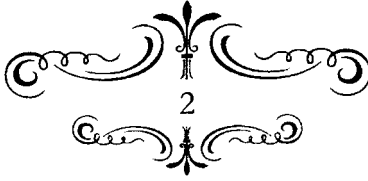
Derin bir nefes aldı ve gazetenin finans sayfasını okudu. Bu, on iki yaşından beri yaptığı bir şeydi. Sonra bütün araştırmasını en başından itibaren tekrarladı.

El çantası hâlâ yoktu.

Bir Leydinin Sırları

Westhaven Kontu ve Moreland'in vârisi ağabeyi Gayle öğle yemeği yemek için ona uğramaya karar vermişti. Maggie gülümseyerek onun konuşmalarına eşlik ederken bir yandan da paniğe kapılmamaya çalışıyordu.

Şu el çantası hangi cehennemin dibine gitmiş olabilirdi ki?

Fatih William* bir piçti.

Kral II. Charles'ın evlilik dışı en az on iki çocuğu vardı ve kraliyet kaleminin sunduğu tüm imkânları kullanarak üçünü dukalık için hazırlamıştı.

Devonshire Dükü yakın bir geçmişte iki piçini –yoksa üç müydü?– metresi ve düşesiyle birlikte, aynı çatının altında yetiştirmişti.

Kraliyet prenseslerinden birinin evlilik dışı bir çocuğu olduğu ve çocuğun babası tarafından büyütüldüğü dedikoduları alıp başını gitmişti. Kraliyet düklerinin evlilik dışı çocuklarının sayısı, sevgili babalarının Kraliyet Evlilikleri Akti'ne cevap olarak hızla artıyordu.

Bu ve buna benzer gerçekler Maggie'ye Moreland Düşesi Esther'le özel olarak ilk çay içişinde söylenmişti. O zamanlar Maggie on üç yaşındaydı. Tepelerinden baktığı bir ev dolusu erkek kardeşin arasında yolunu çizmekte zorlanmış, korse giyme ihtiyacı duymasının utancını yaşamıştı ki daha önce bir arkadaşı aynısını yaşadığını itiraf etmişti.

Aradan yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen Düşes'in ona güvence vermeye çalıştığını ancak anlayabilmişti. Bocalama içindeki genç

* 1066-1087 yılları arasında İngiltere Kralı olarak görev yapan I. William'dır. (ç.n.)

bir kızın kendisine güvenmesiyle ilgili söylediklerinden etkilenmişti: “Dik otur. Kendine üzülmeyi bırak ve kaşığıyla çay fincanına vurmayı kes.”

Özel olarak içilen çaylar hâlâ onun ve kız kardeşlerinin sinirini bozabiliyordu.

Ancak çok yakın bir geçmişte, baş başa içilen bu çayların Düşes’in de sinirlerini bozduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Percival Windham’la evliliğini otuz yıldır sürdürmeyi başarmış, on çocuk yetiştirmiş iyi bir kadındı. Esther Windham bir şeyin yapıldığını görmeyi kafasına koyduysa, Wellington’in* kararlılığı solda sıfır kalırdı.

Bu yüzden Maggie el çantasını kaybetmesinin üçüncü gününde, Esther’i kendisine örnek aldı.

Bir dedektifin hayatı hiç kolay değildi: insanı gecenin geç saatlerine kadar ayakta tutan balolarda bilgi toplamak, müşterilerle buluşmak ya da sabahın ilk ışıkları belirmeden yataktan çıkıp gün doğana kadar ata binmek.

Hazlit yaşadığı bu karmaşayı, gecenin ilerleyen saatlerinde masasında oturarak, raporları okuyarak ve sabahın ilk saatlerinde uyu-yarak çözerdi. Yani akranlarından farklı değildi. En azından bahar mevsiminde.

Leydi Norcross gizlenmişti. Hazlit’in içinde bunun nedenini bildiğine dair sinsi bir şüphe vardı. Cüretkâr, endamlı ve güzel kızılın, Helene Anders’in kulağına bir şeyler fısıldayarak onu ve ağabeyinin

* I. Wellington dükkü ve 1828-1830 yılları arasında İngiltere başbakanı olan, Waterloo Savaşı’nda Napolyon’a karşı gösterdiği savunmayla İngiliz askeri kahramanı ilan edilen ve 2002 yılında en büyük ilk 100 Britanyalı sıralamasında 14. sırayı alan asker ve politikacı. (f.n.)

karısını uyarmış olma ihtimali oldukça yüksekti. Lort Norcross adına üzölmeye çalıştı. Onu müşteri olarak kabul etmekle hata yapmıştı.

Özel dairesine gittiğinde, hizmetçinin bütün perdeleri açmış olduğunu gördü. Oturma odası içeriye giren güneş ışığıyla aydınlanmıştı.

Bahar yaklaşıyordu ama ağır ağır. Hazlit kısa bir süre daha uyuklamak yerine sabahı kahvehanelerde oyalanarak ve aylak aylak dolaşarak geçirmeyi düşündü. Bakışları hafta içinde, Moreland'in toplantısında giydiği cekete kaydı.

Kol ağzındaki ateş saçan küçük bir parıltı dikkatini çekmişti.

Olacak şey değildi! Uzun, altın parıltılı kızıl rengi üç saç teli kol düğmesine dolanmıştı. Çok uzun. O kadar uzunlardı ki, parmağının etrafına dolasa nikâh yüzüğü kalınlığında bir bant oluşturabilirdi.

Sembolle kısa süreli sıkı bir savaşı verdi. Dikiş setini bulmak için gardırobunu altüst etti. İpek bir iplik parçasıyla ödölünü sıkıca sardı.

"Affedersiniz, efendim."

Hazlit'in kâhyası Morse, kraliyet sarayına uygun bir giysiyle, kapının eşğinde duruyordu.

"Ne oldu?"

"Bir hanımefendi sizi görmek istiyor. Onu küçük salona aldım, çay ve kek servisi yapmalarını söyledim."

"Bir hanımefendi mi?" Hazlit toplumun çeşitli kesimlerinde gözü ve kulağı olan kadınlara iş veren biri olarak onlarla sık sık karşı karşıya gelirdi. Fakat bu kadınlar genellikle karanlık bastıktan sonra ahırların arasından yürüyerek, kapüşonlarını başlarına örtterek gelirlerdi. Aksi takdirde Hazlit'in öfkesinden nasiplerini alırlardı.

Morse gümüş tepsideki kartı ona uzattı. Hazlit kartı okudu.

Vay, vay, vay.

Bir savaş daha. Yorgunluğu bir anda bitti. Sabah ceketini giydi, kravatını bağladı. Son bir kez kontrol ettikten sonra aşağıya inmek üzere merdivenlere yöneldi. Ufak salona giderken, küçük hediyesini Wordsworth'un sayfaları arasına, kuruyan gülün biraz ötesine gizlemek için yolunu uzattı.

"Bayan Windham, bu ne büyük bir zevk." Hazlit başını eğerek onu selamlarken otomatik olarak ayrıntılara dikkat etti.

Her ne kadar bu bir ayrıntı olmasa da sabah güneşi altında çok hoştu. Otuzlu yaşlar civarında olmalıydı. Bu, Hazlit'in anlayışına göre, nasıl bir hayat yaşadığına bağlı olarak, bir kadının olgunluk döneminin ya da çöküşünün başlangıcıydı. Gece hayatı, aşırı yemek ve içmek, ahlaki deformasyon bir kadını zamanından önce yaşlandırıyordu. Maggie Windham gece mum ışığında da bir erkeğin gözüne takılabilirdi ama sabah güneşi gerçeğın vahşi bir aynasıydı.

Gerçek olan da Maggie Windham'ın çok hoş bir kadın olduğuydu. Dolgun ağzının etrafında fark etmeden oluşan sefahat izlerinin hiçbirisi yoktu. Gözleri berrak, duru bir yeşildi. Üzerine gözleriyle aynı renkte, çok güzel dikilmiş bir yürüyüş elbisesi giymişti. Sağlıklı, göz alıcı parlaklıktaki saçları, temiz havada yürümekten ve düzgün beslenmekten hoşlandığını gösteriyordu.

O saçlar...

Maggie küçük bir reverans yapmak için hafifçe doğrulduktan sonra yeniden kanepeye oturdu. "Oturacak mısınız, Bay Hazlit?"

Hazlit şaşkınlıkla irileşen gözlerini izlemek için onun yanına oturdu. Zaten Maggie'nin verdiği tek tepki de buydu. Ne gergin bir şekilde kıpırdanarak ondan uzaklaşmış ne de yerinden fırlamıştı.

"Daha önce de söylediğim gibi, sizi görmek büyük bir zevk,

Bayan Windham ama beklenmedik bir zevk. Özellikle de buraya yalnız, yanınızda size eşlik edecek bir refakatçiniz ya da küçük kız kardeşiniz olmadan geldiğiniz düşünülürse.”

Aslında gözleminin sonunda bir soru gizliydi ama çay tepsisinin gelmesiyle konuğu cevap vermekten kurtuldu.

“Çay koyayım mı, Bay Hazlit?”

“Lütfen. Çayımı bu kadar hoş bir hanımın elinden içmek pek sık nasip olmuyor.”

Maggie tuğ işi eldivenlerini çıkarttı ve onları hemen yanına, kanepenin üzerine koydu. Doğal olarak çok *boş elleri* vardı. Küçük değillerdi ama ince, uzun ve yüzüksüzdü. Tırnakları kısa kesilmişti ve ojesizdi. Doğrusu bu, Hazlit'i biraz şaşırttı. Süslü değil, kullanılan ellerdi bunlar.

“Çayınızı nasıl istersiniz?”

“Tatlı ve az sütlü.”

Maggie ona servis yaptıktan sonra kendine de bir çay hazırladı. Ancak işini bitirdikten sonra gözlerini ona çevirdi. “Yardımaınıza ihtiyacım var.”

Hazlit neredeyse ağızındaki çayı ikisinin de üstüne püskürtecekti. İtiraf etmesi gerekirse, onu çok etkili bir şekilde şaşırtmıştı. Kasıtlı olarak çayından bir yudum daha aldı. Kendini iyi ve ateşe karşılık vermeye hazır hissedene kadar sessizliğin biraz daha uzamasına izin verdi.

“Hazırda azman gibi üç erkek kardeşi olan bir dük kızının, benim yardımaınıza ihtiyacı olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Ben bir dük kızı değilim. Ayrıca atalardan gelen bir unvanı taşıyor olmak hayatın yolu üzerindeki her engeli gidermez ve her düğümü çözmez, öyle değil mi Bay Hazlit?”

Bu kez Maggie kendi yarattığı sessizliğin uzamasına izin verdi. Hazlit neredeyse çay fincanını kaldırarak onu kutlayacaktı.

İyiymi. Tanrım, gerçekten iyiymi.

“Bir kadın adına çalışmaya istekli değilim. Bu kişisel bir şey değil.”

Maggie onun kaba sözleri karşısında hiç irkilmedi, sakince Darjeeling çayını yudumladı. “Düşes sizin bir kadın için çalışacağı-nızdan bahsetti.”

“Tamamen istisnai durumlarda. Sanırım onunla hizmetimden yararlanma konusunu görüştünüz?”

“Hayır ama sizin müşkülpesent biri olduğunuzu biliyorum.” Maggie suratını ekşitti.

“Bunu nereden biliyorsunuz?” Doğruydu.

“Bütün toplantılarınızın zamanına ve yerine siz karar veriyorsunuz. Raporlarınızı asla yazılı olarak vermiyor, sadece sözlü olarak bildiriyorsunuz. Başlangıçta ücretinizi nakit olarak talep ediyor, kullanılmayan paraları geri veriyorsunuz. Daha çok bir avukat gibi, işi almak için asılmıyorsunuz ama sizin hizmetinize sahip olanlar kendilerinin çok şanslı olduğunu düşünüyorlar.”

“Bu mukayesenin gururumu okşadığını sanmıyorum.”

“Öyle bir amacı yoktu zaten.”

Hazlit kaçırmış olmalıydı çünkü Bayan Windham o sırada çayını yudumlamak için başını eğmişti. Hayatını kazanması küçük ipuçlarına dikkat etmesine bağlıydı. Sanki onun dudaklarında gülümsemeye benzer küçük bir kıpırtı görmüştü ama Bayan Windham bunu çok çabuk saklamıştı.

* Kuzey Hindistan'da Himalayalar'daki Darjeeling bölgesinde yetişen dünyanın en iyi ve en pahalı çaylarından biri. (ç.n.)

Bayan Windham, Bayan Windham... Günün bu saatinde, görgü kuralları gereği yanında bulunması gereken refakatçisi olmadan buradaydı. Onun nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama ne olursa olsun oyunlara ayıracak zamanı yoktu.

“Çok iyi.” Çay fincanını bırakmasını bekleyecek kadar nazik biriydi. “Hesabı ödemeye hazırsanız...” Fahiş bir rakam söyleyerek, onun hatırı sayılır ağırbaşlılığını feda etmeden nasıl yeniden toparlanacağını görmek için bekledi.

“Nakit mi tercih ediyorsunuz?”

“Sadece nakit kabul ederim.” Onun için üzülerken içinde bir sancı hissetti ama çok küçük bir sancı.

“Güneş batmadan önce parayı size teslim edeceğim. Biraz daha çay?”

“Lütfen.” Hazlit aslında çay istemiyordu ama güzel elleriyle çay koymasını kaşlarını çatarak izledi. Tabii ki bu parayı asla almayacaktı. Bu kararını mantıklı bir şekilde muhakeme ederken, Bayan Windham da çay seremonisini bir dükün kızının yapması gerektiği şekilde yerine getiriyordu.

Hayır, diye düzeltti kendini Hazlit, bir düşesin kızı gibi.

“Kek, Bay Hazlit?”

“Teşekkür ederim. Kahvaltımı yapalı epey oldu.”

Maggie ona içinde iki kek diliminin olduğu tabağı uzatırken elleri birbirine değdi.

Kazayla mı olmuştu? Yoksa kasıtlı mı? Bayan Windham'ı ve onun taktiklerini gittikçe daha çok merak etmeye başlamıştı. “Siz tatlı almıyor musunuz?”

“Giysilerin içine rahatça girebilmek isteyen biri bunlardan uzak durmalı.”

Hazlit gözlerini çabucak onun üzerinde gezdirdi; tabii belirli bölgelerde oyalanmamak için kendini zorlayarak. “Fedakârlığınız kendini gösteriyor. Şimdi bana durumunuzu anlatın, Bayan Windham. Size nasıl hizmet edebilirim?”

Maggie, kaşığını fincanının içinde ağır ağır dolaştırarak çayını karıştırdı. *Bu bir şeyin işareti*, diye şüphelendi Hazlit. Bu tip küçük, kişisel belirtiler sinirliliğinin ya da yalan söylemek üzere olduğunun göstergesiydi.

“Çok değerli bir şey kaybettim.”

“Mücevher mi? Bunu bulmak çok kolay. Özel alıcılar dışındaki herkesin gözünden uzak bir yerde, Ludgate civarında ortaya çıkar. Kolayca parçalanabilecek ve kasa gibi yerlerde saklanabilecek bir şey mi?”

“İnsan mücevherlerini neden kasada saklasın ki?” Maggie’nin çatılan kaşlarının arasında ince çizgiler oluşmuştu.

“Sizi terminoloji hakkında biraz bilgilendirmeme izin verin, Bayan Windham. Hırsız özel, farklı, değerli bir şey çaldığında sokağın köşesine çıkıp elini kolunu sallayarak onu satamaz. Mallar kârlı bir şekilde paraya çevrilecek kadar iyiye, genellikle bu tip malların trafiğini sağlayan bir tüccara, mesela şehrin dışındaki kuyumculara gönderilir. Hırsıza getirdiği mal karşılığında ödeme yapılır ama bu, malın gerçek değeriyle kıyaslanamayacak kadar az olur. Kuyumcu, malı yasal olarak müşterilerine sattığı için bu işten çok kazanabilir. Doğal olarak çalıntı mallar satan bu kuyumcu işini kapalı kapılar arkasında, gizli saklı yapar.”

“Biri ona sorarsa kuyumcu, Kuzeyli, zengin ve dul bir kadının evinden çıkan eşyaların parçası olarak kendisine satıldığını söyleyecek.”

“Suç işleme mantığını anlıyorsunuz.”

“Yakalanmama mantuğımı anlıyorum.”

“Demek daha önce yakalandınız?” Hazlit gözlerini onun yüzüne kenetledi. “Şu kayıp olan şey, birlikte olmamanız gereken sevgiliden bir hatıra mı?”

“Tanrım!” Maggie arkasına yaslandı. Hakarete uğramış gibi değil, dehşete kapılmış biri gibi görünüyordu. “Araştırma işi güçlü bir hayal gücü gerektiriyor olmalı, Bay Hazlit.”

“Pek sayılmaz. İnsan, doğası gereği küçük suçları tekrar tekrar işlemenin cazibesine kapılır. Bu durumda siz hangi yanlış adımları attınız? Çocuğun babasının yerini bulmanız mı gerekiyor? Yoksa karısına ağzını kapalı tutması için para ödemeniz mi? Bunlar tam anlamıyla araştırma konusu değil ama ketum ve sağduyulu davranma gereği olduğunu görebiliyorum. Ne?”

“Size tokat atmalıydım.” Sözlerinde bir öfke ya da düşmanlık yoktu, daha çok yorgun bir teslimiyetle konuştu. “Ama siz bir erkeksiniz. Bu tür şeyleri söylemenize müsamaha edilmesi gerekiyor.”

“Anlayamadım.”

“Anlamalıydınız.” Çayından bir yudum aldı ve ona bakmak için başını geriye attı. “Sorunuzdaki yanlış imalara rağmen –ki bu soruları kız kardeşlerimden birine sorabileceğinizi hiç sanmıyorum–, Bay Hazlit, hâlâ yardımınıza ihtiyacım var ve hâlâ sizi tutmak istiyorum. Düşüncesizce bir davranışım olmadı. Planlanmamış bir gebelik yaşamıyorum. Afyon bağımlılığımдан çekindiğim için kıtayı turlamaya da ihtiyacım yok.”

“Demek sorunuz o kadar ciddi değil,” dedi Hazlit. Bunu öğrendiği için hem rahatlamış hem de kendine kızmıştı ama özel bir nedeni yoktu.

“Sadece benim için ciddi. Ücretinizi teslim etmek için buluştüğümüzda ayrıntıları anlatacağım.”

“Sizinle bu akşam Livien’in suaresinde konuşuruz.”

Maggie’nin gözlerinde hoşnutsuz bir ifade uçuştı ama Hazlit çelik gibi durdu. Sonuçta bu küçük oyunu o başlatmıştı ve Hazlit’in kurallarına göre oynayamayacaksa ağlayarak vazgeçebilirdi.

“O zaman bu akşam görüşmek üzere.”

Maggie gitmek için ayağa kalktı ve bütün dünyanın onu göreceği ön kapıdan dışarı çıktı. Hazlit bir kez daha Bayan Maggie Windham’ın tam olarak kim olduğunu merak etti.

“Erkek kardeşinden ne haber?” Moreland Dükü, kardeşlerden birine diğer kardeşi sorarken, Düşes’e yakalanmaktan korktuğu için, çalışma odasında sesini iyice alçaltmıştı. “Kötü bir ebeveynlik şekli,” derdi Düşes ama çocuklar ona sevgili, yaşlı babalarıyla sırlarını asla paylaşmayacaklarını açıkça söylemişlerdi.

Westhaven Kontu Gayle Windham keyifli bir ifadeyle babasına baktı.

“Bildiğim kadarıyla Dev’in Yorkshire’da sade bir hayatı var. Val da yakında Ellen’la yaşadığı mutlu evlilik hayatına, Oxfordshire’a geri dönecek.”

Dük yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “St. Just’ın kontluğunda başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Doğurgan bir kadınla da evlendi. Bu açıdan şikâyet edilecek bir şey yok ama ben genç Mozart’tan bahsediyorum. Karısının yanından ayrıldı ve burada, şehirde Fairly’yle ya da Fairly’nin piyanosuyla takılıyor.”

“Neden ona sormuyorsunuz?”

“O yakışıklı poposu piyano taburesinin üzerinde değilse asla uzun süre oturmaz.” Dük’ün bakışları başlarının altı metre üzerindeki süslü tavanda gezindi. Burası konağın en sevimli ve güzel odalarından biriydi.

Westhaven sandalyesinde kıpırdandı ve Dük’ün gıpta edebileceği, doğal bir zarafetle bacak bacak üstüne attı. “Son duyduğumda Val, Filarmoni Topluluğu’nun provalarına yardımcı oluyor ve yeni bir beste üzerinde çalışıyordu.”

“Bu günlerde hep bir şeylerin üzerinde çalışıyor. Sanırım bu tam ona göre. Sevgili Anna’mız nasıl?”

“Size selamlarını yolladı. Sizin için gizlice mutfığa girip kremalı keklerden aldım.”

“Aralarında çikolatalı var mı?”

“En az yarısı. Maggie’ye giden bütün çikolataları alıp sizin kütunuza koydum.”

“Bayan Maggie şekerlemelerden hoşlanır. Onun, Ben Hazlit’le dans ettiğini biliyor musun?”

“Karışmayın, Dük Hazretleri,” dedi Westhaven. Sesindeki sahte yumuşaklığın altında gizli bir azar vardı. “Val bunun sadece nazik bir vals olduğunu, akşam yemeğini birlikte paylaşmayı reddettüklerini söyledi.”

“Val söyledi. Sence kız kardeşinin nihayet düzgün bir adamla ilgilendiğini çıtlatır mı? Hepiniz canciğer kuzu sarmasıdır.”

“Öyleyse neden bana soruyorsunuz?”

“Çünkü ben hayata gözlerimi yumduğumda, evlenmemiş kız kardeşlerinin çilesini sen taşıyacaksın.”

Westhaven gözlerini yuvarladı. “Ölüm tehdidi savurmak da nereden çıktı? Hiç bu kadar iyi hissetmemiştiniz ve siz de pekâlâ bunu biliyorsunuz.”

“Sözlerimi bir kenara yaz, oğlum. Evlenmemiş bir kadın her türlü hileye başvurur. Sophie’nin kendi başına yaptığı küçük Noel eğlencesini düşünsene. Yani Sindal’ın şaibeli arkadaşlığını saymazsak neredeyse kendi başına. Kız kardeşin Evie’yi ve o berbat uşağı düşün. Kader araya girmemiş olsaydı felaket kapımızdaydı...”

“Tamam, Evie yakışıklı bir uşakla evlenecekti ama Maggie, Evie değil. Hazlit de bir uşak değil.” Oğlunun son derece sakin ve soğukkanlı bir tavırla konuşması Dük’ün gurur kaynağıydı. Bu adam, oğlu, harika bir dük olacaktı.

“Hazlit avam tabakasından biri de değil,” dedi Dük sessizce.

“Anlaşmamız sırasında bana epey şey söylemişti. Fakat sizin yerinizde olsam Hazlit’i Maggie’ye zorla kabul ettirmeye çalışmazdım, Dük Hazretleri. Ayak direyecek ve dörtlüye kaçacaktır. Düşes de sizi azarlayacak ve keklerinizi saklayacak.” Westhaven ayağa kalktı ve büfeye giderek kendine yarım bardak limonata koydu.

Belki de Windham’ın vârisi henüz dukalık için hazır değildi.

“Aman Tanrım, o kadar kötü mü? Maggie sana bir şey söyledi mi?”

“Hayır, söylemedi.” Westhaven elindeki kristal kadehi inceledi.

“Ama söylemiş olsa bile, siz ona kendiniz sorana kadar Maggie’nin güvenini kötüye kullanmazdım.”

“Sizi fazla titiz yetiştirmişim.” Ama Dük’ün sözlerinden bununla ne kadar gurur duyduğu belli oluyordu. Westhaven için titiz biri olarak anılmak çok anlamlıydı. Dük’üğün finansal ayağını akıllıca idare etmek için özel olarak görevlendirilmiş biri olarak bu önemliydi.

“Düşes Hazretleri’ne onu kaçırdığım için üzgün olduğumu iletin.” Westhaven bardağını bitirip kenara koydu. “Bu arada Maggie’nin işlerine burnunuzu soktuğunuzu duymak istemiyorum. Tabii Hazlit’in de. Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Sağduyulu bir erkeğin tavsiyesini kenara atacak kadar gururlu biri değilim.” Tabii tavsiyede bulunan adamın kendi oğlu olması koşuluyla.

“Düşes’in üzerinden gözünüzü ayırmayın,” dedi Westhaven. “Anna’ya, Maggie’nin valsyle ilgili sorular sorup duruyordu ve bunu benim duyamayacağımdan emin olduğu zamanlarda yaptı.”

“Bak sen...” Dük de ayağa kalktı. Göğsünde, daha önce hissettiği acı dolu sancının olmamasına bir kez daha sevindi. “Anna’ya övgülerimi ilet ve ona kulaklarını açmasını söyle.”

Westhaven gülümseyerek başını salladı ve ayrılmak üzere babasıyla kucaklaştı. Dük onun dışarı çıktığını götür görmez asaletinin izin verdiği bir hızla ve dikkati çekmemeye çalışarak mutfağa yöneldi.

Maggie beş erkek kardeşle birlikte büyümüştü ve erkeklerin, gücendiklerini göstermekte hiç sorun yaşamadıklarını biliyordu. Erkek kardeşleri, sık tekrarlanan öfke nöbetlerinde bağırır, tepinir, hoyratlığa varan gürültülü tepkiler verirlerdi. Bunların çoğu da Düşes’in yüzünde umutsuzca bir bakış belirmesine neden olacak şekilde, eşyaların kırılmasıyla sonuçlanırdı.

Babası, kraliyet unvanı dışında en güçlü unvanlardan birini elinde tutuyordu. Hoşnutsuzluğunu ifade etmek ya da istediğini yaptırmak için evde bağırıp durmazdı.

Öfke nöbetleri çoğunlukla gürültülü olur, fırtına gibi eserek

tepkisini gösterirdi. Düşes'in tanımıyla sinirinden konuşur konuşur susardı. Kimse onun hırçın tavırlarından incinmez, onunla mücadeleyle girmezdi.

Ancak şimdi, tek kelime söylememesine rağmen, Benjamin Hazlit'in gözlerinde ölümcül bir bakış vardı.

"Sizin *el çantanızı* bulmamı mı istiyorsunuz?"

Seçkin bir suarede, gölgeler içindeki terasta bulunan bir beyefendiye uygun olarak sesi sakın, hatta mükemmel denecek kadar nazik çıkmıştı. Fakat yine de Maggie'nin kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Evet. Benim için çok özel bir anlamı var."

"Bir haftalık cep harçlığına değecek kadar. Gelin."

Hazlit onun bileğinden tutarak bahçenin loşta kalan yoluna doğru çekti. Ay tepelerindeydi ve yollarını aydınlatacak kadar ışık veriyordu.

"Bu pek akıllıca değil, Bay Hazlit." Ayaklarını sabit tutmaya çalıştı ama Hazlit'in güçlü çekişinin etkisiyle yüzüstü düşmekten korktuğu için fazla direnemedi.

"Bu tartışmayı herkesin duyabileceği bir yerde yapmak daha az akıllıca," dedi Hazlit omzunun üzerinden. "İşte. Şu bank." Onun bileğini bırakıp oturması için bekledi. Dizginlediği öfke karşısında bu küçük nezaket gösterisi daha da sinir bozucuydu.

"Son derece makul bir istek," dedi Maggie. "Siz bir dedektifsiniz ve benim de değerli bir şeyim kayboldu. Onu araştırın."

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, Bayan Windham, ben kayıp olan insanları bulurum." İzin isteme gereği duymadan onun yanına oturdu. "Sosyal yaşantılarını mahvederek kaçan kızları, zimmetine

para geçirenleri ve kundakçıları bulurum. Suçluları takip ederim ama bir erkeğin işini zorlaştırmaktan başka yapacak şey bulamayan, canı sıkın kadınların kayıp saç tokalarının izini sürmem.”

Maggie sessizdi. Hazlit’in, durumunu onun daha önce hiç değerlendirmedeği şekilde ortaya koyuşunu özümsemeye çalışıyordu.

“Dilinizi mi yuttunuz, Bayan Windham?”

“Bu benim için önemsiz, değersiz bir şey değil.”

“Benim için öyle,” diye cevap verdi Hazlit hemen. “Sizin de bildiğiniz gibi, olası müşterilerim arasından seçim yaparım. Bu kadar kaprisim olsun artık. Hanımının beğenisini kazanmaya çalışan yakışıklı, genç bir uşak gibi, emirleri yerine getirmem.”

“Bu, yersiz bir benzetmeydi.” Özellikle de Maggie’nin sadece dikkat çekmeyecek özellikteki insanları işe aldığı düşünülüğünde. Yanındakiler çok çalışan ve dedikodu yapmayan insanlardı.

Yanında oturan Hazlit derin bir nefes aldı, geniş omuzları kalktı, sonra düştü. “Özür dilerim ama teklifinizi geri çeviriyorum.”

“Bunun yasal olduğunu sanmıyorum.”

“Tabii ki yasal.” Hazlit kaşlarını çatarak ona döndü. “Benim üzerimde bir hâkimiyetiniz yok, Bayan Windham. Ben serbest çalışan biriyim. Tıpkı bir avukat gibi.”

Maggie ona gülümsemek zorunda kaldı. Gerçekten de bir avukat. “Anlaşmayla bana bağlandınız, Beyefendi.”

“O zaman şimdi bu bağı çözüyorum. Benim alacağımdan çok daha az ücretle sizinle çalışmaktan mutluluk duyacak başka dedektiflerin adını verebilirim.”

Maggie, “Bizim bir anlaşmamız var,” dedi. En azından bu konuda kendinden çok emin bir sesle konuşmuştu. “Tek taraflı olarak

sözünüzden dönemezsiniz, aksi takdirde anlaşmayı ihlal ettiğiniz gerekçesiyle sizi dava ederim ve kazanırım.”

“Ortada anlaşmamızı doğrulayacak yazılı tek bir belge ve tanık olmadan bunu nasıl ispatlayacaksınız?”

“Teklif, kabul, karar ve kapasite,” dedi Maggie kelimelerin üzerine basarak. “Bir sözleşme için gereken bütün faktörler geçerli ve siz, sırf mühürlü bir belge olmadığı için anlaşmamızın da olmadığını iddia ederek iş akdimizi sonlandırıyorsunuz.”

Sözleriyle Hazlit’in dikkatini çekmeyi başarmıştı ama onun şu anki ruh durumu içinde bunun pek de iyi olduğu söylenemezdi.

“Peki, ne yapacaksınız?”

“Kardeşim Westhaven hukuk okudu. İş meselelerini onunla konuşurum. Malum, Dük’ün hesap defterleriyle ve rakamlarla uğraşacak zamanı yok. Westhaven’ın evraklarından bazılarını ödünç aldım. Aksilik çıktığı zamanlarda avukatlarıyla görüşürüm.”

“İşte hiç evlenmemiş, entelektüel, aydın bir kadın. Blackstone* mezarında ters dönüyordur.” Hazlit’in esprili konuşması ortamı biraz rahatlatmıştı.

“Teoride o kadar karışık değil. Ayrıca bir konuda haklısınız. Tanık yok ama yine de sizi kamuoyu önünde dava edebilirim. Orada kazanamayacağınız kesin.”

“Yapabilirsiniz,” dedi Hazlit düşünceli bir sesle. “Ama bunu yapmak için dışarı çıkmanız gerekecek, Bayan Windham. Oysa ben sizin göze çarpmayan bir hayatı tercih ettiğinizi düşünüyordum.”

“Evet. İşte bu yüzden çalışanlarımı sorguya çekme, köklerime geri dönme, ahırlardaki adamları takip etme, arkadaşlarıma, komşu-

* İngiliz hukukunun üniversitelerde ders olarak okutulmasını sağlayan İngiliz hukukçu. (f.n.)

larıma ve aileme el çantamı görüp görmediklerini sorma ve benim için çok değerli olan bir şeyi bulmak için bütün evi altüst etme fikrinden hoşlanmıyorum. Onu kaybettiğim için zaten kendimi yeterince aptal hissediyorum.”

Hazlit düşünceli gözlerle ona bir kez daha baktıktan sonra dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. “Buradan başlayabilirdiniz. Beni kanunlarla alt etmeye çalışmadan önce sempatiyi kazanmaya çalışabilirdiniz.”

“Ve az da olsa kendinizi beğenmiş tavrınızı ortaya çıkartmaysaydım?”

“Belki de o kadar az değildir.”

Maggie, Hazlit’in espri yapma çabasına gülümseyerek karşılık verdi. Gerçi bu, kişinin düşünce tarzına göre, edebe aykırı bir davranış olarak da yorumlanabilirdi.

“Bay Hazlit, lütfen, lütfen el çantamı bulmama yardımcı olacak mısınız? Sahip olduğum en değerli eşyalarından biri. Onu kaybettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Zor anımda bana yardım etmesi için başkasını değil de sizi ikna etmek durumunda kalmaktan çok utaniyorum.” Maggie, Val’in kendi arkadaşları üzerinde asla kullanmamasını söylediği, mahveden bakışlarını ay ışığı altında Hazlit’e çevirdi. Buna ek olarak ifadesine samimiyeti de ekledi çünkü söyledikleri doğrudu.

“Tanrı yardımcım olsun.” Hazlit eliyle yüzünü sıvazladı. “Lütfen benimle kanunlar üzerinden konuşmaya devam edin. O zaman hıç değilse aklıma mukayyet olmayı başarabilirim.”

Maggie onun yalvaran ifadesini görmezden geldi. “Yani, anlaşmamıza sadık kalacaksınız?”

“Sizin küçük çantanızı bulmaya çalışacağım ama işimin bir garantisi yok, Bayan Windham. Bu araştırmaya bir sınır koyalım... dört hafta diyelim. O zamana kadar bir şey bulamazsam paranızın yarısını geri veririm.”

“Buna gerek yok.” Maggie işini tamamlamanın rahatlığıyla ayağa kalktı. “Para sorun değil. Benim için önemli olan bu.”

“Nereye gidiyorsunuz?” Görgü kurallarına uyan Hazlit de ayağa kalktı. Fakat Maggie onun bunu, bir kadının ay ışığında tek başına gitmesine izin vermenin çok ilkel bir davranış olduğunu düşündüğü için yaptığı hissine kapılmıştı.

“Balo salonuna geri dönüyorum. Oldukça uzun bir süre dışarıda kaldık. Tabii siz bir kez daha yükümlülüklerinizin dışına çıkmaya çalışmıyorsanız?”

“Çirkinleşmeye gerek yok.” Hazlit ona yaklaşıp kolunu tuttu. “Ayrıca henüz amacınıza erişmek için bana yardımcı olabilecek hiçbir şey söylemediniz. El çantası neye benziyordu? Siz onu kullanırken kimler gördü? Nereden aldınız? En son ne zaman kullandınız?”

“Bunların hepsi mi?”

Hazlit, “Bunlar ve daha fazlası. Tabii sizin için değerliyse,” diyerek onu bahçe içinde daha işlek bir yola yönlendirdi. “Bu daha başlangıç. Bundan kimin çıkarı olduğunu, içinde değerli nelerin olduğunu ve onu çalmak için kimin görevlendirildiğini bulmak isteyeceğim.”

“*Çalmak mı?*” Maggie durdu ve onun kolunu indirdi. Bu ihtimalin aklına hiç gelmediği belliydi. Hazlit onun elini yeniden kendi kolunun üzerine koyarken, Maggie kabul etmek istemediği bir korkuyla, hırsız düşüncesini kafasından uzak tuttuğunu fark etti. “Sizce benim küçük para çantamı biri çalıp başka bir yere mi götürdü, Bay

Hazlit? Ortada bir hırsızlık olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Sizin öyle düşünmediğiniz belli.”

Maggie, onun yanlış anlamasına meydan vermeyecek, her şeyi tüm netliğiyle anlatacaktı. Hırsızlığa kurban gitmiş olamazdı. Çok dikkatliydi. Çok zekiydi. Sadece en iyi referansları olan kişilerle çalışıyordu. Nadiren ziyaretçisi oluyordu. Böyle bir şeyin olması...

“Böyle bir sonuca varmadım. Varmak da istemiyorum.”

Yolun diğer ucundan sesler geldi. Bir kadın gamsızca kahkaha atıyordu. Büyük ihtimalle içkiyi fazla kaçırmıştı. Başka bir kadın da eşdeğer bir neşeyle ona karşılık veriyordu. Sonra bir adamın, hayır, iki adamın sesi duyuldu.

“Gelin.” Hazlit bileğinden kavrayarak onu yeşilliklerin arasına soktu. Bir ağacın arkasında durdu ve Maggie’yi önünde kalacak şekilde çekti. Sırtını ağaca yaslamış, bacaklarını onun iki yanına doğru açmıştı.

Maggie’nin kulağına sessizce, çok sessizce, “Hareket etmeyin, sakın olun ve doğal bir şekilde nefes alın,” diye fısıldadı. Maggie sağduyuyla düşünemeyecek kadar kendilerinden geçmiş insanların, —onu Hazlit’le birlikte karanlığın içinde bulmalarını istemediği için— söylediğini yaptı.

Ona bu kadar yakın dururken, gecenin esintisi Hazlit’in kokusunu burnuna getiriyordu ve belli belirsiz ama çok çekici olan bu koku Maggie’nin kafasını karıştırıyordu.

Tıpkı sahibi gibi karmaşık bir kokuydu. İlk fark edilen hanımeliydi. Tatl, mest eden, kendinden geçiren bir koku. Çıkardığı sonuca kendi de şaşırdı. Hazlit’in elini saçında hissettiğinde, böyle hissetmesinin nedeninin kokunun içindeki bergamotun yaptığı çağrışımlar olduğuna karar verdi.

Hazlit hâlâ onu mu tutuyordu?

Omzuna düşen birkaç parça saç lülesini eline almış, parmaklarının arasında sessizce okşuyordu.

Eldivenlerini ne zaman çıkartmıştı?

Hareket etme, sakin ol, doğal nefes al. Hazlit'in parmakları saçlarıyla oynarken, kalbi deli gibi atmaya isterken, hem oradan kaçmayı hem de sonsuza kadar orada kalmayı arzularken, bu iyi bir tavsiyeydi. Hazlit onun saçını omzunun arkasına doğru atarken, eli yalnızca bir kez hareket etti.

Maggie'nin kalbi, göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Korkmuyordu, sadece çok şaşkındı. Erkekler ona hiç dokunmamıştı ama nedeni kendileri için böylesinin daha iyi olacağını bildiklerinden değildi. Bu şaşkınlığının nedeni tiksinti olmalıydı. Oysa Maggie hâlâ hareket etmeden duruyor, onun küçük ve basit okşayışını tekrarlaması için bekliyordu.

Hazlit fısıldamaya devam ederek, "Gittiler," dedi. Yeniden bileğinden tutarak onu yola çıkarttı ve mükemmel bir nezaketle kolunu ona uzattı.

Maggie başka bir olay yaşamadan eve geri dönünce, Tanrı'nın merhametine şükretti. Dansı kaçırmışlardı.

"Yemeğe gidecek misiniz?" diye sordu Hazlit.

"Gitmemeyi tercih ederim."

Bu işin saçlarıyla ne ilgisi vardı? Hazlit böyle bir şeyi yapma cüretini hiç göstermemiş gibi mi davranacaktı?

"Ben arabanızı getirteyim. Siz de şalınızı ve getirdiyseniz el çantanızı bulun."

Alaycı bir şekilde onu selamladıktan sonra, hiç gereği olma-

masına rağmen onun arabasını getirmek için uzaklaştı. Maggie yol boyunca uykuyla savaşıyor ve düşünerek eve geldiğinde bir gerçeği anladı. Hazlit onun saçına hiç dokunmamış gibi davranmamıştı.

Maggie'nin, bunu yapmasına izin verdiği gerçeğini görmezden gelmesine müsaade etmişti.

Archer Holloway içinde iki parmak brendi olan bardağı Hazlit'e verirken, "Maggie Windham'la çalıkların arasından çıkıyordunuz," dedi. "Bir hafta içinde iki rastlantı, Benjamin. Neler dönüyor?"

"Mahvoldum." Başını sallayarak içkisi için teşekkür ettikten sonra kütüphanedeki deri kanepeye yerleşti. "Bu akşam Leydi Norcross'tan hiç iz yoktu. En azından benim bölgede."

"Onu Leydi Bonratty'nin özel resitalinde tesadüfen gördüm. Kendi arabasıyla ayrıldı ve eve gidene kadar da arabasından hiç inmedi." Holloway, Hazlit'in masasının kenarına, rapor yığınının üzerine ilişti.

"Zır, zır, zır, zır ağlayacaksın, evinin yolunu tutacaksın," diyerek çocuk şiirinden alıntı yaptı Hazlit.

Holloway içkisini yudumlamadan önce duraksadı. "Maggie Windham kafana mı vurdu?"

"Hayır. Beni tuttu. Eve yürüyerek dönerken, onun gerçekten ne yapmaya çalıştığını bulmak için düşünüp durdum."

"Senin şefkatli, hassas yanını kullanarak istediğini yaptırmayı arzuluyor," dedi Holloway. "Biliyorsun, seninkinin zamanı dolmak üzere."

"İlgin çok dokunaklı, Archer."

"Haşarılıklarını, eğlencelerini ihmal ettiğin zamanlarda ötekili bir

oluyorsun. Belki sen de birkaç kez Leydi Norcross'la takılmalısın."

"Belki de yatacağı bir sonraki kadın dışında başka şeyler düşünebilen bir ortak bulmalıyım."

"Kadınlarla yatmayı seviyorum." Holloway masadan kalkarak kendine bir içki daha doldurduktan sonra yeniden Hazlit'in masasına tünedi. "Seksi sevmek doğal bir şey. Leydi Norcross'un da aynı şekilde düşündüğü belli. Bir zamanlar sen de bunu anlardın. Ben kesinlikle anlıyorum. Biraz daha brendi?"

Hazlit, Holloway'ın samimi sözlerine gülümseyerek, "Sen beni geçiyorsun," dedi.

"Leydi Maggie de seni alt ediyor." Holloway içkisinden büyük bir yudum aldı. "Sosyete kadınlarından kaçır, onları teselli etme işini bana bırakırdın. Leydi Maggie'yle neler olup bitiyor?"

"Bu unvanı kullanmıyor. Ayrıca işten çok iyi anlıyor. İzlediğim bir müşteriden para alıp sonra onu izlemeyeceğimi söylediğimde, Maggie Windham bu iş için beni kendisinin değil, ailesinin tuttuğunu hatırlattı. İsterse, ailesinin onun hayatını araştırmam için beni kullanmamalarını sağlamak adına her şeyi yapacağını, böylece beni sadece kendisinin tutacağını da söyledi."

Holloway onun sözlerini kavradığında başını salladı. "Her zaman, kadınların şeytani bir zekâları olduğunu söylerim."

"Eğer öyleyse, erkekler onları bu yöne ittiği içindir."

"Yine kız kardeşlerini düşünüyorsun. Keyfini kaçırın bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Bahar geldi ve yıllardır ilk kez hak ettikleri eğlencenin keyfini yaşamaktan kaçmalarına gerek yok. Fakat alışkanlıklar insanın içine işliyor. Kocalarının sade kazancı da bunu etkilemedi. En azından

Avis'in, daha haftalarca havaların ısınmayacağı Cumbria'da olmak için mazereti var." Hazlit hızla azalan içkisine baktı.

"Bu nasıl bir kadın ismi? Kuş. Mürebbiye olan diğeri ne âlemde?" Archer içkisinin kalanını bitirdikten sonra olduğu yerde kaldı. Hazlit'in düzenli masasının üzerinde oturan mutlu, yakışıklı bir heykele benziyordu.

"Alex, üvey oğullarına annelik yapmakla çok meşgul olduğunu söylüyor ama ben onun da çocuğu olduğundan şüpheleniyorum."

"Öyleyse kız kardeşlerin artık sana dert çıkarmıyorlar," dedi Holloway. "Yani teorime geri dönüyoruz. Maggie Windham'ın çok tedbirli davranrsa da bir ya da iki ilişkisi olduğundan kuşkulaniyorum. Yani ona bu konuyu açabilirsin."

"O, müşteri."

"Peki, bu müşteri için ne yapman gerekiyor?"

"Onun el çantasını bulmalıyım."

Holloway'ın kaşları havalandı, yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Pek orijinal değil. Onun el çantasını bulmak. Ona en son... nasıl diyelim, bacaklarını araladığı sırada mı görmüş?"

"Çocukça eğilimlerin ortaya çıkıyor, Archer."

"Yorgunum. Doğal olarak yaratıcılığım çok azaldı. Madem bu hanımefendiyle yatmayacaksın, neden bu sıkıntıya katlanıyorsun?"

"Çünkü sözleşmeye bağlı olarak yükümlülüğüm var."

"Lortlar Kamarası'ndaki tanıdıkların sözleşmeyi feshetmene yardımcı olmaya çalışmaz mı?"

"Bunu asla öğrenemeyeceğiz." Hazlit ayağa kalktı ve içkisini tazelemek için sürahinin yanına gitti. "Arabasına binmesi için ona yardım ederken duraksadı ve kimsenin bizi duyamayacağından emin

olmak için etrafına bakındı. Yalnız olduğumuzu anladığında bana son bir talimat daha verdi.”

“Hadi, söyle.” Holloway boş bardağıyla işaret etti. “Genleşmiyoruz ve bu hikâye gittikçe ilginçleşiyor.”

“Benden, çantasını bulduğum zaman içine bakmayacağıma dair söz vermemi istedi. İçinde neler olduğuna gizlice bakmayacağıma söz verdirdi.”

Holloway şöminenin ışığında Hazlit’i inceledi. Gizlice bakmak bizim en iyi yaptığımız şey. Daha doğrusu en iyi yaptığımız şeylerden biri ama sen söz verdin, değil mi?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü o anda, Archer, kadının tüm savunması bir anda gidi-verdi. Tepkilerini kontrol altında tutmakta iyi, hatta benden bile iyi.”

Holloway omzunu silkti. “O, bir dükün gayrimeşru çocuğu. Belki de öyle olmak zorunda kalmıştır.”

“Belki ama Maggie Windham o güzel görüntüsünün ve keskin zekâsının altında çok korkak bir kadın.”

Maggie sıradaki üçüncü elbiseyi de bir kenara attıktan sonra elleri belinde, giyinme odasının ortasında öylece durdu.

“Yeşil kadife çok güzel görünüyordu, Hanımım.”

Sesindeki saygılı ve itaatkâr tona rağmen, özel hizmetçisi Alice’in gözlerinde her an patlamaya hazır olduğunu gösteren bir ifade vardı.

“Affedersin, Alice. Yıllarca kimsenin bana dikkat etmeyeceği şekilde giyinmeye çalıştım. Hatırlanması zor, unutulması kolay biri gibi görünmek istedim.”

“Ama bu gece?”

“Bir etki yaratmak istiyorum.” Maggie parmaklarını yeşil kadife üzerinde gezdirdi. Giyme şansı bulabileceğinden bile emin olmadan, geçici bir hevesle yaptırmıştı.

“Nasıl bir etki olacak bu?”

“Emin değilim.” Maggie kırmızı şeritlerle süslenmiş kahverengi elbiseyi üzerine tutarak aynada kendine baktı. “Bu kez kolay unutulacak biri gibi görünmek istemiyorum. Güzel elbise.”

“Bütün elbiseleriniz güzel. Konukların dikkatini çekmesi gereken kişi sizsiniz, elbiseniz değil.”

Maggie kahverengi elbiseyi bırakıp patlıcan moru rengindeki aldı.

Alice koyu renk elbiseyi onun elinden alarak, “Yaşlı kadın rengi,” dedi. “Dikkat çekmek istiyorsanız, etol kullanmadan yeşil kadife elbisenizi giyin. Saçınızı da benim yapmama izin verin.”

“Saçım mı?” Maggie’nin elleri korumak istercesine, her zaman ki gibi arkada sıkı bir topuzla toplanmış saçına gitti. “Saçım olmaz, Alice. Onu kesmene izin vermeyeceğim.”

“Bana biraz olsun güvenin, Bayan Maggie. Kesmek, yapacağımız en son iş.”

Tuvalet masasına oturması için Maggie’yi yönlendirdi. Maggie oturduğunda, on yıldan daha uzun süredir kendinden esirgediği riskleri göze almaya istekli idi.

“Yüce Tanrım.” Hazlit’in yanında duran Lucas Denning’in dudaklarından yumuşak, beğeni dolu bir ıslık döküldü. “Buna bakmak ister misin?”

Hazlit, Deene'in balo salonunun merdivenlerine yönelen bakışlarını takip etti.

"Tanrım!"

Omuzlarına attığı pırlıl pırlıl, şal desenli bir etol ile kıvrımlarını sıkıca saran yeşil kadife bir elbise giymiş olan Maggie Windham merdivenlerden ağır ağır iniyordu. Bir erkeğin bakış açısından çok daha aşağılara kadar uzanan dekoltesine rağmen edepli, düzgün bir elbiseydi. Onun kıyafetini bu kadar perçinleyen, göze sokan şey saçlarıydı.

Saçlarının bir kısmını rulo yaparak, tepesinde olabildiğince yüksek bir topuz yapmış ve etrafına taç takmıştı. Buna kendi boyu da eklenince çok dikkat çekiyordu. Fakat geri kalanı... Ah, geri kalanı... Düzensizce omuzlarından aşağıya dökülen ve sırtına kadar inen bukleler kızıl bir şelale gibiydi. Üstelik hareket ettikçe kalçalarının etrafında hışırdayan etekleri —ki gerçekten insanda şehvet uyandıran, dolgun kalçalardı— ciddi yapısıyla dalga geçer gibiydi.

Cüretkâr ve farklı ama yine de açık saçık, uygunsuz değildi.

Onu saçlarından yakalamak ya da poposuna şaplak atmak isteyen ellerini iki yanında tutuyor, hiçbir şey söyleyemiyordu.

"Aniden olgun kadınların değerinin bilinmesi gerektiği fikrine kapıldım," dedi Deene. "Ama erkek kardeşleri sorarsa, onların yokluğunda kardeşlerini koruyorum. İçkimi tut."

Muhteşem bir kadına karşı Deene'in verdiği düşüncesizce tepki, Hazlit'in benzeri bir aptallık yapmasına engel oldu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, Maggie yeterince eğlendikten ve arkasında yığınla kırık kalp bıraktıktan sonra, kendini farklı bir şekilde rezil edebileceğini umuyordu.

Yemek servisi yapılp solo kemancı kuartetle birlikte konserine

başlayınca, Maggie'nin kendisini beklediğini anladı. Maggie'nin bakışları sanki katılanları inceliyormuş gibi sık sık salonda geziniyordu. Bu hemen herkesin yaptığı bir şeydi. Bakışları onu bulduğundaysa hiç duraksamadan gezintisine devam ediyordu. Ne aralarındaki bağı açığa vuracak bir selam ne de irileşen gözler vardı.

Serinkanlı ve kendine hâkim biri varsa o da Maggie Windham'dı.

Bu yüzden onu, için için endişelenmesi için tek başına bırakarak, kendi planını yaptı ve gecenin ilerleyen saatlerinde oradan ayrıldı.

Maggie'nin, arabasının loş köşesine doğru bindiğini ve karşısında, gölgelerin arasında onun oturduğunu fark etmeden arkasına yaslanarak derin bir iç çektiğini görmek ayrı bir zevkti. Maggie arabanın tavanına üç kez vurduktan sonra atlar sakın adımlarla yürümeye başladı.

"Eğlendiniz mi, Bayan Windham?"

Bağırmadı. Bu onun yararıydı ama yine de elleri çantasının içinde kaybolmuştu.

"Karanlık olsa bile bu mesafeden bana vurabilirdiniz," dedi Hazlit. "Ama ben vurmayacağınızı umuyorum. Böyle bir durumda, bir beyefendi bile aşırı önlemler alırdı."

"İyi akşamlar, Bay Hazlit. Sizi gördüğüme memnun olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Beni siz tuttunuz, Bayan Windham. Görünmeyen mürekkeplerin yazılı olduğu notlarla bağlantı kuracağımızı mı sanıyordunuz?"

"Hayır." Maggie eldivensiz elini çantasından çıkarttı. "Demek istediğim, sizi görmediğim için, gördüğüme memnun olduğumu da söyleyemeyeceğim." Diğer eldivenini de çıkartıp ikisini birden çantasına koydu. "Sanırım benimle özel olarak buluşmak istemenizin man-

tıklı bir nedeni vardır. Müşterinizle buluşacağınız yer ve zamanı seçme konusundaki ısrarınız yüzünden, size yaklaşıp yaklaşmama konusunda emin olamadım. Siz pek de eğleniyor gibi görünmüyordunuz.”

“Sizin aksinize.” Bu kadar hırçınlık sadece iki kelimeye nasıl sığabilmişti?

Maggie gülümseyince karanlıkta dişleri parladı.

“Evet, biraz eğlendim. Gerçi şimdiye kadar pek değerlendirememiş olsam da evde kalmış olmanın bazı avantajları var.”

“Bütün gece bir sokak kadını gibi ortalarda dolaşıp flörtleşmek ve cilveleşmek gibi mi?”

Sesindeki hırçınlık gitmişti ama Hazlit onun yerine gelen şeyden de pek hoşlanmadı.

“Ben cilveleşip flört ediyorsam, erkekler de flört edip cilveleşiyor demektir. Ancak onları sokak kadınlarıyla kıyaslamazsınız. Onlar cesur ve centilmen oluyorlar ama beni ahlaksız olmakla suçluyorsunuz. Bu pek adil bir yaklaşım değil, Bay Hazlit.”

“Onlar saçlarını, limanda çalışan bazı fahişelerin yaptığı gibi sırtlarından aşağıya savurarak yürümüyorlar.”

Maggie, kendisine tokat atmış gibi Hazlit’e öylece kalakaldı. Benjamin, Maggie’nin hâlâ çantasının içinde olan eline bakarak, “Çantanızdaki bir silah mı?” diye sordu.

“Bıçak.”

“Oh, Tanrı’ya şükür.” Hazlit oturduğu yeri değiştirerek onun yanına oturdu. “Devam edin, beni bıçaklamaya çalışın.”

“Neden ağır bir suça teşebbüs edeyim ki? Siz gururunuzun yerle bir olmasını hak ediyorsunuz.”

“Öyleyse size böyle bir şeyi neden taşımamanız gerektiğini gösterebilirim.”

“Ama babam...”

“Düşes otuz yıl önce ona el attığından beri, yumruk yumruğa kavga etmemiş bir düğ. Hadi, bıçağı çekin.”

“Ama ya size bir zarar verirsem?”

“Bana zarar vermeye çalışmanızı istiyorum, elinizden geleni yapmaya çalışın...”

Maggie çantasından bıçağı çıkarttığı anda, bileğinden tutarak mindere yapıştırdı. Bedeniyle de geri yaslanması için onu zorladı. Bedenleri üst üste gelmişti, öyle ki onun nefes alışını hissedebiliyordu.

“Anladım.” Maggie’nin nefesi Hazlit’in kulağını yalıyordu.

Fakat Hazlit henüz bitirmemişti. Bileğindeki baskıyı azalttı ancak Maggie büyük ihtimalle gösterinin sona erdiğini düşündüğü sırada, bıçağı onun çenesinin altına, konuşmasının bile çok tehlikeli olabileceği bir bölgeye dayadı.

“Silah,” dedi Hazlit, “en azından gürültü çıkaracak ve size yardım gelmesine neden olacaktır. Ancak mermi atıldıktan sonra zararsızdır. Bıçak ise size dönebilir ve tekrar tekrar kullanılabilir. Kanamadan ölmeseniz bile, enfeksiyon sizi er ya da geç o sona sürükleyecektir.”

“Anlıyorum, Bay Hazlit.”

Hazlit bir süre öyle kaldı. Ağırlığı hâlâ Maggie’nin üzerindeydi. Yavaş yavaş bıçağı indirdi. Karanlık olduğu için onun yüzünün solup solmadığını söyleyemiyordu ama ağlamadığı kesindi. Nefesinden bunu anlayabiliyordu.

Ve kokusu... Yüce Tanrım, o koku. Tarçın ve galiba birkaç çiçek kokusu. Biraz leylak, azıcık sümbül, küçük bir gül dokunuşu. hafif bir yasemin esintisi. Bir erkeğin duyularını saran, yanında kal-

ma isteği yaratan; sarhoş olana, başı dönene kadar ciğerlerini çekme arzusu hissettiren, baştan çıkarıcı bir kokuydu bu.

Maggie hiçbir şey söylemedi. Hazlit onun ellerini göğsünde hissetti. İtmiyordu ama belki de itmeye hazırlanıyordu.

Avcılar yakaladığında, avlar da böyle hareketsiz kalırdı. Bu, görünmez olma çabasından kaynaklanıyordu ama boş bir çabaydı. Hazlit duruşunu değiştirerek onun hemen yanına oturdu, bir süre bekledikten sonra karanlıkta onun eline uzandı.

Bıçağı onun avucunda duran kınına sokarken, “Ondan kurtulun,” dedi. “Size kadın tabancası alıp nasıl kullanılacağını öğreteceğim. Tabii erkek kardeşlerinizden birinin bunu yapmasını tercih etmezseniz.”

“Erkek kardeşlerim mi?”

“St. Just bu görev için en uygun kişi olacaktır.” Devlin St. Just, Yarımada Savaşı’nda gösterdiği kahramanlıklardan ötürü kontlukla ödüllendirilmiş bir süvari subayıydı.

Ve Dük’ün en büyük ve evlilik dışı olan ilk çocuğuydu.

“Devlin Kuzey’e gitti ve orada kalmaya niyetli görünüyor,” dedi Bayan Windham. “Zaman ayırabilirseniz sizden öğrenmek isterim. Yine de bu gece benimle görüşme nedeninizin bana bıçakla ilgili bir ders vermek olduğunu pek sanmıyorum.”

“Tabii ki değildi. Şu el çantasını hâlâ bulamadıysanız araştırma-mıza başlamak üzereyiz.”

“Bulamadım.” Maggie bu konuda çok ketumdu ama cevabı Hazlit’in içine garip bir ferahlık verdi.

“O zaman kesin olan şeylerden başlayalım. Onu en son ne zaman gördünüz?”

Maggie başını ona çevirdi ve geçtikleri yol üzerindeki evlerin verandalarından yansıyan loş ışığın altında dikkatle inceledi.

“Bunların hepsini size yazabilirim. Onu en son ne zaman gördüğümü, benim için çalışanları, içinde ne olduğunu.”

“Ama o zaman çalınabilecek, kopya edilebilecek, değiştirilebilecek ve kaybedilebilecek yazılı bir kayıt olur. Ayrıca bu kadar zamanımız yok, Bayan Windham. Soruya cevap vermenizi öneriyorum.”

“Onu en son, Surrey’de oturan Anna’yı ziyaretimden dönerken kullandığımı hatırlıyorum. Dört gün önce olması gerek.”

“Neye benziyordu?”

“Beyaz, kahverengi ve turkuvaz rengi boncuklarla işli.”

“Şekli?”

“Çanta şeklinde.”

“Bayan Windham.”

“Ama öyle. Torba gibi büzülebilen, on santim ebadında, kare şeklinde bir çanta.”

“Saçağı var mı?”

“Evet, alt kısmında saçağı var.”

“İçinde ne var?”

Sessizlik... Hazlit karanlıkta saç yığınının içine doğru kayan parmaklarının oralarda biraz daha gezinmesine izin verdi. Maggie’nin saçları o kadar uzundu ki, Hazlit’in onlarla oynadığını fark etmemişti.

Ya da sorgusu yüzünden aklı başka yere gitmişti.

“Bayan Windham, sanırım sorumu duymadınız.”

“Düşünüyorum.” Şimdi sinirli ve hırçın olan oydu. Düşünmek için bütün gece Mayfair etrafında dolaşıp durmalarını istese, Hazlit’in hiç umurunda olmazdı. “Unuttum.”

“Belki bu size bir şey hatırlatır: Beni kamuoyu önünde dava etmekle tehdit ettiniz, Bayan Windham. Çantanızı kehanetle, tahminler yürüterek mi bulacağımı düşündünüz? Bana biraz olsun güvenmeniz gerek. Bunu yapamayacaksanız paranızı size iade edeyim ve karanlığın içinde bıçaklarla oynadığımız küçük oyunu unutalım.”

“Sadece tek bir bıçaktı ve siz başladınız.”

Hayır. O başlatmıştı. Yataktan çıkmış izlenimi veren görünümüyle, daha da kötüsü yeniden yatağa girmek isteyen birinin görünümüyle balo salonunun merdivenlerinden aşağıya doğru inmeye başladığında.

Hazlit de onunla yatmak istiyordu. Bu isteğinin en büyük kanıtı da şu anda pantolonunun içinde gittikçe büyüyordu. Fakat bu asla olmayacaktı.

“Yardı mı istiyor musunuz istemiyor musunuz, Bayan Windham?” Bu soru ona pahalıya mal olabilir, Maggie Windham onunla olan tüm bağı kesmek isteyebilirdi. Oysa onunla karanlıkta yaptığı sohbetlerden gerçekten çok hoşlanıyordu.

Onu sessizlik içinde kendi sıkıntısıyla baş başa bırakırken, Hazlit de belden aşağısında zapt etmekte zorlandığı kısmı kontrol altına almaya çalışıyordu. Blessings’te en sevdiği manzaraları gözünün önünde canlandırdı. İsa’nın öğrettiği duaları Latince olarak ezberden okudu. Ancak son beş dakikadır kendine işkence ederek oynadığı ipek gibi yumuşak bukleyi bırakması hepsinden daha etkili oldu.

“Erkek kardeşlerime gidemem.”

Bu bir itiraftı; Hazlit sonraki adımını daha dikkatli atarak sordu. “Yanlış yere konmuş olabilecek çantanızla ilgili mi?”

Maggie karanlıkta içini çekerek, “Bundan fazlası var,” dedi.

Hazlit tam olarak emin değildi ama galiba Maggie ona hafifçe yaslanmıştı. “En az yarım düzine çantam var ve istesem yarın bir düzine daha alabilirim.”

“Onu suç mahallinde bırakmış olabileceğinizden mi endişeleniyorsunuz?”

“Benim hareketli aşk hayatım hakkında bir kez daha olmadık yorumlarda bulunuyorsunuz.” Maggie’nin sesi keyifliydi. “Hakkımda istediğinizi düşünün, Bay Hazlit ama bu boşa zaman kaybı olur. Olmamam gereken yerlere gitmem. Uygun olmayan erkeklerle vakit geçirmem. Ayıplanacak kötü alışkanlıkları olan bir kadının geri dönüşünün olmayacağını gayet iyi biliyorum.”

“Ne tür kötü alışkanlıklar?”

“Kumar, afyon, horoz dövüşü, üniversiteli delikanlılar gibi herkesin bildiği şeyler. Köklerim düşünülürse, bunlardan herhangi birinin esintisiyle bile bağlantımın olması hoş kaçmaz.”

Hazlit karanlıkta onun yanında oturuyor, onun kokusunu içine çekiyor ve bunu yaptığı için kendinden utanıyordu. Maggie’nin sesinde gerçeğin ve üzüntünün yansıması vardı. Ya mükemmel bir yalancıydı ya da küçük yalnızlığını itiraf edecek kadar yürekli.

Belki de yalnızlığını boyutu o kadar da küçük değildi.

“Bağlantınız olmasını ister miydiniz, Bayan Windham?”

Bu adil bir soru değildi, araştırma alanıyla ilgili de değildi. Sadece kendisi için sormuştu çünkü yanında oturan kadını merak ediyordu.

“Sadece seçme hakkımın olmasını isterdim.” Maggie’nin dürist cevabı Hazlit’i şaşırttı. “Özgürlük. İki horozun birbirini kan içinde bıraktığını görmek gibi bir arzum yok. Bir kartun çevrilmesiyle

para kazanmak ya da kaybetmek gibi bir isteğim yok. Hele hele aklı-mı afyonla kaybetmeye hiç niyetim yok. Fakat hoşlanacağımı hisset-tiğim şeyleri yapabileceğimi düşünmek isterdim.”

“Yapabilirsiniz ama söylediğiniz gibi biraz riskli.” Ve bazı ne-denlerden ötürü, bu tür risklere maruz kalmasına izin verirse kendini hiç affetmeyecekti.

“Sağduyulu biriyim. Ailem bu özelliğime değer verir ve tedbirli biri olmam onları rahatlatır.”

“Bunu onlar mı söyledi?”

“Düşes söyledi.” Maggie pencereden dışarı baktı. “Birazdan evime geleceğiz. Arabacıya sizi evinize bırakmasını söyleyeyim mi?”

“Daha konuşacak çok şeyimiz var.”

“Sürekli bir konuşma içindeyiz.”

Talihsiz kelime seçimi.

“Yarın size uğrayabilirim.” Tanrı aşkına, bu fikir de nereden ak-lına gelmişti şimdi? Kadınlara nadiren uğrardı ve Maggie Windham’a uğramaya başlarsa herkesin dikkatini çekecekti.

“Aile dışında pek ziyaretçim olmaz.”

“Hiç mi?”

“Helen ve birkaç kadın dışında hiç. Beyefendiler hiç gelmez. Özellikle de nazikliğiyle tanınmış, yakışıklı, bekâr beyefendiler.”

Onun yakışıklı olduğunu mu düşünüyordu?

“O zaman benim için bir istisna yapın. Sonuçta birlikte vals yapar-ken görüldük. Akabinde uğramam o kadar da garip kaçmaz. İsterseniz sizinle parkta ata binerken de buluşabiliriz ama bu fazla aleni olur.”

“Zaten binmek için bir atım yok.”

“O zaman saat iki civarında size uğrayacağım. Bu akşamdan daha açıksözlü olacağınızı umuyorum.”

“Deneyeceğim. Bu arada, soruma cevap vermediniz. John’a sizi evinize bırakmasını söyleyeyim mi?”

“Tanrım, hayır. Siz onun bu bilgiyi kendine saklayacağını düşünebilirsiniz ama ben henüz bildiklerini barda ortaya dökmekten hoşlanmayan bir arabacı tanımadım. Kadınların sokakta çamaşır asarken konuşacakları türden bir konu bu. Ara yola dönerken yavaşlayacak. Ben o zaman inerim.”

“Gecenin içindeki bir hırsız gibi.”

“Gecenin içindeki bir beyefendi gibi.”

Onun bıçağıyla çaktırmadan kestiği bir tutam saçı hemen cebine attı ve araba yavaşlar yavaşlamaz, başka bir kelime etmeden kapıdan atladı.

“Aklımın başımdan gittiğini sanıyorsun,” dedi Maggie. Kızgın görüldüğü için Alice’i suçlamıyordu. Hem de hiç. “Sadece uzun zamandır ailem dışında hiç ziyaretçim olmadığı için biraz... gerginim.”

Kararsızlık içinde, korsesi ve iç çamaşırlarıyla duruyordu.

“Ziyaretçinizle dışarı çıkacak mısınız?”

“Hayır.” Maggie, Alice’in elindeki elbiseyi alarak başının üzerinden geçirdi. “Sadece bu kadar teklifsizliğe hiç gerek yok.”

“O zaman taç mı?”

“Derli toplu bir taç, tek saç örgüsü, mücevher yok.” Sabah ziyaretçisini, olabildiğince sade bir kıyafetle nazikçe karşılayabilirdi. Hazlit iş konuşmak için geliyordu ama Maggie sanki on yedi yaşındaymış ve Düşes’in resmi yemeklerinden birine katılmasına izin verilmiş gibi heyecanlıydı. İçinde bir şeyler hopluyordu.

Buna hiç gerek yoktu. *Hiç.*

Tuvalet masasına oturdu ve fırçayı onun saçlarını tarama görevini severek yapan Alice'e verdi.

"Dün gece saçlarınızı bir yere mi taktınız?"

"Hayır. Neden?"

Alice bakır rengi yumağı Maggie'nin omuzlarına doğru açmaya başladı. "Uçlarından aldırmalısınız. On santim kısalsa daha iyi görünür."

"Şüpheliyim. Bence iyi bir kesime ihtiyacı var. Gittikçe daha çatallı ve sağlıksız görünmeye başladı."

"Evet, Hanımefendi."

Alice sessizce çalışmaya devam etti. Hünherli parmaklarıyla ördüğü kalın örgüyü Maggie'nin başının etrafına dolayıp tokalarla tutturdu. Sonra krem rengi örgü eldivenleri Maggie'ye uzattı.

"Bunları mı giyeceğim?"

Alice'in yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Evet, Hanımım. Bunu giyeceksiniz. Gelen beyefendi her kimse hoş bir sürpriz yapmak niyetinde."

"Onun bir erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

Alice, "Çünkü sizi ilk sezonunuzdan beri bu kadar şaşkın görmedim," dedi ve çıkarılıp kenara atılmış elbiseyi yeniden gardıroba astı. "Bana sorarsanız, zamanı gelmişti."

"Alice..."

"Biliyorum." Alice elini salladı ve ikinci elbiseyi aldı. Sonra üçüncüyü. "Dük'ün uşaklarının ya da Düşes'in hizmetçisinin ya da kız ve erkek kardeşlerinizin buraya gelip gittiğini söyleyerek sizin işinize karışacak değilim. Sizin işiniz sadece ve yalnızca sizi ilgilendirir."

"Ama bu durumu onaylamıyorsun?"

Maggie on altı yaşını bitirdiği günden beri, yani hayatının neredeyse yarısı kadar bir süredir, Alice onun özel hizmetçisiydi. Samimi fikrini söylemesine her zaman izin verilirdi çünkü bunu asla özel bir ayrıcalık olarak kullanmıyordu.

“Sizin gibi seçkin bir aileden gelen bir kadının, onlardan uzak durmak için bu kadar çaba harcamaması gerektiğini düşünüyorum, Hanımım.”

Alice daha fazla şey söyleyebilir, Maggie’nin körelmiş olan İrlandalı sağduyusunu biraz olsun harekete geçirebilirdi ama tam o sırada hizmetçi kız yatak odasının kapısına vurdu.

“Affedersiniz, Hanımım, bir beyefendi sizi görmek için buradadır.” Üzerinde gelenin kimliğini gösteren kartın olduğu gümüş tepsiyi uzattı.

Krem rengi kartın üzerinde yeşil mürekkeple sadece şunlar yazılıydı: *Saygıdeğer Benjamin Hazlit.*

Saygıdeğer mi? Ancak parlamento üyeleri kendilerine böyle hitap ederdi. Acaba bir unvan için sırada mı bekliyordu yoksa gerçekte bir unvanı mı vardı? Maggie bu soruyu, Lortlar Kamarası’nda ne olup bittiğini iyi bilen babasına sormaya karar verdi. Aslında Düşes de kıdem sırasını en az Dük kadar iyi bilirdi. Gerçi konağa bir ziyaret yapması gerekecekti ama bunun mutlaka yapılması gerekiyordu.

“Onu aile salonuna al, Millie. Sonra da çaydanlığı ve yanında ikram edilecek keklerle sandviçleri götür.”

“Peki, Hanımım.” Millie başıyla selam verdi ve Maggie’vi garip bir baş dönmesi hissiyle bırakarak hizmetçilerin kullandığı merdivenlere yöneldi.

“Beş dakika beklemesine izin verin,” dedi Alice gardırobun için

den seslenerek. “Onun zamanından bu kadar çalmaya hakkınız var.”

“Ama onunla ne kadar çabuk karşılaşsam o kadar çabuk gider.” Maggie omuzlarını dikleştirerek ziyaretçisini karşılamaya hazırlandı. On dört yıldır evine gelen ilk erkek ziyaretçisiydi ve tek konuşmak istediği Maggie’nin özel meselesiydi.

“Bahçemi inceliyorsunuz,” dedi Bayan Windham. “Hollanda soğanlarının kendilerini göstermeleri çok uzak değil.”

“Ben Kuzey’de büyüdüm,” diye cevap verdi Hazlit. “Baharın her türlü belirtisinin değerini biliriz. İyi günler, Bayan Windham. Sizi görmek büyük bir zevk.”

Elinin üzerine doğru eğilerek çok doğru bir hareketle selamlandı. Maggie de aynı titizlikle reverans yaptı.

“Bunları nereye koyayım?” Küçük hizmetçi kız kapının eşiğinde duruyordu ama kocaman, kırmızı karanfil buketinin arkasında kaybolmuştu.

Ah, zavallı kalbim. Hazlit kırmızı karanfillerin ne anlama geldiğini biliyordu. Kırmızı karanfillerin, kırık kalpleri ifade ettiğini bildiği için, bu çiçekleri göndermişti. Hem, Tanrı aşkına, gül gönderecek değildi ya? Karanfiller sağlam ve dayanıklıydı. Tazeliği ve baharatlı kokusu Hazlit’in aklına ev sahibini getirmişti. Çiçeklerin şifresini çözmekle zaman harcayacak bir kadın izlenimi yaratmıyordu.

“Büfenin üzerine, Millie.” Bayan Windham’ın dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hazlit onu daha önce hiç böyle görmemişti. “En küçük erkek kardeşim geçici olarak şehirde,” dedi, çiçeklerin üzerindeki kartı alırken. “Bütün kardeşlerimin arasında en çok Valentine bu tip nazik jestler yapar...”

Bir Leydinin Sırları

Kartı okurken sessizleşti. Gülümsemesinin yerini insanın kalbini sıkıştıran bir çekingenlik, kararsızlık aldı. “Buna hiç gerek yoktu, Bay Hazlit.”

Saygılarımla, Hazlit. Şiirsel bir şey olmasa da dikkati onu seven erkek kardeşinden kendi üzerine çekmesini sağlamak için yeterliydi.

“Gerekli olmayabilir ama bir erkek küçük hediyelerinin beğenilmesini umut edebilir.” Anlamsızca konuşurken bakışlarını kasıtlı olarak hizmetçiye yöneltti çünkü kız çiçeklerle gereksiz yere oyalanıyordu.

“Hepsi bu kadar, Millie. Buyurmaz mısınız, Bay Hazlit?”

Maggie Windham konuşmayı onun yönlendirmesine izin verecek kadar akıllı biriydi. Çaylarını koyup şaşırtıcı bir cömertlikle aperitiflerden servis yaparken, Hazlit havadan sudan konulardan konuşmayı sürdürdü. Onu yakından izlemiyor olsa, gittikçe artan sabırsızlığının belirtilerini kaçırabilirdi.

Fakat yakından izliyordu ve işin aslı bundan büyük keyif alıyordu. Maggie’nin yan gözle tekrar tekrar kaçamak bakışlar fırlattığını gördü. Suskun kalmış isteklerinin baskısına ve şaşkınlığına ihanet eden ifadesini fark etti. Ne zaman yiyeceğinden bir lokma almak için duraklasa, onun çikolataya bakan gözlerinin parıldadığını gördü. Havadan, sosyeteye yeni tanıtılacak kızlardan ve önceki gecenin müziğinden bahsederken, kaşığını fincanın dibine vurarak çayını karıştırmasını izledi.

İyiymi. Konuşmayı hiç bırakmıyor, gözlerindeki ilgi dolu bakışı asla kaybetmiyordu.

Tabii Hazlit de gevezelik etmekte ve ağzını doldurmakta iyiymi. Üstelik bütün bunları yaparken etrafındaki her ayrıntıya dikkat edi-

yordu. Onun boynunun zarif hatları ya da güneşin altın rengi parıltılarla saçlarına yansımaları gibi.

Saçlarının yastığın üzerine yayıldığını...

“Size bir sandviç daha ikram edebilir miyim, Bay Hazlit?” Çaydanlığı ona doğru kaldırması, dekoltesinin de ikrama dahil olacağı anlamına geliyordu.

“Hayır, teşekkürler. Kendimi yeterince rezil ettim. Kız kardeşlerim beslenmemi ihmal ettiğim için sürekli olarak kulağımı çekerler. Belki benim mutfağım da sizinki kadar yetenekli olsaydı, onların uyarılarına daha çok kulak verirdim.”

“Artık doyduysanız bahçeye çıkalım mı?” Maggie konuşurken ayağa kalktı. Ses tonu doğal çıkmış olmasına rağmen, Hazlit onun amacını anlamıştı: İşle ilgili görüşmenin zamanı gelmişti.

Kolunu uzatan Hazlit, “Yediğim son kekleri ancak yürüyerek eritebilirim,” dedi. Maggie, evin içinde küçük bir tur atmaları gerekeceği için, onu koridora yönlendirmede. Doğrudan arka terasa açılan bir çift kapıya götürdü.

Hazlit evden uzaklaşırken, “Güzel bir öğleden sonra,” dedi. “Ama korkarım pek de güzel olmayacak bir tartışma yapmak üzereyiz.”

“Dün geceki saçım için beni bir kez daha azarlayacaksınız.” Maggie yumuşak, hatta neredeyse ona takılan bir ifadeyle konuşmuştu. Üstelik de hâlâ duyulabilecekleri bir mesafedeyken. Hazlit’in ona olan saygısı –ki erkek düşmanlarına bile saygı duyabilirdi– bir nebze daha arttı.

“Cüretkârdı.” Onu gücendirmemek için kelimelerini özellikle seçerek konuşuyordu. Küskün, kırgın kadınlar sıkıntı yaratır, insanın aklını karıştırırdı. “Ama oldukça çekiciydi.”

“Beni pohpohlamayın, Bay Hazlit. D n beni sokak kad nıyla kıyasladınız.”

Çok sessiz ve dingin bir ifadeyle konuşmuştu. Hazlit kendini suçlu hissetti. Erkek olduğu ve yargılayıcı davrandığı için suçluluk duydu. Onu çekici bulduğu için de suçluluk hissetti. Bu fikir ona o kadar yabancıydı ki tanımlayana kadar bahçenin yarisına kadar yürüdü.

“Bu el çantasını bulmayı çok istiyor olmalısınız.”

“Hakaretiniz, kararlılığımı ölçmek için bir test miydi?” Maggie elini, açmasına daha uzun zaman olan bir lavanta dalının üzerinde gezdirdi. “Bana ait olan şeylerin bana geri döndüğünü görmek için hakkımdaki fikirlerinize, dikkatsizce sarf ettiğiniz sözlere karşı hoş-g r l y m.”

“Size... sokak kadını dediğim için özür dilerim.” Hazlit ondan özür dilemeye çalışmış ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Özellikle de Bayan Windham’ın sakın yüzünde en küçük bir yumuşama izi bile olmadığını gördüğünde.

“Oturalım mı, Bay Hazlit? Evden yeterince uzaklaştık.”

Evet, uzaklaşmışlardı. Arka bahçe, civardaki diğer örnekleri gibi, mahremiyeti garantilemek için etrafı yüksek duvarlarla çevrili, sessiz bir yerd . Ahırların olduğu yönden hafif bir esinti vardı. Seslerini kısık tutarlarsa rahatça konuşabilirlerdi.

Hazlit onu gölgedeki bir banka yönlendirdi ve oturması için bekledi.

“Düzgün bir iletişim kurmak istiyorsak, k bus gibi üzerime   kemezsiniz,” dedi Maggie. “ zr n z  kabul ediyorum ama yine de bazı garantilere ihtiya ım var.”

Hazlit cesaretini topladığını hissedince onun yanına oturdu. Özür

dilemişti. Artık iş konuşmanın zamanı gelmişti. “Ne gibi garantiler?”

“Dük ve Düşes’in evlat edindikleri kızı olarak, bana saygılı davranacaksınız. Aksi takdirde el çantamı bulmayı ne kadar çok istesem de bunun için başka birinin yardımına başvuracağım. Yapmam gerekirse yaparım, Bay Hazlit. Sizin hayal kırıklığı yaratan davranışınızdan bahsetmeye gerek bile duymadan yaparım.”

Yürüdükleri sırada lavantanın bir dalını koparmıştı. Konuşurken parmaklarının arasında onunla oynuyordu. Koku en az sözleri kadar keskindi.

Güvensizliğe karşı lavanta.

Hazlit, onun parmaklarının küçük yeşil filizi parçalamasını izlerken, “Size bir hanımın hak ettiği nezaket ve saygıyla davranacağım,” dedi.

“Bu yeterli değil.” Maggie elindeki bitkiye işkence etmeyi sürdürüyordu. “Nezaket bir silah olabilir, Bay Hazlit. Sınıftan atıldığım da Düşes bunu bana öğretmişti. Bunu nasıl kullanacağımı ve kendimi buna karşı nasıl savunacağımı öğretti.”

Bunun karşılığında ne söylemesi gerekiyordu?

“Bir daha bu tartışmayı yapmayacağız.” Maggie ellerini kucağına koydu. “Biliyorsunuz, beni Dük ve Düşes Hazretleri yetiştirdi. Benden bir yıl kadar önce erkek kardeşim Devlin’i satın almışlardı. Bu gelişmeden ilham alan annem, Dük’le yaşadığı heyecan verici hatıralarını yayınlamakla tehdit etti.”

Ağabeyini *satın almak mı?* Geleceği parlak tay yavrusu ya da bereketli bir toprak parçasıymış gibi mi?

“Anladığım kadarıyla ailenizin geçmişiyle ilgili ayrıntıları bana anlatacaksınız?”

“Siz ayrıntıları seven birisiniz.” Belki kaba bir tavırla konuşmamıştı ama bunu sanki onun bir kusuruymuş gibi söylemişti. “Demek istediğim, annem beni sattı. Aslında beni kolayca bir geneleve de satabilirdi. Bu her zaman yapılan bir şey. Kız kardeşlerinizin aksine, Bay Hazlit, büyütüldüğüm görgü kurallarının değerini hafife almıyorum. Siz isterseniz görmezden gelebilirsiniz ama ben yapmayacağım.”

Çok hoş bir sesi vardı. Yumuşak, hafif, İskoç ya da Kelt izi taşıyan iniş çıkışları olan egzotik bir ses. Ses tonu, kelimelerinin çirkinliğini saklayacak kadar güzeldi.

“Kaç yaşındaydınız?”

“Beş, belki de altı.” Gerçekten Moreland’ın evlilik dışı çocuğu mu yoksa annemin ona karşı çevirdiği dolaplar için kullandığı bir araç mı olduğuma karar verilme sürecine göre değişiyor.”

Altı yaşında bir geneleve satılmak? Yediği yemeklerin geri gelmesinden korktu.

“Ben... üzgünüm.” Ona sokak kadını benzetmesini yaptığı için. Kederli hikâyesini tekrar etmesine neden olduğu için, ona teklif etmek üzere olduğu şey için.

Maggie ona bakmak için başını çevirdiğinde, gözlerinde Hazlit’i daha da üzen hafif bir parlaklık vardı. Uzun, çok uzun zamandır bu kadar üzüldüğü bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Ona karşı sadece suçluluk ya da utanma hissiyle değil, pişmanlık duygusuyla da doluydu.

Kız kardeşlerine karşı da pişmanlık hissetmişti. Onların bireysel çabalarına destek olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Fakat bu düşünceyi sertçe kenara itti. Gülünç denebilecek jestlerle avutarak, Magdalene Windham’la ilgilenmesi gerektiği hissi de aynı yere gitti.

Mendilini ona uzattı. “Uğrama nedenim biraz uygunsuz kaçtı.”

“Şu anda her şey uygunsuz kaçacak,” dedi Maggie sessizce. “Sadece bir fahişenin kızı olarak değil, sonuçta orada bu tip çok kız var ama kendi çocuğunu satan bir fahişenin kızı olarak, görgü kurallarının ve toplum hayatının öğretildiği okulda birkaç sene geçirmeye çalıştım. Sonunda annemin sadece iffet yoksunu değil, saygınlığını yitirecek kadar açgözlü biri olduğunu anladım.”

“Bir çocuğu kendi çıkarları için kullanmış, istismar etmiş,” dedi Hazlit. “Bu, her iki tarafın çıkarına olan ticari bir anlaşmayla, yetişkin bir erkekten para kazanmaktan çok daha farklı bir yol.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?” Maggie mendili kucığına yaydı, parmakları onun adının ilk harflerinin işli olduğu nakışın üzerinde gezinmeye başladı. “Bazıları beni koruduğunu söyleyebiliyor. Gençliğinde düşüncesizce davranışının sorumluluğunu Dük’e yüklemek için beni doğurduğunu söyleyebiliyor.”

İlmli ses tonuna rağmen, Hazlit, Bayan Windham’ın bu sonuca vardığını sanmıyordu. Bunu isteyebilirdi ama yapmayacaktı. Altı yaşında bir çocuk olarak bakıcılarının nasıl biri olduğunu ve onlarla nasıl başa çıkacağını bilmişti.

Maggie Windham’ı altı yaşında düşününce... Kocaman, mamsu, yeşil gözleri, ipek yığını halindeki kırmızı saçları, duru ve yumuşak teniyle bir genelevde.

“Size, büyük ihtimalle suratıma tokat atmanıza neden olacak bir fikir söyleyeceğim,” dedi Hazlit. Kahretsin, kendine gelmek için önce kendi kendini tokatlamalıydı.

“Sanırım konumuz değişti,” dedi Maggie kullanılmamış mendili ona geri verirken. “Söyleyin. Benim ilgilenmem gereken bazı mektup-

lar var. Sizin de mutlaka burnunuzu sokacağınız başka işleriniz vardır.”

Bayan Windham’ın yapılacak ziyaretlerden bahsetmediği Hazlit’in dikkatini çekti.

“İşimizi kolaylaştırmak için önümüzdeki birkaç hafta boyunca sizinle flört etmeme izin vermenizi teklif ediyorum. Flört ediyor gibi *görünmeme*.”

Bay Hazlit ölçülü ve düzgün kelimelerle konuşmuştu. Ne acele etmiş ne de sesini alçaltmıştı. Fakat onunla flört etmekle, onunla flört ediyor gibi *görünmek* arasındaki farkı dikkatli bir şekilde ortaya koymuştu.

Bağtırmıştı ya da neredeyse bağtırmıştı. Bu yüzden Maggie bunu sanki bir kahkahaymış gibi sonlandırdı.

“Bana kur yapıyormuş gibi *görünmek*. Biraz açıklar mısınız, Bay Hazlit?”

“Hizmetçiniz Millie hakkında ne biliyorsunuz?”

Bu soruya cevap vermesi Maggie’nin biraz zamanını aldı. Bunun bir nedeni, Hazlit’e çok kızmış olmasıydı. Hazlit onun köklerini ifşa etmesini zorunlu bir hale getirmişti, ki bu, Maggie’nin yıllardır konuşma ihtiyacı duymadığı bir konuydu. Diğer nedeni de onun inanılmaz yakışıklılıktaki profilini incelemek için zaman kazanmak istemesiydi.

Hazlit tıpkı erkek kardeşleri gibi uzun boylu ve geniş omuzluydu. Yine onlar gibi esmerdi ama benzerlik burada sona eriyordu. Hazlit’in gözleri çok övünülen Windham yeşili değil, neredeyse siyah gibi görünen çok koyu bir kahverengiydi. Onun yanına oturduğun-

da, gözbebeklerinin etrafındaki altın rengi benekleri görebiliyordu ama odanın diğer ucundan gözleri tamamen koyu renk olarak görünüyordu.

Koyu renk kaşlarının ucunun hafifçe yana meyilli yapısı ona korsanvari bir hava veriyordu.

Burnunu tanımlayacak bir kelime bulamıyordu. Geniş kanatlı, hafif kemerli bir yapısı vardı. Burnuyla ilgili söylenebilecek en güzel tanım, koku almaya müsait olmasıydı. Bu, mesleğinde mutlaka çok işine yarıyordu.

Ama sert ve haşın bir ağız vardı. Konuşurken uçları hareket eden, sert hatlı dudakların olduğu bir ağız. Huysuz yanı, onun içtenlikle gülümsemeyi bilip bilmediğini merak etti. Onu öperse –ki flört etmenin içinde öpüşmenin de olduğundan emindi– dudakları görüldüğü kadar sert ve soğuk mu olacaktı?

“Millie iki yıldır benimle birlikte. Babası Yarımada Savaşı’nda yaralandı. Yedi kız kardeşin en büyüğü ve ailesinin ismi Carruthers.”

Bu, çoğu işverenin hizmetçileri hakkında bileceğinden çok daha fazlasıydı. Ancak Hazlit’in kaşlarının seğirmesini izlerken, o kadar da yeterli bir bilgi olmadığını anladı.

“Kuru üzümlü küçük ekmekleri sever,” diye ekledi Maggie. “Ve babası yaşında olmasına rağmen, baş uşağıma âşık.”

Bay Hazlit, ona ben-size-söylemiştim diyen, kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. “Demek size ihanet etmesi için bir nedeni var.”

“Bana ihanet etmek mi?”

“El çantanızı ya da içinde benimle tartışmak istemediğiniz her ne varsa onu satmak için. Aç kardeşlerine yardım etmek için onu satmak.”

Maggie, Hazlit'in maskeleyemeye çalıştığı şeyin küçümseme değil, büyük ihtimalle acıma olduğuna karar verirken, onu incelemek birden cazibesini kaybetti. "Millie iyi bakılıyor. Güzel yemekler yiyor, kışın sıcak bir evde kalıyor ve her hafta bir gün izni var. Ücreti oldukça iyi. Üstelik kâhyam birlikte çalışılması çok kolay ve eğlenceli biri. Sırf birkaç kuruş fazla almak için bana neden ihanet etsin ki?"

Hazlit, Avrupa'nın anakarasına has bir zarafetle bacak bacak üzerine attı ama duruşunda hiç de müşkülpesent bir hava yoktu. "Babası çalışmadığı ve beslenecek yedi boğaz daha olduğu için olabilir mi? Onlar Millie'nin ailesi ve sen de patronusun. Sana sadakati, onlara olan sadakati kadar çok olamaz."

"Aile sadakatini çok önemli bir yere koyuyorsunuz, Bay Hazlit." Ama kahretsin! Haklıydı.

"Sizinle flört ederken görülürsem, özellikle de çalışanlarınızın önünde bunu yaparsam, kuytu köşelerde birlikte çok zaman geçirdiğimize dair fısıldaşmalar olmasını maruz göreceğiz. El çantanızı yeniden bulma hedefinize en etkili sonuçla ulaşmak için bu teklifi yapıyorum, Bayan Windham. İlişkimizi uzatmak ya da size rahatsızlık vermek için değil."

Düz ve sert hatlı ağzı da sözlerini doğrular gibiydi. Bu fıkirden en az Maggie kadar hoşlanmamış görünüyordu.

"Flört eder gibi görünmek tam olarak neleri kapsıyor?"

Hazlit tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Daha önce flört etmediniz mi? Şehirliyle ya da baronetlerin oğullarıyla çıkmadınız mı? Kapınızı aşındırmadılar mı?"

"Çoğu yaptı." Biri onun korsanı andıran kaşlarını traş etse nasıl görünürdü acaba? "Ama işin diğer kısmıyla fazla canlarını sıkmadılar."

“Kur yapmakla mı?”

“Zaten saçma sapan bir şey.”

“İşte bizim o saçmalığa ihtiyacımız var,” dedi Hazlit. “Herkesin görebileceği saatlerde dışarı çıkmamız, toplumsal olaylarda kol kola görünmemiz gerek. Hizmetçilerinizle itibarlı bir şekilde zaman geçirebilmek için, uygun zamanlarda elimde çiçeklerle size uğramalıyım. Alışverişe gittiğinizde çantalarınızı taşıyacağım ve bütün valsleri benimle yapmanız için size yalvarırken görüleceğim.”

Maggie onun zeki planında bir kusur bulmanın verdiği garip hayal kırıklığıyla, “Bir sorun var,” dedi. O harika bir dansçıydı ve tek gerçek de buydu.

Çiçekleri severdi. Yeşilliği ve Hyde Park’ta temiz hava almayı da severdi.

Alışveriş yapmaktan da hoşlanırdı ama genellikle kız kardeşleriyle yaptığı küçük gezintilerden daha çok keyif alırdı.

Bir de herkesin duyabileceği ve görebileceği şekilde onunla vals yapmak istemesi vardı...

“Nasıl bir sorun olabilir? Bahar aylarında çiftlerin flört etmeleri beklenen bir şey. Zaten sosyete mevsiminin arkasındaki asıl neden de bu.”

“Bana bu şekilde kur yaparsanız, Dük ve Düşes Hazretleri bunu haber alır. Muhtemelen bana uğradığınızı da biliyorlardır.”

“Bu nasıl bir sorun oluyor?”

Sabırlı bir adam değildi. İşgüzar ebeveynlerle uğraşacak biri olmadığı da belliydi.

“Başlayacaklar, Bay Hazlit. Umutlanacaklar. Beni onların elinden alacağınız ümidiyle içlerini çekecek, imalarda bulunacak kardeşlerimi soru yağmuruna tutacaklar.”

“Öyleyse hayal kırıklığına uğrayacaklar. Zaten anne ve babalar her an hayal kırıklığına uğramayı bekler. Kız kardeşim mürebbiyeydi ve bunu bana o söylemişti.”

Hazlit, kendini Royal Society* huzurunda ders verirken bulmuş biri gibi gergin görünüyordu. Bu yüzden Maggie elini onun koluna koydu. “Dük ve Düşes Hazretleri’ni hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum,” dedi sessizce. “Çocukları yüzünden yeterince acı çektiler.”

Hazlit aşırı duyarlılığı akıl almaz, anlaşılmaz bir şeymiş gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

“Sizin için bir açıklama yapmayacağım,” dedi Hazlit. “Birkaç aptalca jest yüzünden umuda kapılacaklarsa bu onların sorunu. Bir sürü kardeşiniz var. Onları diğer kardeşleriniz için endişelenmeye yönlendirin.”

“Böyle değil.” Maggie başım eğerek onu inceledi. Acaba onun anne ve babası yok muydu? “On yedi kardeşim de olsa, Dük ve Düşes Hazretleri benim için yine endişelenir. Kız kardeşleriniz olduğundan bahsetmişsiniz. Onlardan biri için daha az mı endişeleniyorsunuz?”

“Hayır.” Hazlit bu örnekten pek memnun olmamış gibiydi. “İkisi için de sürekli endişeleniyorum. Onlardan haber almayı bekliyorum ama benim duyulanma hiç saygıları yok. Aksi takdirde bana daha sık yazarlar ve...”

“Evet?”

“Neyse, boş verin.”

Maggie’nin içindeki şeytan daha fazla ayrıntı almak için baskı yapıyordu. “İsimleri ne?”

“Cumbria’da kurduğu yuvasında kalanın adı Avis ve kocasının

* Bilime yönelik çalışmalar yapan en eski kurum. (f.n.)

şüpheli cazibesine kapılarak Güney'deki, buradaki mürebbiyeliği bırakanın adı da Alexandra.”

Hazlit'in yüz ifadesi değişmişti. Asılan yüzünden ve çatılan kaşlarından hoşnutsuzluğu belli oluyordu. Gözlerinde kardeşlerinin yarattığı hayal kırıklığı gizliydi. O anda tıpkı bir *ağabey* gibiydi. Kız kardeşlerine değer veren, onlarla ilgilenmek isteyen ama bunu nasıl yapacağını bilemeyen bir erkek gibi.

Maggie bu ifadeyi çok iyi tanıyordu. Kardeşlerinin, özellikle de en büyük ve evlilik dışı olmanın utancıyla doğmuş olan diğer kardeşi Devlin'in yüzünde çok sık görmüştü. Hazlit'ten genel olarak hiç hoşlanmamasına rağmen, endişeli bir ağabey olmasını tasvip ediyordu.

Tamam, makul bir düzeyde olabilirdi.

“Bana kur yapacaksınız, yani görünüşte ama istikrarsız ve gelişigüzel bir şekilde.”

“Ben böyle tutarsız davranan bir adam değilim. Siz de mantıklı bir erkeğin gelişigüzel yaklaşabileceği bir kadın değilsiniz.”

“Bu bir iltifat mı?” Çünkü öyle değilse bir hakaret olduğunu düşünecekti.

“Sadece bir durum tespiti. “Hazlit'in bakışları onun üzerinde dolaştı. Sıkı ve düzgün bir şekilde başının üzerinde topladığı saçlarına geldiğinde gözleri parladı. Önce hafifçe kaşlarını çattı, sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynadı. “Ve aynı zamanda da bir iltifat. Siz çok hoş bir hanımsınız, Bayan Windham.”

“Çok incesiniz.” Maggie aralarına mesafe koyma ihtiyacıyla ayağa kalktı. Sanki anlamsız sözler dökülecek ve neredeyse gülümseyecekmiş gibi görünen dudaklarından bu sayede uzaklaşabilecekmiş gibi. “Ama yalnız olduğumuzda gerçeği gizlemenize gerek yok.”

“Ah, zaten öyle yapıyorum. Sözlerim gerçeğin ta kendisiydi.”

Hazlit ayağa kalkarak onun hemen yanına gitti. “Başkaları tarafından görülmediğimizden, duyulmadığımızdan ya da fark edilmediğimizden emin değilsem, âşık bir adama uygun şekilde davranacağım.”

“Âşık mı?” Bu delice fikir gerçekten gülünçtü. Maggie onun tedbiri elden bırakmadan, düzgün sarı saçlı, kusursuz ve doğurgan bir kadınla ilgileneceğini düşünüyordu. Kimse Hazlit gibi bir erkeğin ona âşık olduğuna inanmazdı.

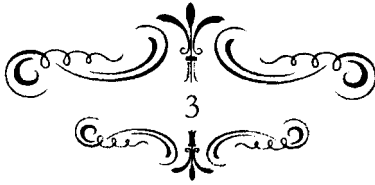
“Âşık.” Hazlit başını bir kez daha sallayarak, kendi seçtiği kelimayı onayladı. “Belki biraz temkinli ama âşık.”

“Bay Kean’ın* teatral yeteneklerine ihtiyacınız olacak.” Maggie dikkatle onu süzdü. Acaba Hazlit’in ona âşık olması nasıl bir şeye benzerdi?

“Bu zor işin üstesinden kolaylıkla geleceğim.” Yeni yeni yeşillenmeye başlamış olan gülün dolandığı çardağa yaklaşırlarken etrafına bakındı. “Bir gösteri yapmama izin verin.”

Çardağın altında ona doğru döndü ve başını eğerek onu öptü.

* 1787-1833 yılları arasında yaşamış, Shakespeare oyunları ile ünlü, döneminin en yetenekli oyuncularından biri olarak kabul edilmiş İngiliz aktör. (f.n.)

Magdalene Windham'ı öpmek Hazlit'in planının bir parçası değildi. Planı, herkesten uzak yaşadığı bu münzevi hayatta onu neyin rahatsız ettiğini bulmak ve parası karşılığında sorununu gidermekti. Windham ailesine en azından bu kadarını borçluydu. Ona yakın olma ihtiyacı hissetmesinin nedeni buydu, aptal bir el çantası değil.

Planı, davranışlarının potansiyel eş için etrafına bakınan bir erkeğin nazikçe ilgisi gibi görünmesiydi. Kendi hanedanlığını kurmaya karar vermiş, hatırı sayılır gelire sahip bir erkeği taşıyabilecek duyarlılıkta, mantıklı bir eş.

Planı, bütün duyularını ve algılarını her türlü şeye açık tutmaktı; onun kokusuyla, tadıyla ve bu bahar gününde ne kadar güzel bir kadın olduğu gerçeğiyle sarmalanmak değil.

Çok hoş, aynı zamanda da çok ketum bir kadındı. Üstelik boy olarak da ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Kalçaları kasıkları-na, göğüsleri göğsüne sürtünüyordu. Dudağına değen dudaklar yumuşak ve tutkulu, sanki ona nasıl devam edeceklerini sorarmış gibi tereddütlüydü.

Hazlit de ona gösterdi ama bu da planı içinde yer almıyordu. Dudakları onun çenesinde ve alnında ağır ağır gezinirken saçlarından

gelen çiçek ve tarçın kokusunu içine çekti. Burnunu onun kulağına doğru götürdüğünde, Maggie'nin bedeninden küçük bir şok dalgasının geçtiğini hissetti. Maggie içini çekerek iyice ona sokulduğundaysa kendisine hakmasını sağlamak için ağzını dudaklarının kenarına koydu.

Ve amacına ulaştı. Maggie ona bunun formalite icabı yapılan zorunlu bir öpüşmeden, alelacele bir ön sevişmeye dönüşmesinin an meselesi olduğunu söylüyordu. Yaşadığı ve hissettiği arzunun verdiği zevkin, utangaçlığını bastıracak kadar yoğun olduğunu, sahte bile olsa bu öpücükle ona çok şey verdiğini söylüyordu.

"Bay Hazlit..." Bir elini onun boynuna dolamış, diğer eliyle yavaşça göğsünü okşuyordu. "Yapmamalıyız..."

Hazlit onu dudaklarıyla susturdu çünkü Magdalene Windham beden diliyle bunu ne kadar çok istediğini göstermişti. Bir hanimefendinin duyarlılığına sahip olduğu kadar da akıllı ve dikkatli biriymiş ve geçmiş...

Aklına gelen düşünceyle birden başından aşağı soğuk su dökmüş gibi hissetti. Onun ağzının derinliklerindeki sıcaklığı tatmak istemesine rağmen tereddüt etti. Eli yavaşça onun göğüs kafesine doğru yükseldi ama göğüslerinin hemen aşağısında durdu. Sertleşen penisini hissetmesi için, sırtına doladığı koluyla onu kendi bedenine doğru da çekmedi.

Aksine, ağzını onun dudaklarından birkaç santim uzaklaştırdı ve alnını onun alnına koydu.

Maggie'nin hiç hareket etmemesi bir şanstı çünkü o anda azmış olan bedeninin yeniden edep sınırları içine dönebilmesi için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Tanrı aşkına, peşinden koştuğu kıızı bir köşeye sıkıştırmış genç bir delikanlı gibi, gül kameriyesinde öpücük çalıyordu.

Maggie, “İkna oldum,” dediğinde, Hazlit onun boğuk fisiltısını duyabilmek ve binlerce çiçekten oluşan kokusunu içine daha iyi çekebilmek için, ona biraz daha yaklaştı.

“Neye?” Yüzünü onun serbest kalan saçlarının arasına gömebilmek için kalın saç örgüsünü açmaya can atan parmaklarıyla ensesini okşuyordu.

“İstikrarsız yaklaşım size gayet iyi uyuyor.”

İstikrarsız? Kafası bulandığı için geri çekilmiş olmalıydı. Düşünceleri, planları ve hatıraları bulutlanmış, yerini dürtülere ve izlenimlere bırakmıştı.

Maggie’nin nefesi ensesini yalıyor, parmakları ensesindeki saçlarla oynuyor, bedenleri artık birbirine o kadar yakın olmamasına rağmen, kalçaları istemsizce Hazlit’in bedenine doğru yanaşıyordu. Hazlit başını kaldırarak dikleştiğinde, Maggie yanağını omzuna dayayarak ona yaslandı.

Belki onun da kendini toparlayabilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı? Bu düşünce Hazlit’i sakinleştirdi. Sırtındaki elini ağır ağır gezdirerek onu okşamaya başladı. Bu basit temasla her ikisinin de rahatlatmasına izin verdiğine göre, Maggie de bundan hoşlanmıştı.

Maggie yüzü hâlâ onun omzuna dayalı bir halde, “Beni tekrar öpecek misin?” diye sordu. Hazlit onun kelimelerini tam olarak anlamasa da ne demek istediğini hemen çözdü.

“Büyük ihtimalle.” Cevap verirken elinde olmadan inledi.

“Öncesinde küçük bir uyarı iyi olur.”

Doğru, iyi olurdu.

“Bir dahaki sefere daha iyi yapacağım.” Böylece ikisi de bu tuzığa düşmeyecekti.

Maggie başını kaldırarak gülümsedi ama bu, erkek kardeşinden çiçek geldiğini sandığında bahsettiği gibi bir gülümseme değildi. Daha çok haylazca izler taşıyan bir gülümsemeydi. Daha *kadınsı* bir gülümseme.

Aman Tanrım, bu kadın kendine hâkim olmaya çalışan bir erkek için büyük tehlikeydi. *Üstelik bunun farkında bile değildi.*

“Çok daha iyisini yaparsanız, Bay Hazlit, amonyağa ve ihlamura ihtiyacım olacak.” Maggie ondan uzaklaşırken, Benjamin kendi yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissetti.

Magdalene Windham gücenmemişti. Hatta her ne kadar çok yakından inceleme fırsatı bulamamış olsa da olması gerekenden daha çok rahatlamış gibi bir hali vardı. Daha önce de işi gereği öpüşmüştü. Büyük ihtimalle bundan sonra da öpüşecekti.

Ama ilk kez bunun olmasını dört gözle bekliyordu.

Benjamin Hazlit cehennemden gelen bir şeytandı. Hazlit’in Darjeeling çayını tercih ettiği üç çaydanlık çaydan sonra, Maggie artık buna ikna olmuştu. Onu hâlâ evdeki çalışanları, alışkanlıkları, el çantasının kaybolduğu gün yaptığı günlük işler hakkında sorguya çekip duruyordu.

Ve bütün bu süre boyunca, lanetli el çantasının nasıl bulunacağına odaklanması gerekirken, arka arkaya sorular soran ağzını izlememek için kendini zor tutmuştu.

Ağzı ne sert ne de soğuktu. Sıcak, ne yaptığını bilen, hatta yumuşak ve nazikti. Tanrı yardımcısı olsun!

Tanrım! Tanrım, Tanrım. Dudakları... Bir keşifti. Hazlit’in farklı

bir yönünü –Maggie’nin varlığını asla tahmin edemeyeceği bir yönünü– gözler önüne seren bir pencereydi. Sivilceli oğlanların ve yaşı geçkin şövalyelerin ellemelerine ve salyalı öpücüklerine katlanmıştı. Öpüşmüş, elle sarkıntılıklara maruz kalmış, kadın-erkek arasında geçen başka saçmalıklarla da tanışmıştı.

Bütün bunlar nadiren de olsa kendi annesine karşı daha anlayışlı yaklaşmasına neden olmuştu. Annesi yüzünden ona önyargılı davranan ama sahip olduğu geliri istedikleri için onunla evlenmeye yanaşan pek çok talibi olmuştu.

Ağabeyi Devlin’e, erkeklerin neden böyle davranmak zorunda olduklarını sorana kadar da böyle devam etmişti. Öldürücü bakışlarıyla onu dinledikten sonra dizini, yumruğunu ve parmaklarını oldukça yaratıcı şekillerde kullanabileceği birkaç hareket göstermişti. Sonucunda talipler ona karşı çok daha saygılı olmaya başlamıştı.

Şimdi de Bay Hazlit’in karnına bir yumruk atmak istiyordu ama içinden bir ses kendi yumruğunun daha kötü olacağını söylüyordu.

Onu bu kadar tatlı ve ateşli öpen bir erkek, şimdi nasıl bu kadar şeytanca davranabiliyordu?

“Size özel olan kanadı bana gösterin.” Çay fincanını bırakarak ayağa kalktı. Maggie’nin de aynı şeyi yapmasını beklediği belliydi.

“Önce Millie’yi gönderip odalarımın uygun olup olmadığını kontrol ettireyim.” Oturmaya devam ederek acele etmeden çayını yudumladı.

“Buna hiç gerek yok.” Hazlit ona elini uzattı. Eli iriydi ve bedeninin geri kalanı gibi bronzdu ya da sadece koyu tenliydi. Sol elindeki serçeparmağında mühür yüzüğü vardı.

“Bay Hazlit?” Çayından bir yudum daha aldı.

“Bayan Windham?”

“Parmağınızı bana sallarsanız ya da –Tanrı korusun– parmağınızı şaklatırsanız sizi ısırırmım.” Yirmi yıldan uzun bir zaman önce erkek kardeşlerinden birini ısırması, sonrasında geriye kalan dördü hizaya gelmişti.

Hazlit elini indirdi. Önüne çömeldiğinde Maggie, Hazlit’in sadece el çantasını bulmaya çalıştığını, onunsa işleri zorlaştırmak için elinden geleni yaptığını –ki Maggie böyle davrandığını kabul ediyordu– söyleyeceği bir nutuk atmasını bekledi.

“Nereden?” Hazlit’in bakışlarında bir şeyler... Muzip bir şeyler mi vardı?

“Ne, nereden?”

“Beni nereden ısıracaksınız?”

Tanrı yardımcısı olsun, gül kameriyesinde duyduğu boğuk sesiyle konuşmuştu. Böyle konuştuğunda içi bir hoş oluyordu. Ona bir şeyler oluyordu. Meraklı, harika ve tehlikeli bir şeyler.

Maggie onun bakışlarıyla karşılaştığında, geri dönüşü olmayan kritik bir noktada olduklarını hissetti. “Yakışıklı burnunuzdan.”

Hazlit’in gözlerindeki haylaz parıltıların yerini keyifli bir ifade aldı. Yüzüne baştan çıkarıcı bir gülümseme yayılırken Maggie’nin içinde ‘Trooping the Colours’ başladı. Geçit yapan orkestralar, neşleyle el çırpın kalabalıklar, sallanan bayraklar... *Tanrım.*

Hatasını anladı. “Yakışıklı ama kibirli burnunuzdan.”

“Özrümü kabul edin.” Maggie, Hazlit’in onu öptüğü için özür dilemediğini anladı. Bunda başka bir şey vardı. “El çantanızı bir an

* Londra’da her yıl kral ve kraliçenin resmi doğum gününde, ordu alayları tarafından renk renk bayraklarla geçit yapılan, çok renkli, popüler, geleneksel ve askeri bir törendir. (f.n.)

önce bulabilmem için yaşadığınız yeri incelememe izin verir misiniz lütfen, Bayan Windham?”

“Tabii.” Maggie elini uzatarak Hazlit’in ayağa kalkması için yardım etmesine izin verdi. Odalarının baştan sona düzenli olduğunu biliyordu. Çalışanları başka türlüüne izin vermezdi. Yine de Hazlit’i oturma odasına aldığı anda, oradaki varlığının en az gül kameriyesindeki öpüşmeleri kadar özel olabileceğini anladı.

Ya da gülümsemesi kadar özel.

İki saat sonra, Maggie bir yandan özel oturma odasını gözden geçirirken bir yandan da oturmuş, sağlıklı siyah çayını –şu gösterişli Darjeeling çaylarından biri değil– yudumluyordu.

Bay Hazlit odayı kornişlerden lambrilere, halılara kadar didik didik etmişti. Maggie en özel alanlarının her santimetrekaresini inceleyen on müdahale etmemek için kendini zor tutmuş, sadece izlemekle yetinmişti. Hazlit işini bitirdikten sonra bu sandalyeye oturmuş, kaşlarını çatarak odaya bir kez daha göz atmıştı. Birkaç dakika onun masasında oturup –bu masa Moreland’lerin çatısından çıkartılmış eski bir yadigârdı–, onun kalemleri, mürekkebi, kumu* ve mührüyle oyalanmıştı.

Kötü bir andı. Yazışmalar herkes için ama en çok da bir kadın için çok özeldi.

Etrafta dolanarak her pencerenin manzarasını kontrol etmiş, bacayı incelemiş, toz arar gibi parmağını şömine rafının üzerinde gezdirmişti.

Tabii ki hiçbir şey bulamamıştı. Sonuçta, Maggie’nin evle ilgilenme becerisinin temeli Moreland Düşesi Esther’den geliyordu.

* Kurutma kâğıdı olmadığı için mürekkepli yazıları kurutmak amacıyla üzerine kum dökülürdü. (f.n.)

Sonra yatak odasına geçmiş, Maggie de hemen arkasından onu takip etmişti. Hazlit'in bir odayı bitirmiş olmasının verdiği rahatlık, onu yatağının üzerinde otururken gördüğünde kaybolmuştu.

Yatak da bir başka Moreland eskisiydi ama dukalık döküntüleri etkileyici olabiliyordu. Maggie ailesindeki diğer kadınlardan daha uzundu ve yapısına uygun bu yatağı kendisine almıştı.

Binici çizmelerini çekerek çıkartan Bay Hazlit sırtını yastık yığınınına yaslamıştı. Maggie ona genel prensipleri hatırlatmak için bağırma raddesine gelene kadar bacaklarını bileklerinden birbirine kenetleyip etrafı dikkatlice gözden geçirmeye başlamıştı. Hazlit için burada, onun yastık kılıflarının, yastıklarının ve çarşaflarının arasında yayılıp oturmak...

Fakat sonra Hazlit çevik bir hamleyle kalkıp çizmelerini giymiş ve onun gardırobuna gitmişti. Bu çok, çok daha kötü olmuştu.

Bütün elbiselerine dokunmuş, elini şallarının üzerinde gezdirmiş, düzgün bir şekilde konmuş olan ayakkabılarını ve çizmelerinin kaydını çıkartmak için dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Açık renkler size hiç gitmiyor, Bayan Windham."

Sanki onun meraklı, endişeli ve sessiz tavrı yeterince kötü değilmiş gibi, bir de yatak odasında bu küçük açıklamayı yapmıştı.

"Binici çizmeleriniz yok mu, Bayan Windham?"

Vardı ama çok eski olduklarından yatağının altında duruyorlardı. Zaten çok geçmeden Hazlit de onları görmüştü. Canı cehenneme...

Yatağının yanından bir broşür almış ve tek kaşını kaldırarak ona bakmıştı. "*Domuzların* üreme alışkanlıkları mı, Bayan Windham?"

Bir konrun en küçük oğlu olan ve çalışmalarının konusu korkusuzca yapılan bilimsel araştırmalara dayanan bu yazarın yazdığı her

şeyi okurdu. Tanrı aşkına, domuzlarla görüşüyormuş gibi davranmasına hiç gerek yoktu.

“Yatak odanızda çiçek yok mu, Bayan Windham? Hizmetçileriniz çok ihmalkâr.”

Şömine rafının üzerindeki Austen romanları hakkında hiçbir yorum yapmadan ellerini kitaplarının üzerinde gezdirmişti. Sonra dönüp yatağına öyle uzun bakmıştı ki Maggie dayanamayıp sessizliğini bozmuştu.

“Ne yapıyorsunuz, Bay Hazlit? O sadece eski ve çok rahat bir yatak.”

“Yastıkları sayıyorum.”

Tabii ki yastıkları sayıyordu. Ona tokat atmak istedi. Hem de birkaç kez. “Peki bu, el çantamı bulmanızda size yardımcı olacak mı?”

“Gerçek bana daha çok yardımcı olur,” demişti Hazlit kısık bir sesle ama Maggie onu duydu.

“Hangi gerçek?”

Hazlit bir süre ona sanki kafasındaki ya da ruhunun içindeki görünmez yastıkları sayıyormuş gibi baktı.

“Bitirdiniz mi, Bay Hazlit?”

“Hayır ama şimdilik yeterince şey gördüm. Akşam için bir planınız var mı?”

“Belki yastık kılıfı işleyeceğim.”

Hazlit’in dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Hava izin verirse yarın öğleden sonra sizi gezintiye çıkaracağım.”

Maggie kollarını göğsünde kavuşturdu; onun zorba tavırlarına izin vermeye hiç hazır değildi. “Yarın öğleden sonra meşgul olabileceğim hiç aklınıza gelmedi mi? Belki başka planlarım vardır. Belki

de âşık bir aday, talip olduğu hanımın planlarıyla davetinin uyuşması için sabırla bekliyordur.”

“Bu bir davet değildi.”

“Söylemeye çalıştığım tam da bu.”

Vakur bir çıkış yapmak amacıyla topuklarının üzerinde döndüyse de Hazlit omzuna koyduğu eliyle onu durdurdu. Maggie döndüğünde de elini çekmedi. Hatta aksine, bir parmağını onun çenesinin kenarında gezdirmeye başladı.

“Özrümü kabul edin, Bayan Windham. Acaba planlarınız yarın öğleden sonra yapacağım gezintide bana eşlik etmenize uygun mu? Bana eşlik ederseniz size minnettar olacağım.”

Dudaklarında oynayan bir gülümseme ya da gözlerinde keyifli bir ifade yoktu. Maggie’nin içinde uygunsuz bir kıpırdanma başladı. Ona, sanki bu dünyadaki mutluluğu onun vereceği cevaba bağlıymış gibi bakıyordu.

Canı cehenneme.

“Çok zarıfsınız, Bay Hazlit. Bu kadar kibar sorduğunuzda nasıl geri çevirebilirim?” Hazlit’in elini indirmesi, ön kapıya doğru ilerlemeye başlamaları için bir işaret oldu. “El çantamı bulmanıza yardımcı olması için benim yaşadığım alanda yaptığınız bu araştırma neyi ortaya çıkardı?”

Hazlit derin bir nefes alarak onun yanına geldi. “Sizin çok dikkatli olduğunuzu, sağduyulu ve tutumlu bir yapınızın olduğunu ortaya çıkardı. Gerçi bunların sizin doğal kişiliğinizden ziyade öğrenilmiş birer özellik olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, özellikle sahip olduğunuz güzellikleri saklayacak şekilde giyindiğinizi, hoppalıktan uzak ama neşeli ve zeki biri olduğunuzu ortaya çıkarttı. Emrinizde

Çalışanların sizin için gerçekten kalpten alıştuğunu ortaya çıkardı.”

“Hayal kırıklığına uğramış gibisiniz.” Bütün bunları yastıklarını sayarak nasıl öğrendi?mişti?

“Hainin onların içinden çıkması işimizi kolaylaştırır. Ben de sizin iyiliğiniz için işimizin zahmetsizce sonuçlanmasını umuyorum.”

Onun iyiliği için mi? Ne demek istemişti?

Maggie’nin uşağı eldivenlerini ve şapkasını uzatırken, “Saat üç gibi geleceğim,” dedi. Koridora ıktuklarında şapkasını taktı ve koyu renk gözleriyle dikkatle ona baktı.

“Endişelenmeyin, Bayan Windham.”

Onun söylemesini beklediği en son şey buydu ve gerçeği sezmeye açısından daha önceki bütün açıklamalarından daha vurucuydu.

“Bana ait olanlar tekrar benim olana kadar endişelenmeye devam edeceğim.”

“ok kısa bir zaman sonra sizin olacaklar.” Hazlit onun elini tuttu ve eğilerek selam verdi ama o kadar çok eğilmişti ki Maggie onun sıcak nefesinin elini yaladığını hissetti.

“Yarın görüşmek üzere.”

Fazlasıyla uzun ve sıkıntılı ziyareti sırasında Maggie’nin içindeki bütün endişeler uzaklaşmıştı. Fakat onun gidişiyle hepsi birden geri döndü. Millie’nin, Hazlit’in ziyareti esnasında mutfağa yeni bir not geldiğini söylemesiyle birlikte endişesi daha da katlandı.

“Sabah ziyaretleri mi yapıyorsun?”

Archer konuşurken gerinerek esnedi ama Hazlit aptal değildi. Doğal görüntüsüne ve can sıkıcı davranışına rağmen Archer

Holloway'ın tamamen uyanık olduğunu ve tüm ayrıntıları kaydettiğinin farkındaydı.

“Sadece bir sabah ziyareti.” Küvette ayağa kalktı ve Archer ona banyo havlusunu uzatana kadar üzerinden sular aka aka bekledi. Sadece göğsünü ve kollarını kuruladıktan sonra, küvetten çıkarak şöminenin önündeki halının üzerine bastı.

Archer uzun bedeniyle çekmeceli yazı masasının sandalyesine yerleşti. “Bütün öğleden sonrası alan bir sabah ziyareti.”

“Bir olay üzerindeyim, Archer.” Hazlit kurulanmayı bitirdikten sonra odanın diğer köşesine, gece giyeceği giysilerin bırakıldığı gardiobunun yanına gitti. “Bu gece dışarı çıkacak mısın?”

“Leydi Abby bu gece evinde yemek yiyecek, yani hayır. Yine de sanırım Allard'ın kitaplarıyla ilerleme kat ettim.” Yerinden kalktı ve şifoniyerin üzerindeki tablanın yanına gitti. “Bütün öğleden sonra Mayfair'de gezinmene sebep olan bu dava neyin nesi?”

“Gezinmiyordum, bir hanımefendinin özel odalarını araştırıyordum. Windham davasının üzerindeyim.” Her ne kadar bu gece evinde tembelce oturup Archer'ın kâğıt oyununda onu yenmesine izin vermeyi tercih etse de konuşurken gösterişli gece kıyafetlerini giymeyi sürdürdü.

“Kâhyanın masum olduğunu sanıyordum,” dedi Archer meraklı gözlerle ona bakarak. “Moreland'in küçük oğlu onunla evlenmemiş miydi?”

“Bu geçen seneki haber, Archer. Ayrıca onunla evlenen Westhaven Kontu Gayle Windham'dı ve bahsettiğin kişi artık bir kontes. Ağzının içinde gevelemeyi bırak da neyi bilmek istiyorsun, onu söyle.”

“Bir hanımefendinin odalarını araştırmak için koskoca bir öğ-

leden sonraya ihtiyacın olmaz. Kol düğmelerini arka arkaya atarak havada çevirmeye başladı. “Sen ne yapıyorsun, Benjamin?”

“Bir insanın alışkanlıkları incelenerek çok şey öğrenilir.” Archer kol düğmeleriyle oynamayı sürdürürken o da iç çamaşırını, pantolonunu ve çoraplarını giydi.

“Peki, ne öğrendin?”

“Emin değilim.” Onun için özel olarak dikilmiş gömleğin kesimi dökümlüydü. O sıralar bu tarz moda değildi ama çok rahat olduğu için Hazlit bunları giymeyi tercih ediyordu. “Bugün onun gerçek bir leydi olduğunu öğrendim.”

“Şüpheli mi vardı?” Archer kol düğmelerini başıyla yakalayarak iki tanesini tepsiye geri koydu.

“Bir varsayımda bulunmaya çalışmıyorum.” Ama o saçlar... o güzel dudaklar, o dolgun göğüsler ve o tatlı kıvrımlar... hepsinden de önemlisi çiçek buketine baktığında yüzünde beliren şaşkınlık dolu gülümseme. “Evini çok iyi idare ediyor, çalışanlarıyla gerçekten ilgileniyor, zamanını ve parasını hayır işleri için harcıyor ve ailesine çok bağlı.”

Ayrıca okumaya doymayan biri. Domuzların üreme alışkanlıklarının anlatıldığı zirai broşürlerden, finansal anlaşmalara, heyecanlı romanlara kadar her şeyi okuyan tam bir kitap kurdu.

Archer elindeki altın kol düğmesiyle yanına gelince, Hazlit onu sağ kolunun manşetine takmasına izin verdi. “Şaşırmış gibisin, Benjamin. Babası bir dükkân. Neden bir düğmeye uygun standart davranışlarda bulunmasın ki?” İkinci kol düğmesini de sol koluna taktuktan sonra Hazlit'i daha yakından inceledi. “Yoksa bir kontese uygun standartlar mı demeliydim?”

“Madem bu konuyu açtın...” Archer'ı beklentisiyle baş başa

bırakarak devam etti. “Evlenmek amacıyla biriyle ilgilendiğimi duyabilirsin.”

Archer’ın yakışıklı yüzü içten, dostça bir gülümsemeyle kırıştı. Bu, daha çok işini bilen, bencil bir gülümsemesiyle göze çarpan biri için çok alışılmadık bir görüntüydü. “Önceliklerini belirlemenin zamanı gelmişti.”

“Onunla ilgilenmiyorum.”

Gülümsemesi, söndürülmüş mum gibi birden kayboldu. “İki kız kardeşin var, Benjamin. Duygusuz, zalim heriflerin kötü muamelelerine rağmen, öncelikleri evlilikleri olan iki kız kardeş ve bu da...”

Hazlit elini Archer’ın ağzına götürdü. “Bir hanımın duygularıyla oynamıyorum; bu yüzden kes artık. Magdalene Windham bana karşı tam olarak dürüst davranmıyor. Ben de bunun nedenini saptamak ve sonucunda ne yapacağıma karar vermek için ona yakın olmam gerektiğini düşünüyorum.”

Sözleri çok mantıklı, planına uygun geliyordu. Fakat bu, gül kameriyesindeki öpüşmeyi ya da kadının özel hayatına girerek odasında gezinmesini, giysilerine dokunmasını, yatağının boyutunu ve onun üzerini süsleyen yastıkların sayısını öğrenmesini açıklamıyordu.

Büyük burnunu yakışıklı bulduğunu duyduğunda hissettiği mutluluğu da açıklamıyordu.

Archer şifonyiere doğru yürüdü. “Senin rol yaptığını biliyor mu?”

“Beni Bay Kean’la kıyasladı.” Archer şifonyerin üzerindeki tablayı düzelirken, Hazlit gardıroptan kolalı bir kravat alarak basit bir düğümle bağlamaya başladı.

“Tanrı aşkına.” Odanın diğer ucundan gelen Archer, Hazlit’in ellerini vurarak uzaklaştırdı. “Belli bir stilin olması gerekirken, üniversiteli çocuklar gibi bağlıyorsun.”

“Ben sadece basit bir şekilde bağlıyorum,” demesine rağmen, Archer’ın moda konusunda kusursuz olduğunu bildiği için öylece durdu.

“Benimki gibi, hem basit hem şık olabilir.” Archer düğümün ortasına mücevherli bir iğne taktı. Altın ve kehribarın, krem rengi ketenin üzerindeki parıltılı duruşuna bakmak için geri çekildi. “Tamamdır.”

“Teşekkür ederim.”

Aynadaki görüntü, Archer’ın her zamanki gibi haklı olduğunu gösteriyordu. Kehribar gerçekten bir stil katmıştı. Kahverengi gözlerini ve fazlasıyla esmer tenini, insanın gözüne sokmayan bir incelikle vurgulamıştı.

“Ah, Benjamin, ben olmasam ne yapardın?”

“Büyük ihtimalle emekli olup Blessings’e gider ve Avis’in çocuklarını dizlerimde hoplatırdım.”

Archer odada dolanarak banyo eşyalarını düzeltti, nemli banyo havlularını katladı. “Sahi mi? Cumbria medeniyetten uzak ve nemli olabilir. Ayrıca dizlerinde hoplatmak senin en iyi yaptığın şey olmayabilir.”

“Cumbria çok hoş bir yer. Bütün Londralıların yazları orada toplanmasının nedeni bu. Kızlar, İngiltere’nin en güzel bahçelerini kışkandıracak kadar güzeldir. İnsanı zindeleştiren tertemiz bir havası... ne?” Archer ona *acıyarak* bakıyordu.

“Sen ev özlemi ekiyorun, Benjamin. şimdi, evli oldukları halde kız kardeşlerin için eskisinden daha çok endişeleniyorsun. Gayrimenkulün için endişeleniyorsun. Seni endişelerinden uzaklaştırdığı için de başkalarının işine burnunu sokup kendini eğlendiriyor-

sun. Kendine bir eş bul, evine git, insanları gözetleme işini de benim gibi bunu bir spor olarak görebilen birine bırak.”

“Ben ev özlemi falan çekmiyorum.” Oysa kız kardeşleri için endişelendiği doğrudu.

“Tamam, benim hatam.”

“Beni bekleme.”

“Asla beklemem.” Archer elini salladı ve onu aynayla baş başa bırakarak gitti. Hazlit aynadaki görüntüsüne bir kez daha dikkatle baktı. Özellikle de Maggie Windham’ın kibirli ve *yakışıklı* bulduğu burnuna.

“Archer?”

“Efendim?”

“Bu akşam için başka planların yoksa benim için küçük bir getir götür işi yapar mısın?” Bir anda aklına gelen bir şeydi; bir önsezi. Fakat bir dava çoğunlukla akla bir anda gelen bu tip parlak fikirlerle çözüme ulaşırdı. Ayrıca bu tamamen bir leydinin iyiliği içindi.

“Bu akşam çalışmıyorum, Benjamin. Güzellik uykusuna da ihtiyacım var.”

“Hoş bir hanıma göz kulak olmanla ilgili bir iş.”

Archer’ın mavi gözleri gerçek bir ilgiyle parladı. “O zaman emrindeyim.”

Eski Kral Hal, Roma Kilisesi hakkındaki fikirlerini cesurca açıkladığında, Katoliklerin kiliseleri ve manastırlarında kötü bir nam elde etmiş ama bu arada servetini ölçsüz denecek şekilde artırmıştı.

Aynı zamanda, Hyde Park olarak bilinen yüzlerce dönümlük pastoral güzelliği Londralıların eğlenmeleri için tahsis etmişti.

Moreland Düşesi Esther'e göre bu, Henry'nin zaten az olan övgüye değer hareketlerinden bir tanesiydi.

Parkta rahatça gezinebilir, Windham ailesine katılması uygun olan bekâr erkek adaylarını gözlemleyebilirdi. Sonuçta kızlar evlendiklerinde kocaları da aileye giriyordu.

Başka türlü söz zaten söz konusu olamazdı.

"Burası her sene daha da kalabalık oluyor," diye mırıldandı annesinin yanında oturan Evie. Diğer kızlar, üstü açık at arabasında Düşes'in yanında oturma şerefini en küçük kız kardeşlerine bırakarak bu gezinti teklifini geri çevirmişti.

Esther içten bir gülümsemeyle, "Buradaki beyefendiler arasından kocanı seçebilirsin," dedi. "Başını dik tut, hayatım. Baban senin üzgün olduğunu görürse endişelenir."

Bu, Esther'in her zaman işe yarayacağını bildiği bir numaraydı. Evie başını dikleştirdi ve yüzüne babasını memnun edecek bir gülümseme yerleştirdi.

"Düşes Hazretleri, Leydi Evie."

Lucas Denning biraz baştan savma da olsa onların arabasının yanında ilerliyordu. Şapkasıyla onları selamlayarak gülümsedi. Olabilirdi, yeterince zengindi. Üstelik de "markiz" unvanını yeni almıştı ve Percy onun politik yaklaşımlarını onaylıyordu.

"Deene." Esther başını sallayıp gülümseyerek ona karşılık verirken, Evie eldivenli elini ona uzattı.

Adam atıyla onların arabasının yanında ilerlemeyi sürdürmesine rağmen, onun elini tutup başını eğerek selamladı.

"Buraya her gelişimde manzara daha da güzelleşiyor. Leydi Evie, şapkanız ne kadar güzel."

“En azından tutarlısınız,” dedi Evie. Esther içinde bir sıkıntı hissetti. “Geçen hafta kuzenime de aynı iltifatı yaptığınıza eminim.”

Beş erkek çocuğu yetiştirmiş biri olan Esther, Lort Deene’in ağzının kenarlarının hafifçe gerildiğini gördü. Yas tutmadığı belliydi ama babasının ondan umudunu kesmiş olması bir sır değildi. Yine de üzerinde suçluluk ve kederin bir ağırlığı vardı ve bunlar Esther’in gözünde, yenilgiyi kabul etmeye ve eş bulmaya hazır bir erkek olduğu anlamına geliyordu.

Deene anlamlı gözlerle Esther’in olduğu yöne bakıp, “Gerçek güzellik zamana direnir,” dedi. Esther onun gülümsemesine karşılık olarak, “Yağcılık da rüzgârla birlikte kaybolur,” diye cevap verdi. “Ama geçici olsa da keyifli. Bu at yeni mi, Lordum?”

Esther, soru dudaklarından döküldüğü anda pişman oldu. Evie’nin dikkatini bu adama yöneltmek istiyorsa söylenecek en yanlış şeydi. Evie arkasına yaslanmıştı ve Deene’in doru atı hakkında konuşmasına olanak tanımak, hayvanın soyağacına kadar uzanacak sıkıcı bir konuyu açmaya neden olabilirdi.

Esther iyi bilmeseydi, Evie’nin şapka hakkındaki sözlerle kasıtlı olarak bu kadar sert bir cevap verdiğini düşünebilirdi.

Evie birden harekedendi. “Bakın. Bizim Maggie ve gözde bekâr Bay Hazlit birlikte gezintiye çıkmış.”

Bir leydi için önemli bir husus. Deene saklamış olsa da onun Hazlit’ten gözde bekâr diye bahsetmesi dikkatini çekmişti. Eyerin üzerinde biraz daha dikleşti. “Nerede?”

“Ağaçların altında,” dedi Evie. “Anne, hemen gidelim. Onları gördüğümüzü anlamasınlar, yoksa Maggie hemen evine gitmek ister.”

Deene zeki bir adamdı. Hemen atını birkaç adım ilerleterek iki araç arasında bir engel oluşturdu.

“Maggie olduğundan emin misin?” diye sordu Esther.

“Eminim.” Evie ve Deene aynı anda konuşunca birbirlerine baktılar.

“Ve Bay Hazlit’le birlikte olduğunu söylüyorsun? Benjamin Hazlit?”

“Öyle duygulu koyu renk gözleri olan başka bir erkek daha yok,” dedi Evie. “Ayrıca Dev ve Val, ikisi de, onun birbirine çok uyumlu koşum atlarının olduğundan bahsetti.”

Esther atları görebiliyordu. Maun renginde, eşit büyüklükte pırıl pırıl iki doru atın siyah yeleleri ve kuyrukları düzgün bir şekilde örülmüştü. Her ikisinin de dört ayağında birbirine benzer çorap şeklinde beyaz lekeler vardı.

“Hazlit pek sık dışarı çıkmaz,” dedi Deene, yorumu açık bir ses tonuyla. “Sanırım hanımefendiye saygılarımı iletmeliyim.”

Esther başını sallayarak onayladı. “Evet.” Percy daha sonra bütün ayrıntıları gittikleri kulüpte Hazlit’ten alacaktı.

“Düşes Hazretleri, Leydi Evie.” Şapkasının kenarına hafifçe dokunduktan sonra atını nazik bir şekilde döndürerek yönlendirdi. Esther de anayoldan çıkmak için arabasını yan yola çevirdi.

“Yarın Maggie’ye uğrayacak mıyız?” diye sordu Evie.

Esther yan gözle en küçük çocuğuna baktı. Hepsi için endişeleniyordu. Anne baba olmak böyle bir şeydi ama bu, onu özellikle daha çok endişelendirmişti.

“Belki ertesi gün. Kimse gizlice gözetlenmek istemez.”

“Gözetleyen kişi sensen ve Maggie’nin on yıldır ilk kez bir erkekle birlikte dışarı çıktığını görmüşsen sorun olmaz. Bay Hazlit’ten hoşlanıyorsun, babam da öyle.”

“Dük, Bay Hazlit’e saygı duyuyor,” dedi Esther. Küçük kıza ne

zaman bu kadar büyümüştü de her şeyi görür olmuştu?

“Anne, seni seviyorum ama bu işin üzerine gidersen Maggie onu uzaklaştıracaktır.”

“Maggie uygun bir beyefendiyi uzaklaştırmaz.”

Fakat bunu yapacağını ikisi de biliyordu. Çünkü ona uygun birçok erkeği daha önce defalarca uzaklaştırmıştı.

Magdalene Windham kapının dışına çıktığı anda hayat buluyordu. Hazlit dün onun arka bahçesinde de aynı şeyi fark etmiş ama bunun nedeninin bir parçasının, küçük de olsa bir parçasının, onu öpmesi olduğunu düşünmüştü.

Yanında oturduğu yerde kıpırdandı, derin bir nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu ve sonra onu sert bir iç çekişle verdi.

“Bahar bize bir hediye,” dedi. “Her yıl bunu ne kadar çok sevdiğimi, yılın bu zamanından ne kadar çok hoşlandığımı unutuyorum. Çiğdemler başlarını çıkartıyor, onları Hollanda laleleri izliyor. Ağaçların yapraklanmasını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Hiç şehir dışında, kırsal bir alanda yaşamayı düşündünüz mü?”

“Moreland çok güzel bir yer. Her yaz orada biraz zaman geçiririm. Peki ya siz centilmenler nerelere gidersiniz?”

“Berlin ve Stockholm’e ya da diğer bir deyişle, Bira ve Seks.” Bileklerini ona doğru uzatınca kolları birbirine değdi. “Hadi, dizginleri alın, Bayan Windham. Bunu yapmak istediğinizi siz de biliyorsunuz.”

“Yapamam.”

Hazlit dizginleri onun kucığında duran ellerinin üzerine koydu. Maggie sürücü eldivenleri giymiyordu. Bu yüzden Hazlit tek eliy-

le kurdeleleri çözerek dişiyle eldivenlerini çıkarttı ve onun kucağına attı. “Yapabilirsiniz.”

Maggie istek dolu gözlerle eldivenlere baktı.

“Nasil yapıldığını biliyor musunuz?”

“Kardeşim Devlin sağduyulu davranarak bütün kızlara öğretti.”

Hazlit, Cumberland Kapısı’nın yanında durmak için dizginleri çekti.

“Yapmamalıyım.”

“Yapmalısın.” Kendine, gerçekten flört ediyorlarsa, hoşgörölü ve âşık bir erkeğin toplum içinde bu şekilde davranması gerektiğini söylüyordu. “Temiz hava sana çok iyi geliyor. Atlara, çikolatadan yapılmış gibi bakıyorsun ve esen rüzgârın saçlarını bozmasından hiç endişelenmiyorsun. Deneyin, Magdalene Windham.”

“Maggie,” dedi yumuşak bir sesle. Gözleri dizginlere kenerlenmişti. “Kimse bana Magdalene demez.”

“Dizginleri al, Maggie, yoksa bütün sosyete yanımızdan geçip giderken burada böylece oturacağız.”

Maggie onun eldivenlerini giyme zahmetine katlanmadan dizginleri aldı. Hazlit usta bir hareketle, eteğine bile dokunmamaya özen göstererek eldivenlerini onun kucağından aldı. “Araba yolundan ilerleyin,” dedi. “Oradan istediğimiz şekilde manevra yapabiliriz.”

Maggie başını sallayınca, parkın etrafındaki yolu bildiği izlenimini bıraktı. Acaba daha önce onunla erkek kardeşleri ni ilgilenmişti? Yoksa bir çeşit evlilik pazarı olan bu bölgede geçirdiği yıllar sonucunda elde ettiği bir bilgi miydi? Bu gizemi zihninde tartarken, aptal atları da sanki dizginleri bir kadının eline almasını özlenile bekliyormuş gibi tırs halinde gidiyordu.

“Bu durumu biraz garip bulmuyor musunuz?” diye sordu Maggie. “Yani bir kadının kullandığı arabada gitmeyi?”

Toplum içindeydiler. Rollerine ne kadar çabuk alıştırsa o kadar iyiydi. Ona araladığı gözlerinin arasından gülümseyen bir ifadeyle baktı. “Leydim, sizin eşliğinizde geçireceğim saatler garip olamaz.”

Maggie ona sırtıarak karşılık verdi. O güzel yeşil gözlerine kadar ulaşan, bembeyaz dişlerini açığa çıkaran, kocaman, baştan çıkaran bir gülümsemeydi bu.

“Siz yaramaz bir adamsınız, Bay Hazlit. Hem de esaslı bir yaramaz. Bu saçmalığa son vermezseniz dizginleri asla geri alamayacaksınız.”

Maggie’nin gülümsediğini görmek —ona, atlara, güne gülümsemediğini— şimdiye kadar onunla birlikte olduğu süre içinde kendini ne kadar kapattığını fark etmesini sağlamıştı. Gülümsemeleri hoş, nezaketi rahatsız edecek kadar yerinde, konuşmaları temkinliydi. Tabii öpüşme dışında.

O öpüşmeyi başlangıçta tutmuştu çünkü aptal biri değildi.

“Oradaki anneniz mi?”

“Ann...” Yüzündeki gülümseme aniden kayboldu, yerini telaş ve... korku mu almıştı? Gözlerindeki bu ifade o kadar çabuk silindi ki Hazlit ne gördüğünden tam olarak emin olamadı. “Ah, Düşes Hazretleri’ni kastediyorsunuz. Harika. Stratejik bir geri çekilmeyi tercih edeceğim.”

“*Suitez-vous, mademoiselle.*”

Fakat yapamazdı çünkü trafik sadece tek yönde ilerliyordu ve yalnızca birkaç dönüş vardı. Hazlit kendini Düşes’i selamlamak üzere hazırladı ama o sırada at üzerindeki bir adam atını birkaç adım

ilerleterek Düşes'in arabasındakilerle aralarında bir engel oluşturdu.

"Deene buraya doğru geliyor," dedi Hazlit. Leydi Dandridge'in faytonunun arkasında uşaklar olup olmadığını görmek için boynunu uzatarak etrafına baktı. "Sanırım bu senin yararına oldu."

"Sadece şu an için. Biri Düşes'e bir şey söyleyecek. Sonra babam niyetinizin ne olduğunu sormaya başlayacak." Gözlerini önüne indirdiği için Hazlit onun yüzündeki üzgün ifadeyi görebilmekte zorlandı. Ancak şapkasının kenarından görebildiği kadarıyla bir fikir edinebilmişti.

"Bu kadar umutsuz olmanıza gerek var mı?" Şaka yapmaya çalışmıştı ama Maggie ona bakmak için başını çevirdiğinde, gözlerinde dünyanın tüm mutsuzluklarını toplamış birinin ifadesini gördü.

"Bayan Windham." Deene atının üzerinden hafifçe kalkarak şapkasının kenarına dokundu. "Sizi dışarıda görmek ne kadar nadir bulunan bir zevk. Hazlit."

"Deene. Senin bu tür ortamlardan kaçtığını sanırdım."

"Normalde kaçarım." Sırılarak Bayan Windham'a baktı. "Buradaki varlığımdan yanlış bir izlenime kapılmayın. Bu sabah ata binmek için biraz geç kalktım. Bu yüzden şimdi Beast'in bacaklarını açmasına yardımcı oluyorum."

"Böyle yakışıklı bir varlığa nasıl bir isim bu?" Bayan Windham dizginleri sağ eline aldıktan sonra sol yanında duran ata uzandı. "Onun duygularını inciteceksiniz." At onun parmaklarını kokladık-tan sonra sahibine sitem edencesine başını çevirdi.

Deene, atı okşayarak, "Cevap veriyor," dedi. "Benden daha iyi, değil mi?"

Hazlit'in yanındakine gülümsemesi büyüleyiciydi.

“Artık gitsek iyi olacak. Trafiği engelliyoruz,” dedi Hazlit.

Deene kahrolası küstahlığıyla, yürümesi için atını dürterken, Bayan Windham da atlara yürümeleri için işaret verdi.

“Araba kullanmaktan hoşlanıyorsanız, benim de denemek isteyebileceğiniz bir çift atım var, Leydim.”

Neyse ki Maggie dizginlere bakarken biraz kızmış görünüyordu. “Bay Hazlit anlık bir isteğimi yerine getirmeme izin veriyor, Lordum, ama teklifiniz için teşekkür ederim.”

“Belki başka bir gün.” Deene bir kez daha reverans yaparak selamladı. Atın üstünde reverans yaparken nasıl oluyordu da komik görünmüyordu? Sonra rahatsız edici ve fazlasıyla dostça varlığını uzaklaştırdı.

“Artık eve gidebilir miyiz?” Maggie’nin gözlerindeki ışıltı kaybolmuş, yanaklarındaki gül solmuştu.

“Dizginler senin elinde. Nereye istersen oraya gidebilirsin.”

Maggie atları anayola döndürürken, Hazlit gezintilerini mahveden şeyin ne olduğunu düşünüyordu. Deene’in flört eden tavırları mı? Düşes’i görmeleri mi? Yoksa çok daha kötüsü, onun söylediği ya da yaptığı bir şey mi?”

Dük Hazretleri Percival St. Stephens Tiberius Joachim Windham’ın çocuk yetiştirerek, tartışarak, severek ve daha çok tartışarak geçirdiği otuz yılın ardından karısını eskisinden daha çok sevmesinin hiçbir açıklaması yoktu. Kazanmak için sürekli uğraştığı öpücüğü Düşes yanağına kondurduğunda bunu bir hediye olarak kabul etti.

“Kalın kafalı adamların sayısı günden güne artıyor, Esther.”

Kollarını onun beline dolayıp, açık sarı saçlarının kokusunu içine çekti. “Sıradan askerler açken, Prinny yiyecekleri artırdı. Artık yaşlandığımı söylemeyi ve sürekli olarak Moreland’de yaşamayı düşünmeye başladım.”

“Anladığım kadarıyla toplantıların yorucu geçmiş.” Esther, kocasının boynunu ovmaya başladı. Percy, şöminenin önünde kendine sıcak bir yer bulmuş yaşlı bir köpek gibi, günün üzerine yüklediği bütün gerginliğin ve endişelerin kaybolduğunu hissetti.

“Her zaman yorucu geçiyor. Lordlar Kamarası küçük görünen bu konuları halletmezse bir ayaklanmayla karşı karşıya kalacağız. Bak, buraya yazıyorum, Esther.”

“Gel.” Esther elinden tutarak onu en çok sevdiği sandalyesine götürdü. “Sana en çok sorun çıkaranın ismini söyle, ben de onun eşini çaya davet edeyim.”

Percy ondan ve oylamadan söz ederken, Esther de onun çizimlerini çıkarttı ve bir bardak şarap getirdi. Sonra da işlemesini eline alıp onun, toplantılarda söylenen her yorumu ve yapılan teklifleri anlatmasını dinledi.

“Bunu Westhaven’la hiç tartıştın mı?” diye sordu bir saat sonra.

Bu soruyu düşünmesi biraz zamanını aldı çünkü karısının profili, mum ışığı altında upkı otuz yıl öncesindeki gibi görünüyordu: sakın, zarif ve huzurlu. Başını döndüren o güzel kadınlardan biriyle değil de Esther’le evlenme akıllılığını gösterdiği için Tanrı’ya bir kez daha şükretti.

“Şu anda çocuğuyla meşgul,” dedi Dük. boş şarap bardağına bakarak. “Öyle de olması gerekir.”

“Küçük bir kaçamak yapabilir.” Düşes kışnağını bir kenara

koydu. "Ayrıca kocası politik nedenlerle ara sıra senin yanına gelirse Anna da biraz nefes alacaktır. Oybirliği sağlama konusunda senin kadar yetenekli biri. Ayrıca senin yerine geçecekse casuslar ağına ve dostlarına ihtiyacı olacak."

Dük ayağa kalkarak kendine yarım bardak şarap daha koydu. Bir yıl önce, kalp krizi geçirmesinden hemen sonra, karısı bunu yaptığı için kaşlarını çatarak ona bakardı. İki yıl önce olsa şimdiye kadar en az yarım şişeyi bitirmiş olurdu.

"Beni yönetmeyi nereden öğrendin, hayatım?" Bardağı onun dudaklarına götürdü. Esther, hanımefendiye yakışır şekilde içkiden bir yudum aldıktan sonra yeniden sandalyesine oturdu. "Politik dizginleri Gayle'e bırakma zamanının geldiğini söylüyorsun. Fakat bunu öyle usturuplu bir şekilde yapıyorsun ki hem benim gururumu okşuyor hem de gizliden gizliye emekli olmam için beni harekete geçiriyorsun."

Esther bakışlarını yere indirdi, sonra sağa çevirdi. Dudakları ince bir çizgi halini aldı. Bu, onun, *böyle bir şeyi nasıl yaparım*, bakışıydı. Bu yüzden Dük'ü bekledi.

"Bir konu hakkında fikrini istiyorum." Düşes gözlerini onun gözlerine kenetledi. Percy'nin şimdiye kadar gördüğü en güzel yeşil gözlerdi bunlar.

Bardağını bir şey kutlarmış gibi havaya kaldırdı. "Sor, sevgilim. Seni hiçbir konuda reddedemeyeceğimi biliyorsun."

"Lucas Denning hakkındaki gerçek fikrin nedir?"

Ah... yine çöpçatanlık işi. Windham ailesinin üyeleri arasında, Dük'ün hanedanlığını büyütmek istediğine yönelik yanlış bir algı vardı. Bunun nedeni de oğullarını evlendirmek için yaptığı küçük yaramazlıklardı.

Tamam, yapmıştı ama hikâyesinin sonunda Düşes de buna ortak olmuştu. Gayle'in kâhyasıyken Anna'ya dostça davranmıştı. Ataları konusunda kafası karıştığında St. John'a anlamlı sözler söylemişti. Önceki kışı St. John'la birlikte Yorkshire Vadisi'nde geçirmeyi tercih eden Valentine'i dert edinmişti. Sonunda Valentine evliliğin cazibesine daha fazla dayanamamıştı.

Esther Windham'ın hesaba katılması gereken büyük bir gücü vardı ve görünüşe göre Deene, onun çöpçatanlık görüş alanına girmişti ve büyük ihtimalle adamın kendisini bekleyen sondan haberi yoktu.

"Biraz mücadeleci biri," dedi Dük. Çocukluk ve yaşlılık dönemleri arasındaki çoğu erkek için söylenebilecek tarafsız bir cevaptı. "Neden sordun?"

"Ne için mücadele ediyor?" Düşes işlemlerini yeniden eline aldı. Bu, ifadesini kocasından gizlemek için uyguladığı bir yöntemdi.

"Keder ve kayıp kisvesi altında, bir erkeğe her zaman bir şeyler yakıştırılır. Deene ve babasının arası pek iyi değildi. Gerçi oğlanı pek suçlayamam. Her ne kadar çok güzel köpekleri olsa ve onlara itinayla baksa da yaşlı marki çok kaba, hatta zalim biriydi. Ben doğru markizi bulduğunda Deene'in zamanla daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Sence Evie'yle birbirlerine uygunlar mı?"

"Evie mi?" Bebekleri, küçük kızları... Bart'tan ve St. Just onlara katıldıktan sonra hiçbir şeye dikkat etmedikleri strada sahip oldukları mirük kızları mı? "Adamın kendisine kur yapmasına izin verirse, genide kalan kız kardeşlerine evlilikle ilgili ciddi düşünceleri için ilham verebilir."

"Bu tam olarak sorumun cevabı değil." Esther bir kez daha kasnağını kenara koydu ve çatık kaşlarıyla kocasına baktı. "Birbirleriyle karşılaştıklarında ortada kıvılcımlar uçuşuyor ama bu iyi anlamda de-

gil. Deene bugün yaptığı yorumla, Evie'nin atlarla arasının pek iyi olmadığını bildiğini onun yüzüne vurdu. Belki de aşırı tepki veriyorum ama annelik işte, endişeleniyorum.”

Percy sevgiyle karısının elini okşadı. “İyi bir anne endişelenir.” Sonuçta yetişkin iki oğlunu toprağa vermiş bir annenin biraz endişelenmeye hakkı vardı.

“Onun yapacaklarıyla ilgili olarak sen ne düşünüyorsun?”

Yine bu konuya geri mi dönmüşlerdi?

“Sorduğun buysa, adama itiraz etmek için bir nedenim yok. Oy kullandığında bunu sorumluluk duygusuyla yapıyor. Partinin kendisinden istediklerini her zaman yapmıyor ama bunun için hep geçerli nedenleri oluyor. Ben de zaman zaman sadakatimi sorgulamamla tanınırım. Ancak aptallar, kendilerinden istenen şeyi sorgulamadan yapar. Oysa oy kullanan birinin vicdanıyla hareket etmesi gerekir.” Karısının tepkisini izlerken içkisinden bir yudum aldı.

“Sanırım bu tamamen Evie'ye bağlı bir şey ama sen de birkaç araştırma yapacaksın, değil mi?”

Demek yine dedektiflere haber gönderecekti. Tamam, oğullarının evlendiğini görmek güzeldi. Onların eşlerinin hatta torunlarının aileye katılması harikaydı. Evleri Moreland'den sadece birkaç kilometre uzakta olan, Sophie ve Sindal'ın evlenmesine de razı olmuştu ama küçük bebeği?

O, başka bir erkeğin kollarına bırakamayacağı kadar değerli bir varlığıydı. Özellikle de bu erkek, her an seks yapmaya hazır, şehvet dolu bir markiyse...

“Bu işi Hazlit'e söyleyeceğim. Yakında Deene'in yatağın hangi tarafında uyulduğundan, banyoda hangi sabunu kullanmayı tercih et-

tiğine kadir her şeyi öğreniriz. Son yudumu sen almak ister misin?”
Dük bardağı karısına uzattı.

“Teşekkür ederim. Bugün parkta Hazlit’le karşılaştım. Arabasını Maggie kullanıyordu, oldukça da şık görünüyordu. Sanırım artık yemeğe inmemizin zamanı geldi.” Bardağı kenara bıraktı ve ayağa kalkarken Dük’ün yardım etmesine izin verdi. “Bugün Rose’dan bir mektup aldım. Bu yaz, ziyaret için uygun olup olmadığını sormamı istedi.”

“Rose, yaşlı büyükbabasını mı sordu? Şu işe bak!”

Düşesiyle birlikte yemeğe gitti, kızları ve karısıyla duruma uygun ne gerekiyorsa onu yaptı, söyledi, neşelerine ortak oldu. Her zamanki gibi çok güzel geçen aile yemeklerinden biriydi.

Fakat bu süre içinde hep Esther’in, sevgili Maggie’lerinin Gözde Bekâr’la birlikte dışarı çıktığını söylemek için Evie ve Deene’den bahsederek çapraşık bir yol izleme ihtiyacı duymasının nedenini merak etti.

Archer, Hazlit’e içkisini verdikten sonra kendisine de bir bardak doldurdu. “Hoşlanmayacaksın.”

“Viskiden mi hoşlanmayacağım?” Hazlit içkinin kokusunu içine çektiğinde, her zamanki keskin kokuyu yakaladı. Bu, rahatlatıcı ve gevşetici bir kokuydu. “Sen neden bahsediyorsun, Archer?”

“Raporumdan hiç hoşlanmayacaksın.”

Uzun ve yorucu bir gündü. Bugün o kadar yoğunlu ki, Archer’la özel olarak konuşacak zamanı bile bulamamış, Windham’ın durumundaki son gelişmeleri pek düşünmemişti. Kütüphanedeki kanepeye oturarak çizimlerini çıkarttı.

“Duymak için gecenin sonuna kadar beklemek zorunda kalacaksam raporundan hiç hoşlanmayacağım kesin.”

Archer kanepenin karşısındaki rahat bir koltuğa oturarak çoraplı ayaklarını sehpaye uzattı. “Abby Norcross ortaya çıktı. Ya onu takip ettiğimizi biliyor ya da âdet döneminde.”

“Oda hizmetçisiyle aran iyi değil mi?” Uzun zamandır ilk kez, böyle bilgiler toplamak gerektiğinde neler yaptıklarını düşündü. Bir kadının özel hayatını bu raddeye kadar incelemek gerçekten çok na-hoş bir durumdu.

“Aram gayet iyi ama başka bir işle meşguldüm. Senin şu Bayan Windham’ın iki erkek ziyaretçisi oldu.”

“İki mi? Aynı zamanda mı?” İki erkek, bir kadına ya birbirlerinin kötü dürtülerini kontrol edebilmek için ya da birbirlerini aptallık yapmaya teşvik etmek için aynı anda uğrardı.

“Aynı anda ama ön kapıdan girmediler. Karanlık çöktükten sonra ahırlara giden yoldan ilerleyerek mutfaktan kabul edildiler.”

“Mutfak kapısı, karanlıktan sonra. Haklısın, hoşuma gitmedi.” Hazlit içkisinden bir yudum aldı ve boğazından aşağıya doğru bir sıcaklığın akışığını hissetti. “Akşam içki âleminden dönen uşaklar olmadığına emin misin?”

“İriyarı adamlardı ve genç birinin çevikliğine sahiplerdi. Ayrıca biraz garip olan...” İnsanı delirten bir sessizlikle sustu.

“Seni öldüreceğim, Archer. İçimden bir ses bu durumdan çok hoşlandığını söylüyor.”

“Olabilir.” Yüzünde bu ihtimali aklından geçiriyormuş gibi hain bir gülümseme belirdi. “Garip olan şey, aynı adamın kopyasını görüyormuşum gibi hissetmem. Birbirine benzer şekilde hareket

etmiyorlardı, Benjamin. Tıpatıp aynı hareket ediyorlardı. Sanki bir şekilde bunun eğitimini almış gibiydiler.”

“Bir adamın böyle yürüme eğitimini alabileceği tek bir yer biliyorum.” İki erkek? İki iriyarı, genç erkek? Maggie’nin mutfağından içeri alınıyor? Evet, hiç hoşuna gitmemişti ama bunu açık ederek Archer’ı keyiflendirmeyecekti.

“Bizimki gibi bir iş için böyle bir eğitime ihtiyaç duymuş olabilirler,” dedi Archer.

“Pek sanmam. Neyse, boş ver.”

Fakat Archer’ın söylediği mantıklıydı. Maggie bir şeyler saklıyorsa, ki saklıyordu, o zaman iriyan iki adamın evine gizlice gelmesi de beklenebilirdi. “Yüzlerini görmedin mi?”

“Yeterince ışık yoktu. Elbiseleri iyi görünümlü ama iddiasızdı. İşçi kıyafeti gibi değildi. Daha çok teknik iş yapan biri gibi, öğretmen, kuyumcu, sekreter gibi, giyinmişlerdi.

“Diğer uşaklardan biri için gelmiş olamazlar mı? Çalışanların, işleri bittiğinde istediklerini yapamayacaklarını söyleyen bir kanun yok. En azından Maggie’nin evinde öyle bir kural yok.”

“Bilmiyorum. Ona bu adamların geldiğini bilip bilmediğini, biliyorsa ne işleri olduğunu sorabilirsin.”

Evet, sorabilirdi ama bunu yaparsa onu gözlediğini de itiraf etmiş olurdu, ki bunu yapmayı istemiyordu.

“Ne kadar kaldılar?”

“Bir saat kadar. Bir şey bırakıp çıkmadılar. Ayrılırken de bir şey taşıyorlardı. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Onları Soho ve St. James arasındaki bara kadar takip ettim ama dikkatimin dağıldığı bir sırada gözden kaçırdım.”

Flört ederken ya da daha da kötüsü...

"Korkunç bir hastalıktan öleceksin, Archer. O zaman ben kime güvенеceğim? Hı?"

"Kimi dövmekle tehdit edeceğim, demek istedin herhalde?" Ara sıra yapılan bu övgüler Archer'a çok iyi geliyordu. Çok az insanın tanık olduğu utangaç, sevimli gülümsemesiyle ona baktı.

"Birbirine merak uyandıracak kadar çok benzeyen, aynı ebatlarda, orta halli bir terzinin elinden çıkmış giysiler giyecek konumda iki erkeğin mutfak kapısından içeri girdiği dışında bir şey görmedin mi?"

"Ufak, zayıf bir hizmetçi gördüm. Geldiklerinde onlara gülümseyerek kapıyı açtı ama sonra kapı kapatıldı. Karanlık çökünce perdeleri de kapattıkları için başka bir şey göremedim."

"Evet, elindekiler: Hanımını ziyaret eden bir çift delikanlı ve onlarla cilveleşen küçük hizmetçi." Ancak Maggie, o ufaklığın baş uşağa âşık olduğunu söylemişti.

"Aynı anda iki irikıym delikanlıyla birlikte mi? Karanlıktan sonra? Bu, terbiyeli ve temiz bir kızın bileceği türden bir cilveleşme değil."

"İçkini bitir de, sana *cribbage*'de* haddini bildireyim, Archer."

El çantası ve içindekilerin hâlâ kayıp olması yetmezmiş gibi, Maggie duruma çare bulması için yardım istediği Bay Hazlit'e karşı duygularının yön değiştirdiğini hissediyordu.

Parkta araba kullanması, onun kendisiyle flört etme fikrine engel olması gerektiğini ispatlamıştı. Leydi Dandridge'in tek bir ba-

* Bir tür iskambil oyunu. (ç.n.)

kızıyla Maggie'nin tüm cesareti uçup gitmişti. Kadın Mayfair'in en büyük dedikoducusuydu. Onun ne bildiğinden ve kime ne kadar şey söyleyeceğinden endişelenmişti.

"Bay Hazlit sizi görmek istiyor, Hanımım." Millie adamın ismini söylerken heyecandan kıpır kıpırdı.

"Onu ön... onu oturma odamda kabul edeceğim."

Böyle güneşli bir günde, öndeki oturma odasının perdelerinin çekilmiş olması dikkat çekebilirdi. Özellikle de Bay Hazlit'le dün yaptıkları gezintiden sonra. Cemiyetin gözünden hiçbir şey kaçmazdı ve Düşes, Maggie'nin bu konuda ne kadar dikkatli olduğunu bilirdi.

"Size yukarıya kadar eşlik edeceğim." Hazlit kendiliğinden onun çalışma odasının kapısına kadar gelmişti. Binici kıyafetleri içinde son derecede yakışıklı görünüyordu. Millie'ye arkadaşıca bir gülümsemeyle baktı. "Yiyecek hafif bir şeyler hiç fena olmaz."

Millie geri çekilince Hazlit'in gülümsemesi kayboldu. Koyu renk gözleri Maggie'ye odaklandı.

"Pek iyi dinlenmiş gibi görünmüyorsunuz." Elini ona doğru uzattı. "Acaba rüyalarınızda beni gördüğünüzden bütün gece yataкта dönüp durduğunuz için mi?"

"Kötü balık da aynı etkiyi yaratabilir." Sözlerine ek olarak ona ters ters bakmayı da ihmal etmedi. Hazlit'in yüzünde yeni bir gülümseme belirdiğini görünce de hiç memnun olmadı.

"Pes ediyorum." Aptal adam, eğilip onun elini öptü ama bunu sanki bir dramayı sergiler gibi yaptı. İkisinin de elleri çıplaktı. Bu yüzden Hazlit sadece onun elini tutmakla kalmadı, serbest olan diğer eliyle onun elinin üzerini ve parmaklarını okşadı, bir kez daha dudaklarına götürdü ve sonra öptüğü yeri yanağına dayadı.

Maggie elini çekmek istedi. Diğer yandan da şapkasının bıraktığı izleri yok etmek için parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirirse nasıl bir tepki vereceğini görmek istedi.

Hazlit doğrulduğunda, gözlerinde Maggie'nin merakını artıran cüretkâr bakışlar vardı.

Maggie'nin elini bırakıp etrafına bakındığında, "İlginç bir oda," dedi. "Sıradan bir oda," dedi Maggie onun arkasından odaya göz atarken. Dört beyaz duvarın ikisinde, kitapların ve çeşitli belgelerin olduğu raflar vardı. Bir duvara sıralanmış pencerelerden içeriye doğal ışık ve taze hava giriyordu. Bunun dışında bir şömine ve bir masa vardı. Buradaki hiçbir şey sıra dışı değildi.

"Bu kim?" Hazlit üniforma içindeki bir adamın portresini gösteriyordu. Uzun boylu, sarışın, haylaz parıltılarla dolu yeşil gözlere sahip bir adam. "Windham ailesinden biri gibi görünüyor."

"O benim erkek kardeşim Bartholomew'du."

Hazlit hiçbir şey söylemeden resmi biraz daha inceledikten sonra yanındaki çerçeveye baktı. "Peki ya bu?"

"Ölen erkek kardeşim Victor." Bu tablo için oturduğunda bile ne kadar bitkin bir halde olduğu belliydi. "Yukarı çıkalım mı?"

Hazlit kaşlarının çatarak ona baktıktan sonra incelemesine devam etti. Yastık kılıfları kız kardeşleri tarafından işlenmişti. Maggie ortaya çıktığında Valentine'in onun için yazdığı kısa bir valsin elyazması çerçevelenmişti. Çay servisi ev hediyesi olarak Düşes tarafından Maggie'ye verilmişti. Onu daha küçük bir kızken gösteren, Victor'un yaptığı resmin eskizi de onur vericiydi. Babasının eski avcı kırıbaçı rulo halinde sarılıp, Bart'ın portresinin köşesine asılmıştı.

"Köpeğin mi var?" Şöminenin yanında kaşlarını çatarak Blake'in eski yatağına baktı.

“Buraya taşındığımda Gayle bana tüylü, harika bir köpek verdi. Yaşlılık günlerini sessiz bir evde geçirme ihtiyacında olan ihtiyar, erkek bir köpek. Çok uzun yaşamıyorlar.”

Maggie ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Onu sürükleyerek odadan çıkartma isteği gittikçe yoğunlaşmıştı. “Umarım bana yeniden gezintiyeye çıkma teklifinde bulunmazsınız?”

“Bulunmayacaktım.” Tanrı’ya şükür, adımlarını onun adımlarına uydurarak yanında yürümeye başladı. “Onun yerine alışverişe gideceğiz.”

Alışverişi çok *severdi*. “Korkarım bu hiç uygun olmaz.”

“O zaman alışverişe gitmeyeceğiz.” Hazlit, Maggie onu özel oturma odasına götürene kadar bekledi. “O zaman biz de dükkânlara küçük bir gezinti yaparız. Bana kaybettiğiniz el çantasını nereden aldığınızı gösterebilirsiniz. Hatta belki aynısını buluruz.”

“Anlıyorum.”

“Neyi anlıyorsunuz, Bayan Windham?” Bir kez daha, Maggie yerine oturana kadar bekledi. Maggie şöminenin yanındaki sallanan sandalyeyi tercih etti. Burası, Hazlit’in oturabileceği diğer yerlere göre güvenli bir mesafedeydi.

“Sizin için çizebilirim,” dedi Maggie. “Oturun lütfen, Bay Hazlit. Bir bayanın tepesinde dikilmek pek nazik bir davranış değil.”

Hazlit pencereden etrafı kolaçan etti. “Bu evi mahremiyeti için seçtiniz, değil mi? Ağaçlar, çitler, köşe mevkide bulunmanız komşularınızın sizi gözetlemesine engel oluyor.”

“Burayı benim için kardeşim Gayle seçti ama evet, ona nasıl bir şey aradığımı söylemiştim.”

Hazlit sırtını döndüğü pencerenin eşiğine tünedi. Erkek kardeşleri de bunu yapacak kadar uzun boyluydu. “Westhaven’la yakın mısınız?”

İşte yine gizlisini saklısını araştırmaya çalışıyordu kahrolası adam. “Ailemi seviyorum, Bay Hazlit ve evet, bütün kardeşlerime yakın olduğumu söyleyebilirim.”

“Özel olan birileri yok mu?”

Şu lanet olası yiyecek tepsisi ne zaman gelecekti?

“Bart’la yakındım, aramızda sadece birkaç ay vardı. Valentine diğer kız kardeşlerimle ilgilendiği için, Victor da bana eşlik ederdi. Neden soruyorsunuz?”

Hazlit’in yüzünde şeker tadında bir gülümseme belirdi. “Bir erkek, ilgilendiği bir hanım hakkındaki her şeyi bilmek ister. Siz de benim hakkımda bir şeyler öğrenmek ister misiniz?”

“Bilmeye değer bir şeyiniz var mı?” Sıkıntısı sorusuna da yanısmıştı. Onun, söylediğinden daha fazlasına sahip olduğundan kuşkulandığı çok açıktı. Bir unvanı bile olabilirdi. Sonuçta saygın biriydi.

“Herkesin sırları vardır, Bayan Windham. Ya da size yine Maggie mi diyeyim?”

Ne zaman hareket etmişti? Şimdi kanepenin koluna dayanıyordu. Pek kibar bir duruş değildi, üstelik ona fazlasıyla yakındı.

“Bana kur kapmanız gerekiyorsa, Bay Hazlit, beni hareketlerinizle etkilemelisiniz. Her fırsatta formaliteleri bir kenara atarak değil.”

“Sana kur yapıyorsam, hayatım, bağırarak itiraz etmeyeceğin her fırsatı değerlendirmeliyim.”

Hazlit sesini alçaltmıştı. Bakışları Maggie’nin üzerinde sahiple-nircesine dolaşıyordu. Yarı kapalı kapıya vuruldu. Oysa Maggie kapıyı aralık bıraktığının farkında bile değildi. Büyük ihtimalle Millie beklenen tepsiyi nihayet getirmişti.

“İzninle.” Hazlit üç adımda kapıya giderek açtı ve küçük hizmetçinin elindeki tepsiyi aldı. “Teşekkür ederiz.”

Teşekkür ederiz?

“Seven âşık rolünüzün daha inandırıcı olması için bir eşe ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum, Bay Hazlit.”

“Olabilir.” Hazlit tepsiyi masaya bıraktı ama Maggie çok kısa bir süreliğine de olsa onun gözlerinden mutsuzluğa benzer bir ifade geçtiğini gördü. “Çay koyayım mı?”

Sözlerinde masum bir tekliften çok daha anlamlı bir şeyler vardı. Maggie üzerine gitmekten kendini alamadı. “Keyfinize bakın.”

Maggie’nin yönlendirmesi olmadan, Hazlit çayını tam olarak onun sevdiği gibi hazırladı. Bolca krema ve bir tutam şeker. Ayrıca onun için kalın kaşarpeyniri ve tereyağlı bir sandviç seçerek birkaç çilekle birlikte tabağının kenarına koydu.

“Ne seçeceğimi nereden biliyorsunuz?” Bu seçimi de doğru yapmıştı.

“Şanslı bir tahmin. Bana güvenmiyorsun, değil mi?”

“El çantamı bulmak için size güveniyorum.”

Hazlit kızartılmış sığır etli ve peynirli sandvicini iki ısırıkta bitirdi. “El çantamı bulmamı istiyorsun ama yine de bana güvenmiyorsun. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek.”

Maggie çay fincanının üzerinden burnunu kıştırdı. “Kayıp olan bir nesneyi bulmanızı istiyorum, benimle nişanlanmanızı değil.”

Hazlit onun teklif etmesini beklemeden, sanki aileden biriymiş gibi yeni bir sandviç daha aldı. “O kayıp değil, Maggie Windham. Biri, senin için değerli olan bir şeyi çaldı. İçinde ne olduğunu bilme gerek yok. Gerçi bilmemin çok yardımı olurdu.”

Maggie çayını yudumlayarak zaman kazandı. “Neden onun çalındığını düşünüyorsunuz?”

Hazlit derin bir nefes alıp arkasına yaslanarak oturdu. Fincanını ve tabağını nazikçe tepsiye bıraktı. “Tek başına yaşıyorsun ama Düşes’in yönlendirmesiyle, babanın ve erkek kardeşlerinin, çalışanlarının hepsini arka dişlerine kadar incelediklerinden eminim. Unutkan bir kadın değilsin ve çalışanların sana oldukça sadık. En son ne zaman bir şeyini kaybetmiştin, Maggie?”

İki erkek kardeşini kaybetmişti. Bu dünyada en yakın arkadaşı olduğunu düşündüğü iki insanı...

“Onun çalındığını kabul edersem beni bir kez daha baştan itibaren sorguya çekeceksiniz.”

Hazlit kaşlarını çatarak uzunca bir süre onu inceledi. “Ben sırları asla ifşa etmem. İşimin bu kısmı biraz tehlikeli. Beni kulakları olan bir insan gibi görme, mekanik bir oyuncak gibi düşün. Tam ve doğru bilgileri verdiğinde çalışan bir oyuncak gibi. O zaman el çantanı ve içinde her ne varsa onu daha kolay bulacağım. Ne olursa olsun, küçük kusurların yüzünden seni asla yargılamayacağım.”

“Böyle söylüyorsun.” Maggie ayağa kalkıp pencereye gitti. Odadan, evden ve şehirden ayrılmadan, aralarına olabildiğince çok mesafe koymak istedi.

Ona sırrını açıklamak için kendi nefsiyle müthiş bir mücadele veriyordu. Hazlit’te, bu sırrı taşıyabileceğini gösteren güven verici bir hal vardı. Yargılamadan her türlü üzücü hikâyeyi dinleyebilecek biri gibi görünüyordu. Büyük ihtimalle Mayfair’deki sayısız evde bunu defalarca yapmıştı.

Hazlit ayağa kalktı ve ona yaklaşarak, “Sana bir hikâye anlatacağım,” dedi. Bakışları çok ciddiye. Güvenilir miydi? Onu elinden tutarak kanepeye yöneltti, sonra çekerek yanına oturttu. Daha önce

onun arabasında da bu kadar yakın oturmuşlardı ama şimdi neredeyse kapalı bir kapının arkasında ve bir odanın içinde böyle olmaları çok farklı bir histi.

Hazlit, “Mutlu bir hikâye değil,” dedi ve parmaklarını birbirinin arasından geçirdi. Maggie de sorun çıkarmak yerine bu temasa izin verdi. Hazlit bu temasla özel olarak bir şey kastetmiyordu. Tıpkı diğer dokunuşları gibi bu da insanca, sıradan bir temastı.

Maggie kendine ona izin verdiğini, bundan zevk almadığını söyledi.

“Neden bana mutsuz bir hikâye anlatıyorsunuz?”

“Güvenimin bir göstergesi olarak.” Dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıvrım oluştu ama hemen kayboldu. “Benden küçük iki kız kardeşim var. İkisi de yıllar önce aile topraklarımızda huzurlu bir hayat yaşıyorlardı ama kötü adamlara kapıldılar. Sonucunda büyük kız kardeşimin nişanı bozuldu. Küçük kız kardeşim ise fiziksel olarak incindi.”

“Bir skandal.” Hep böyle oluyordu. Genç kadınlar kendi hataları olmadığı halde zarar görüyorlardı. Yine de patlayan skandal onlara mal oluyordu. Maggie kötü erkeklerin yaptıklarının yanlarına kâr kaldığından emindi. Verilen fiziksel zararın da üstü kapatılabiliyordu. *Yüce Tanrım*. “İyiler mi?”

Hazlit’in dudakları büzüldü. “Ayrıntıları öğrenmek istemiyormusun?”

“Kardeşlerinizin bu durumdan sıyrılıp başarıp başaramadıklarını öğrenmek istiyorum. Bu ayrıntı değil.” Maggie farkına varmadan çok sert konuştuğu için, Hazlit onu dikkatle incelemeye devam etti.

“Bilmiyorum.” Bir elini saçlarının arasına götürdü. “Dürüst olmam gerekirse, onların iyi olup olmadıklarını bilmiyorum. Şimdi

evli olmalarına rağmen bundan sonrasında iyi olup olmayacaklarını da bilmiyorum ama artık onların iyiliklerini gözetmek benim hakkım değil.”

Bu gerçek bir itirafı. Hikâyenin kendisi değil, onun ağabey olarak bu durumu düzgün bir şekilde sonlandırma yetersizliği üzücüydü. Bu hikâyeyi anlatması bir güven belirtisiydi. Fakat büyük ihtimalle Hazlit’in planladığı şekilde gerçekleşmemiştii.

“Bana kız kardeşlerinizden bahsetsenize.”

Elleri hâlâ birbirine kenetliydi ama Hazlit’in dikkatini asıl dağıtan şey, birbirine kenetli olan noktada Maggie’nin işaretparmağının onun elinin üzerinde gezinmeye başlamış olmasıydı. “İsimleri ne?”

Bu da nereden çıkmıştı? Hazlit'in içi huzursuzdu. Teni inanılmaz şekilde gerilmişti. Yirmi yıldır sessiz kaldığı aile hikâyesini anlatmanın eşiğindeydi.

Ailesinin atlattığı skandalı da anlatmak istemişti. Maggie Windham ne kadar boşboğazlık etse de, düşüncesizce davranırsa da, onun gözünde asla suçlu olmayacaktı. Sonuçta kendisi bulunmadığı sürece kız kardeşlerinin güvenliği de tehlikede değildi.

"İsimleri Alexandra ve Avis. Avis büyük olanı ve Cumbria'da ailemizin oturduğu yerin yakınında kalıyor."

"Birinden orasının çok hoş bir yer olduğunu duymuştum."

Maggie serbest olan eliyle ona biraz daha çay koydu, şekerini ekleyip karıştırdı. Sanki geceki baloda kimin eteğinin yırtıldığını tartışıyor gibiydiler.

"Cumbria... tarifsiz bir yer. Orada hiç bulunmadıysan anlatılması mümkün değil. Koskoca İngiltere'de öyle bir yer yok. Günleri pırl pırl, kırları bakır, dağlara kadar uzanan ormanlarıyla insana bakmaya doyamadığı bir güzellik sunan, tertemiz havası olan bir yer. Alex oradan ayrılıp Güney'e gelme gücünü nasıl buldu, bilmem..."

Kelimeler sessizliğin içinde kaybolurken, Maggie ona çayını uzattı.

“Sen iyi bir ağabeysin,” dedi onun elini okşayarak. Hazlit çayını yudumlarken birbirine kenetli ellerine baktı. “Belki Strand’de kısa bir gezinti iyi olur. Hep aynı dükkânlardan alışveriş yaparım. El çantasını da onlardan birinden almıştım.”

Maggie onun elini bırakarak ayağa kalktı. “Ben şehre gittiğim arabayı getirteyim. Bugün yağmur yağabilir. İzin verirsen, üzerime şal ve başlık alayım.”

Birkaç dakika sonra geri dönene kadar Hazlit neredeyse bütün sandviçleri bitirmişti. Şalı ve başlığıyla dikkat çekmeyecek kadar sadeydi. Yanına aldığı çanta da onlardan farksızdı.

Kamuflej. Bir ormanın içine girme cesareti gösterildiğinde her zaman iyi bir fikirdi.

Ayrıca en az iki saat yağmurun yağması imkânsızdı. Fakat üstü kapalı araba hakkında hiçbir yorumda bulunmadı. Bu onun hizmetçisinin de onlarla birlikte olacağı anlamına geliyordu. Bu durumun tek olumlu yanı, ormanda gezinmekten ve parlak ışıktan şikâyet etmesini engelleyecek olmasıydı.

Bu gezinti bazı şeylerin açığa çıkacağını ispatlıyordu. Kayıp çantayı yerine koymak kolaydı. Maggie Windham onu nereden satın aldığını, ne kadar ödediğini, hangi tezgâhtarın onunla ilgilendiğini ve çantanın ne zaman yapıldığını tüm ayrıntılarıyla biliyordu.

Tezgâhtarlar, kolunda Hazlit’le içeri girdiğinde sabırlı gözlerle ona bakmıştı. Bu, gelen müşterinin standartlarının ne kadar yüksek ve karşılaşturmalarının ne kadar titiz olduğunu gösteren türden bir bakıştı. Maggie tüm mağazayı dolaşırken, Hazlit zararsız bir âşık gibi öylece onun yanında durmuştu. Onu bir şeyler yaparken izlemek sıradan görünse de keyifliydi. İşin zor olan yanı gezinti sırasında sohbet etmektir.

Bir Leydinin Sırları

Hazlit nasıl sorguya çekileceğini biliyordu.

Her kesimden kadınla nasıl flört edileceğini de biliyordu.

Hatta bir erkekle nasıl flört edileceğini bile öğrenmiş ve bunda ne kadar iyi olduğunu görünce dehşete düşmüştü.

Kadın ve erkeklerle nasıl şakalaşacağını biliyordu.

Fakat nasıl konuşulacağını bilmiyordu.

Neyse ki Maggie Windham biliyordu. Arabasına bindiklerinde atların yürümesi için işaret verdi, satın aldıklarını hizmetçisine uzattı ve güvenilir bir gülümsemeyle Hazlit'e baktı.

"Erkek kardeşim sizin yetenekli bir sanatçı olduğunuzu söylüyor, Bay Hazlit. Britanya Müzesi'ndeki Alman sergisini gördünüz mü?"

Görmüştü ve çok beğenmişti. Birden, kendini perspektiften, melankolik temalardan konuşurken buldu. Çok geçmeden Maggie farklı bir konu açtı.

"Bu eldivenler çok kaliteli görünüyor. Acaba onları nereden aldığınızı sorabilir miyim? Küçük erkek kardeşimin pahalı bir eldiveni incelediğini gördüm."

"Bu kişi Lort Valentine mi?"

"Ailenin müzisyeni. Gerçi Düşes, hepimizin en az bir enstrümanı iyi bir şekilde çalacak kadar ustalaşmamız için elinden geleni yaptı. Siz de müziği sever misiniz?"

Hazlit, kız kardeşi Avis'i düşündü. Blessings'te oyun sahalarının da ve patikalarda yürüyerek flütünü çala çala büyüyen tuhaf biriydi. "Eşlik etmekte iyiyimdir ama solo olarak çalan biri değilim. Ya sen?"

"Dört yıl boyunca piyanoyla cebelleştikten sonra gayda dersi almakla tehdit ettim. Düşes sosyal toplantılar için iki parçayı yeterli bir şekilde çaldığımdan emin olunca klavye başında oturma yükümlülüğüm de sona erdi."

“Peki gayda dersi de aldın mı?”

“Denedim ama çok zordu. Erkek kardeşlerim benimle alay edince vazgeçtim. Büyük ihtimalle herkes, hatta Moreland'deki bütün yaratıklar, ısrarı bıraktığım için çok müteşekkirdir.”

“Ama aslında vazgeçmedin, değil mi?” Amacına ulaştıktan sonra gayda çalmayı bir kenara bırakmış olabilirdi. Sırf zor diye bir şeyden vazgeçecek bir kadın değildi. Israr onun karakterinin bir parçasıydı. Israr ve metanet.

Başka bir şey daha vardı. Fakat bunu çözmesi biraz daha zamanını aldı.

Alışveriş yaparken, sadece alışveriş yapıyordu. Tezgâhtarlarla cilveleşmiyor, tesadüfen karşılaştığı tanıdıklarla zaman geçirmiyor, en güzel giysisiyle ortalarda gezinmiyor, sosyetenin içinde âşığıyla görünmek için çaba harcamıyordu.

Onu görür görmez tanıdıkları belli olan insanlarla dolu bir dükkânda bile yalnızdı.

Hazlit ondaki bu kaliteyi hemen fark etti. Her ne kadar ondan genç olsalar da kız kardeşlerinde de aynı özellik vardı. Hepsi dostça, konuşkan, cana yakın kişilerdi. Aynı zamanda genç bir kadının başına gelebilecek en kötü şeylerden habersiz, masum insanlardı.

Fakat içinde tarif edemediği bir his, Maggie Windham'ın masumiyetini kaybettiğini söylüyordu. Ve bu, nedense ona acı veriyordu.

Çok aptalcaydı. Müşterileriyle asla duygusal bir ilişkiye girmezdi. Zaman zaman onlarla öpüşmesi gerekse bile. Koruyucu davranmak başka bir şeydi. Sonuçta centilmen biriydi ve o da zor durumda olan bir hanımdı ama diğer saçmalıklar, bu konuşmalar, endişeler, gezintiler... İş kapsamı içinde düşünülemezdi.

Araba onları eve geri getirdiğinde Hazlit, onun elini tutmadan, reverans yaparak selamladı ve kendi atına bindi.

Artık onun eline daha fazla öpücük kondurmayacaktı.

Eski aile sorunlarını da açmayacaktı.

Ve daha fazla konuşma da olmayacaktı.

“Leydi Maggie sizi görmek istiyor, Lordum.”

Westhaven Kontu ve Moreland dukalığının vârisi Gayle Windham kâhyasına baktı. “Kız kardeşim burada mı?”

Sterling başını sallayarak onayladı. “Onu aile salonuna aldım. Çay tepsisi de gelmek üzere.”

“Sanırım karım henüz alışverişten dönmedi?”

“Daha erken, Lordum.” Sterling’in uzun yüzü ifadesizdi. Ne sabırsızlık ne de neşe izi vardı. Sadece gözlerinde belli belirsiz bir üzüntünün yansıması fark ediliyordu. Doğru eş, bir erkeğin hayatına harika bir katkıydı ve Anna onun için kesinlikle doğru bir eşti. Fakat aynı zamanda bir endişe kaynağıydı. Özellikle saatlerce şehre indiğinde ve yanında ona eşlik eden sadece tek bir kişi olduğunda.

“Merhaba, kardeşim.” Kütüphaneye giren Maggie masasından doğrulan erkek kardeşini baştan aşağıya inceledi. “Westhaven, ara sıra güneş yüzü görmem lazım. Karının, seni çekeştirerek ininden çıkartmaktansa yapacağı daha iyi işleri var. Sterling, tepsimizi arka terasta alacağız. Darjeeling çayı iyi olur. Lordumuzun yemesi için sağlıklı bir şeyler olsun.”

Westhaven’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan yanından öptü.

“İyi görünüyorsun, Maggie.”

“Günümün çoğunu bir masanın arkasında, yüz vermeye devam ettiğin tüccarlara ve müsrif kız kardeşlerime büyümlü sözler ve küfürler mırıldanarak geçirmediğimdendir.” Sırtarak ona baktı. Yüzünde onun endişelerini, her ne kadar kardeşçe endişeler olsa da, ortadan kaldıracak kadar güçlü bir ifade vardı. “Ama sen maddi konularla uğraşırken homurdanmaktan hoşlanırsın. Eee, Anna nasıl?”

Westhaven cevap vermek için evden çıkana kadar bekledi. Maggie söz konusu olduğunda basmakalıp sözler hiçbir işe yaramazdı. Her zaman olduğu gibi dingin bir görkemi vardı. Kendini saklayacak şekilde giyniyordu. Erkek kardeşi bile olsa onun bir kadın olarak ne kadar mükemmel bir bedeni olduğunu görmemek için ölmüş olması gerekirdi. İpek gibi teni, büyüleyici yeşil gözleri ve ateş gibi yanan saçlarıyla...

“Anna iyi, sadece anneliğe alışmaya çalışıyor.”

Su serpilmiş gölgelikte toplanmış demir oturma grubundaki bir sandalyeyi kız kardeşinin oturması için tuttu. Hollanda soğanları çıkmaya başlamıştı. Tabii bunda Anna’nın çabalarının katkısı büyüktü. Maggie açık havada yapılan işleri her zaman takdir eden biriydi.

“Babalık da alışılması gereken bir durum,” dedi eldivenlerini çıkarırken. Bir yandan da onu inceliyordu. “Böyle durumlarda birinin dualarının faydası olabilir. Ben ikinizi de dualarımdan eksik etmiyorum.”

İki uşak yaklaşırken sustu. Uşaklardan biri çay tepsisini taşıyordu. Diğerinin elindeki tepside ise sandviçler, dilimlenmiş meyveler ve birkaç parça acıbadem kurabiyesi vardı. Maggie her ikisi için de servisi yaptı.

Maggie ona çayını verip kendi çayını doldururken, "Jamison'ın kanal girişimini desteklemeyi düşünüyor musun?" diye sordu. "Evet. Çok şey vaat eden ve iyi para kazandıracak bir iş gibi görünüyor." Çayını yudumladı. Anna bile onun çayını bu kadar güzel, tam sevdiği gibi hazırlayamıyordu.

"Aptallık etme. Eski ve uzun süredir işletilmiyor olsa da Brook Street'te kiraya verebileceği küçük madenleri var. Düzlüğe çıkmasına yardım edeceği umuduyla Worth Kettering'e gitti ama Kettering yeni bir işe girecek durumda olmadığını söyledi. Jamison bütün şehirde mimli ve Kettering aptal biri değil."

"Maggie, beni korkutuyorsun." Kettering aynı zamanda işi konusunda ağzının sıklığıyla tanınan efsanevi biriydi. "Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun?"

"Erkekler, kadınlarla ve etraflarında kadınlar gezinirken konuşur. Sanki bütün kadınlar aptal ya da sağırlarmış gibi. Oysa öyle değiliz. Gerçi Kettering ketum tavrını bozmadı, Jamison kendi kendine sızlanırken her şeyi açık etti ve bu bilgi bizim için çok önemli. Hadi, bir şeyler ye. Karın için endişeleniyorsan besleyici şeyler yemelisin." Maggie iki sandvicin ve kenarında birkaç parça acıbadem kurabiyesinin olduğu tabağı ona uzattı.

"Bu durumda Jamison'dan uzaklaşacağım. Söyleyeceğin başka uyarılar var mı?"

Maggie'nin dudakları, sanki söylediklerini bir uyarı olarak düşünmüyormuş gibi kıvrıldı. Maddi konulara karşı ailenin geri kalanından daha duyarlı bir yaklaşımı vardı. Westhaven'ın, Windham'ların maddi durumunu düzeltmesindeki en büyük "şansı" Maggie'ydı.

"Prinny'nin şeftalileri sevdiğini duydum."

“Şeftali mi?”

“Her ne kadar Amerika’dan gelenler daha başarılı sonuç verse de bunlar Çin’den geliyor. Birini göndereceğim. Şeftali ağaçlarını ithal eden kişiyi bulup yatırım olarak satın almayı düşünüyorum. Soğuk kışı tolere edebilirler ama yetiştirmek için ılıman bir mevsime ihtiyaçları var. Şekerlemeni ye. Ruh halini tatlandırır.”

Maggie’yi biraz olsun tanıyorsa, çoktan şeftaliler hakkında bulduğu her şeyi okumuş, şeftali bahçesi görmüş herkesle konuşmuş, Güney İngiltere’de kimlerin şeftali yetiştirmekle ilgilendiğini öğrenmiş ve kendi mutfağında şeftaliyle ilgili tarifleri uygulamaya başlamış olmalıydı.

Westhaven bir parça acıbadem kurabiyesini ısırarak çiğnemeye başladı. “Yorgun görünüyorsun, Mags.”

“Mevsim değişikliği beni rahatsız ediyor, uykusuz bırakıyor.”

“Moreland’e git, biraz ata bin. Hatta Willow Bend’e git. Her zaman başımızın üzerinde yerin var, biliyorsun.”

“O zaman Düşes’in, Dük ve küçük kız kardeşlerimizle ilgili endişelerini kim dinleyecek?”

Düşes’in, kocası ve kızları için endişelendiği doğrudu ama Maggie için de aynı derecede endişeleniyordu. Westhaven son zamanlarda annesinin sık sık artık ondan umudunu kestiğini söylediğini duyuyordu.

“Kır hayatını seviyorsun.” Westhaven bir parça acıbadem kurabiyesini ona uzattı. “Eğlenceler arasında koşuşturmaların yaşandığı şehirde olmanın bir cazibesi olduğunu hiç sanmıyorum. Bu yüzden neden gitmiyorsun?”

Maggie bir süre hiçbir şey söylemeden çayına baktı. Onun abla-

sıydı, her zaman oradaydı, her zaman Maggie'ydi ama aynı zamanda derinliği olan, nadir bulunan biriydi. Anna her zaman Maggie için endişelenirdi. Savaşların sertleştirdiği, yorgun bir asker olan *Devlin* de onun için endişelenirdi.

Fakat onların tek yaptıkları endişelenmektir. Oysa gerçekte yapacakları hiçbir şey yoktu. Maggie'nin dükaliğin geliriyle desteklendiği gibi genel bir kanı vardı ama bu, gerçeklikten çok uzaktı. Erkek kardeşlerinin yardımıyla yatırımlar yapmaya başlayarak rüştünü kazanmıştı. Otuz yaşını devirdiğinde, kendine çok güzel ve görkemli bir düzen kurmasına yetecek kadar servetin sahibi olmuştu. Yine de arka caddede sessiz bir yerde yaşamayı seçmişti.

“Kettering de senden tavsiye alıyor mu, kardeşim?”

Maggie fincanının üzerinden ona baktığında dudaklarında beklenmedik, afacan bir gülümseme oynadı. “Çok cana yakın bir beyefendi, aynı zamanda göze hoş gelen biri. Ara sıra sohbet ediyoruz.”

“Ayrıca oldukça gözde bir bekâr, Maggie.”

“Çok yapışkan bir tip. Her ne kadar doğru kadının eşliğinde olumlu özellikler kazanabilecek olsa da, bir evliliğin temeli için gereken niteliklere sahip değil. Biraz daha çay?”

Westhaven onun kendisine biraz daha çay koymasına izin verdi. Hesaplardan ve yazışmalardan kaytarmak için gerçekten güzel bir sabahı. Maggie'nin hangi konuyu açacağını görmek için bekledi. Kız kardeşinin onu sevdiğine hiç şüphesi yoktu ama alışveriş yapacağı cep harçlığı bittiği için ona uğrayacak biri değildi.

“Geçenlerde Bay Hazlit'le gezintiye çıktım. Çok hoş koşum atları var.”

İşte bu asıl *haberdi*. “Benjamin Hazlit mi?” Sesinin tarafsız çıkması için büyük bir çaba harcamıştı.

“Evet, o. Onunla ilgili bazı dedikodular var.”

Bu bir soruydu ama Westhaven konuyu olabildiğince açmak istedi. “Ne tip dedikodular?”

“Onun bir unvanı olduğuna, oldukça varlıklı olduğuna, atalarının Yahudi ya da Çingene olduğuna dair dedikodular.”

“Bunlardan herhangi birinin doğru olması senin için ne kadar önemli?”

Maggie fincanını bir hanımefendiye yakışmayacak kadar sert bir şekilde tabağına koydu. “Harika, sevgili kardeşim. Benim ne kadar sığ biri olduğumu düşünüyorsun acaba?”

“Senin sığ biri olduğunu düşünmüyorum ama sonuçta sen de bir insansın. Ne bilmek istiyorsun?” Çalıkların arasında aranırken izlemek yerine, doğrudan konuya girmesi için onu cesaretlendirmesi daha iyi olacak gibi görünüyordu.

“Ona güveniyor musun?”

“Evet. İstisnasız.” Maggie’nin, hemen verdiği cevabı sindirmesini izledi.

“Arkadaşın mı?”

Bu, tuzak bir soruydu. “Arkadaşları varsa, onların arasında sayılmaktan çok mutlu olurum ama ne ben ne de Hazlit sosyal eğilimleri olan insanlarız.”

Maggie doğruldu, ifadesi sabırsızdı. “Ondan *hoşlanıyor musun?*”

“Hoşlanıyorum.” Westhaven da kalkarak onun yanına geldi. “Onun bir unvanı olduğundan ya da bir unvan beklentisi içinde olduğundan ben de kuşkulaniyorum. Fakat bu önemsiz bir baronluk mu yoksa oldukça dolgun ve etkili bir markizet mi bilmiyorum. Dük’e sorabilirsin. Ben şahsen onun İber kanı taşıdığını düşünüyorum. Servetine gelince, doğrusu ben de merak etim.”

“Neyi merak ettin?” Nergisleri koklamak için eğildiğinde burnuna çiçeklerin polenleri geldi. Burnunun üzerindeki sarı lekeler, yeşil gözlerindeki ciddiyetle hiç uyuşmuyordu. Westhaven mendilini ona uzattıktan sonra kendi burnuna dokunarak silmesini ima etti.

Westhaven’ın yüzünü silmesini istemezdi. Böyle bir şey yapmaya kalkışsa büyük ihtimalle suratına bir tane çarpardı.

Maggie burnunun ucunu silerken, Westhaven çiçeklere bakarak kelimelerini dikkatle seçti. “Zengin bir adamsa, para kazanmak için neden kayıp kızların ya da sosyete de adap dışı hareket edenlerin peşinde koştuğunu merak ettim. Külfetli ve sıkıcı bir iş. Başkalarının itiraflarını duyuyor, sırlarını taşıyor ve tüm kirli çamaşırlarını bildiği bu insanlarla aynı toplum içinde yüz yüze bakmak zorunda kalıyorsun.”

Maggie onun mendilini geri verdi. “Belki de hoşlanıyordur. Herkesin sırlarını bilmek hoşuna gidiyordu. Böyle insanlar var. Hatta bazıları bunun sonucunda zengin oluyor.”

“Hazlit öyle bir tip değil. Dük ve Düşes Hazretleri onun güvenirliliğinden şüphe etselerdi, asla onun yardımını istemezlerdi.”

Bu, kız kardeşini yumuşatmış gibi görünüyordu ama Westhaven’ı yumuşatmadı. Maggie bir şeylerin peşindeydi. Bu, Hazlit’le ilgili olabilirdi de olmayabilirdi de. Hatta domuz çiftlikleriyle ya da şeftalilerle ilgili bile olabilirdi. Maggie her neyin peşindeyse Westhaven bunun üzerinde uzun uzadıya düşünmek istemiyordu.

“Mags, bir şeye ihtiyacın olursa bana söyleyecek misin?”

“Hayır. Bu ailedeki herkes ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa sana söyler. Artık senin asıl ilgilenmen gereken kişi Anna. Peki, sen bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söyleyecek misin?”

Westhaven onun koluna girerek sevgiyle yanağından öptü. “Evet. Bu birini sevmenin parçası. Ara sıra sevdiğin insanlara yaslanırsın, sevdiğin insanlar da sana yaslanır. Devlin hepimizden vazgeçip Kuzey’e gitti ve kendini kontesinin kollarına bıraktı. Valentine desen yeni eşine hayran, Oxfordshire’da her zamankinden daha uyumlu bir hayat sürüyor. Sophie de evlilik hayatını baronuyla birlikte Kent’te basit ve sade bir şekilde yaşamaktan memnun. Hazineyi koruyan bizler birbirimize sımsıkı tutunmalıyız.

Maggie içini çekince, Westhaven onun kendine has çiçeksi kokusunu hissetti. “Evlilik sana yarıyor, Gayle. Hem de çok yarıyor.”

“Bunu doğru eşi bulmaya borçluyum. Aslında Dük ve Düşes Hazretleri buldu sayılır.”

Maggie onu incelemek için başını çevirdi. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. “Hazlit evlenilebilir biri değil. Bu yüzden çıkan dedikoduları duyup endişelenme lütfen.”

“Tamam.” Westhaven masaya geri dönerken uygun adımlarla ona eşlik etti. Anna’yla evlendikten sonra dünyası radikal bir değişikliğe uğramıştı. İlk çocuklarının doğumuyla bu değişim daha da artmıştı. “Benim için çok değerli olduğunu biliyorsun.”

Maggie onun kolundan çıktı ve eldivenlerine uzandı. Sanki Westhaven gerçek duygularını ona söylememiş gibi sadece başını sallamakla yetindi.

“Söylediklerimde ciddiyim, Mags. Seni seviyorum. Uğramadığın zamanlarda seni özlüyorum ama sürekli kapıda biterek başının belası olmayı da istemiyorum. Jamison konusunda beni uyardığın için de teşekkür ederim. Gelmemiş olsaydın yemi yer, tuzağa düşerdim.”

“Kurtlu bir elma bile doğru açılardan bakıldığında kıpkırmızı

ve çok parlak görünebilir.” El çantasını alarak ona baktı. “Çok fazla çalışıp da kendini yorma.”

Tam gitmek üzereyken, Westhaven onu kolundan yakalayıp kucaklaştı. Onu en son kucakladığından beri çok kilo vermişti. “Yabancı biri gibi davranma, Maggie Windham.”

“Sen asla benim başımın belası olamazsın.”

Maggie de onu kucaklarken kısık bir sesle konuştu. Bu, Westhaven’ın şaşırtacak derecede sıcak bir kucaklamasıydı. Maggie ondan uzaklaşarak eve doğru yöneldi. Erkek kardeşinin ön kapıya kadar ona eşlik etmesini beklemediği belliydi.

Gerçeği söylemek gerekirse zor bir kadındı ama kız kardeşi olarak zor biri olmaya hakkı vardı. Birkaç dakika sonra Anna’nın bahçe kapısından girerek çimlerin arasından geldiğini gördü.

“Sevgili eşim,” dedi ayağa kalkıp elini ona uzatarak. Gözleri onun siyah saçlarında, büyümlü gözlerinde ve güzel, şuh bedeninde gezindi. “Bütün Strand’i mi satın aldın?”

“Tabii ki. Hesap defterlerine isyan mı ettin, Westhaven? Çok güzel bir gün ama sen genellikle böyle günlerde masanda oturursun.” Sanki bu dünyadaki doğal yeriymiş gibi –Westhaven’a göre öyleydi– onun kollarının arasına giriverdi.

“Gerçekten masama bu kadar yapışık mıyım?”

“Biz ona kendini işine adanmış biri diyelim. Galiba Düşes uğrayıp seni yazışmalarının başından kaldırdı.”

“Maggie. Evliliğin bana çok yaradığını söylüyor.”

Anna burnunu onun boynuna sürttü. “Senin şu kız kardeşin çok anlayışlı kadın. Alışveriş beni biraz yordu. Kısa bir şekerleme yapmak için zamanın var mı?”

“Tabii.”

Ancak karısına eşlik ederek merdivenleri çıkarken, Maggie’nin yüksek sosyetenin en güvenilir ve ketum dedektifini neden araştırdığı sorusu aklını kurcalıyordu.

Yazışmalarının arasındaki mektubu görmek kısmen de olsa bir avuntuydu.

Kısmen.

Maggie eldivenlerini ve şapkasını çıkartarak kâhyasına verdi. İçine tanıdık, buz gibi bir sakinliğin çöktüğünü hissetti. Ondan asla pek uzaklaşmadığı için, ne zaman istese bu sakinliğe bürünebiliyordu. Bu, dükalıktan gelen bir şey değildi. Daha çok annesinden, hiç hoşlanmadığı erkekler için bacaklarını tekrar tekrar açarken gülümseyebilen kadından, kalan bir miras olduğundan kuşkulanıyordu.

Yıkanmaktan nasibini almamış sarhoş erkekler, ağzları leş gibi kokan, çürük dişli ve kaba elli adamlar... Maggie bu düşünceleri aklının bir köşesine itti. Hayal gücü dizginlerinden kurtulup yeniden hortlayana kadar orada kalacaklardı.

Bayan Danforth’a, “Hesaplarla ilgilenmek için öğleden sonra masamda olacağım,” diye bilgi verdi. Bu, huzur içinde bırakılmak istediğine dair bir işaretti.

Maggie önce diğer mektuplarla ilgilendi. Mektuplar vekilharçlarından*, avukatlarından ve adabımuâşeret öğrenmek için gittiği okulda tanıştığı bir arkadaşından gelmişti. Arkadaşı neredeyse on yıl önce, çiftçilik konularında ara sıra bağlantı kurduğu Moreland’deki dul komşusuyla evlenmişti ve o zamandan beri de çok iyi ve mutlu giden

* Özel vekil, *kâhya*. (e.n.)

Bir Leydinin Sırları

bir evliliği vardı. İşlerini sıraya koyduktan sonra gözlerini kaldırıp pencereden dışarıya baktı.

Küçük, basit bir hayatı vardı. Onu evlat edinen, çok sevdiği ailesi ve görgü kurallarıyla sınırlı bir hayat. Dikkatli davranmasını gerektiren, belirli ölçülerde bir özgürlüğe sahipti ve annesinin işini icra etmiyordu. Yakında, içinde bulunduğu durumlardan farklı sonuçlar çıkarılmasından korkmasına gerek kalmayacağı kadar yaşlanmış olacaktı.

İçinden dualar geçirmesine rağmen, huzursuz bir şekilde mektubu açtı. Sayfa, süslemeler ve mürekkep lekelerinin dikkat çektiği ünlem işaretleriyle doluydu.

Selam, Maggie!

Babara bayılıyorum! Babar kırlarda dolaşan yavrular ve alışveriş demek! Annem, yakında onunla birlikte ziyaretlere gitmeye başlayacağım için kabuk değiştirmem gerektiğini, yeni bir gardaroba ihtiyacım olduğunu söylüyor. Biliyorsun, yakında on beşime gireceğim ve bir sürü kız on beşinde evleniyor. Şapkacıya da gittik. Annemi benim için kenarsız şapkalardan en sevimli olanını sipariş etti. Ve Maggie, annem kabuk değiştirmek dediğinde gerçekten ciddiymiş.

Dantellerin böyle kullanıldığını hiç bilmiyordum! Üstelik renkli olanları da var. Pembe hatta kırmızı olanı! İnanabiliyor musun!

Yağmurlu günlerde çok okuyorum. Gerçi annem zengin erkeklerin böyle çirkin romanları tartışmakla ilgilenmediğini söylüyor. Yeni bir metçimiz işe başladığından beri Fransızcam daha da iyiyi gidiyor. Adı Adek ama annem onu Martins diye çağırıyor. Bana gerçekten çok yardımcı oldu. Sanırım annem Fransızcası biraz paslanmış çünkü onunla konuştuğumda beni anlamıyormuş gibi bir hali var.

Ya da belki de annem yaklaşan sezonu düşünüyor. Zaman zaman

tiyatroya ya da operaya gitmek için dışarı çıkıyor. Yakın bir gelecekte ben de ona eşlik edeceğim, çok heyecanlı olmayacak mı!

Seni özliyorum. Bana yazmalısın. Teddy bu günlerde çok hoş göründüğünü söylüyor ama Thomas da yorgun gibi bir halin olduğunu söylüyor. Gitmeliyim. Annem bana şans oyunları öğretiyor. Çok eğlenceli.

Her zaman ve sonsuza kadar, sevgilerle.

Bridget.

Bu, yeni bir para talebinden ve sadece havadan sudan haberlerden bahsettiği son nottan çok, çok daha kötüydü. Sinirlerini yatıştırmak için bir fincan çay istemeyi düşündü. Ya yine sakinleşemezse? Bu daha büyük bir karmaşa yaratmaz mıydı?

Belki de bu sadece uyarı atışıydı. Maggie'nin maddi durumu ve sinirleri için yapılmış bir uyarı atışı. Cecily'nin, Bridget'in yazdığı her kelimeyi okuduğuna hiç şüphe yoktu. Yine de bu notta, daha öncekilere benzemeyen bir şeyler vardı. Bridget ona olabildiğince çok bilgi vermeyi başarmıştı ve söylediklerinin hepsi endişe vericiydi. Bunun arkasından para isteği geleceği belliydi. Hem de önceki bahar aylarına göre çok daha yüklü bir para.

Ve bu talep geldiğinde Maggie ödeyecekti. Yıllarını nasıl para kazanılacağını öğrenerek geçirmişti. Böylece ödenmesi gereken şeyleri, ödenmesi gereken zamanlarda rahatlıkla ödeyebiliyordu. Zengindi ve her üç aylık dönemde daha da zenginleşiyordu. Zenginleşmesi için gereken asıl unsur, yatırım yapacak parasının olmasıydı ve o da bunu yapıyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki şansın, çalışmanın ya da kaderin yardımıyla, parası vardı.

O parayı harcamayı tercih ettiği başka bir yer yoktu. Özellikle de neredeyse on beş yaşında üzerine kırmızı danteller giyerek masumiyetini kaybedecek bir kız dışında.

“Bay Hazlit, sizinle görüşmek istiyor, Lordum.”

Westhaven, karısının sırtıttığını fark etti. Günün ortasında yaptıkları şekerleme sonrasında kütüphanede çay içiyorlardı. Kâhya gülümsemeyecek kadar akılydı ama Anna böyle bir saygı gösterme gereği duymadı.

“Size yeni bir tepsi göndereyim,” diyerek ayağa kalktı. “Bay Hazlit’in beni ilgilendirecek bir şeyler söyleyeceğini sanmıyorum.”

“Beni terk ediyorsun.” Suratını asmayı değil, o anki durumun bir özetini yapmayı planlamıştı. Fakat onun huysuz ses tonuyla birlikte, karısının gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

“Seni utanmaz. Öğleden sonraki şekerlemeden sonra bile hâlâ biraz yorgunum. Bütün gece oğlun yüzünden uyanıp durmamın sonucu.”

Westhaven ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak karısına baktı. “Sen ve bebek.” Anna hamile olduğu zamandan bile daha güzel görünüyordu. Hamile olduğu sırada, ona karısından daha çekici gelebilecek hiçbir şey olmadığını düşünmüştü. “Sen uyanıp dururken ben mışıl mışıl uyuyorum. Hadi, git. Anlaşılan bugün işlerimi yapamayacağım.”

“Öyle görünüyor.” Anna onu dudaklarından öperken Westhaven, Hazlit’in kâhyasının eşliğinde geldiğini gördü. “Rüyamda seni göreceğim, kocacığım.”

Sevgiyle onun yakasına vurduktan sonra bir kuğu zarafetiyle döndü. Konuklarının önünde kısa bir duraksama yaşayarak, “Bay Hazlit, sizi görmek ne büyük zevk!” dedi.

Hazlit onun elini tutarak reverans yaptı. "O zevk bana ait, Leydim. Güzelliğinizle etrafınıza ışık saçıyorsunuz. Bu kadar parladığınıza göre, Lord Hazretleri size mektuplarından daha çok zaman ayırıyor olmalı."

"Parlamak mı?" Anna ona mutlulukla cevap verdi. "Westhaven, Bay Hazlit'i mudaka akşam yemeğine davet etmelisin. Parladığımı söylüyor." Konuşmasını sürdürürken elini çekti. "Siz beyleri işlerinizle baş başa bırakıp parıltıyı biraz daha artırmaya gideyim."

Hazlit'in yüzündeki şaşkın ifadenin kaybolmasını izleyen Westhaven'ı öylece bırakarak, kapıyı arkasından sessizce kapattı.

"Anneliğin ilk günlerinin sıkıntılarıyla mücadele eden kadınlar, sizin eşiniz hanımefendi gibi sakin ve huzurlu olmalı," dedi Hazlit. "Övgüye değer birisiniz."

"Acınacak durumdayım." Westhaven, konuğunun elini sıkmak için masasının etrafından dolaştı. "Neden oturmuyoruz? Birazdan tepsimiz de gelir ama isterseniz büfede viski, brendi ve şarap da var."

"Neden acınacak durumdasınız?" Hazlit bir sandalyeye oturdu. Sürekli etrafı kolaçan eder gibi bir tavrı vardı. Bakışları huzursuzdu. Etrafindakileri kaydetmekten bir an olsun vazgeçmiyordu.

"Ailemde tanık olduğum kadarıyla, karım sıkça hamile kalacak. Âşık olduğu kadının defalarca böyle zorlu bir işin altına girdiğini görmek insanın sinirlerini orluyor."

Hazlit başını hafifçe dikleştirdi. "Evliliğiniz gerçek anlamda tamamlandı, Lordum."

"Karıma acınacak kadar çok âşığım." Westhaven başını salladı. () ve Hazlit arkadaş değillerdi ama bu, ancak arkadaşlar arasında geçebilecek bir konuşmaydı. Valentine ya da Devlin'le hatta şaşırtıcı

olsa da Dük'le yapabileceği türden bir konuşma. "Bugün bana bir iş nedeniyle mi uğradın? Eğer öyleyse, şu anda aklımı iş konularına verebilecek durumda değilim."

Hazlit dudaklarını büzdü, onun sözlerinden bir sonuca vardığı belliydi. "İyi olacak, Westhaven. Geniş popolarını yayararak oturan unvan sahibi kadınlar gibi değil. Boş, aptal ve kibirli oldukları için bir köşeye atıldıklarını anlamayan, dikkat çekmek için bayılan, iç geçiren, huysuzlanan kadınlardan da değil. O, sağlıklı, mutlu ve annelik fırsatlarını dört gözle bekleyen biri. Onu kaybetmeyeceksin."

Westhaven pencereden dışarıya, Anna'nın hayatına soktuğu çiçeklerle dolu bahçeye baktı. "Bunları birebir kelimelerle duymaya ihtiyacım olmaması gerekirdi ama teşekkürler."

Hazlit keyiflenmiş görünüyordu. "Her kocanın bunları duymaya ihtiyacı vardır. İstersen Dük'e sor. Kim bilir kaç yakın arkadaşı doğum sırasında zilzurna sarhoş olma ihtiyacı duymuştur. Ona, son çocuğunun doğumunun ilkinden daha kolay gelip gelmediğini sor. Fakat bence, biz erkeklerin bundan alacağımız bir ders de var."

Westhaven konuğuna viski kadehini uzattı. Böyle erkeksi bir sohbetin erkeklere özgü sert bir içkiyle desteklenmesi gerekiyordu. "Ne dersin?"

"Kadınların cesaret anlayışı bizimkinden çok farklı," dedi Hazlit içkiyi alırken. "Hatta bazı açılardan bizden çok daha cesurlar."

Westhaven kalçasını masaya dayayadı ve sandalyede oturan konuğunu dikkatle süzdü. "Böyle bir gözlem yapmanıza ilham verecek bir Bayan Hazlit var mı?" Bir ağabey olarak, bu tür konulara dikkat etmeye ve bunları soruşturmaya hakkı vardı.

"Henüz yok. Tanrı'nın izniyle, daha fazla yaşlanmadan cesur bir kadın bulacağım."

“Kız kardeşim sizin bir unvanınız olduğundan kuşkulaniyor.” Kız kardeşler eşlerden daha güvenli bir konuydu. “Ona Dük’e sormasını söyledim.”

“Bu Mag... Bayan Windham olmalı?”

Dil sürçmesi her şeyi söylüyordu ama Westhaven bunun üzerinde durmadı. “Onu tanıyanlar için Maggie.” Bunların arasında Benjamin Hazlit’in de girmiş gibiydi. Vay, vay, vay. “Biliyorsunuz, at binmeye bayılır.”

Hazlit’in gözleri kısıldı. “Bana binek atı olmadığını söyledi.”

“Yok. Ata binmenin, parkta gezinen erkeklere bakınan genç kızların işi olduğunu söyler. Yine de ata binmeye bayılır.”

Yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmasa da Hazlit bu bilgiyi kafasına not etmiş gibiydi. “Anladığım kadarıyla birkaç gün önce gezintiye çıktığınızı duşmuştunuz.”

“Maggie bahsetmiş olabilir. Onu dışarı çıkartmanız gerçekten övgüye değer.”

Hazlit içkisinden bir yudum aldı. Bunu yaparken cevabını tasarladığı belliydi. “Ailesinin, dışarı çıkmasını bir başarı olarak görmesinden hoşlanacağını sanmıyorum. Bu arada çok yetenekli bir sürücü olduğunu fark ettim. Atlarımın çok kolay güvenen, uysal hayvanlar olduğu söylenemez ama ona hemen güvendiler.”

“Çocuklar, atlar ve köpekler...” Westhaven onun karşısındaki bir sandalyeye yerleşti. “Hepsi Maggie’yi sever.”

İki adam içkilerini yudumlarken odaya dile getirilmeyen düşüncelerle dolu bir sessizlik çöktü.

“Şimdi, Maggie sizinle birlikte çıkma alçakgönüllülüğünü gösterdiği için bazı fikirlere kapılmayalım mı?”

“Kapılmazsanız memnun olurum. Onunla dans ettiğimi, birlikte zaman geçirirken ya da Strand’de alışveriş yaparken görüldüğümüzü biliyor ama kız kardeşinizle flört etmiyorum.”

İşte bu çok ilginçti. İkisi de ortada bir flört durumu olmadığında ısrarcıydı.

“Öyleyse Maggie’nin yan eyerinin şu anda ahırında olduğunu ve zaman zaman egzersiz yapmak için Anna’nın kısırağının hazırlandığını bilmek ilginizi çekmeyecektir?”

Hazlit’in dudakları hafifçe büküldü. “İlerleyen haftalarda zaman zaman eyer ve kısırağı ödünç alsam bile kız kardeşinizle flört etmeyeceğim.”

“Yazık.” Westhaven ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti. Karısı baş vermiş lalelerin kenarına diz çökmüştü. Geniş kenarlı, hasır şapkası yüzünü gizliyordu. Bir ara, ona böyle bir durumda bir ağabeyin yükümlülüğünün ne olduğunu sormalıydı.

Konuğuna bakmak için döndü. “Maggie’ye kur yaparsanız, büyük ihtimalle size dersinizi verip kovacaktır.”

“Bu ne tür bir ders olur, Lordum?”

Hazlit ne zaman pencereye doğru yürümüştü?

“Size yüzdeleri açıklamaya başlar. Neden en tedbirli ve düşük riskli yatırımlar olduklarını ve sermayenizin bir kısmını neden bunlara yatırmanız gerektiğini anlatır. Sonra sıra finansal gazetelere gelir. Neden bu ya da o makale o kadar bilgi verici değil ya da olması gerektiği kadar ilginç değil gibi konular. Kararlı ve inatçı biriyseniz konu değerli yatırım planlarına kadar uzanabilir. Siz sıkıntıdan patlayana ya da aptala dönene kadar da konuşmaya devam eder.”

“Bunlar bir konuşmanın ana konuları, sadece bir kadının konuşacağı türden konular değil.”

“Ama finansal konular, Maggie’nin elinde öldürücü silahlara dönüşür. Şehvetli bir niyetiniz varsa, size bu konuda da haddinizi bildirecek bir ders verebilir. Home Counties’lerdeki* domuz sektöründe dolaylı olsa da hatırı sayılır bir hissesi var ama bu benimle Dük arasında bir sır.”

Hazlit meraklanmış görünüyordu. Tanrı yardımcısı olsun!
“Domuz mu?”

“Domuzlar inanılmaz bir oranla, koyunlardan çok daha hızlı ürüyorlar. Üstelik koyun beslemekten çok daha az bir yere ihtiyaçları oluyor. Hatta çoğunlukla otlamalarına gerek bile olmuyor. Domuz eti, koyun etinden daha fazla tercih ediliyor, derisi değerli ve eti sunuma daha iyi gidiyor. Domuz, Bay Hazlit. Matematiği yapın, yoksa Maggie sizin için yapacaktır. Şimdi de şeftalilere yatırım yapmayı düşünüyor. Bunu yaparsa, Moreland’in tüm kaynaklarının buna yönleneceğine dair bahse girebilirsiniz.”

“Büyüleyici ama yine de çok mütevazı bir hayat yaşıyor.”

“Bir sürü yere bağış yapar.” Dışarıda, Anna ayağa kalkıyordu. Yaptığı hareketi gördüğü anda, Westhaven onun yanına gitme isteği duydu. “Ona hedeflerini sormanızı öneririm. O zaman kalbine yaklaşabilirsiniz.”

Kapıya vurulması çay tepsilerinin geldiğinin işaretiydi. Westhaven, Hazlit’in bakışlarının, uşağın elindeki tepsiden yeniden kendisine yönelmesini izledi. Şimdi karşılıklı oturup nazikçe yiyeceklerini yemeleri ve yaklaşan yarışlardan ya da Tatt’s’a yeni gelen hayvanlardan bahsetmeleri gerekiyordu. Terbiyeli ve nazik davranmanın böyle bir yükümlülüğü vardı.

* Londra’yı çevreleyen, Kent, Surrey, Essex gibi ilçelerin genel adı. (ç.n.)

“İyi yemeği kaçırma riskini göze alarak, Lordum, acaba beni eşinizin kısırağıyla tanıştırmamızın mümkün olup olmadığını sorabilir miyim?”

“Harika bir fikir. Neden yanımıza birkaç parça kek alıp çıkmıyoruz? Bahçeden geçerek gidebiliriz.”

Evin arkasına doğru yöneldiklerinde aklına bir fikir geldi. “Dük ve Düşes Hazretleri adına yeni bir işi kabul edecek zamanınız var mı? Karımın atalarını araştırırken yaptığınız gibi, bir daha Kuzey’e gitmenize gerek kalmayacak bir iş.”

Hazlit’in kaşları havalandı. Teresa açılan kapının eşiğinde durdu. “Nasıl bir iş?”

Westhaven kapının penceresinden karsını görebiliyordu. Elleriyle beline destek vererek geriye doğru kaykılıyordu. Bu önemsiz hareketin üzerinde fazla durmak istemediği için aceleyle konuştu. “Kız kardeşlerimden biri için düşünülen potansiyel eş adayının rutin bir araştırması. Bana sorarsanız hiçbir şey çıkmayacak. Söz konusu kişi bana hiç de fare kapanına girmeye hazır biri gibi görünmüyor ama aramızdan hangimiz hazır olduğumuzda bunu ilan ediyoruz ki?”

“Söz konusu kişi?”

“Lort Deene. Düşes, Evie’nin onu dize getirebileceğinden umutlu.”

“Size bir cevap vermeden önce programıma bakabilir miyim?”

Westhaven, Hazlit’e bakmak için döndü ama adamın yüzü her zamanki gibi hiçbir şeyi ele vermiyordu. “Programınızı kontrol etmeniz ya da şu anda her neyin üzerinde çalışıyorsanız onu bitirmeniz istediğiniz kadar uzun sürebilir. Evie’yle en son konuştuğumda, evin en küçüğü olduğu için evlilik tehlikesinden korunduğunu düşün-

yordu. Hadi, gelin. Ahırlara yaptığımız küçük ziyaretimiz sırasında Anna da bize katılabilir.”

Maggie’nin, Bridget’in son mektubunu almasının üzerinden üç gün geçmişti. Soğuk, yağmurlu, rüzgârlı ve evde kapalı kalmaya neden olan bahar havasının yarattığı sıkıntıyla dolu üç gün.

Maggie parkta gezintiye gitmemeliydi.

Bay Hazlit’i alışverişe götürmemeliydi.

Ona, kendisi için artık bir yükümlülüğü olmadığını söyleyen bir not göndermeliydi.

Kendi harfleriyle yazacaktı. O kadar geniş kapsamlı bir şey olmayacağı için bunu yazmasında bir sorun yoktu.

“Bay Hazlit sizi görmek istiyor, Hanımefendi.” Bayan Danforth’un belli belirsiz titreyen dolgun bedeni, onay almak için çalışma odasının açık olan kapısının önünde bekliyordu.

“Seremoniye gerek yok.” Hazlit, kâhyayı omzuyla iterek içeri girdi, bunu yaparken de yatıştırıcı bir tavırla kadının koluna hafifçe vurdu. Buna ek olarak bir de bütün dişlerini gösteren bir gülümsemeyle bakınca, Maggie kadının neredeyse erimek üzere olduğunu fark etti.

“Bay Hazlit.” Maggie, onu görmekten ne kadar mutlu olduğunu görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktı. “Bu ne sürpriz.”

“Sizin için çay tepsisi getireyim.” Bayan Danforth, Hazlit’e gülümsedikten sonra yanlarından ayrıldı.

Hazlit kapıyı birkaç santim aralık bırakıp odanın içine doğru ilerlerken, “Onu suçlama,” dedi. “Seni evlenmiş, bebeklerinle birlikte mutlu bir hayat yaşarken görmek istiyor.”

Maggie, genç adamın sözlerinin, kafasında yarattığı hayali görmezden gelerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onunla benim geleceğimi mi tartışıyordunuz?”

“Sadık bir çalışanın iyi niyetlerine tartışma denemez. Nasılsın?” Maggie’nin sırtını ona dönmesine engel olmak için elinden tuttu.

“El çantamı bulduğunuzda çok daha iyi olacağım. Umarım bu huzur dolu öğleden sonra rahatsızlık vermenizin nedeni, bazı ilerlemeler kat ettiğinizi söylemek içindir?”

Hazlit onun elini *okşadı*. Parmaklarını onun eklem yerlerinin üzerinde gezdirirken kaşlarını çatarak onu süzdü. “Hayır, rapor edecek bir ilerleme sağlamadım. Fakat çalışanlarınızın izinli olduğu gün, burayı çatıdan bodruma kadar araştıracağım. Bağlantılarım vasıtasıyla araştırmalar da yaptım ama bunların meyvesini almak biraz uzun sürer. Hâlâ yorgun görünüyorsun. Yolunda gitmeyen ne, Maggie Windham?”

Gözlerinde garip bir ışıkla onu süzüyordu. Maggie o anda tuttuğu Dedektif Bay Hazlit’le değil, bir erkek olarak Benjamin Hazlit’le birlikteymiş gibi hissetti. İfadesi sorgulayıcı değil, endişeliydi.

Onun için endişeli...

Boğazına bir yumru oturdu. Onun gözlerindeki bakışların ve asla sahip olmayacağı, sevip okşayamayacağı bebeklerin yarattığı duygularla başa çıkabilmek için güçlkle yutkundu.

Elini çekerek pencereye doğru yürüdü. “Aramızdaki sahte ilişki fikrinizi sürdürmek için uygun bir zaman değil, Bay Hazlit.”

Hazlit kapıya bakarak onu kuralları bozduğuna dair uyardı.

Ancak kuralları kendisi de bozmuştu. Koyu renk gözlerinde endişenin belirmesiyle, Maggie’nin kendini koruma içgüdüğü ve sağ-

duyusuyla kabul ettiği, papalığın emirleriyle eşdeğer buyrukları ve kuralları bozmuştu.

Maggie onun ateşini yakıldığını duydu ama arka bahçeye bakmaya devam etti. Çiçekler yağmurdan hoşlanıyordu. Doğal olarak...

“Bay Hazlit!” Sesini yükseltmemek için çaba harcıyordu ama bir erkek, bir kadının arkasından gizlice yaklaşıp kollarını beline doladığında, şaşkınlıkla haykırmak kadar doğal bir şey olamazdı.

“Şşşt.” Her ne kadar Maggie büyük bir güçle mücadele etse de, Hazlit onu kollarının arasında döndürdü. Onun gitmesine izin verecekti. Sonuçta her an bir hizmetçi çay tepsisiyle gelebilirdi. “Seni rahatsız eden bir şey var. Hadi, söyle bana.”

Kucaklaması baştan çıkarıcı, dayanılmaz, karşı konulmaz bir incelikteydi. Gayle de birkaç gün önce onu kucaklamıştı ama o, kısa bir anlığına yapılan, kardeşçe ve sertçe bir kucaklaşmaydı. Oysa bu farklıydı.

Bu... Benjamin Hazlit’in sıcak ve güçlü bedeniyle onu rahatlatıldığı bir kucaklamaydı. Koşulsuz, doğal, başkalarından gerçeğı gizlemek gibi bir amaç gütmekten...

Maggie içini çekerek başını onun boynuna gömdü. Onun sunduğı şeye kayıtsız kalamamıştı, kalmak istememişti. Birkaç saniyeliliğine de olsa dertler denizinde tek başına değilmiş gibi davranacaktı. Arkadaşlarmış gibi, hatta belki kuzenlermiş gibi davranacaktı. Ondaki en azından bu kadarını almaya izni vardı. Seveceğı, üzerine titreyeceğı bir kocasının ve çocuklarının olduğı hayalini kurmaya hakkı olduğı bu kısacık ana tutunacaktı.

“Keman yayı kadar gergin ve yaralısın, Maggie Windham.” Hazlit elini onun boynuna götürerek yavaşça ovmaya başladı. “Evlle ilgili bir sorun mu? Yoksa Düşes üzerine mi geliyor?”

“O ne insanın üzerine gelir ne de azarlar.” Maggie alnını onun omzuna koydu. Hazlit’in dokunuşuyla bütün kemikleri erimişti. “Görüp göreceğin en güzel yeşil gözlerle bize öyle bir hayal kırıklığıyla bakar ki yerin dibine girmek ister ve yeniden onu gülümsetecek bir şeye yapana kadar da çıkmak istemezsin.”

Maggie bu şekilde kucaklandığında, Hazlit’in kendine has kokusunu hissedebiliyordu. Hanımeli ve baharat karışımı egzotik koku kıyafetlerine işlemişti. Başını çevirse de boynundan yayılan aynı koku tüm yoğunluğuyla ciğerlerine doluyordu.

Eli okşayarak omuzlarından sırtına doğru inmeye başladı.

“Yorgunsun,” diyen sesi onu fiziksel olarak ürpertti. “Seni uyularında bu kadar rahatsız eden şey ne, Maggie? Tıslayarak kabardığını fark etmedim sanma.”

“Ben kedi değilim.”

“Kedi gibi keskin gözlerin var.” Onu döndürerek kolunu beline doladı. “Hadi, ateşin yanına oturalım da bana sorunlarından bahset.”

Ne kadar cazip bir teklifti! Maggie hem kahkahayla gülmek hem de hıçkırarak ağlamak istedi.

“İncir çekirdeğini doldurmayan şeyler.” Kendine de sık sık söylediği bu sözlerin çok daha ikna edici olması gerekirdi. “Belki sizin konuşmaya değer sorunlarınız vardır.”

Hazlit onu kanepeye yerleştirir yerleştirmeden kapıya gitti. Şaşkın bir uşak, elinde tepsi öylece bekliyordu.

“Ben alırım.” Hazlit tepsiyi alarak omzuyla kapıyı kapattı. “Bugün epey serin. İçeriye sıcak tutalım, değil mi?”

Bu ses tonunu daha önce hiç kullanmamıştı. Kısık, hoş ve sanki bir sırrı paylaşır gibi. Maggie’nin bütün duyularını harekete geçirmiş, onun yakınlığı için can atar bir hale getirmişti.

Hazlit hemen onun yanına oturdu ve çay tepsisiyle ilgili söylenmeye başladı. "Sen şekerden çok kremalı seviyorsun, yanılıyor muyum? Burnum, mutfaktakilerin siyah çay gönderdiğini söylüyor. Buradan da siyah çayın damak zevkine Darjeeling'den daha çok uyduğunu anlıyorum. İşte." Maggie, Hazlit'in onun çayını hazırlamasını ve fincanını uzatmasını keyifle izledi.

"İç. Cep mataramı getirmeyi düşünmüş olsaydım, cesaret şurubundan birkaç damla ekleyebilirdik. Belki yanaklarındaki güllerin açmasına yardımcı olurdu."

Kendine bir fincan hazırlamadı. Onun yerine dikkatle çayını inceleyen Maggie'yi süzdü.

Herhangi bir şey de söylemedi. Sessizce onun çayını bitirmesini bekledi. Bu, dünyadaki en küçük ve en dünyevi zevkti. Onun için hazırlanmış çaydan yudumlamak. Aynı zamanda çok da rahatlatıcıydı.

"Bugün pek kendimde değilim," dedi, boş fincanını tabağıyla birlikte tepsiye koyarken. "Yanaklarımda açmayan güller yüzünden özür dilerim."

"Sen huysuzsun, hayatım." Hazlit halinden memnun görünüyordu. Uzanarak Maggie'nin serbest kalmış bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Fakat Maggie bundan hiç hoşlanmadı.

"İlginizi takdir ediyorum, Bay Hazlit ama hiç gerek yok."

Maggie bir kez daha ağlama isteğine kapıldı. Yakışıklı duygularını rahatça gösterebileceği bir odaya gitmek istedi. Benjamin Hazlit kötü biri değildi. Onun çok düşünceli ve kibar, hatta muhtemelen iyi bir erkek olduğundan şüphelenmeye başlıyordu. Gözyaşlarının ona acı vermesini istemezdi.

"Senin için gerekli olan şeylerin bir listesi mi var, Bayan

Windham? Hoş bir günde parkta gezinti yapmak gerekli midir? Ya da çayına krema ve şeker eklemek? Veya üremek gerekli midir?”

Maggie şaşkın gözlerle yanında oturan adama baktı ma Hazlit konuşmasını son derece sakın bir şekilde sürdürdü.

“Ya önce ben kendi sorunumu söylersem? Belki bu şüpheli yaklaşımını biraz azaltır, ha?”

“Bu da başka bir güven göstergesi mi?”

Hazlit kaşlarını çatı ve kendisinin ilk, onun ikinci fincan çayını koymak için uzandı. “Olabilir. Bir ailenin kızları için düşündükleri adayın uygun olup olmadığını araştırmam istendi.”

“Bu her zaman yaptığınız bir iş değil mi?” Maggie çay fincanını ondan alırken elleri birbirine sürtündü. Tanrım, elleri bile sıcaktı.

“Müşterinin konumu yeterince iyiye ya da araştırmam istenen beyefendinin etkileyici bir unvanı varsa, genellikle ben tercih ederim. Senin de gördüğün gibi, ağzım sıkıdır.” Çayını karıştırırken, Maggie onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

“Bu sizin her zamanki işinizse, sorun ne?” Meraklanmaktan kendini alamamıştı. Hazlit gerçekten biraz sıkıntılı görünüyordu. Sanki içeceğini unutmuş gibi çay fincanını tabağın birkaç santim üzerinde tutuyordu.

“Bu işi almakta isteksizim.” Çayının tadına bakmadan fincanını geri bıraktı. “Hatta tahminimden daha isteksiz.”

Maggie sanki haftanın başında gittiği kardeşinin sözlerini duyar gibi oldu. İnsanın kendi sırlarını taşıması bile yeterince zorken, başkalarının sırlarını taşımak hiç de kolay olmayabilirdi.

“O zaman işi kabul etmeyin,” dedi Maggie. “Tabii paraya ihtiyacınız yoksa.”

“Yok.” Çoğu erkek bu soruya gücenirdi. Oysa Hazlit sanki kafası

başka bir yerdeymiş gibi cevap vermişti. “Tabii ki fazla para göz çıkarmaz ama oradan gelecek paraya muhtaç olacak kadar da fakir değilim.”

Bu kez küçük bir iyilik yapma sırası Maggie’deydi. Tıpkı az önce Hazlit’in yaptığı gibi, onu sorunuyla baş başa bırakarak bir süre sessizlik içinde düşünmesine izin verdi. Hazlit ateşi yaktığı ve kapıyı kapattığı için oda artık daha sıcak olmasına karşın, Hazlit onu ısıtacak kadar yakınında oturmaya devam ediyordu.

Kalkması gerekirdi ama bunu yapması aynı zamanda çok kaba bir davranış olacaktı. Hem, kapıyı kapatmasına izin verdikten sonra nerede oturduğunun ne önemi vardı?

“Söz konusu erkeğin, onu araştırmamı bir hakaret olarak düşünceğini sanıyorum,” dedi Hazlit. Araştırma sadece onun maddi ya da iş durumuyla ilgili olmayacak.”

“Başka neleri kapsayacak?” Maggie tepsideki kek alarak onun tabağına koydu.

“Teşekkürler. Söz konusu mesele evlilik olduğunda, çocuklarının üzerine titreyen anne babalar, müstakbel damatlarıyla ilgili her şeyi öğrenmek isterler. Kumar alışkanlığı olup olmadığından, alkole arasının nasıl olduğuna, kötü arkadaşlarından kötü huylarına kadar her şeyi bilmek isterler. Varsa metreslerine nasıl davrandığını, sosyal felakete yol açma riski olup olmadığını... umarım sizi sıkımsıyordur.” Bir elini saçlarının arasında sıkıntılı bir şekilde gezdirdi. “Hassas bir iş çünkü araştırmam istenen kişi yakın bir arkadaşım.”

“Deene sizin arkadaşınız olduğuna göre hayatta ve işinde oldukça başarılı biri olmalı.”

Hazlit şaşkınlığını belli eden bir ses çıkarttı. “Westhaven dedi-kodu yapmaya mı başladı?”

“Hayır, ama diğer erkekler gibi siz de bu tip önemli konuların sadece erkekler arasında geçtiğini sanıyorsunuz. Evie canını sıkan durumları bile kendinde saklayamayan biridir. Bu tip önemsiz, sıradan konuları her durumda paylaşır.”

“Bu sizin kardeşiniz, Leydi Evie olmalı?”

Maggie onun adına üzüldüğünü hissetti. Sorunu varsayımlar üzerinde kurmaya çalışıyordu ama onun için bu, farazi bir durum değildi. Deene’le toplantılarda saatlerce oturuyordu. Maggie onları defalarca balolarda oyun salonundan çıkarken ya da bir müzikalde diğer erkeklerle konuşurlarken görmüştü.

“Evie ailenin bebeğidir. Bu durumun kendisini Düşes’in çöpçatanlık çabalarından uzak tuttuğunu düşünüyor ama durum hiç de öyle değil. Deene ve Evie ya birbirlerini delirtecekler ya da birbirlerine deli gibi âşık olacaklar.”

“İkisi de mi?” Hazlit’in muzip bakışlarında yalandan üzüntülü bir ifade vardı.

“Muhtemelen bir süreliğine. Ailem istediği için kabul etmek zorunda olduğunuzu düşünmeyin.”

Hazlit’in kaşları birleşecek kadar çatıldı. “Şimdi bu konuyu tartışırken, onun ilişkilerini gizlice izlemek istemediğimi daha iyi anladım.”

“O zaman yapmayın. Bu hayatta, istemediğimiz halde yapmamız gereken yeterince tatsız şey var. Evie, Deene’den çok hoşlanmıyor. Sadece ara sıra dans ettiği bir partner ve flört etmekten keyif aldığı biri. O adamın varsa, gayrimeşru çocuklarını nerede sakladığını öğrenme zevkini başka birine bırakın.”

Hazlit ona uzun uzun, soran ve araştıran gözlerle baktı. “Ben bunu söylemeyecektim.”

Maggie ayağa kalktı. Uzun süre oturmaktan biraz gerilmişti. Yağmur başlamıştı. Sert ve soğuk rüzgârla cama vuran damlalar ince bir buz tabakası oluşturunuyordu. Rüzgâr, yeşillenmeye başlamış ağaçları da sallıyordu. Hava tıpkı iç dünyasının yansıması gibiydi: Buz gibi, fırtınalı ve kasvetli.

“Maggie.”

Hazlit bu kez kollarını beline dolamadan önce onu uyarmıştı. Sessizlikle geçen bir dakika sonunda aklının emrettiği şeyler ıskartaya çıktı. Maggie başını onun göğsüne gömmek için döndü. Uzunca bir süre öylece kalarak Hazlit’in kendisini tutmasına izin verdi. Ta ki içini acıtan kelimeler ağzından dökülene kadar.

“Ağlamak istiyorum.” Aptalca sözlerdi. Belki de Hazlit onları duymamıştı.

“Sanırım bu kötü bir durum,” dedi Hazlit onun sırtını okşayarak. “İstediğin halde yapamamak. Ağlamak onur kırıcı ama ağlayamamak çok daha yaralayıcı.”

Maggie onun göğsüne yaslı duran başını salladı. Böyle bir şeyi nasıl bilebiliyordu? Kız kardeşlerinin yaşadığı sıkıntılar yüzünden mi? Sosyetenin yansının günahlarını ve hatalarını bildiği için mi?

“*Düşünmeyi* bırak artık, Maggie Windham. Herkesin zaman zaman içi sıkılır.”

Alçak sesle, kulağının hemen dibinde konuşmuştu. Maggie bu sesi duymaktan ve hissetmekten hoşlanıyordu ama Hazlit yanıyordu. Yıllarca omzunun arkasına bakarak, gelen günlük postallardan korkarak, ufak ufak paralar çalarak ve sırlar taşıyarak yaşamak sadece bir iç sıkıntısı olarak açıklanamazdı. En kötüsü, en zoru, en güç taraflıysa hayatının geri kalanının da aynı şekilde gideceğini görebiliyor

olmasıydı. Onu bu durumdan sadece ölüm kurtarabilirdi.

Hazlit elini onun sırtında gezdirerek çenesinden tuttu ve Maggie'nin yüzünü yavaşça kendisine doğru kaldırdı.

Dudakları onun dudaklarını bulduğunda, öylesine yumuşaktı ki Maggie zevkten inlemek istedi. Hazlit'in dudaklarında, az önce yediği bademli kekin tadı vardı. Ağzının derinlikleri sıcak ve hoştu. Maggie onun her ikisine de destek olacak kadar güçlü olduğunu bildiği için Hazlit'e yaslandı.

Hazlit'in öpüşünde ne bir telaş ne de bir güç vardı. Onu, kendisini keşfetmeye davet eden türden bir öpücüktü bu.

Bir güvenin göstergesiydi.

Maggie daha önce hiç böyle öpülmemişti. İçinde bazı ümitlerin uyandığını hissetti. Saygısızca ve aptalca sözlerin döküldüğü tipik bir erkeğin dudakları nasıl böylesine kışkırtıcı ve aynı zamanda sakinleştirici olabiliyordu?

Belki de baştan çıkartmanın temelinde bu yatıyordu. Bedeni ve ruhu hayat bulurken, mantığı uykuya yatmıştı. Ona daha da yaklaşma isteğiyle bir kolunu onun sırtına doladı. Diğer elini ise onun gür saçlarının arasına sokabilmek için havaya kaldırdı.

Hazlit'in ayaklarının hareketlendiğini, onun ağırlığını taşıyabilmek için bacaklarını araladığını hissetti. Sonra dilini onun altdudagının arasından soktu. Bunu o kadar doğal bir şekilde yapmıştı ki Maggie ne olduğunu anlayamamıştı.

Ama evet... *Evet.*

Biri yumuşak bir sesle inledi. Maggie, Hazlit'in aynı yumuşak okşamalarını sürdürmesi için bekledi. Hazlit onun beklentisini yerine getirdiğinde de damarlarından günahkâr bir ateşin akmaya

başladığını hissetti. Kasıklarında, karnında, bir hanımefendinin asla bahsetmeyeceği ve yalnız bir kadının tamamen unuttuğu bir yerde kıpırtılar oldu.

Hazlit üçüncü kez bunu yaptığında, Maggie dudaklarını araladı ve onun yaptığının aynısını yaparak ağır ağır Hazlit'in tadına vardı.

Hazlit hareketsiz kaldı. Elleri sırtını okşamayı bırakmıştı. Hatta bedeni de hareket etmeyi kesmişti.

Maggie damarlarında arzuyla birlikte şaşkınlığın da kaynadığını farkındaydı. Acaba böyle bir girişimde bulunarak yanlış mı yapmıştı? Sadece erkekler mi böyle öperdi?

"Tekrar," dedi Hazlit, arzudan boğulmuş sesiyle. "Tekrar yap, Maggie."

Benjamin başını eğdi ama dudakları birbirine değecek mesafedeyken durdu.

Maggie parmaklarının ucunda yükselerek bu mesafeyi kapattı. Bu kez inleyen Hazlit'ti. Maggie onun dudaklarını diliyle mühürlerken ağzı aralandı.

Ah, demek öpüşmek böyle bir şeydi. Maggie onun dudaklarını ve ağzının derinliklerini keşfediyordu. Nefesleri birbirine karışmıştı. Hazlit dilinin ucuyla ona dokunduğunda Maggie önce şaşırdı, sonra tıpkı dudakları gibi dillerinin de kışkırtıcı bir şekilde birbirine kenetlendiğini hissetti.

Yüce Tanrım. Hazlit onu sımsıkı tutuyordu. Bedenleri birbirine neredeyse yapışmıştı. Yine de Maggie ona daha yakın olma isteğiyle ve ihtiyacıyla kıvranıyordu. Ona daha çok dokunmak, onu daha çok hissetmek, onun kokusunu daha çok içine çekmek ve tadına daha çok varmak istiyordu. Bu, dayanılmaz bir istektir. Doymak bilmez bir istek...

“Maggie...” Sesi boğuk ama ahenkliydi. “Seni tutmama izin ver.”

Ne söylüyordu? Kendini körkütük sarhoş hissediyordu. Tıpkı küçük bir çocukken Bart’la armut liköründen gizlice içtiklerinde olduğu gibi. Hazlit’in bacakları destek olmasa, bacakları her an bükülebilirdi.

Başını onun omzuna gömerek derin bir iç geçirdi. Her ne kadar kasıklarında onun sertleşen erkekliğini hissetse de Hazlit’in elinin hâlâ saçlarında gezinmesi onu rahatlatıyordu.

Hazlit’in bedeni uyarılmıştı ve bundan Maggie sorumluydu. Utanması gerekirdi ama utanmıyordu çünkü kendisi de aynı durumdaydı ve Hazlit’in bu durumu utanç verici bulduğunu hiç sanmıyordu. Söylenecek tek şey onun da en az Maggie kadar şaşkın görüldüğü olabilirdi. Maggie onun derin bir nefes aldığını ve ağır ağır bıraktığını duydu. Sonra bunu iki kez daha yaptı.

“Bu iyi değil.” Hazlit ellerini indirdi ama uzanarak onun burununa bir öpücük kondurdu. “Seni tuttuğum sürece, soğuk yılanbalığı pastasını, eski kâhyam Eton’ı ve onun küflü ceketlerini, Latince birinci tekil şahıs çekimlerini düşünüyorum ama yine de demirli baston kadar sertim. Öz disiplinim olduğunu düşünüyordum, hayatım, gel gör ki sen...”

Maggie onun nasıl bir ruh halinde olduğunu anlamaya çalışırken Hazlit başını havaya dikti. Dalga mı geçiyordu? Yapığundan pişman mı olmuştu? Kendisinin en az yarısı kadar bile şaşkınsa, nasıl olup da bu kadar uzun bir cümle kurabilmişti?

“Sen nasılsın, Maggie? Sakın umursamıyormuş gibi davranma. İkimizin de böyle bir şey olmasını beklediğimizi hiç sanmıyorum.”

“Ben... ben...” Maggie onun ciddi, koyu renk gözleri dışında odadaki her yere baktı. “Öpüşmek konusunda çok yeteneklisin.”

“Seninle birlikteyken öyle görünüyor. Aynı zamanda çok da ateşli.”

Maggie onun son sözlerinde erkeklere özgü gizli bir anlam olduğunu sezdi. Bunun ne olduğunu bulamamak hiç hoşuna gitmedi. Ensesinden yukarıya doğru sıcak bir ürpertinin yükseldiğini hissetti.

“Şimdi de senin yüzünü kızarttum.” Hazlit kolunu onun omzuna dolayarak şakağından öptü. “Seni böyle öpmeyi planlamamıştım ama yaptığımdan pişman ya da üzgün değilim. Bu beni aşağılık ve kaba biri yapsa da buna değerdı. Bana yağdırmak istediğın her türlü hakarete değerdı.”

Hazlit bir adım atarak ondan uzaklaştı. Maggie’nin şaşkınlığı biraz olsun azalmış gibiydi. “Yani hoşlandın mı?”

“Evet, Maggie Windham.” Hazlit doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “Hoşlandım. Hem de çok hoşlandım.”

“Anne, Moreland Düşesi’yle birbirinize çok öfkeli bakıyordunuz. Sanki kanlı bıçaklıymışsınız gibi.” Park, öğleden sonranın ilerleyen saatlerindeki başka yerler gibi kalabalık olmamasına rağmen, Bridget kısık sesle konuşmuştu. Hyde Park’ta onları ne kadar az kişi görecektı olsa da annesine doğrudan itiraz etmek, dövölmesine ve birkaç günü ekmek ve suyla geçirmesine neden olabilirdi.

“Dışarıdayken senin için Cecily’yim, hayatım. Kimse senin yanında bir kızın annesi olacağıma inanmaz.”

Bridget, annesinin dişlerinin arasından konuşma şekli yüzünden atlar adına korktu. Fazlasıyla asabi görünen bu atları annesi çok seviyor gibi görünüyordu. Atlar kısa kuyruklarını sallamaya başla-

mişti. Büyük ihtimalle sürücülerinin, geçen at arabasının içindeki kadına karşı olan kötü hislerine tepkilerini gösteriyorlardı.

Annesi, “Esther Windham kelimelerle ifade edilmeyecek kadar kibirli biri,” dedi ama o da sesini alçaltmıştı. Kimse toplum içinde bir düşese hakaret etmezdi. “O uzun yüzlü, boş kafalı kızlarıyla şehirde tur atıp duruyor. Sanki son dualarını etmeye yaklaşan onlar değilermiş gibi.”

Bridget konuyu dağıtacak bir şeyler söyleme arayışıyla, etrafına umutsuzca bakındı. Annesi bu ruh hallerinden birine büründüğünde, günlerce devam edebilirdi ve bu onlara porselen dolabındaki Wedgewood parçalarına mal olabilirdi.

“Sence bugün Leydi Dandridge’i görebilir miyiz?”

Neyse, en azından onun dikkatini çekebilmişti.

“Şu yaşlı maymun, lüks arabasının içinde caka satıyor. Gençlere özenip onlar gibi giyiniyor.”

Annesinin her zamanki konusuydu bu. Aynı zamanda ikiyüzlülüktü. Fakat Bridget, annesi hakkındaki fikirlerini kendine saklamayı zor yollardan da olsa öğrenmişti. Annesi yaşlı bir kadın değildi. Hatta oldukça güzel biriydi ama annesinin kendinden hoşnut bir kadın olduğunu düşünmüyordu.

Annesi, kendisine uğrayan erkek misafirlere alışkındı. Bridget’in başını okşayarak büyüdüğünde sayısız kalp kıracağını söyleyen neşeli adamlar. Annesi o zamanlar daha mutluydu. Sabah yazışmalarla ilgilenir, öğleden sonra gezintilere çıkar, akşamları da tiyatro ya da operaya giderdi. Tabii gülümseyen erkeklerin kolunda. O zamandan sonra adreslerini pek sık değiştirmemişlerdi. Ve şimdi...

Şimdi annesi, hakkında kimin ne bildiğini unutarak Bridget’le

ınkının alacağına dair garip yorumlar yapıyordu. Bu çok endişe vericiydi. Özellikle de annesi, Bridget'in Maggie'ye ne kadar çok benzediğini söylediği zamanlarda. Bridget, Maggie'ye yazdığı mektuplarla olabildiğince çok bilgi iletmeye çalışmıştı ama annesi yazdığı her kelimeyi dikkatle okuduğu için, bunu ne derece başarabildiğinden, Maggie'nin yaklaşan korkunç durumu ne kadar anlayabildiğinden emin değildi.

"Şuraya bak." Annesi dirseğiyle Bridget'i dürttü. "Wellington Dükü, Esther Windham'ın karşısında kendine çekidüzen veriyor. İnanılır gibi değil."

"Bayan Wilson, Demir Dük'ten* sevgiyle bahsetti, değil mi?"

Annesi, Bridget'in anlayamadığı bir ifadeyle ona baktı. "Evet. Zavallı adam."

Bayan Wilson, annesinin "günahkâr gençlik" diye nitelendirdiği yıllarından kalan arkadaşlarından biriydi. Annesinin gençlik yılları gerçekten de günahkârdı. On dört yaşında olmasına rağmen bunu anlamayacak kadar aptal değildi. Cecily'nin birkaç arkadaşı vardı. Gerçi bunlar Mayfair'de alışverişe çıktığında ona bir anlığına gülümseyen erkeklerdi. O gülümsemeler zamanla Bridget'e de yönelmeye başlamıştı. Onlara karşılık vermek zorunda kalan Bridget, kendini tehlikede hissediyordu.

Cecily atları parkın dışına yönlendirirken, Bridget zararsız bir konu arandı. Başlıklar. Evet, başlıklar olabilirdi. Çocukça bir gevezelikle konuşurken, Maggie'ye yazacağı bir sonraki mektupta, yaklaşan olaylar yüzünden ne kadar çok endişelendiğini ve korktuğunu nasıl daha açık ifade edebileceğini düşünüyordu.

* *Wellington Dükü için kullanılan lakap. (f.n.)*

Hazlit, Maggie Windham'ın tecrübesiz bir kadın olduğu konusunda yanılmamıştı. Fazla hareketsiz ve temkinli tavırlarından, eteğini zarif ayak bileklerine kadar bile kaldırmadığına yemin edebilirdi.

Fakat sivilceli yeniyetme ya da yaşlı şövalye –aslında yaşı göz önünde tutulduğunda çoğul ifade kullanarak yeniyetmeler ya da şövalyeler denmesi çok daha uygun olurdu– sayesinde kısıtlı da olsa bir tecrübesi olduğu belliydi. Yine de görünüşe göre işlerini çok kötü yapmışlardı. Böyle öpüştükten sonra –ki Hazlit daha önce böyle bir şey yaşadığını hatırlamıyordu– kalbi göğsünden çıkacakmış kadar hızlı atmaya başlamış, damarlarından yayılan şehvet bütün bedenini sarmıştı. Şüphelerinin giderilmesine ihtiyaç duyuyormuş gibi ona bakan bir kadınla karşı karşıyaydı.

Boş ver. Ona istediği şeyi verecek, tüm şüphelerini giderecekti. “Ya sen?” Maggie’ye dikkatlice baktı. “Sen hoşlandın mı?”

Benjamin’in kendisi de şüphelerinin giderilmesine ihtiyaç duyuyormuş gibi konuşuyordu.

“Bilmiyorum.” Kanepeye doğru giderek zarif bir hareketle çay tepsisinin önüne yerleşti. “Bu, biraz beklenmedikti.”

Hazlit sakinliğini bozmadan, onun tabağına kek koymasını izledi. Bunu yaparken ellerinin hafifçe titrediğini görmek hoşuna gitti. Onu biraz daha titretmek ya da kendini rahatlatmak için hemen yanına oturarak tabağındaki keklerden birini çaldı. “Çalışanlarının yarım gün izni ne zaman?”

Maggie onu kızdırmak istermiş gibi kekini keyifle ve ağır ağır çiğnedi. Hazlit aptalca bir şey yapmamak için sürekli kendini uyarıyordu.

“Yann,” dedi Maggie en sonunda. “Genellikle izin günlerini dört gözle beklerim.”

“Yalnız olmaktan hoşlanıyor musun?” Hazlit onun tabağına ince bir dilim kek daha koydu. Sonra kendisi için de bir dilim aldı. Vanilya kokulu, zengin kremalı ve bir şey daha, adını getiremediği bir şey daha vardı. Ona, Westhaven’la yediği öğle yemeklerini hatırlatıyordu.

Maggie onun servis yaptığı keke baktı. “Yalnız olmayı tercih ediyorum.”

“Kız kardeşlerim de yalnız olmayı severler... ya da severlerdi.” Hazlit, onun saçını kulağının arkasına atmamak için kendini zor tutuyordu. “Bu onları mutlu etmese de kederlerini bir şekilde daha dayanılır yaptı. Anlamadığımı sanıyorlar ama anlıyorum.”

Maggie ona bakmak için döndü. Öpüşmekten kimin hoşlandığı konusundan uzaklaşmayı en az Hazlit kadar çok istediği belliydi. “Sizce arkalarından fısıldaşmaların olduğu, yüzlerine kaba, nahoş yorumlar yapıldığı toplumun içine mi karışmaları gerekiyordu?”

“Bu soruya cevap verecek kişiler kocaları. Fakat ben gerçek arkadaşlığı, Blessings’teki çiçek bahçeleri ya da Sussex’teki vahşi doğa yerine, yaşayan insanların arasında bulma şanslarının daha çok olduğunu düşünüyorum.” Onu biraz daha tatlıyla beslemeyi düşündü. O zarif kemikleri biraz daha etle kaplanabilirdi. Ancak ne yazık ki kekler bitmişti.

Maggie ona uzun uzun baktı ama Hazlit onun beyninin içinden geçen düşünceleri duyabiliyordu. Pencerelerden gözetlemek ya da balo salonlarında sinsice gezinmek gerçek arkadaşlığı bulmanın bir yolu olarak düşünülebilir miydi?

“Yann buraya geleceğim,” dedi Hazlit ayağa kalkarak. “Çalışanlar ne zaman gidecek?”

“Öğleye doğru. Saat on birden sonra giderler.” Maggie de yavaşça ayağa kalktı ve onunla birlikte kapıya yürüdü.

“Yarım gün oldukça cömert bir izin.”

“Çok çalışıyorlar. Bazıları ailelerini görmek için vasıta kullanmadan East End’e kadar gidiyor. Günler henüz o kadar uzamadı.”

Hazlit daha fazla dayanamayarak onun saçını kulağının arkasına attı. Maggie hiçbir şey söylemeden durdu. Yeşil gözleri de hiçbir şeyi ele vermiyordu. “Bu öpücüğü konuşacağız, Maggie Windham.”

Baştan savma bir cevap vermesin diye onu bir kez daha öptü. Bu, hızlı ve hak iddia eden bir öpücüktü. Sonra tartışmalarını gerektirecek başka öpücükler olmadan kapıdan kayarak çıktı.

Adele Martins, Bridget'in aynanın önünde bir sağa bir sola dönmesini izlerken ürpertisini bastırmak zorunda kalmıştı.

"Annem ipekler içinde uyumaya alışmamı söylüyor."

Fransızca konuşan çocuk bir yandan da elini ipek geceliğinin üzerinde gezdiriyordu. Geceliğin eteğindeki danteller neredeyse yere değiyordu. İnce kumaş kızın göğüs uçlarını ve kasıklarındaki tüyleri tüm açıklığıyla göz önüne sererken, eteğinin yere kadar uzanması komik bir namus göstergesiydi.

"Yatakta bedenini sıcak tutmak için yeterli değil," diye cevap verdi Adele.

Bridget son kez aynaya baktı. "Annem yarın saçlarımın yapılacağını söylüyor. Erkekler uzun saç sevdiği için çok fazla kesilmeyeceğini söylüyor."

Zavallı kız endişelenmiş gibiydi. Bu, kendisini yakın bir gelecekte nasıl bir kaderin beklediğini bilecek bir beyni olduğu anlamına geliyordu. Adele'in bu çocuk için dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Adele yatağı ısıtmak için çarşafların üzerinde sıcak tavayı gezdirirken, "Ne istediğini kuaföre söylersin," dedi. Ona manevra yapı-

cağı bir alan bırakma, yoksa saçlarını çöpe süpürülürken bulursun. Başkaları ne derse desin, kızıl çok kıskanılan bir saç. İnan bana ne dediğimi çok iyi biliyorum.”

“Saçlarımı seviyorum.” Bridget parmaklarını omzunun üzerinde duran, tek örgü yapılmış uzun kızıl saçlarında gezdirirken Adele’in parlak lülelerine baktı. “Annem...”

“Hadi, yatağa.” Kızın annesi bir felaketti. East End’in en yoksul semtlerinde yetişen, limandaki barlarda bira servisi yaparak Fransızcasını geliştiren bir hizmetçinin midesini bile altüst edecek kadar kötüydü.

“Yeni şeylerim hakkında ne düşünüyorsun, Adele?” Bridget balerin zarafetiyle bir kez daha aynanın önünde döndü. “İpeğe hayran olduğumu itiraf etmeliyim.”

“Bayan Bridget...” Adele yatak örtüsünü katlarken duraksadı. Ne söyleyebilirdi? Annesinin garip olduğunu mu? Yaşlı kadının kötülüklerinin kurbanı olmak üzere olduğunu mu?

Belki de kızın şansı yüzüne gülecek ve kendine harika bir koruyucu bulacaktı. Leydi Berwick, sarhoş sersemin tekiyle evlenmeden önce, lordun ikinci sınıf metresi olmaktan daha sefil bir hayat yaşamıştı. Üç kız kardeşi de onunla birlikte bu kötü ticaretle ilgilenmeye devam etmişti. Sonrasında kardeşleri evlenirken kilisede onun yanında olmuşlardı.

“Hadi yatağa gel, çocuğum. Yeni saç şeklinin çok alımlı olacağından eminim.”

Fakat Bridget akıllı bir kızdı. Adele onun gözlerinde bir gölgenin dolaştığını fark etti. “Bütün bu dantellerin ve ipeklerin benim yaşımda biri için çok fazla olduğunu düşünüyorsun ama birçok kız on beşinde evleniyor.”

“Siz on dört yaşındasınız, Bayan Bridget ve çarşaflarınız soğuyor.”

Bridget yatağa girip oturdu. “Keşke Maggie’yle konuşabilseydim.”

Maggie, çocuğun mektup yazdığı kişiydi. Mektuplar genç kızın kaşlarının çatılmasına ve dilinin ucunun ağzının kenarından hafifçe çıkmasına neden oluyordu. Bridget’le ilgilendiği belli olan Maggie, genç kızı kötü kaderinden kurtarmak için, gizli gizli gönderdiği mektuplar dışında bir şey yapmıyordu.

Adele bu işi bulduğu için şanslıydı. Zenginlerle düşüp kalkan bir fahişenin hizmetçisini hiçbir düzgün ev işe almazdı. Kirliliğe bulaşmış son sevgilisi gemiyle İrlanda’ya gittiğinde üç yıllığına bu işi bulması büyük şanstı.

Kızı yatağına yatırdıktan sonra mumları teker teker söndürmeye başladı. Bridget’in ilk koruyucusu muhtemelen hoşgörülü bir adam olacaktı. Bridget göz kamaştıracak kadar güzel, genç ve masumdu.

Fakat ikinci erkek daha kaba olacaktı. Beşinci ya da yedinciye uygarlıktan nasibini almamış erkekler olacaktı. Bunların aralarında bir yerlerde hamile kalacak ve eğer şanslıysa alkolden ya da hastalıklardan ölmeyecekti.

“Belki de bütün bunları, annenizin bugün size verdiği güzel şeylerin hepsini Maggie’ye yazmalısınız. Ona dantellerden ve ipeklerden, yarın gelecek kuaförden bahsedin. Gelecek hafta terziden iç çamaşırlarının ve korselerin geleceğini söyleyin.”

“Maggie’ye yazdım.” Adele ateşin yanındaki banka otururken, Bridget örtüyü çenesine kadar çekerek esnedi. “Onu özlüyorum.”

Adele doğrularak perdeleri sıkıca kapattı. “Maggie’ye onu özlediğinizi söyleyin ve yeni gardırobunuzla ilgili bütün ayrıntıları anlatın.”

“Annem bunun daha başlangıç olduğunu söylüyor. Yeni kıyafetlerimin, geceliklerimin, gece elbiselerimin olacağını söylüyor. Sanırım şanslı bir kızım, Adele...”

Şanslı kız –gerçi kelimelerinden pek de şanslı olduğu sonucu çıkmıyordu ya– bir kez daha esnedi. Adele onun çok geçmeden derin bir uykuya dalacağından emindi. İçinden Bridget’in güzel rüyalar görmesini diledi. Annesi daha saaderce şehirde olacaktı ve bu da Adele’in kendi randevusuna gitmesi için birkaç saatlik zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Ev de tıpkı sahibi gibiydi: Titizlik derecesinde bakımlı, düzenli ve iyi korunmuş. En azından iç görünüşü öyleydi. Hazlit neredeyse iki saati alt katı, hizmetçilerin odalarını, kilerleri, çamaşır odasını, küçük çay odasını, uşaklara ayrılmış kanadı, kâhyaların odalarını, şarap mahzenlerini ve son olarak mutfakı kontrol ederek geçirmişti.

“Bay Hazlit.”

Hazlit üzerine tünediği yüksek ocaktan kalktı. Düşüncelerinin içinde kaybolduğu için Maggie’nin merdivenlerden indiğini duymamıştı. Artık düşüncelerinde Bayan Windham değildi.

“Leydim.” Hazlit, Maggie’nin ona tepeden turnağa dikkatle bakmasını izledi.

“Bahçıvan mı yoksa ahırlarda çalışan bir işçi olmaya mı karar verdiniz?”

“Sana şöyle bir uğramaya karar verdim. Etrafı karıştırmamın sonucunda övgüye değer kilerlerin olduğunu söylemeliyim. Acaba biraz jambon almamda bir sakınca var mı?”

“Oturun.” Maggie çekmecedan iri bir bıçak aldı. “Ne kadar zamandır buradasınız?”

“Çalışanların ayrılana kadar bekledim, sonra da içeri girdim.” Ellerini yıkamak için lavaboya yöneldi. Ayrıca bu, ona jambon dilimleyen ev sahibini daha iyi bir açıdan görme fırsatı da veriyordu.

Jambon. “Sahip olduğun çiftliklerden mi?”

Dilimlediği etler kesme tahtasında yığılırken Maggie ona baktı. “Müşterinin arkasından gizlice bilgi toplamadığınızı sanıyordum.” Jambonu çengeline astıktan sonra kilere giderek büyük bir peynir tekeriyle geri döndü.

“Müşteriye zarar verecek hamleler yapabilecek insanları arıyorsan bu gizlice bilgi toplamak sayılmaz. Sıradaki inceleyeceğimiz konu finans durumun.”

Maggie peyniri tezgâha bıraktıktan sonra ellerini kalçalarına dayayarak ona döndü. “Defterlerimi kendim tutarım, Bay Hazlit. Kimse Maliye Bakanlığı’ndan bir şey çalmıyor. Yağ mı hardal mı?”

“İkisi de ve mümkünse senin eşliğinde. Oldukça zengin olduğunu zaten biliyorum.”

Maggie ters gözlerle ona baktı. Şaşırmaktan çok, sinirlenmiş gibi bir ifadesi vardı. “Bu sonuca nasıl vardın?”

İnkâr etmediği Hazlit’in gözünden kaçmadı. Gözünden kaçmayan başka şeyler de vardı. Maggie bugün saçlarını ensesinde gevşek bir topuz şeklinde toplamıştı. Açık yeşil elbisesi imparatorluk günlerinden kalma eski moda bir giysiydi. Samimi ve sıcak bir havası vardı. Tabii çatık kaşları ve bedeninden yayılan öfkeli gerilim sayılmazsa.

Ve elinde bıçak vardı.

Hazlit ona doğru yürüdü. “Servetini saklıyorsun ama yine de belli oluyor. Şarap mahzenin pek büyük olmasa da her şişe kendi başı-

na mükemmel birer ürün. Günlük kullandığın porselenler, Mayfair'de birçok özel davette kullanılandan çok daha iyi kalite. Uşakların yataklarındaki çarşaflar bile tertemiz ve yeni. Mutfakta kapalı bir kuzine* var. Bu, senin komşularının yarısının sahip olmak için can attıkları bir lüks." Onun elindeki bıçağı alarak tezgâha koydu. "Elbiselerin çok güzel yapılmış ama senin vasıflarını vurgulamak yerine gizlemek üzere tasarlanmış gibiler. Çalışanların odalarındaki mobilyalar yeni. Sadece kendi odalarında tasarruflu davranmış ve eski eşyaları kullanmışsın."

Benjamin, genç kadının kokusunu alacak kadar yakınındaydı. Onun çiçek ve tarçın kokusunu... Bu yakınlıktan onun gözlerini ve ağzının etrafındaki yorgunluk izlerini de görebiliyordu ve çenesini inatçı bir kararlılıkla kaldırmasını. O çeneden öpmeye başlayabilir...

"Bay Hazlit, ben sizden sadece bir el çantası bulmanızı istedim, özel hayatıma girip bana gereğinden fazla samimi davranmanızı değil."

Hazlit kendini beladan uzak tutmak için, kutusundan çıkarttığı ekmeği alarak dilimlemeye başladı. "Ben sadece bir noktaya parmak basıyordum."

"O nokta da kendi evimde güvende olmadığım mı?" Kısık sesle konuşmasına rağmen sesi öfkeden titriyordu. Yoksa korkudan mıydı?

Hazlit ekmek kesmeye devam ederken ses tonunu sabit tutarak konuştu. "Külerin penceresinden içeri girdim. Büyük ihtimalle biri sıcak bir havada içerisinin havalanması için açık bırakmış. Evin birçok yerden daha güvenli. Buranın akşamları kilitlenmesinden kim sorumlu?"

"Ben."

* Hem ısıtmaya hem de üzerinde veya içinde yemek pişirmeye yarayan büyük mutfak sobası. (e.n.)

Hazlit ekmek kesmeyi bırakarak ona baktı. “Tanrı aşkına, Maggie. Bir evin hanımının yapacağı bir iş değil bu.”

Maggie küçük bir kâse aldı. Ahşap bir bıçakla ekmek parçalarına bolca yağ sürmeye başladı. Her hareketi kendine güvenle yapıyordu. Bu basit yemeği hazırlarken bile çok rahattı. “Benim ne kâhyam ne de evle ilgilenen bir vekilharcım var, Bay Hazlit. Suçlamalarınız aksi yönde olsa da son derece mütevazı bir yaşantım var.”

Hazlit onun ellerinin çalışmasını izlerken, “Yaşantın mütevazı ama servetin değil,” dedi. Onun ellerini avuçlarının arasına alıp kahrolası el çantasının içinde ne olduğunu söylemesini istememek için mutfağın diğer yanına gitti.

Maggie ekmek, jambon, peynir ve hardalla ilgilenirken o da çay tepsisini hazırlamaya koyuldu. “Maddi durumun hakkında konuşmamız gerekecek, Maggie. Senden bir şey çalan biri, servetinin boyutlarını biliyorsa bunu şantaj olarak kullanabilir.”

Maggie sandviçlere hardal sürmeyi bırakarak elinde ahşap bıçakla ona söylenmeye başladı. “Temeli olmayan suçlamalar yapıyorsunuz. O lanet şeyin yanlışlıkla bir yere konma ihtimalini düşünmemiş olsaydınız bu evde arama yapmazdınız.”

Hazlit kendisinden en fazla iki buçuk metre uzaklıkta duran kadına dikkatle baktı. Onu her görüşünde Maggie biraz daha yorgun, yaralı ve gergin oluyordu. Onu her görüşünde kendisi de biraz daha yorgun ve gergin oluyordu. Sırlarını saklamaktaki inatçılığına ve ketumluğuna rağmen, aralarında büyüyen tutku onu koruma isteğini daha da artırıyordu.

“Haklısın.” Hazlit tepsiyi alırken her zamanki profesyonelliğiyle yalan söyledi. “El çantasının sadece kayıp olduğunu umarak, bazı ihtimalleri eliyorum. Masada mı yiyeceğiz?”

Maggie başını sallayarak sandviçleri tabağa koydu. “Kilerde kahverengi çömleğin içinde sulu elmalar var.”

“Belki daha sonra. Hadi gel, benimle birlikte otur, Maggie. Sana evinden öğrendiğim diğer şeyleri de söyleyeceğim.”

Maggie yemeği masaya getirdi ve Hazlit’i şaşırtarak karşısında oturmak yerine yanına geçti. Belki de Hazlit’in ona doğrudan bakmasını istememişti. Belki kendisi de bunu istemiyordu. Bundan sonraki konuşma epey zorlu geçeceğe benziyordu.

Düzgün İngiliz lordu olarak yetiştirilmiş biri olarak gözlemlerini sıralamadan önce çay koydu. Maggie çayını karıştırdıktan sonra yudumladı.

“Eee, evimde ne buldunuz?”

Hazlit bunu yapamazdı. Onun çalınan el çantasının içinde ne olduğunu bilmeyi çok istese de Maggie’nin güvenini sarsarak gerçeği öğrenmeye çalışamazdı. Henüz.

Hazlit ona bir sandviç verdi. “Bu evin bazı noktalarında çocuklar varmış. Büyük olasılıkla hizmetçilerin ama aynı zamanda evin sahibinin de çocukları. Sanırım büyükler bakmadığı zamanlarda birlikte oynuyorlardı. Belki de evin önceki sahipleri çok daha demokratik insanlardı.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

Hazlit cevap vermeden önce onun, sandvicini ısırdığından emin olmak için bekledi. “Kilerde, ki çocukların korsancılık oyunu oynaması için en iyi yerlerden biridir, çocuk boyu yüksekliğinde duvarlara yazılmış kelimeler var. Bazıları basit bir İngilizceyle yazılmış ama bir tane de Latince özdeyiş var.”

“Ne diyor?”

“Tam olarak çözebilmek zor, ama sanırım *noli desperare*.”

Maggie’nin gülümsemesi solgundu. “Asla umutsuz olma mı?”

“Korsanların esiri açısından mantıklı bir söz. Sandvicini bitir, Maggie.”

Maggie yan gözle ona baktı. “Bana Maggie demeye tam olarak ne zaman karar verdiniz, acaba?”

Seni en son öptüğümde. “Bunu yapmama izin vermeye karar verdiğinde.”

Maggie’nin gülümsemesi birden bütün yüzüne yayıldı. “Siz gerçekten çok sinir bozucu birisiniz, Bay Hazlit. Başka neler buldunuz?”

Hâlâ söyleyemezdi. “Çok az toz var. Kâhyan, eyaletteki ikinci dereceden kuzenine abayı yakmış. Onunla koyunları ve ihlamur tarifleri hakkında yazıyorlar. Ayakçın yastığının altında senin şu küçük hizmetçinin saçını saklıyor ama sen hizmetçinin başka birine âşık olduğunu söylemiştin. Yemek yemeği unutuyorsun.”

Maggie sandvicinden bir lokma daha ısırdı. Aslında Hazlit’in söyleyeceği daha çok şey vardı ama bunun için onun rahatlamaya başlamasını ve savunma duvarlarını indirmesini bekliyordu.

“Bu gerçekten iyi bir jambon, Maggie. Nereden geldiğiyle ilgili soruma hâlâ cevap vermedin.”

“Moreland’den.” Elinin tersiyle alnına düşen bir tutam saç lülesini geriye doğru attı. “Kent’te çok iyi vekilharçlarımız var. Bir komşumuzla da tarımsal konularda yazışıyorum. Domuzlara yatırım yapma fikrini bana o verdi.”

Bu çok küçük bir açıklamaydı ama Hazlit yine de takdir etti. Onun Maggie’si domuz zenginiydi.

Maggie çaydanlığı kaldırdı. “Biraz daha çay?”

“Lütfen.”

Hazlit sessizlik içinde yemeğini bitirmesine izin verdi ama sürekli çalışan beyni, onun rahat yemesine engel oluyordu. Maggie üzgündü ve korkuyordu. Bunlar, Maggie’den cevap almasında ona yardımcı olabilirdi. Oysa Hazlit’in hiç hoşuna gitmedi.

“Maggie.”

Maggie çaydanlığı bırakıp onun gözlerinin içine baktı. “Söyleyin, Bay Hazlit. Sizi mutfağımda bulduğumdan beri bir şeyleri merak edip duruyorsunuz. Sanki tatsız bir şeyi benden gizlemeye çalışıyor gibisiniz.” Bakışlarındaki sıcaklık sesine yansımıyordu. Garnizonunu ve silahını koruyordu.

“Duyarlılığına saygı göstermeye çalışmam kötü bir şey mi?”

Hazlit onun elini tutmak istedi ama Maggie ayağa kalktı ve masayı toplayarak elindekileri tezgâha götürdü.

“Hep hayatın gerçekleriyle başa çıkamayacak biri olarak görülme çok can sıkıcı. Gayrimeşruluk, gerçeği sınırlamakta harikadır. Bir çeşit metanet kazandırır.” Dönerek kalçasını tezgâha dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Küçük bir çocuk gibi pohpohlanıp şımartılmaktansa, bilmeyi tercih ederim, Bay Hazlit. Ne buldunuz?”

Hazlit de çay tepsisini tezgâha götürdü. Getirdiklerini kenara koyarken onun üzerine gitmeye devam etti.

“Benjamin,” diyerek ismini tane tane ve yavaşça söyledi. “Benjamin Braithwaite Holloway Portmaine... Hazlit.” Onun hemen önünde durduğunda Maggie güçlükle yutkundu. “Benim adım bu ve senin, adımı kullanmanı istiyorum.”

“Tamam.”

Bunu duymak Hazlit’i çok mutlu etti. Maggie ne karşı koy-

muş ne de tereddüt etmişti. Ona ismiyle seslenmek *istiyordu*. Hazlit kollarını onun beline sararak kulağına eğildi. Konuştuğunda nefesi Maggie'nin tenini yalayacak kadar yakındaydı.

“Biri gizlice evine girmeye çalışmış, hem de birçok defa. Sonunda da bunu başarmış.”

Ağzını onun yumuşak, güzel kokulu boynunda gezdirirken, bir koluyla onu daha da yakınına çekti. Serbest kalan elini de ensesindeki düzgün topuzu açmak için kullandı.

Kahretsin, kahretsin... Maggie düşünemiyordu. Hazlit'in dudakları boynunda gezinirken tek bir cümle bile kuramıyordu. Bu kadar yumuşak, sıcak, ne yaptığını bilen, tereddüt etmeden acele etmeden gezintisini sürdüren dudaklar...

“Biri zorla evime mi girmiş?”

Dudaklar onun dudaklarını bulduğunda, Maggie onun elinin de saçlarının arasına girdiğini hissetti. Hazlit onu öpmek için sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Maggie de Benjamin'in, kendisini öpmesini istiyordu. Çirkin gerçekler asla kaybolmayacaktı ama en azından bir süreliğine de olsa uzak tutulabilirdi. Şimdi, onu şahsi alanında tekrar tekrar araştırmanın kim olduğunu düşünmektense böyle anları yaşamaya ihtiyacı vardı. Onunla daha rahat öpüşebilmek için kollarını Hazlit'in boynuna dolayarak başını kaldırdı. Hazlit'in dudakları ondan ayrıldığında, Maggie kendini çabucak yukarı çekerek tezgâhın üzerine oturdu.

“Bay Hazlit?” Gözleri onunla aynı seviyedeydi. Yeni ve hoş bir pozisyondu.

Hazlit ona yaslandı. “Benjamin,” dedi dudaklarını dudaklarına dokundurarak. Maggie’nin dudaklarını mühürleyen dilinde, çay ve ateşli bir erkeğin tadı vardı.

“Benjamin.” Maggie de onun dudaklarına dokunarak konuşmuştu. Sanki konuşma ve öpüşmenin aynı anda yapılabilmesinin bir ispatıydı bu. Tezgâhın üzerinde oturarak onun saçlarını daha rahat okşama ve kendi keşfini yapma şansını elde etmişti.

Uzaklardan bir yerden aklı ve mantığı dövünüyor, onu soru yağmuruna tutuyordu. Bunun amacı neydi? Ev hırsızlarından bahsederken nasıl oldu da kendilerini öpüşürken buldular? Tanrı aşkına, bu iş nereye gidiyordu?

Bedeni nereye gittiğini biliyordu. Araladığı bacaklarıyla onu iki yanından sararak bileklerini arkasından kenetledi. Maggie Windham otuz yıldır ilk kez, tutkunun esiri olmuş kadınların halini anlıyordu.

“Düşünmeyi bırak, Maggie.” Benjamin onu daha çok bedenine yaklaştırarak, kendi bedenini onun bacakları arasına iyice sıkıştırdı. Dili belli bir ritimle, ağır ağır hareket ederken, Maggie’nin karnı çalkalanıyor, damarlarından ateş akıyordu.

“İstemiyorum...” Maggie kıpırdandı. Bedeni rahatlamış mıydı, yoksa daha mı çok uyarılmıştı, emin değildi.

“İstiyorsun ve Tanrı biliyor ya, ben de en az senin kadar istiyorum.” Eli, bedenine sarılan Maggie’nin dizinin üzerindeydi. “Bunu yapmama izin vereceksin, Maggie Windham. Yoksa çıldıracağım. İkimiz de çıldıracağız.”

Bunu yapmak? *Bunu yapmak mı?*

Benjamin kalçalarını biraz uzaklaştırınca Maggie hayal kırıklığıyla inledi. Ağzının içinde gezinmeye devam eden dilinin varlığı

yeterli değildi. Neredeyse mutfak tezgâhından atlayıp onu mutfağın zeminine yatacağı. Ona daha yakın olmak arzusuyla kıvranıyordu.

“Benjamin...”

Tanrı yardımcısı olsun! Ona az önce inleyerek yalvarmıştı. Benjamin’in yaşadığı hayal kırıklığına gülümsediğini hissetti. Benjamin dudaklarını ondan ayırdığında, Maggie yüzünü onun boynuna gömdü. “Sana dokunmama izin ver, Maggie. Sadece dokunmama.”

Maggie bunlara verecek uygun bir cevap için kelimeleri kafasında toparlamaya çalışırken, eteklerinin yavaşça yukarıya doğru çekilerek havalandığını hissetti. Benjamin ona *dokunuyor*, ipek külotunun içindeki yarığı keşfediyordu. Birden sırtına yıldırım çarpmış gibi irkildi.

“Sadece elim. Küçücük bir dokunuş, Maggie. İzin ver.”

Maggie kasıklarının arasındaki ıslaklıkta hafif bir esinti hissederken ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Benjamin aynı şeyi yeniden yaptı ve hafif dokunuşlarla başparmağının gezintisini sürdürdü. Maggie’nin tüm dikkati onun dokunuşundaydı. Bir şeyleri ısırarak istedi. Onun boğazında gezinen ağzını araladı ve kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken nefes almaya çabaladı.

“Sen ne...” Bu sefer ritmin baskısı biraz daha artmış, Maggie’nin bedeni zevk dalgalarıyla sarsılmaya başlamıştı. Konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi sadece inliyor, dilini onun çenesinde gezdiriyordu.

“Bırak kendini. Sana bu zevki tatırmama izin ver.” Hazlit bir eliyle onun eteğinin altındaki keşfi sürdürüyordu. Maggie onu hem kollarıyla hem de bacaklarıyla sıkıca kavrarken, Benjamin’in diğer elinin yukarıya doğru kaydığını ve göğsünün üzerinde durduğunu hissetti.

“Bana o zevki yaşat...” Utanmazca, açlıkla bedenini yay gibi

gerdi. Bu cinsel bir ilişki değildi. Kıyafetlerini bile çıkartmamıştı ama çıkartmak istiyordu. Ancak onun giysilerini çıkartmayı daha çok istiyordu. Oysa Benjamin bu *küçük dokunuşuyla* düşünmesini ya da bir hareket yapmasını imkânsız hale getirmişti.

“Benjamin Hazlit...” Dokunduğu her yerde yeni bir ateş alevleniyor, onunla birleşme isteği zirveye varıyordu. Başı dönüyordu, alev alev yanıyordu ve onun için, bunu daha iyi yapması için deliriyordu.

Ve Benjamin onun istediğini yaptı. Göğsünü nazikçe okşarken kadınlığının merkezine daha kararlı ve sert darbelerle dokunduğunda, Maggie zevkle titremekten kendini alamadı. Onu sırlıslamak yaptı, inlemekle iç çekmek ve dua etmek arasında bir ses çıkartana kadar da devam etti. Maggie bedenine olanlara daha fazla dayanamayacak hale gelince, dokunuşunun şeklini değiştirdi. Daha yumuşak ve nazik hareketlerle ona ihtiyacı olanı verdi.

Benjamin onu tutkuyla öptü. Maggie’nin de buna ihtiyacı vardı. Onun dudaklarına, geniş omuzlarına kenetlenmeye, kollarının arasında onun gücünü ve sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

“Yüce Tanrım.” Alnını onun yakasına dayadı ve onun bedenini saran bacaklarını çözerek aşağıya indirdi. “Tatlı, zevkli, muhteşem...”

Saçları tamamen açılmıştı. Benjamin, onları sırtından aşağıya şelale gibi dökülsün diye omuzlarının arkasına attı. Maggie bir kez daha onun elini teninde hissedebilmek için çıplak olmayı istedi. Aptalca bir düşünceydi. Benjamin yanağını onun alnına dayamıştı ama yine de Maggie onun kaya kadar sert ve hazır olduğunu fark edebiliyordu. Onun kucığında çok güvende olduğunu hissetti.

Değerli olduğunu hissetti, ki bu daha kötüydü.

Ne yapmıştı?

“Bu iç çekiş neden, Maggie Windham?”

Maggie başını salladı. Böyle bir zamanda onun konuşabilmesine içerlemişti. Onu boynundan öperek nabzının attığı noktada dilini dolaştırdı. Nabzının biraz daha hızlandığını fark edince keyiflendi.

“Bana iyi olduğunu söyle, sevgilim.”

Maggie başını sallamaya çalıştı. Benjamin onu alnından öperek bir adım geriledi ve sırtını döndü. Maggie onun cebinden bir mendil çıkarttığını ve sonra giysilerini yeniden düzelttiğini gördü. Benjamin’in ne yaptığını biliyordu.

Sadece arkasından görebiliyor olsa da onu izledi. Benjamin kendi kendine boşalırken bedeni kıvrıldı, başı önce dikleşti ama mutluluk denizinde açıldığında başı geriye doğru düştü. Zevk dalgalarıyla sarsılırken Maggie onun yüzünü görmek, *onu* görmek istedi. Gerçi bu kadarı bile fazlaydı. Onunla aynı odadayken bunu yaptığını bilmek bile yeterince şok edici bir mahremiyetti.

Bir güven göstergesi miydi?

Tezgâhın üzerine iyice yerleşerek, eteklerini indirdi. Benjamin ona bakmak için döndüğünde, Maggie’nin gözlerinin içine dikkatlice baktı. Onunla tanıştığından beri ilk kez Benjamin’in saçları dağılmış, elbiseleri kırıkmıştı ve bakışlarında bir şeyler vardı... Şaşkın ve heyecanlı, temkinli. Hatta kırılgan bir şeyler.

Maggie ona gülümseyerek elini uzattı.

“Benim saçım seninkinden daha korkutucu, *Benjamin*.”

Benjamin’in cevap olarak verdiği gülümseme muzip ve ısıltılıydı. Onun tezgâhtan inmesine yardım ederken, “Saçların muhteşem,” dedi. “Sevişirken...”

Maggie iki parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. “Hayır,

Asıl konumuzdan saptık ama benim dikkatimi dağıtma çabası takdir ediyorum. Dedğim gibi, bu sadece dikkatimi dağıtan küçük bir eğlenceydi.”

Çok nazik bir tavırla konuşmuştu. Ona bir ders vermiyor, sadece yaşananlara olabildiğince yapıcı bir şekilde yaklaşıyor, kendine asıl konularının ne olduğunu hatırlatıyordu. Bedeni tatmin olmanın rahatlığını üzerinden atar atmaz, bu yanlış için kendini azarlayacaktı.

Ve tabii içindeki tutkuyu dizginler dizginlemez.

Benjamin onu çekerek bedenine yasladı ve uzunca bir süre o durumda tuttuktan sonra uzaklaşmasına izin verdi.

“Bu konuyu konuşacağız, Maggie Windham. Bizi birbirimize çeken bu iş basit bir eğlence değil. İster beğen ister beğenme ama bundan çok daha fazlası.”

Benjamin bir elini saçlarının arasından geçirince, Maggie onun da en az kendisi kadar sarsılmış olabileceğini tahmin etti.

“Tamam, çok hoş bir eğlenceydi,” dedi Maggie, durumu olduğundan daha hafif gösterme çabasıyla. “Benim ofisimi kullanalım. Caddeye bakan penceresi yok. Sanırım ortam değişikliği usulden.”

Benjamin ağzının içinden bir şeyler mırıldandı ve merdivenleri çıkmaya başlayan Maggie’nin peşinden gitti.

“Abby Norcross kafası karışık bir fahişe.”

Archer elinde brendisiyle onun yanındaki kanepeye yerleşirken Hazlit hiç cevap vermedi. Kafanın karışık olma durumu bu günlerde –ya da daha çok gecelerde– sık rastlanan bir durum haline gelmiş gibiydi. Bu, koruma ve sahip olma dürtüsü arasında bir ayırım yapamamanın yarattığı şaşkınlıktı.

Archer düzgün görünümlü çıplak ayağının birini sehpanın üzerine koydu. Sonra diğer ayağı onu izledi. “Sen içmiyor musun?”

“Henüz değil. Gece yeni başladı.”

Archer, onu dikkatlice süzdü. “Gece yansını koskoca iki saat geçti, Benjamin. Seni altı saat önce bıraktığım gibisin. Hâlâ oturmuş ateşe bakıyorsun. Üstelik içki de içmiyorsun. Benimkinden bir yudum al.”

Archer içkisini dökmemeyi başararak onu dirseğiyle dürttü. Hazlit, Archer bütün gece başının etini yemesin diye bir yudum aldı.

“Bu hangi dava?” Archer içkisini geri alarak minderlere kaykıldı. “Böyle düşünceli olduğun zamanlar hep bir dava olur. Leydi Norcross’un ne yaptığını bir türlü anlayamıyorum. Bu gece tekrar Hammerschmidt’in arabasına bindi ama arabanın içinde sadece Bayan Hammerschmidt vardı.”

“Bu hiç mantıklı değil.” Fakat aynı o gün yaşadıklarıyla çok tutarlıydı. Tıpkı Maggie Windham’la, ikisi de nefes alamayacak hale gelene dek ve kendilerinden geçene kadar sevişme ihtiyacı duymasının çok mantıksız olması gibi.

“Belki de hanımlar kendi aralarında, bizim yapamadığımız kadar hoş muhabbet ediyorlardır.” Archer içkisinden bir yudum daha alırken, kendisine eziyet eden sözleri söylemek için doğruldu.

“Sanırım birisi Maggie Windham’a şantaj yapıyor ama bu her kimse onun deli gibi korumaya çalıştığı biri.”

Archer içki bardağını düz karnının üzerine yerleştirdi. “Bir dükün kızı olarak evlat edinildi. Ancak çok üst düzeyde birinin onun üzerinde böyle gücü olabilir.”

Archer iyi bir noktaya dokunmuştu. Ateşe bakarak geçirdiği saatler boyunca kabul etmek istemediği bir gerçeğe.

Hazlit, Archer'ın içkisinden bir yudum daha alarak, "Erkek kardeşlerinden biri olduğundan kuşkulaniyorum," dedi. "Son günlere kadar homoseksüel görünen müzisyen."

"Lort Valentine." Archer elindeki boş bardağa bakarak gülümsedi. Ayağa kalkıp sürahinin yanına gitti. "Onu Roma'da tanıdığımda hiç böyle eğilimleri yoktu. Böyle biri neden zamanının çoğunu üst düzey bir genelevde geçirir ki?"

"Eğilimlerinin bilinmemesi için çaba harcayan biri."

"Hanım evladı görünmesi ve gereğinden fazla zarif biri olması onun eşcinsel olduğu anlamına gelmez. Dük erkekleri tercih ediyor olsaydı bütün şehir onu eleştirirdi.",

"Belki. Şu anda Oxfordshire'ın dışında. İlk Barones Roxbury'yle usule uygun olarak evlendi. Herkesin söylediğine göre, bir aşk evliliğiymiş."

"Ne kadar demode." Archer, Hazlit'in yanından geçerek kanepedeki yerine oturdu. "Bayan Windham'ın karanlık sırlarının ne olduğunu onun erkek kardeşlerine sorabilirsin."

"O durumda, vasiyetim gereği fondaki bütün taşınmaz mallarım senin gözetimin eşliğinde kız kardeşlerime kalır."

"Çok büyük bir yükümlülük. Hizmetçilik yapan iki kız ve bir fon."

Unvandan bahsetmemesi, Archer'ın tipik sadakat anlayışydı.

Hazlit derin bir nefes alarak en iyimser teorisini ortaya koydu.

"Ya Maggie babasını koruyorsa?"

"Percy Windham'ın gençliğinde yaptığı yaramazlıklar biliniyor. Lortlar Kamarası'nda çok dikkat çekiyor. Sence politik konularda ya da başka bir alanda bazı sınırları mı geçti?"

"Zevk için düzenler kurup entrika çeviren biri olarak kendini

engelleyememiş olabilir. Fakat kabadayılık ve rüşvete kadar alçalır mı, bilmiyorum. Yakın araştırma yapmam engelleniyor.”

“Kim tarafından?” Archer’ın yarı kapalı gözlerinde aldatıcı bir meleksi ifade vardı.

“Sanırım, onurum tarafından. Onların paralarını alıp da bir sene sonra Dük’ün kirli çamaşırlarının peşine düşmem, Dük ve Düşes Hazretleri’nin hiç hoşuna gitmeyecektir.”

“Dük’ün kirli çamaşırı yok. Bu, tespit edilmiş bir gerçek. Devonshire’a baksana. Gayrimeşru çocukları ve mirasçıları aynı çatı altında büyüdü, yine de ortaya serilecek bir kirli çamaşırı olmadı. Sadece belki kırıksık birkaç mendil. Üstelik adam birkaç kadından çocuğu olan biri.”

Archer’ını söyledikleri önemliydi. Kraliyet düklerinin, sevgili papalarının Kraliyet Evlilik Yemini hakkında söylediklerine cevap olarak, en az bir düzine evlilik dışı çocuğu vardı. Hatta bazılarının çocuk sayısının yirmiyeye yakın olduğu tahmin ediliyordu.

Archer haklıydı. Dükler, bu tip kirli işlerin ulaşamayacağı kadar üstteydi.

“Peki ya düşesler?” Kelimeler Benjamin’in dudaklarından ağır ağır döküldü çünkü içinde bunun en uygunsuz ve zahmetli araştırma alacağına dair bir his vardı. “Düşeslerin de kirli çamaşırları var mı?”

Archer kısa bir an sessizliğini korudu. “Korkarım ki olabilir. Esther Windham, arkasında bıraktığı karmaşayı düzeltmesi için Dük’e koşmayacaktır. Böyle bir durumda sevgili Percy’nin de oğullarının da ne yapacağı hiç belli olmaz. Neyse ki Rosecroft Kuzey’de, taşrada yaşıyor. O, işlerinde her bakımdan en kötüsü.”

“Normalde bulmacaları severim.”

“Bulmaca çözmekte çok iyisin. Bu neden farklı?”

Bu soru Hazlit'i rahatsız etti çünkü cevabın bu öğleden sonra Maggie'nin mutfağında yaşananlar olduğunu biliyordu. Ayağa kalkarak sürahiyi masaya getirdi. “Maggie Windham beni, bir el çantasını bulmasına yardımcı olmam için tuttu. İlk olarak onun güvenini kazanmadan –ki kazanmak imkânsız gibi görünüyor– bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.”

“Kadınlarla aran iyidir, Benjamin. Senin düşünceli halini, yakışıklılığını ve geniş omuzlarını severler.”

“Senin altın gibi parlayan yakışıklılığını daha çok seviyor gibiler.”

“Evet. İstedigini elde etmek için Bayan Maggie'yi zarafetle etkileyip yatağa atamaz mısın?”

“İçimden bir ses, bunu yaparsam amacıma ulaştığım anda bana kapıyı göstereceğini ve el çantasını ne zaman bulacağımı soracağını söylüyor.” Mutfakta yaşananların ardından böyle yapmıştı. En azından görünüşte.

Archer'ın gözleri açıldı. “Kadınların bize, bizim onlara davrandığımız şekilde davranmasından nefret ediyorum. Ona biraz kaba dayılık edemez misin? Onun istemediği şeyleri babasına söylemekle tehdit edemez misin?”

“Hayır, yapamam.” Maggie Windham'ı tehdit edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu onun gibi bir kadının üzerinde işe yaramazdı. Ayrıca Benjamin de bunu yapmayı istemiyordu. “Beni anında görevden uzaklaştırır.”

“Kararlı bir kadın. Kararlı kadınları severim.”

“Sen daha çok eteklerinin altına girmeye çalıştığın kadınları seversin.”

“Onları çok daha fazla severim. Biraz daha brendi?”

Hazlit, Archer’ın içki koyması için bardağını uzattı. Archer, kadınları çok severdi. Eline geçen her fırsatı kullanmaktan da kaçınmazdı. Her ne kadar işleri açısından faydalı olsa da aslında bu çok tehlikeli bir eğilimdi.

“Şu küçük tatlı hizmetçi kim, Archer?”

“Hangisi? Bir sürü var.”

“Seni Bayan Windham’ın evine gelen iki yakışıklıyı izlemekten alıkoyan. Eve gelmeden önce görmek için uğradığın.”

Archer’ın yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. “Bunu nereden bilebiliyorsun?”

“Kokusundan.” Benjamin burnunun kenarına hafifçe vurdu. “Çiçek kokusunun altında tarçın, lavanta, çam kokusunun da hissedildiği bir koku. Giyinme odasında çamaşırları tamir ederek ve ütölüyerek saatler geçiren bir oda hizmetçisi. Fakat aynı zamanda hanımının giysilerini giyerek üzerinde nasıl durduğuna da bakıyor olmalı.” Aslında bu kokuda ona Maggie’nin kokusunu hatırlatan bir şeyler de vardı.

“Burnunu kullanman yasaklanmalı. Sadece basit bir hizmetçi.”

“Sen benim vârisimsin, Archer.”

Archer sanki işkence çekiyormuş gibi derin bir iç geçirdi. “Aman ne şanslıyım. Artık biraz cribbage oynayabilir miyiz? Yoksa düşüneceğin başka şeyler mi var?”

Hazlit, Archer’ın birkaç kez kendisini yenmesine izin verdi. Bu arada da kafasındaki düşünceleri bir süzgeçten geçirdi. Maggie Windham konusunda bir şeyler yapması gerekecekti ama keşke ne yapacağını bilebilseydi.

Maggie yazmak için iki saatini harcadığı notu kumladı. İki saatlik çalışmanın sonucunda sadece üç cümle... Bir kadın, bir erkeği çok iyi öpüştüğü için nasıl işten kovardı? Onun ilkel dürtülerine karşı koymak bu kadar zorken, onu nasıl kovardı?

Maggie çekmeceye, dibinde saçağı olan, boncuklardan yapılmış kare şeklindeki çantaya baktı.

El çantası ne kaybolmuş ne de sıradan bir hırsız tarafından çalınmıştı. Olabilecek en kötü ellere düşmüştü. Maggie'ye yardım etmeye kalkışan herkesi, özellikle de ailesinin geçmişinde skandal olan ve şimdiki hayatı kanunsuz girişimlerle dolu bir adamı mahvedecek ellere.

Sayın Benjamin Hazlit yazılı notu bir kenara bırakarak diğer yazışmaların olduğu tepsiye uzandı. Sadece kötü bir şey olacağını hissettiğinde olduğu gibi midesi dehşetle kasıldı. Bridget'ten bir mektup daha gelmişti. Maggie kızıdan haber almayı çok istiyordu, hatta buna ihtiyacı vardı ama mektupla birlikte para talebi de olacağından hiç şüphesi yoktu.

Hem de epey yüklü miktarda bir para talebi.

Mektup açacağını kullanarak zarfı açtı.

Hayatım,

Saçlarımı görmelisin! Yüzümü çevreleyen lülelerle ve yandan ayrılma şekliyle en az on sekiz yaşında gösteriyorum. Peki kestirmedik. Annem yetişkin biri gibi göründüğümü söylüyor. Sen de saçlarını ilk kestirdiğinde böyle mi hissetmiştin? Heyecanlı, mutlu ve belki biraz endişeli?

Bir Leydinin Sırları

Ve elbiselerim! Annem para konusunda endişelenmememi söylüyor. Doğrusu buna minnettarım. Ein sevdiğim siyah dantelli kırmızı ipek ama annem bunun özel durumlar için olduğunu söylüyor. Adele hiç onaylamıyor. Bir şey söylemiyor ama ben anlayabiliyorum.

Bir daha ne zaman geleceksin, Maggie? Yeni şeylerimi sana göstermek için can atıyorum. Annem çok yakında, revahta olan saatlerde onunla araba gezintisine çıkabileceğini söylüyor. Bütün o giysilerle görülmek için sabırsızlanıyorum. Kadınların neden balolara gitmeyi sevdiğini artık daha iyi anlıyorum. Bu yüzden annemden bana dans etmeyi öğretmesi için bir öğretmen tutmasını istedim. Piyano çalışım da Fransızcam gibi ilerliyor. Gelip benimle Fransızca konuşmak, Maggie, hayattım. Seni çok özleyorum. Seni son gördüğümünden bu yana asırlar geçmiş gibi. Yakında o kadar büyüyeceğim ki beni tanıyamayacaksın.

Saygılarımla,

Bridget

Yüce Tanrım... Fransızca konuşmaktan, ipek çamaşır giymekten bahsediyordu ve henüz on beş yaşında bile değildi. Bridget abartılı bir dille anlatmıştı ama tehdit çok açıktı ve Maggie hâlâ bunu nasıl engelleyeceğini bilmiyordu. Cecily çok kurnaz biriydi. Maggie çok geçmeden maddi taleplerle karşılaşacağına bahse girebilirdi. Bu, güneşin doğacağı kadar garantiydi.

“Bay Hazlit sizi görmek istiyor, Hanımım.”

Bayan Danforth'un yüzü gülümsemeyle aydınlanmıştı ama Maggie hayati bir değişiklik olacağı hissiyle korkuyordu. Bir daha onu görmeyeceğini ummuştu. Onun koyu renk gözlerine bakmak zorunda kalmayacağını, onun ellerini, dudaklarını... Öleceği güne

kadar o dudakları özleyecekti. Yine de Benjamin Hazlit'i işten uzaklaştıracaktı. Onun iyiliği için, kendi iyiliği için, ailesinin iyiliği için, hatta Benjamin'in ailesinin iyiliği için.

"Benim geldiğimi bildirmenize gerek yok, Bayan Danforth." Hazlit ondan çok daha kısa olan kâhyanın arkasında, şapkasını eline almış duruyordu. "Bu güzel günde beni takip etmekten daha ilginç işlerinizin olduğundan eminim."

"() zaman ben gidip size çay tepsisi getireyim." Maggie'nin kâhyası küçük bir kız gibi gülümseyerek uzaklaştı.

Hazlit ofisin içine doğru girerek arkasından kapıyı kapattı. "Hâlâ yeterince dinlenmemişsin."

"Yakında dinleneceğim. El çantam geri döndü." Tabii, içindeki Bridget'in mektuplarının eksik olduğunu söylemedi. Bu, hiç şüphe-siz Cecily'nin işiydi. Bir sonraki para talebinin hiç sorgulanmadan karşılanmasını garanti altına almak için elinde teminat olarak tuttuğuna hiç şüphe yoktu.

Hazlit şapkasını şöminenin üzerindeki rafa koydu. Maggie onun olduğu yerde durmasını, omuzlarındaki binici ceketini çıkartmasını ve ağır ağır dönmesini izledi. Fakat bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Gerçekten mi?"

Maggie şapkasını ona vermek niyetiyle masasından kalktı. "Bu sabah onu seyahatlerimde kullandığım arabamın koltuğunun üzerinde buldum." Bütünüyle olmasa da doğruyu söylüyordu.

"Ben de bu sabah bir şey buldum. Ahırların içinde seni bekliyordu."

"Bay Hazlit..."

Ancak Hazlit çoktan masasının yanına gitmişti. Masanın üzerinde duran mektubu okuması için çevirmesine gerek yoktu.

“Beni işten mi çıkarıyorsun?”

Maggie kollarını göğsünde kenetledi. “Kayıp parça geri geldi. Ödediğim para sizde kalabilir, Bay Hazlit. İşinizi elinizden geldiğince iyi yapmanızdan tatmin olmamın karşılığı.” Acaba kendini bundan daha anlamsız sözlerle ifade edebilir miydi?

Hazlit hemen önünde, baharatlı, egzotik kokusunu alabileceği kadar yakınında duruyordu. “Ben olmadım.”

Maggie gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. O sırada kravatının düğümündeki amber parıltılar saçan iğneyi incelediği için aklı karışmıştı. “Ne olmadınız?”

Hazlit ona daha çok yaklaşarak kulağına fısıldadı. “Tatmin. Benimle gel.”

Hazlit onun elinden tutarak çift kanatlı kapıya doğru sürükledi. Maggie elini saran parmakları hissetmenin verdiği zevkle, Hazlit’in işten çıkarılmayı kabul etmeyeceği gerçeğinin yarattığı panik arasında gidip geliyordu.

“Bay Hazlit, çay tepsisi...”

“Çay tepsisini boş ver. Sen de ben de daha önce seyahat arabası aramıştık. Bu da el çantanın çalınmış olduğunu doğrular. Çantanın, içindekilerle birlikte dönmediğini tahmin etme cesaretinde bulunacağım.”

“Tek bir kuruş bile çalınmamış.” Bu, Cecily’nin elinde tuttuğu şeylerin değerini daha da teyit ediyordu.

Hazlit birden durunca Maggie onun göğsüne yapıştı. “Ve bu, durumu daha da kötüleştiriyor, değil mi? Biri seninle oyun oynuyor, evine girebileceğini, senin için özel anlamı olan değerli bir eşyayı çalabileceğini ve istediğinde tekrar bırakabileceğini ispatlıyor. Sana

evine girildiğine dair işaretler olduğunu söylediğinde, sözlerime dikkat ettin mi etmedin mi?”

Maggie, Hazlit böyle heyecanlı ve coşkulu olduğunda ya da onu öperken, onun gözbebeklerinin etrafındaki altın harelerin parıldadığını görebiliyordu. Gözleri ilk anda sanıldığı kadar koyu renk değildi.

“Kilidin yanındaki çizikleri gördüm ama el çantam dışında hiçbir şey kaybolmadı. Ayrıca talimatlarının doğrultusunda yeni bir kilit takıldığını sen de gördün.”

Hazlit onu ahırlara doğru neredeyse sürüklercesine götürüyordu. “Ama henüz kasanın yerini bulamadılar.”

“Benim bir kasam olduğunu nereden biliyorsun?”

“Evini araştırdığım ilk gece buldum.”

“Evimi araştır... dur bir dakika!” Elini sertçe çekerek kurtardı. Bağdırmamak için büyük bir çaba harcıyordu. “Sen benim evime mi girdin? Ben yatağında uyurken, tıpkı bir hırsız gibi evimin içinde dolaşıp etrafı mı kolaçan ettin?”

“Bir hırsız yakalamaya çalışan bir adam gibi.” Hazlit bir eliyle saçını sıvazladı. İfadesindeki bir şeyler Maggie’ye, gün ortasında kilerin camından kayarak içeri girdiğini itiraf etmemiş olsaydı gece ziyaretleri hakkında hiçbir fikri olmayacağını söylüyordu.

“Bir yere izinsiz girmek suçtur, Bay Hazlit.”

“Bir hanımefendinin güvenliğini sağlamak suç değildir. Eğer avutacaksa, seni suçlayacak hiçbir şey bulmadım.”

“Yüce Tanrım.” Maggie duraksayarak onun küstah tavırlarını hazmetmeye çalıştı.

“Özür dilerim.”

Hazlit’in hemen arkasında hareket ettiğini duydu. Arka bah-

çede, evden görülebilir bir yerdeydiler ama sadece evden. Maggie dönerek kollarını karnında birleştirdi.

“Ne için özür diliyorsun?”

Hazlit bir süre onu inceledikten sonra dudacağının tek köşesi hafifçe kıvrıldı. “İlle de bilmen gerekiyorsa yakalandığım için. Archer ve ben, müşterilerimizin evlerinde gizlice araştırma yapmanın standart bir işlem olduğu konusunda yıllar önce anlaştık. Sonuçta müşterilerimizin bize tam olarak dürüst davranmadıkları durumlarda, gereksiz risklere maruz kalabiliriz.”

“Artık seni hiçbir riske maruz bırakmıyorum. İşine son veriyorum.”

Hazlit bundan hiç hoşlanmadı. Maggie onun bakışlarından aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyordu. “En azından senin için getirdiğim şeyi göstermeme izin ver,” dedi Hazlit.

Hazlit teslim olmuyordu. Maggie bunu anlıyordu ama bahçenin ortasında dururlarken bu konuda baskı da yapmayacaktı. Benjmain’in yanında yürüyerek arka kapıyı açmasına izin verdi.

El ele tutuşmuyorlardı. Maggie kendi kendine, *bu iyi bir şey*, dedi çünkü artık el çantası, içinde sakladığı Bridget’in mektupları eksik olsa da geri geldiğine göre yollarını ayırmanın da zamanı gelmişti. Onu özleyecekti. En azından kendine bu kadarını itiraf edebilirdi. Fakat değer verdiği insanları özlemeye alışkındı.

“Yere sağlam bas.” Maggie dengesini kaybeder gibi olunca Hazlit onu kolundan tuttu. “Aslında sana iki şey getirdim ama biri ödünç olarak.” Hazlit onu, şehirde gezerken arabasına koştugu atların olduğu ahıra doğru yönlendirdi.

İçeri girdiklerinde Hazlit’in kolunu bırakarak gördüğü manzara raya bakakaldı. “Bu at, yengemin ama köpek kimin?”

Atalarındaki İskoç av köpeklerinin izini taşıyan uzun tüylü yarak, onu tasmaından tutan seyisin yanında kuyruğunu sallayıp duruyordu. Onları gördüğü an ne havladı ne de onlara gelmek için atıldı.

Hazlit tasmayı seyisin elinden alarak Maggie'ye verdi. "Adı Deacon ve senin yeni arkadaşın."

"Köpekler pis yaratıklardır, Bay Hazlit." Eğilerek hayvanın başını okşadı. "Tüy dökerler, ağızlarından salyalar akar. Üstelik bunlar iyi sayılabilecek şeyler. Bir köpeğe hiç ihtiyacım yok."

"Tabii biraz yaşlı ama yine de çok iyi koşuyor."

Maggie, köpeği yakından inceleyince burnundaki gri tüyleri fark etti. Bir köpek için harika bir yaşıydı. Etrafına zarar vereceği çocukluk enerjisini kaybetmesine rağmen hâlâ çok çevikti. Yine de şöminenin önünde saatlerce yatacağı kesindi.

"Yaptığınızı çok takdir ediyorum ama onu nereden bulduysanız oraya götürmek zorunda kalacaksınız, Bay Hazlit."

Hazlit, köpeğin yanına çömelerek Maggie'ye baktı. "Köpeğin sana yaklaşmasına izin de mi vermeyeceksin, Maggie? Ona sunduğun güveni boşa çıkartmaz. Sadece bir yuvaya ihtiyacı var."

Kahverengi bir çift göz ona dönünce Maggie'nin boğazına bir yumru oturdu. Hazlit'i zaten gönderiyordu. Yuvaya ihtiyacı olan bir köpeği almasının ne zararı olabilirdi ki?

"Umarım bahçeyi ne zaman ziyaret etmesi gerektiğini biliyordur?"

Hazlit ayağa kalktı. "O mükemmel bir beyefendi. Biz biraz hava alırken o da evine yerleşir."

"Anlayamadım?"

Hazlit etrafına bakındıktan sonra hafifçe eğildi. "At binmeye gidiyoruz, Maggie Windham. Buna uygun giysilerin olduğunu bili-

yorum. Hemen gidip giyinmeni öneririm. İstersen oda hizmetçin olarak yardım etmeye de hazırım.”

“Bu kadar saçmalık yeter.” Aklının geriye kalan son kırıntılarıyla hareket ederek birkaç adım geriledi. “Programım sizinle eğlenceli bir gezintiye çıkmaya uygun değil, Bay Hazlit. Yine de davetiniz ve benim iyiliğimi düşünerek gösterdiğiniz çabalar için teşekkür ederim.” Gitmek için döndü ama kolundan tutan Hazlit’in eli onu durdurdu.

“İlerideki araba benim, Maggie. Üzerinde hiçbir işaret yok, perdeleri sıkı sıkıya kapalı. Eyerin bagajda ve şchirden çıkarken atları arkamızdan getirebiliriz. Kimse bizi görmeyecek. Erkek kardeşin ata binmeyi çok sevdiğini söyledi.”

Erkek kardeşler baş belası olabiliyorlardı. Hem de gerçek anlamda tam bir baş belası.

“Westhaven aynı zamanda karısının kısrakının böyle bir egzersiz için kullanılabileceğini de söyledi.”

Konuşurken bir yandan da köpeğin başını okşuyordu. Bugünden sonra, onunla yolları zaman zaman kesişebilirdi. Büyük ihtimalle birbirlerine nazıkçe selam verip geçecekler, belki de havadan sudan sohbet bile edeceklerdi. Bir daha asla onun elinin saçını okşadığını hissetmeyecek, uzun zamandır inkâr ettiği, bir kocasının ve çocuklarının olması isteğini yeniden uyandıran ilk erkekle başka bir öpücük daha paylaşmayacaktı.

Onu arzuluyordu, bu bile yeterince deliceydi. Fakat aynı zamanda onu umursuyor, ona değer veriyordu. Onun yokluğunu düşünerek yanında yürürken, attığı her adımda bu gerçeğin daha çok farkına varıyordu. Maggie, Hazlit’i, kendi hayatında onu esir olarak tutan bütün o pislikten ve karmaşıklıktan uzak tutmak için gönderiyordu. Ona gerçekten bu kadar çok değer vermese asla göndermezdi.

“Ata binersek bizi gören olmayacak mı?”

“Richmond’ın’ bugün insanlarla dolu olacağını sanmıyorum. Leydi Davenroy bir kahvaltı düzenliyor. Lord Montrose da yaklaşan oylamanın hazırlıklarını yapmak için güçlerini topluyor.”

Hazlit bunun garantisini veremezdi ama Dük büyük ihtimalle Lord Montrose’un toplantısında, Düşes de Leydi Davenroy’un kahvaltısında olacaktı. Maggie, Benjamin Hazlit’le bağlarını kestiği için böylesi çok daha iyiydi. Hazlit çok zeki ve onun iç huzuru konusunda çok dikkatliydi.

“Kasamı nasıl buldun?”

“Kasanın önündeki, resmi tutan menteşeler biraz yıpranmıştı. Bu yüzden tablo duvardan birkaç santim daha uzakta duruyordu. Bu arada güzel tablo.”

“Birkaç yıl önce kız kardeşim Jenny yapmıştı. Üzerimi değiştirene kadar bekler misin?”

“Hayatım, seni her zaman beklerim.”

Maggie saçma sapan konuşmaları bir kenara atıp eve yöneldi. Ata binmeyi çok seviyordu. Üstelik ona eşlik edecek kişi, görülmeden bunu yapmalarını sağlayacak kadar zeki biriydi.

Haklıydı. Bu saatte kimse Richmond’da gezintiye çıkmazdı. Öyleyse yıllardır dikkatini çeken tek adamla birlikte son bir kez dışarıda gezintiye çıkmasının ne zararı vardı?

Hazlit’in kafasında tasarladığı planın büyüklüğü, aslında basit olması gereken şeyi zorlaştırıyordu. İş, başka birinin sözlerine odak-

* 17.yy’da I. Charles tarafından çaylaklar için yaptırılan, Londra’nın en büyük kraliyet parkı. (f.n.)

lanmış gibi görünürken aynı anda etrafındaki ayrıntıları kaydetmesini, yanındaki diğer konuşmaları dinlemesini, her yöne ve her şeye dikkat etmesini gerektiriyordu.

Oysa yanındaki kadından dikkatini ayırması hemen hemen imkânsızdı.

Maggie Windham şehirden çıktıkça daha da güzelleşiyordu. Konuşması daha da canlanmış, daha sık güler olmuştu. Şehir dışındaki yeşil tarlalara vardıklarında, ona yanındaki boş yeri göstererek kendisine katılmasını bile istemişti.

“Şehir dışında daha mutluyken, neden şehirde yaşıyorsun?” Bu daha beş kilometre öncesine kadar aklında hiç olmayan bir soruydu.

“Kalbin Cumbria’dayken sen neden Londra’da yaşıyorsun?” Ona meydan okuyan gözlerinin içi gülüyordu. Hazlit onu daha önce hiç bu kadar hoş ve rahat görmemişti. Bu da düşündüğü rotayı doğruluyordu. Hem korumak hem de sahip olmak istediği kadını nihayet bulan bir erkeğin izleyebileceği tek bir yön vardı.

“Kız kardeşlerimin durumu yüzünden Londra’da kalıyorum...” Sustu. Avis durumuna alışalı on iki yıl geçmişti. Şimdi komşu toprakların sahibi olan nazik ve düşünceli biriyle muhtemelen bir evliliği vardı. “Önceden eve gitmek zordu ama şimdi Lordlar Kamarası’na karşı yükümlülüklerim var.”

“Bir unvanın var, değil mi?”

Hazlit hiç tereddüt etmedi. “Bir kontluk. Hazelton Kontu.”

Maggie başını hafifçe kaldırdı. Hazlit bundan özellikle bahsetmediğini anlayan Maggie’nin dudaklarının ince bir çizgi halini almasını bekledi.

“Babam isteksiz bir düktü. Unvanını ve görevini, kişisel çıkar

elde etmek için asla kullanmadı, kullanmayı da istemedi. Kimseye söylemeyeceğim.”

Söylemeyecekti. Bu küçük sırrını saklayacağına güvenmesi Maggie’yi biraz şaşırtmıştı.

“Benim vaktim kalmıyor,” dedi Hazlit deri perdeleri aralayarak dışarı bakarken. Muhteşem bir gündü. İnsanın ev özlemi çekmesine neden olacak kadar güzel bir gün. Maggie’nin parmakları onun eline dolandı.

“Neye vaktin kalmıyor?”

“Kontluk, saklanacak kadar basit bir şey değil. Kız kardeşlerimin yaşadığı sıkıntıları hatırladığı ve nedenlerimi anladığı için baban benim planımın suç ortağı ama diğer insanlar da kuşkuluyor. Ayaklarımı sürüye sürüye defalarca parlamentoya gittim. Tabii kılık değiştirerek. Fakat biri tarafından, kayıp bir aşk yadigârının ya da macera arayan kızlarının peşinden gönderilmek başka bir şey, kontluk nişanını sırlarla örterek saklamak başka.”

Maggie onun elini sıktı. “Bunu bana artık yollarımız ayrıldığı için anlatıyorsun.”

Hayır, bunun için anlatmıyordu. Daha çok Maggie’nin ona vereceği fırsat için yapıyordu. Tabii bir de son zamanlardaki planlarının göğsüne baskı yapan ağırlığı vardı.

“Doğrusunu istersen, ben seninle yolumu ayırmayı hiç istemiyorum, Maggie Windham. Bu yüzden beni yargılamadan dinlemeni istiyorum.”

Maggie onun gözlerine bakmak için başını çevirdi. Bunu yaparken asil bir tavırla başını dikleştirmişti. “Dinliyorum.”

“Bir vârisim var. Fakat bu unvanla, oylamalarla ya da kız kar-

deşlerimin yükümlülükleriyle alakalı olmayı hiç istemeyen uzak bir kuzen. O, tam bir şehir insanı. Kadınlara fazla düşkün, tarımsal konularla hiç ilgilenmeyen biri.”

“O kişi Archer mı?”

Eh, madem bu işe başlamıştı, sonunu da getirmesi gerekiyordu. Sonuçta kaybedecek bir şeyi yoktu. “Evet. Onunla tanışmanı istiyorum.”

Maggie başını salladı ama Hazlit onun itiraz etmeye başlamasına karşı hazırlıklıydı.

“İsteksiz bir vâris başarılı olmak için yetmez. Seni çok çekici buluyorum ve bu çekimin karşılıklı olduğunu düşünüyorum. Benimle evlenmeni istiyorum, Maggie Windham. Evliliğini ilan etmeni ve St. George Kilisesi’ni ayarlamayı istiyorum. Cüretkârlığım için erkek kardeşlerin bana ters ters bakarken, annenin ilk sırada ağladığını...”

Hazlit onun tepkisini ölçemiyordu.

“Düşes benim annem değil ve erkek kardeşlerim de sana ters ters bakmayacak. Senin onurlu biri olarak bunu yapmanı anlıyorum...”

Başını geriye atarak gözlerini yumdu. Hazlit onun boğazındaki yumrunun hareket etmesini izlerken elini sıkıttığını hissetti. “Benjamin, yapamam.”

Hazlit zahmetli bir mücadele olacağını tahmin etmişti ama onun kapalı gözlerinin kenarından yanağına doğru akan tek bir damla gözyaşı tahminlerini altüst etmişti.

“Neden?”

Maggie başını salladı. Onun uzattığı mendili aldı. “Ben gayrimişru bir çocuğum. Senin kontesin olmam, dedikodu malzemesine dönüşmem anlamına gelecek. Çocuklarımız toplumdan dışlanacak, ben bir sürü eleştirinin konusu olacağım...”

“Çocuklarımız bir dükün ve kontun torunları olacak. Wilson kız kardeşlerden birinin lortla evlenebilmesi ve her yerde kabul görmesi, senin bu teorini geçersiz kılıyor. Ayrıca Cumbria’da yaşayacağız. Orada seni sadece kırlarda hopleyan koyunlar yargılar. Sana istediğin kadar çocuk vereceğim. Birbirimizce mükemmel denecek kadar çok uyuyoruz, Maggie Windham. Birbirimiz için yaratılmışız.”

Hazlit eğitilmiş ve becerikli bir adamdı ama sonuçta erkekti. Kelimelerle onu kazanamadığı durumda, kendisini onun teslim olması için her şeyi yapmaya hazırlamıştı. Oysa Maggie’nin, inatçı sessizliğiyle ve tartışmalarla ördüğü duvarın arkasına saklanmasına hiç hazır değildi.

Hazlit onu öptü. Tüm tutkusunu ve özlemini, onu güvende tutma ve bütün savaşlarını onun için kazanma konusundaki kararlılığını bu öpücüğe yansıttı. Maggie onun dudaklarından ayrılmadan içini çekerken, elleri Hazlit’in kollarına kenetlendi. Hazlit henüz söylenmemiş evlilik yemini at arabasının koltuğunda tamamlamamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

“Yapma...” Dudakları ayrılırken, Maggie ağır ağır ve derin bir nefes aldı. “Benim aklıma bu şekilde sahip olamazsın, bana böyle hükmedemezsin, Benjamin. Seni işten çıkarıyorum. Bugünden sonra sadece birbirini iyi tanıyan insanlar olacağız.”

Alnını Benjamin’in alnına dayadı. Parmakları, çenesini tutan elinin bileğini kavramıştı.

Taktik olarak geri çekilmek bir seçenek olabilirdi ama Hazlit kolay kolay pes eden biri değildi.

“Sana sokaklarda serenat yapacağım, Maggie Windham. O kadar tecrübesiz biri gibi davranacağım ki sonunda beni bu utançtan kurtarmak için benimle evleneceksin.”

Maggie onun anlamsız laflarına gülümsedi. “Hadi, beni at binmeye götür. Mutlu bir anıyla ayrılalım.”

Hazlit duruşunu değiştirerek kolunu onun omzuna sardı ve kendine doğru çekti. “Piknik yapmak için gereken bütün malzemeleri de getirdim. Hayal kırıklığı yaşayan bir talip en azından teselli için bir yemeği hak ediyor olmalı?”

Maggie başını onun omzuna dayadı. Rahat ve samimi bu duruş, Hazlit’in öpüşmelerinden sonra deli gibi atmaya başlayan kalbinin ritmini daha da hızlandırdı.

Maggie gülümsedi ama doğrulmadı. “Benim istediğim tarafta ata bineceksek, yiyecek bir şeylere ihtiyacımız olacak. Bana biraz kız kardeşlerinden bahsetsene.”

Hazlit onu kırmadı. Birlikte Richmond’ın yollarında ata binerlerken konuşup durdu. Kardeşlerinden birinin hayatı saldırıyla, diğerinki aldığı fiziksel yarayla solmadan önce, onlarla birlikte yaşadığı anları hatırlarken buldu kendini. Blessings’in göz kamaştıran pastoral güzelliğini tarif etti, Maggie’nin Kent’teki Moreland mülkleri hakkında söylediği güzel sözleri dinledi.

Uzun bir saatin sonunda atları seyise verdiklerinde, uşaklar da piknik için gereken hazırlıkları bitirmişti. Hazlit bütün gezintileri boyunca sadece yanında iki uşağı, önünde arabacısı ve seyisi olan eski bir araba görmüştü. Hava ılık ve güneşliydi. Maggie Windham’a karşı avantaj sağlamak ve onu güvende tutmak için bir sonraki hamleyi yapması doğrultusunda iyiye işarettti.

Muhteşem bir gündü. Ilık bir esinti çiçeklerin ve yeşillenen ağaçların kokusunu taşıyordu.

Maggie baharın ilk günlerinin bütün güzelliğini yansıtan parka baktı. Ciğerlerini temiz havayla doldurdu ve kendisine kırık bir kalp için mükemmel bir gün olduğunu söyledi.

Küçük bir kızken, günün birinde kocasının ve çocuklarının, kendine ait bir evinin ve ailesinin, gerçek bir ailesinin olacağı hayalini kurmuştu. İyi bir aileden gelen her genç kızın bu tip sıradan hayaller kurmaya hakkı vardı ve bunlar harika hayallerdi.

Fakat sonra üzerindeki lekeyi çıkartmaya çalışmış ama sahip olduğu ailenin, onu sosyal ve finansal zararlardan koruduğu gerçeğini anlamasının hemen ardından, böyle basit ve sıradan bir hayali kurmanın bile ona göre olmadığını, asla da olmayacağını kabullenmişti.

Hazelton Kontu Benjamin, onunla evlenmek istemişti. Bunun asla gerçekleşmeyecek bir dilek olması içini acıtıyordu. Bu istek Maggie için, kendine bile itiraf etmek istemediği kadar değerliydi.

Sevip sayabileceği bir eş, çocuklar, dedikodulardan ve entrikalardan uzak güzel bir ev, son zamanlarda sadece küçük bir kısmını tadabildiği tutku, güven ve huzur dolu bir ortamın hayali.

Evet, sadece bir hayal olarak kalacaktı. Bridget'in ilk mektubu geldiğinde bu hayalde çatlaklar oluşacaktı. Maggie'nin harçlığı aylar içinde suyunu çekmeye başladığında o çatlaklar mutluluğunu tehdit etmeye başlayacaktı. Benjamin parçaları bir araya koyduğunda da bütün rüyası yerle bir olacaktı.

"Tavuk mu, kızarmış et mi?" Benjamin, kapaklı büyük bir sepetin yanına diz çöktü. Konuşurken sepetin içindekileri altüst ediyordu. "Önce hangi şarabı açacağıma karar vermek adına önemli bir karar. Çilek de var." Gözlerini kaldırıp ona baktı. "Çilekler için seninle güreşeceğim, sakın uyarmadı deme."

Hazlit ciddi bir yüzle ona takılarak konuşmaya devam etti. Tavuğundan her lokma alışında ona beyaz şaraptan içirdi, çileklerden yedirerek besledi. Yemekleri bittiğinde, Maggie arabanın seyislerle, uşaklarla ve atlarla birlikte gittiğini fark etti.

“Seninle yalnızım Benjamin ve sen son bir saattir şüphe uyandıracak kadar baştan çıkarıcı davranıyorsun. Ne yapıyorsun?”

“Emin değilim.” Benjamin örtünün üzerindeki eşyaları yeniden sepete doldurmaya başladı. “Belki bu, mahkûm olmuş bir adamın son yemeğinin keyfini çıkartmasıdır. Neden benimle evlenmiyorsun, Maggie? Gerçek nedeni istiyorum, nazikçe öne sürülen bir mazereti değil.”

Hazlit tabakları, bardakları, şişeleri toplamakla çok meşgul gibi görüldüğünden, Maggie de onu inceleyecek fırsatı buldu. Yemeklerinden artakalanları düzgün bir şekilde toplamasına rağmen, Maggie onun kulağının kendisinde olduğunu, hatta onu izlediğini biliyordu.

Ona izahat veremezdi. Zaten bugünden sonra, centilmen biri olarak Hazlit de ona bir şey sormayacaktı. Kendi yoğun hayatına geri dönecekti. Bir ayağı kontlukta, diğeri Mayfair’in gölgeleri arasında, evini özleyerek, kız kardeşleri için endişelenerek ve Maggie Windham’ı caddede gördüğünde nazikçe *selamı vererek* geçireceği hayatına...

Onun teklifiyle birlikte boğazına oturan acı dolu yumru, nefesini tıkamaya başlamıştı.

“Bana bir veda öpücüğü verecek misin, Benjamin?”

Benjamin topuklarının üzerine oturdu. Son şarap şişesi elindeydi. Gömleğinin kolları bahar esintisinin etkisiyle dalgalanıyordu. Ona cevap vermeden şişeyi sepete koydu ve kapağını kapattı. Yeniden

ona baktığında gözlerinin derinliklerinde amber rengi benekler oynayıyordu. “Evet. Seni öpeceğim, Maggie Windham.”

Battaniyenin üzerinde emekleyerek ilerlerken, karanlık ormanlarda avının kokusunu almış bir aslan gibi görünüyordu. Maggie oturdu, dizlerini kendine çekti ve Benjamin’le burun buruna gelene kadar bekledi.

Sonra Benjamin onun üzerindeki yerini aldı. Hem kelime hem de mecazi anlamıyla. Maggie sırtüstü yatarken Benjamin bedeniyle onu hapsedti. Dudakları onun dudaklarının üstünde doğal bir güçle dolaşmaya başladı. Bu daha önce paylaştıkları öpüşmelere hiç benzemiyordu. Maggie’nin hayal edebileceği hiçbir öpüşmeye de benzemiyordu.

Yağmaltarcasına bir öpüştü. Bedenindeki bütün tutkuyu çeken, düşünmeden ona kenetlenmesine neden olan bir öpüştü. Tutku, ateş, ihtiyaç, hepsi bir araya gelerek hayati fonksiyonlarını kükreterek canlandırıyor.

“Benjamin...” Eli onun saçlarının arasında hareketsiz duruyordu. Ağzının derinliklerinden dışarı taşan güzelliklerin tadına vardı.

“*Düşünme*, Maggie. Sadece beni öp.” Eli Maggie’nin göğsünü bulmuştu. Maggie yaşadığı zevkin etkisiyle bedenini yay gibi gerdi. Bu, yanlış, tehlikeli ve aptalcaydı ama ruhunun hayatta kalması için gerekliydi. Onu her şeyiyle öptü. İzole ve umutsuzluk içinde geçirdiği ve geçireceği yıllara inat öptü. Tutkuyu yaşamaktaki son umuduymuş gibi öptü çünkü gerçek buydu.

Eteklerinin bacaklarından yukarıya doğru sıyrıldığını hissetti. Hazlit üzerinden kalktığında ona acele etmesini söylemek üzereydi.

“Nereye...”

Benjamin onun biraz ötesine oturdu ama bakışlarını Maggie'den ayırmamıştı. Binici pantolonunun önünü açtı. "Senden sadece bir kocanın kabul etmesi gereken şeyi almayacağım, Maggie Windham ama teklifimi yeniden düşünmeni sağlayacağım."

Eteklerini geriye doğru atarak Maggie'nin üzerine çıktı. "Ya beni şimdi durdur ya da sana hak ettiğin zevki tattırmama izin ver."

Maggie'nin bakışları, onun giysilerinin açıkta bıraktığı yere gitti. Onu görmek istiyordu. Ancak eşi olacak kadının dokunabileceği noktasına dokunmak, onun yoğun kokusunu içine çekmek, onu hissetmek istiyordu.

Sırtüstü yatarak dizlerini kaldırdı, iç çamaşırları Benjamin'in tutkulu bakışlarının önüne serildi. "Yapabilsem bile seni durdurmazdım, Benjamin. Bunu istiyorum... seni istiyorum."

"Benim kadar olamaz." Parmakları Maggie'nin külotunun kurdelelerine gitti. "Sana zarar vermeyeceğim, Maggie ama senin beni mahvedeceğin kesin."

Onun kalçasını kaldırdığında külotu gitti. Benjamin kumaş parçasını top haline getirip battaniyenin bir köşesine fırlattı. Maggie'nin dizlerini kapatmasına fırsat vermeden elini onun kasıklarında dolaştırmaya başladı.

"Sana bakacağım, Maggie. Sana dokunacağım ve sen de bana izin vereceksin."

Zaten ona bakıyordu. Daha önce Maggie'den başka kimsenin görmediği, hatta Maggie'nin kendisinin bile pek dokunmadığı yere bakıyordu.

"Tanrım, çok güzelsin."

Benjamin başparmağını venüs tepesinin üzerinde gezdiriyordu.

Maggie gözlerini kapattı ve bu hissi beynine nakşetti. Birkaç dakika öncesinin telaşlı arzusu, Benjamin'in dokunuşuyla yerini bir sızıya bırakmıştı.

“Buradaki tüyler daha koyu renk. Bu hoşuna gitti mi?” Parmağını onun kıvrımları arasında dolaştırmaya devam ediyordu. “Belki de biraz daha özel bir dokunuşu tercih edersin, ha?”

Yumuşak okşayışlarla kıvrımlarını aralayarak dokunuşunun şeklini değiştirdi. Aynı anda Maggie'nin bedeni heyecan, tutku ve ürpermeyle dalgalandı. Bedenini ona doğru kavis yaptı. İstek ve hayal kırıklığı, kendini kontrol etme numarası yapamayacak kadar yoğundu.

“Keşke seni soyabilseydim,” dedi Benjamin onun ıslak kadınlığına bakarken. “Göğüslerini görmek, onları ellerime almak, dudaklarımı üzerinde gezdirmek, seni çıplak ve tutkudan yarı delirmiş bir halde altımda kıvrılırken görmek istiyorum.”

Sesinin birden kesilmesi yaşadığı zevkin ve tutkunun boyutlarını gösteriyordu. Maggie battaniye üzerinde kıpırdandı. Elbiselerinin hapsi altında kalmak bir işkenceden farksızdı.

Benjamin elleriyle bir şey yaptı. İkisini de kullanarak, onun en hassas yerini tuttu ve aynı anda okşamaya başladı. Bu dayanılmaz, mükemmel bir mutluluktu.

“Yapma,” dedi Maggie onun bileğinden tutarak. Ne kadar umutsuz durumda olduğunu bu şekilde göstermeye çalışıyordu. “Buna dayanamam.”

“O zaman seni öpeyim mi?”

Maggie bir an için Benjamin'in *oradan* öpmeyi kastettiğinin sandı ama Benjamin onun üzerine doğru hareket etti. Bir kolunu onun boynunun altından geçirdikten sonra tüm ağırlığıyla onun üzerindeki yerini aldı.

“Muhteşem, inanılmaz...” Ağırılığı tam da Maggie’nin bedeninin özlemle beklediği şeydi. Kalçalarını ona doğru hafifçe hareket ettirince, onun sertleşmiş penisinin baskısını kasıklarında hissetti. Bu onu hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığını artırmıştı.

Benjamin dirseğinin üzerinde doğruldu. “Böyle olmaz.” Bir eliyle önce onun elbisenin ve jüponun eteklerini, sonra kendi giysilerini ayarladı. “Böyle daha iyi. Tanrım, yardım et.”

Ah, *Tanrım*.

Tenleri birbirine değiyordu. Onun ateş saçan erkekliği Maggie’nin olmasını istediği yere çok yakındı. Benjamin ona bir zarar vermeyeceğini söylemişti, ama neden? Başka sevgilisi olmayacaktı ki. Bunu bilecek, bunu umursayacak kimse olmayacaktı.

“Lütfen, Benjamin... istiyorum...” Pırl pırl parlayan güneş ve baharın habercisi ılık hava eşliğinde istiyordu, istiyordu ve istiyordu.

Benjamin hiçbir şey söylemedi ama bedenini ona kenetledi. “Kalçanı kaldır ve benimle birlikte hareket et.” Kulağının hemen yanında, gırtlığından gelen sesi hırıltılıydı. Konuşurken, nemli kıvrımların arasından kayarak yolunu buldu.

“Ama bu...”

Benjamin öperek onu susturdu, sonda duraksadı. Dudaklarını ondan sadece birkaç santim uzaklaştırarak, “*Benimle birlikte hareket et,*” diye fısıldadı.

Yine aynı şeyi yaptı. Penisinin ucunu onu uyarmak için kullandı. Maggie içgüdüsel olarak kalçasını hareket ettirerek, onu istediği noktaya daha da yaklaştırdı. Fakat Benjamin, insanı çıldırtacak kadar yavaş hareket ediyordu. Maggie’nin, ihtiyacı olan uygun açığı bulmasını bekledi.

“Bu daha mı iyi?” Maggie bedenini ona doğru bükerken, Benjamin bir kez daha kolunu onun boynunun altından geçirerek başının arkasından destek verdi. Maggie de kendi üzerine düşeni yapmış, elini onun sırtından aşağıya kaydırarak binici pantolonundan içeri sokmuştu. Onun sert ve düzgün poposu avucunun içindeydi.

“Yeterince... değil.”

Benjamin ağırlığını biraz daha onun üzerine verdi ve onun bedenini iyice kendine doğru çekerek Maggie’yi daha önce göstermiş olduğu zevk girdabının karanlığına doğru sürüklemeye başladı. Maggie açık duran ağzını onun boynuna bastırdı. Bedeni zevkle sarsılırken, ağzından güçlü bir inleme döküldü.

“Acele etme.” Benjamin yavaşladı.

Maggie o anın geldiğini anladı ve Benjamin son hamlesini yapmak için duruşunu değiştirdiğinde kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı ve Benjamin o tatlı ve yakıcı zevk kaynağının içine doğru kayd.

“Tanrı aşkına, Maggie... yapamayız...” Benjamin önce öylece durdu, sonra geri çekilmeye başladı.

“Hayır.” Maggie tırnaklarını onun poposuna geçirdi. Hayatında daha önce hiçbir konuda bundan daha kararlı olmamıştı. “Benden ayrılma. Olan oldu ve ben bunu istiyorum... hem de *çok* istiyorum...”

Maggie ağlamak istedi. Ağlamak ve Benjamin’in her zaman kendisiyle kalacak bir parçasını bedeninin en derin noktasına kadar çekmek istedi. Ona çılgınca sözler vermek istedi. Onun çocuklarını doğurmak ve onların Cumbria’daki güzel konakta büyümesini izlemek istedi. Oysa bütün bunlar, Hazlir’i mutsuzluğunun içine çekmesi demekti.

Maggie bir süre, yalnız ve umutsuz bir kadına dönüşen küçük kızın hayallerinin arkasından yas tutarken, Benjamin hiç hareket etmedi. Maggie ona daha yakın olma arzusuyla sırtını okşadı.

“Lütfen, Benjamin. Senden tek istediğim bu.” Ondan istemeve cesaret edebildiği tek şey buydu.

Benjamin’in bütün bedeninde bir değişim oldu, çevik bir hareketle nasıl yaptıysa ona daha da yakınlaştı. “Sen nasıl istersen öyle olacak.”

Onun içine doğru hareket etti. Bu güzellik karşısında Maggie'nin dili tutuldu. Ona bu kadar yakın olmak, böyle tutulmak, arzulanmak, bütünüyle sahip olunmak... Benjamin'in her parçası onun her parçasıyla uyum içindeydi. Onun zevkine kulak veriyor, onu mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu.

Maggie bunu biliyordu. Fiziksel, duygusal hatta manevi olarak hissediyordu. Bedenini hiçbir çaba harcamadan Benjamin'in üzerine yağdırdığı zevk yağmuruna doğru kaldırdığında, onun biraz yavaşlamasını, bu eşsiz tecrübeyi ikisi için biraz daha uzatmasını istedi.

Benjamin acele etmiyordu ama Maggie'nin acelesi vardı. Bedeninin içine işleyen her darbeye son noktaya varmak için acele ediyordu. Nefesi kesik kesikti, onun bedenine sımsıkı sarılmıştı. Zevk dalgalarıyla sarsılmaya başladığında neredeyse çılgına dönmüştü. Aldığı haz öylesine yoğundu ki kollarında olduğu adamın ve bedeninin dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Fırtına durulmaya başladığında, Benjamin'e o kadar sıkı sarıldı ki kendi canı acıdı. Gözyaşları boğazında düğümleniyordu. Benjamin'in hâlâ sert olduğunu hissedebiliyordu. Nefesini yeniden kontrol etmeye çalışırken, içinde yeni bir istek dalgası belirdi.

"Canını acıttım mı?"

Maggie başını sallayarak onu çenesinden öptü. Benjamin içini çekti. Güven veren sıcak bedeni hâlâ onun üzerindeydi. Maggie düşünmeden dudaklarını mahmur bir şekilde aralayıp ona göz kırpınca, Benjamin onun içinden tamamen çıktı.

Maggie karnından aklına, bedeninden ruhuna kadar yansıyan bir üzüntü, bir boşluk hissetti.

"Bundan sonrası geri alınmaz, Maggie." Onun üzerinde dur-

maya devam ederek gözlerinin içine baktı. Benjamin onun içine boşalmamıştı ve Maggie kısıtlı tecrübesine rağmen bunu anlamıştı. Fakat Benjamin bunu şimdi yapmak istiyordu. Maggie bir elini onun ense-sine götürüp diğer dirseğinin üzerinde hafifçe doğruldu ve onu öptü.

Bu, Benjamin'in tutkusunun tüm ateşiyle geri dönmesi için yeterliydi. Bir elini onun üzerinde sağlamca durmak için kullanırken, diğer elini penisine götürdü. Maggie onun elinin bedenleri arasında-ki ritmik hareketini hissedebiliyordu. Onun boşalma anı yaklaştıkça sabırsızlığı ve gerginliği de artıyordu. Onun elini bir kenara itip bedenini onunla kenetlemek, bu hazzı birlikte tekrar tekrar yaşamak istiyordu ama çok geçmeden Benjamin'in inleyen sesini duydu. Benjamin'in eli durmuş, karnına sıcak bir ıslaklık yayılmıştı.

Benjamin onun üzerine düşüp kalmıştı. Nefesi kesik kesikti. Maggie sırtüstü uzanarak onun sakinleşmesini bekledi. Benjamin'in telaş içinde, elbiselerle uğraştığını duyduğu için Maggie'nin de tutkusunu sönmüş, yerini sızı dolu bir boşluğa bırakmıştı. Böyle bir durumda ne söylenebileceğini düşünmeye çalışırken, Benjamin'in mendiliyle karnını sildiğini ve sonra eteklerini indirdiğini hissetti.

“Konuşacağız, Maggie Windham.”

Onun yattığı yerin yanına otururken sesi kavgacı, hatta biraz da mutsuzdu. Maggie arkası ona bakacak şekilde yan döndü. Bu konuşmanın hiçbir yararı olmayacağını ona söylemek üzereyken, Benjamin'in elinin saçında gezindiğini hissetti. “Saçların çözülmüş, Leydim. Oturup hak ettiğin cezaya boyun eğsen iyi olur.”

Sesi şimdi mutsuz gelmiyordu ama hâlâ sert ve kabaydı. Maggie etekleriyle boğuşarak onun yanına oturdu. Benjamin cebinden çıkarttığı tarakla saçlarını taramış, kendine çekidüzen vermişti.

“Bir şeyler söyle, Maggie, yoksa az önce yaşananlar yüzünden pişman olduğumu düşüneceğim.” Maggie uygun bir cevap vermek için düşünmeye çalışırken, Benjamin onun saçlarının üzerinde çalışmaya başladı.

“Seninle savaşmak istemiyorum,” dedi, battaniyenin kenarında duran çimleri kopartarak. “Ve olanlar için pişman değilim.”

“Tamam.” Onun omuzlarına dökülmüş saçlarını tararken ellerinin hareketi yumuşacıktı. “Ama şimdi yaşanacaklar için pişman olacaksın.”

Maggie ona dönmeye çalıştı ama Benjamin onu saçından tutuyordu. “Ne olacak ki?”

Benjamin genç kadının saçlarını bıraktı. “Bu benim mendilim, Maggie Windham. Az önce kar kadar beyaz olan mendilim.” Omzunun üzerinden attığı mendil Maggie’nin kucığına düştü. Maggie ilk anda az önce kullanılmış olduğu için kırışmış bir mendilden başka bir şey görmedi ama sonra kumaşın üzerinde silik pembe renkli bir iz gördü. Mendili düzelttiğinde pembe izlerin daha da çok olduğunu fark etti.

“Bunun hiçbir anlamı yok,” dedi utanç verici kumaş parçasını omzunun üzerinden geriye doğru atarken. “Burada yaşananların herhangi bir önemi yok.”

“Ben aynı fikirde değilim. Hareket etme.” Tarağı saçlarını açmak için kullandığı için Maggie onun söylediğini yapmak zorunda kaldı. “Bir erkek sana teklifte bulunduğunda ve seninle ilgili özel bir bilgiye sahip olduğunda, tabii bu arada bunu bilen ilk erkek olduğunu da eklemeliyim, onun teklifini kabul edersin.”

Maggie onunla yüz yüze olmadığı için memnundu. Benjamin’in

kelimelerinin ona bu kadar acı vermesi çok şaşırtıcıydı. “Böyle bir şey yapmayacağım.”

“Maggie.” Onun omzundan öne doğru eğildi. Maggie’yi omuzlarından tutarak çok yumuşak bir sesle konuştu. “İçine boşalmadım ama yine de hamile kalmış olabilirsin. İlk çocuğumuzun yedi aylık doğmuş bir bebek gibi görünmesini mi istiyorsun?”

Bir *bebek*. Maggie’nin elleri istemsizce karnına gitti. Bunu ne kadar çok istediğini fark etmek yüzüne tokat gibi çarptı. “Sanmam. Hamile kalmam pek olası değil.”

“Bunu bilemezsin.” Benjamin saçlarını dikkatle taramaya devam ediyor, dolaşmış saçları özenle ve sabırla açıyordu. “Sen emin olmak için beklerken ve tereddüt ederken, Düşes’le çay içsen bile dedikodulara malzeme çıkaracaksın.”

Düşes’in, ne yaptığını öğrenme ihtimali bile inanılmaz rahatsız ediciydi. “Sen kimseye bir şey söylemezsin.” Belli belirsiz titreyen sesi bu konudaki rahatsızlığını ele veriyordu.

“Çocuğumuz bedeninde büyürken zaten benim bir şey söylememe gerek kalmayacak. İstersen sessizce evlenebiliriz. Gerçi Dük ve Düşes böyle bir tercih yapmamıza muhtemelen şaşıracaktır.”

Benjamin kendinden fazlasıyla emin bir sesle konuşuyordu. Maggie olayların birbirine bu kadar bağlı bir şekilde ilerlemesine içerlediğini fark etti. “Evlilikten bahsetmeyi kes. Sen bana âşık değilsin. Sırf çalıların arkasında, şu battaniyenin üzerinde küçük bir zevk anı yaşadık diye evlenecek değiliz.”

Maggie, Benjamin’in, saçlarını örmeye başladığını hissedebiliyordu. Tıpkı savaş alanı üzerinde hareketsiz olarak yerleştirilmiş sayısız ok gibi, onun tartışmalarını yeniden şekillendirdiğini de hissedebiliyordu.

“*Küçük* bir zevk anı mı, Maggie?” Sesindeki bir şeyler, Maggie’ye az önce yaşadıklarını hatırlatıp içini heyecanla doldurdu. “Sana sadece *küçük* bir zevk anı mı yaşattım? Kilitli kapılar ardında, kimse rahatsız etmeden saatlerce yalnız kalabileceğimiz bir odada, üzerimizde giysiler olmadan, üzeri yastıklarla dolu geniş bir yatakta neler yapabileceğimi bir düşünsene. Ellerinin üzerimde dolaştığını hayal et. Ellerimi ve ayaklarımı bağlayabilirsin. Ben seni durduramayacak durumda olacağım için canının istediği her şeyi doyasıya keşfedebilir, dudaklarını istediğin yerlerde gezdirebilirsin.”

“Ah, *sus*.” Onun kelimelerinin yarattığı zayıflıkla savaşmak için gözlerini kapattı. “Edepsizin tekisin, Benjamin Hazlit.”

Oysa edepsiz olmaktan asıl bahseden kendisiydi.

“Ben kararlıyım.” Benjamin ördüğü saçlarını ensesinde topuz şeklinde toplayarak tutturmaya başladı. Doğrusu saç yapımı konusunda Alice’den daha becerikliydi. Maggie, istediği takdirde Benjamin’in bunun gibi şeyleri ona yıllarca yapabileceği fikrini kafasından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Bu da diğerleri gibi saçma bir düşünceydi.

“Neden benimle evlenmeyeceksin?”

“Aynı zamanda da ısrarcısın.” Benjamin’in ustaca ve modaya uygun bir şekilde topladığı saçlarını eliyle kontrol etti. “Seninle evlenirsem bütün servetimi ve özgürlüğümü kaybedeceğim aklına gelmedi mi?”

“Bana, servetini emanet edecek kadar güvenmiyorsan, bütün paranı ağabeyinin üzerine geçir. O, paranı senin direktiflerin doğrultusunda yönetecektir.”

Gayle onun parasına kendisinden daha çok dikkat ederdi. Bu konuda söyleyebileceği bir şey yoktu. “Peki ya özgürlüğüm, bağımsızlığım?”

İri bir erkek olmasına rağmen, o kadar çevik hareket etmişti ki Maggie ayakkabılarına ve çoraplarına bakınırken bir anda kendini üzerinde yüz kiloluk kararlı bir kontla yerde yatarken bulmuştu.

“Özgürlük diyorsun ama parka gezintiye bile çıkmıyorsun, Maggie Windham. Aile üyelerin dışında kimseye gitmiyorsun. Eğlenmiyorsun. Sana bir köpeğin arkadaşlık yapmasına bile izin vermiyorsun. Benim kontesim olarak, her türlü sosyal toplantıya katılacak, davetler alacaksın. Verdiğin davetler herkes tarafından kabul edilecek. Tutkumla, adanmışlığımla ve sevgimle her zaman emrinde olacağım. Doğum sonrasında evde kapalı kaldığın dönemlerde bile. Farkındaysan çoğul bir ifade kullandım. Evlen benimle.”

Göz korkutan bir düşünceydi bu. Özellikle de her zaman, doğum sonrasındaki dönemlerinde bile emrinde olması. Kasıtlı olarak çoğul bir ifade kullanmış ve sözlerinin altını onu öperek çizmişti.

Bu, sahiplenene, vahşi bir öpüş değildi. *İkna edici* bir öpüştü. Tatlı, yumuşak, yavaş, hassasiyetiyle ve sevgisiyle büyüleyici bir öpüş. Yüce Tanrım, bu adam onu aklını başından alacak şekilde öpüyordu. Maggie elini onun çenesine götürürken tek düşündüğü onu ne kadar çok özleyeceğiydi. Ta ki öfkeli bariton bir ses onun zevk denizinde kaybolan aklını başına getirene kadar.

“Magdalene Windham, gördüklerime inanamıyorum!”

Benjamin Portmaine’in refleksleri, onu başına gelebilecek büyük zararlardan defalarca korumuştur. Beklenmedik anlarda büyük tehlikelerle karşılaştığında görünüşü kurtarmaya ve tetikte olmaya alışkındır.

“Leydi Dandridge.” Ayağa kalkarak Maggie’ye elini uzattı. Tanrı’ya ve meleklerine şükürler olsun, giysileri oldukça düzgündü. “Dikkatsizliğimin kusuruna bakmayın ama güzel bir gün ve yanımdaki hanımefendi duyarlılığımı zayıf düşürdü.”

Maggie başını kaldırıp baktığında, gözlerinde onu yalanlayan bir ifade vardı. Benjamin onun bir şey söylemesine engel olabilmek için eğilerek onu yanağından öptü.

“Şimdi olmaz,” diye fısıldadı onun kulağına. Maggie’nin elini sıktı ve yüzüne aptalca bir gülümseme yerleştirip Leydi Dandridge’e döndü. “Leydi Maggie’nin elini tutma şerefini kazandığım için beni kutlayacağınızdan eminim.”

“Sizi kutlamak mı?” Kadının boyalı kaşları alaycı bir şekilde havalandı.

“Leydi Maggie, kontesim olmayı kabul etti. Ancak henüz Dük’le konuşup bir karara bağlamadık. Fakat sizin ağzınızı sıkı tutacağınıza güvenilebileceğimize eminim.”

Benjamin’in açtığı delik, ağzından çıkan her kelimeyle gittikçe daha da büyüyordu. Hem büyüyor hem de derinleşiyordu. Zaten amacı da bu değil miydi?

“Leydi Magdalene, bu doğru mu? İstismara uğradıysanız, Bay Hazlit’in utanç verici davranışıyla ilgili olarak annenizi bilgilendirebilirim.”

Benjamin’in, yeni nişanlısının aklından geçenleri anlaması için ona bakmasına hiç gerek yoktu. *Düşes benim annem değil.*

“Lort Hazretleri unvanını yeniden kullanmaya karar verdi, Leydi Dandridge.” Maggie güneş gibi parlak bir gülümsemeyle Benjamin’e baktı. “Evlenme niyetinde olan bir erkek mutlaka dünyadaki yerini de düşünmeli.”

Benjamin, Maggie'nin onun hayatı için bir tehdit olarak gösterilmei tercih edeceğinden emindi. Onun gülümsemesine aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Kontesimin, benim sahip olduğum her şeye sahip olmaya hakkı var. Unvanımın ayrıcalıkları da buna dahil."

Leydi Dandridge'in öfkesi görünür bir şekilde şaşkınlığa dönüştü. "Bu ne unvanı?"

"O, Hazelton Kontu," diye cevap verdi Maggie. "Cumbria'da konağı var. Dük'le konuşur konuşmaz tadilata başlayacağından eminim."

"Belki de..." Benjamin onun elini dudaklarına götürdü. "Balamızda yapacağımız seyahatin sonrasına ertelerim, aşkım."

Leydi Dandridge bastonunu sertçe yere vurdu. "Siz ikiniz, bu kadar yeter. En az bir saat daha buralarda olacağım. Sizi bir an önce şehre giderken görmek istiyorum. Ayrıca bu haftanın sonuna kadar *Times*'ta ilanınızı görmeyi umuyorum. İyi günler."

Arkasını dönerek arabasına doğru ilerlemeye başladı. Bu, Benjamin'in iki saat önce gördüğü eski arabaydı. Uşaklar, patronlarının arkasından yürümeden önce sert, hatta biraz da öfkeli gözlerle ona baktılar.

Komik bir zamanlamayla, Benjamin'in kendi arabası da birkaç yüz metre öteden görüldü. Atlar sanki her şey yerli yerindeymiş ve dünyada her şey yolundaymış gibi sakin sakin yürüyordu.

"Bay Hazlit, Dük Hazretleri'ni görmek istiyor, Düşes Hazretleri." Andover içinde beyaz bir kart olan gümüş tepsiyi, pencerenin yanında oturan Düşes'e uzattı.

Esther Windham karta baktı. "Onu buraya gönder, Andover. Çay tepsiyi yeni geldi. Bay Hazlit de bir aile dostu."

Andover başıyla selam vererek geri çekildi. Şaşkınlığını gösteren tek belirti –onaylamamak gibi bir şeye asla yeltenmezdi– hafifçe havalanan beyaz kaşlarıydı. Andover’ın bakış açısına göre dukalığın, önem derecesi bakımından beylerin konağın arkasındaki küçük salonda kabul edilmesi gerekirdi.

Esther’i kendi şaşkınlığıyla baş başa bırakarak gitti. Esther, Benjamin Hazlit’ten hoşlanıyordu ve ona güveniyordu ama yine de...

O, insanları araştıran bir dedektifti. Kimse araştırılmaktan hoşlanmazdı. Düşüncelerinin yarattığı hoşnutsuzluktan sıyrılarak, altında topladığı ayaklarını düzeltti.

“Düşes Hazretleri.” Esther ev terliklerini giymeden önce Hazlit kapının eşiğinde durdu. Reveransını olması gerekenden biraz daha uzun tutarak ona ev ayakkabılarını rahatça giyecek zamanı verdi.

“Bay Hazlit. Andover gidebilirsin.” Düşes ayağa kalkmadı ama kâhya çekilene kadar bekledi. “Bu ne beklenmedik bir zevk. İsterseniz oturabilirsiniz.”

Hazlit tek kaşını kaldırarak ona baktı. “İstersem mi?”

“Beş erkek çocuğu büyüttüm, Bay Hazlit. Erkekler etrafı kolaçan ederek dolaşmayı sever. Tıpkı küçük erkek çocuklarının yağmurlu günlerde tırabzanlardan kaymayı sevdiği gibi. Çay ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim. Dük Hazretleri bize katılacak mı?”

Düşes kendine çay koyarken Hazlit’in ruh halini tartmaya çalışıyordu. Kendini olduğu gibi açık eden Percy’den çok farklıydı.

“Dük bu hafta arazinin sürülmesini ve ekilmesini denetlemek için Moreland’de olacak. Belki de komitenin yaptırımlarından kaçmak içindir. Onunla tartışmanız gereken konu politikayla mı ilgili?”

Düşes çayını yudumlarken fincanının kenarından, elini saçının

arasından geçiren Hazlit'i izliyordu. Bakışları arkasındaki pencereden bahçeye yönelmiş olmasına rağmen, Düşes onun, yapacağı hamleleri aklından geçirdiğini hissetti.

"Belki de buradaki görevimin biraz acil olduğu düşünülürse, Dük Hazretleri'nin bize katılamayacak olması daha iyidir."

"Biraz acil mi, Bay Hazlit?" Fincanını tabağına koydu. "Bu, acil bir evlilik falan mı yoksa?"

Zekice karşılık vermekten başka bir amacı yoktu ama Hazlit'in düşünceli bakışları onun üzerinde duraksayınca Esther'in kalbi hızlandı.

"Sanırım otursam iyi olacak." Hazlit, Esther'in oturduğu kanepeye uygun bir açıda bulunan sandalyeye oturdu.

"Sizi buraya getiren her neyse, Bay Hazlit, bir an önce söylemenizi tavsiye ederim. O zaman ahırlardaki güvercinlerle Moreland'e hiç vakit kaybetmeden haber gönderebiliriz."

Benjamin çay tepsisini gösterdi. "Alabilir miyim?"

"Tabii ki." Düşes ona bir fincan çay koydu ama keki Benjamin'in kendisi aldı. Onun keki çiğnemesi Esther'e, genç yetişkin erkeklerin her zaman aç olduklarını bir kez daha hatırlattı. Ancak diğer yandan onun stratejik olarak böyle bir sahne sergilediğinden şüphelendi.

"Kızınız, Leydi Maggie'yle görüşmeyi düşünüyordum."

Esther onun sözlerinde şarta bağlı bir ibare ve farklı bir anlam duydu. Maggie'yle görüşmeyi *düşünüyormuş*. Yetiştirdiği kızların en büyüğü için endişelendi. *Lütfen, sevgili Maggie'yi üzerek bir şey olmasın. Şimdi olmaz, tam da Maggie biraz buğur bulmuş gibi görünüyor.*

"Maggie çok hoş bir kadın ama oldukça zorlu süreçlerden geçti, Bay Hazlit. Onunla oynayacak birini asla onaylamam."

"Ben de." Böyle bir anda, oğulları ayağa kalkıp otlada dolardı.

kocas1 kekin son kırıntılarının keyfini çıkartırdı. O ise oturduğu yerde arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. “Leydi Maggie’ye ilgimi göstermekte biraz aceleci davrandım. Aceleci ve ateşli... ve bu durumda...”

Düşes başını dikleştirerek bekledi. Aceleci ve ateşli demek, Maggie ve bu adamın görgü kurallarını ihlal eden bir durumda yakalandığı anlamına geliyordu. Hazlit’in ne yapacağı görölene kadar beklenecđi anlamına geliyordu.

“Leydi Maggie’yle evlenmeyi arzuluyorum ama resmi bir teklifte bulunmadan önce ailesinin onayını almayı istiyorum.”

Sesi mükemmel denecek kadar sakın, duruşu rahattı.

“Biraz acil bir durum olduğunu söylemişsiniz, Bay Hazlit. Bir erkek için bu kadar önem taşıyan ve acele etmesine neden olan şeyin ne olduğunu anlamıyorum.”

“Bu, kendi kadınının huzurunu korumayı aklına koymuş bir erkeğin aceleciliği.”

Kendi kadınının huzuru demişti, bir kadının huzur değil.

“Maggie’yi seviyor musunuz, Bay Hazlit?” Sevdığını söylemesini beklemiyordu. İş kendi duygularını anlamaya geldiğinde erkekler aptal olabiliyorlardı ama doğrusu, Hazlit’in ne söyleyeceğini de çok merak ediyordu.

Benjamin kelimelerini seçerken bakışlarını odada gezdirerek zaman kazandı. Burası Esther’in inzivaya çekildiği, kendine özel, oldukça hoş bir oturma odasıydı. Kendi idare ettiği imparatorluğunda Maggie’nin de buna çok benzeyen bir odası vardı.

“Leydi Maggie’ye karşı gittikçe artan bir ilgim var ve onu korumak istiyorum. Sanırım birbirimize uyuyoruz.”

“Bu hiç fena bir cevap değil, Bay Hazlit.” Esther ayağa kalktı. Bu, Benjamin’in de ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu. “Ama ben sizden dürüst bir cevap bekliyorum. Maggie, kendisine uyduğunu düşünen bir adamdan çok daha fazlasını hak ediyor. Maggie’nin ikinci sezonundan önce Dük, hepsi de birbirinden iyi denebilecek en az iki düzine teklifi geri çevirdi.” Umut veren beşinci adaydan sonra, Esther’in fikrini sormamıştı bile çünkü bunu yapmasına gerek yoktu.

“İki düzine mi?” Hazlit’in kaşları çatıldı. *Tanrı, Maggie’nin yardımıcısı olsun*, diye düşündü Düşes. Bu adam, kaşlarını çatığında bile çok yakışıklı görünüyordu.

“İkinci sezonuna başlamadan önce.” Esther kollarını göğsünde kavuşturarak penceresinden görünen bahçeye baktı.

Hazlit de onun yanına geldi. Onun gibi iriyarı bir adamın hiç ses çıkarmadan hareket edebilmesi inanılmazdı. “Bir fark yaratacaksa, Leydi Maggie’nin de benimle aynı fikirde olduğundan eminim. Her ne kadar genel anlamda evlilik fikrine pek sıcak bakmasa da bir-birimize birçok önemli noktada uygun olacağımızı kabul edecektir.”

Esther ona bakmak için döndü. “Bay Hazlit, Maggie ona hayran olan bir erkeği hak ediyor. Onu seven, hayatını onun için verecek bir erkeği. Ben kendi adıma böyle bir erkek bulduğum için çok şanslıydım. Onun sevgisi, uzun birlikteliğimizdeki zorlukları aşmak için bana güç verdi. Tabii ben bu konuda Dük’ün yerine konuşamam. Sonuçta Maggie benim kızım değil.”

Bu kelimeleri söylemek çok acı veriyordu. Her zaman acı vermişti. Sadece söylemek değil, düşünmek bile acı veriyordu.

“Birçok açıdan, Düşes, o sizden başka birinin kızı değil. Dük Hazretleri ne zaman dönecek?”

Benjamin kararından oldukça emin görünüyordu. Esther, Maggie'yi sadece onun gibi bir erkeğin kazanabileceğini düşünmekten kendini alamadı. "Havalar iyi giderse, muhtemelen cumartesi günü gelecek."

"Korkarım cumartesiye kadar bekleyemeyiz." Benjamin son derece dikkatli konuşmuştu. Bu sırada gözlerini bir an olsun bahçeden ayırmamıştı.

"Anladığım kadarıyla çok ateşliydiniz?"

Benjamin başını sallayarak onaylarken boynundan yukarıya bir kızarıklık yayılmaya başladı. Bu çok sevimliydi işte. Benjamin Hazlit, Mayfair'deki iyi ailelerin kirli işlerini yapan, Windham'ların hassas incelemelerini üstlenen, oğullarıyla aynı yaşlarda olan ve Maggie'yi seven adam.

Aynı zamanda kızarabiliyordu.

"Bu durumda, Bay Hazlit, Leydi Maggie'yle özel olarak konuşmam gerekecek."

"Serada kız kardeşlerini ziyaret ediyordu. Yanınıza gelmesini söyleyeceğim."

Onun elinin üzerine eğilerek nazikçe reverans yaptıktan sonra görgü kurallarına uygun adımlarla kapıya yöneldi ama Esther onun gözlerindeki rahatlamayı görmüştü.

Gerçekten çok ateşli olmalıydı.

"Düşes seninle konuşmak istiyor."

Maggie, Benjamin'in ifadesinden, ses tonundan ya da kelimelelerinden hiçbir anlam çıkaramıyordu. En azından merdivenlere gelene, kız kardeşlerinin meraklı bakışlarından uzaklaşana kadar beklemişti.

"Düşes kızgın mıydı?"

“Belki de senin için biraz endişeliydi.” Benjamin de endişeli görünüyordu. Bu da Düşes’in kızgın olmaktan çok daha öte bir tepkisi olduğu izlenimi yaratıyordu. *Hayal kırıklığına* uğramıştı.

Richmond’dan dönüş yolunda Benjamin çok az konuşmuştu. Maggie’nin yanına oturmuş, kolunu onun omzuna dolamış ve yaklaşık dört kilometre boyunca dört kelime konuşmuştu.

“Her şey yoluna girecek.”

Maggie de karşılığında iki kelimeyle cevap vermişti. “Seninle evlenemem.”

Bu sözlerinin karşılığını başla bir onaylama ve rahatlatmak için elinin sıkılması olarak almıştı. İşte şimdi buradaydılar. Mayfair’in ortasında, Maggie’nin özel dünyasının çok ötelerinde yankılara neden olacak sosyal bir felaketi kontrol altına almaya çalışıyorlardı.

“Düşes senin Hazelton olduğunu biliyor mu?”

“Dük ona söylemiş olabilir. Seni bekliyor.”

Bart’la yaşadıkları armut likörü olayından sonra kendini ilk kez bu kadar farklı duygular içinde hisseden Maggie, Benjamin’in koluna girdi ve kendisine Düşes’in özel odasına kadar eşlik etmesine izin verdi. Burası Düşes’in Maggie’ye kadınların nasıl ve neden âdet gördüklerini, böyle durumlarda ne yapması gerektiğini açıkladığı odaydı. Maggie’nin, aldığı her evlilik teklifi sonrasında taliplerini neden reddettiğini anlatırken çay içtikleri odaydı. Düşes’in, evlilikteki cinsel hayatla ilgili ayrıntıları açıkladığı odaydı. Şimdi onları nasıl bir konuşmanın beklediğini Tanrı bilirdi.

“Maggie, aşkım?”

Odanın kapısına gelmişlerdi, Maggie’nin kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

“Sinirli ve gerginim,” itirafı döküldü dudaklarından.

“Özür dileyecek bir şeyin yok.” Benjamin onun gözlerinin içine bakıyordu. Maggie’nin daha önce hiç görmediği kadar ciddiydi. “Bugün yaşananların tüm sorumlusu benim. Bunu telafi edebilmem için bana izin vermelisin.”

“Benden daha çok sorumlu değilsin.”

“Sorumluyum.” Kısık ama kararlı bir sesle konuşmuştu. “Sen masum ve tamamen tecrübesizdin. Ben seni dizginlenemez tutkuya yönlendirme cüretinde bulundum.”

“Şehre geri dönerken yol boyunca yaptığın bu mıydı? Benim verdiğim bir karar yüzünden kendini cezalandırmak mı?” Ama bir konuda haklıydı: Tutkusu kesinlikle dizginlenemez boyuttaydı. Bunu düşünmek yüzüne bir gülümsemenin yayılmasına, kalbinin hızlanmasına ve karnına krampların girmesine neden oldu.

“Annenle konuş. Ona karşı dürüst ol, Maggie. Sanırım seni en iyi şekilde yönlendirecektir.” Benjamin daha çok şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sustu ve onu yanağından öperek yanından ayrıldı.

Bu, cesaret öpücüğüydü. Kim bilir daha kaç farklı öpüşme şekli vardı.

Maggie kapıya vurdu ve hayal kırıklığı içindeki Düşes’le karşılaşmak için kendini hazırladı.

Esther, kocasının en büyük kızına bakmak için döndü. Maggie binici giysileri içindeydi. Derli toplu, şık ve sakın görünüyordu ama sanki güzelliğine anlam veremediği bir parıltı, bir ışık gelmişti.

“Bozulmuş gibi görünmüyorsun.”

“Bozulmuş gibi hissetmiyorum.”

“Hadi, gel de benimle birlikte otur. Ne yapılacağına karar verelim.” Esther yetiştirdiği bu kadını kollarını açarak karşılamadı. Maggie’nin durumunda, onu anneye has bir şekilde kucaklaması fazlasıyla hoşgörülü bir davranış olacaktı. Zaten bu, Maggie yıllar önce ailesine katıldığından beri nadiren yaptığı bir şeydi.

Esther tekrar yerine oturdu ve çaydanlığı kaldırdı. “İster misin?”

“Şu anda çayın ve kurabiyelerin durumu düzelteceğini hiç sanmıyorum, Düşes.” Maggie az önce Hazlit’in kalktığı yere oturdu. Ancak Hazlit son derece doğal bir tavır sergilemesine rağmen, Maggie görgü kurallarına uygun davranma çabasındaydı.

“Ama çay ve kurabiyeler durumu daha kötü de yapmaz.” Esther bir tabağa kek koyup Maggie’ye bir fincan çay doldurdu. Sonra akıllıca ve faydalı bir şey söylemek için dua etti.

“Hamile kalmış olabilir misin?”

“Olabilir.” Maggie çayı aldı ama keki reddetti.

“Hadi, Maggie. Dük geri döndüğünde bu kekleri bulamazsın. Erkek kardeşin Bart yedi aylık bir bebektir. Bunu biliyor muydun?”

Maggie çay fincanını dudaklarına götüreceksen duraksadı. “Bartholomew erken mi doğdu?”

“Tam zamanında doğdu.” Tanrı aşkına, çocuklarının hiçbirini bunu bilmiyor muydu? “Muhtemelen bunu duymak seni dehşete düşürecek ama Dük’le birbirimize duyduğumuz isteği kontrol altına alamadık.”

“O zamanlar farklıydı.” Maggie çayını yudumlarken aklı uzaklarda gibiydi.

“Maggie, otuz yıl öncesi çok eski sayılmaz. Zaman bazı şeyleri

biraz tolere edebilir, o kadar. Belli durumlarda genç insanlar mantığı bir kenara bırakarak akılsızca davranabilir.”

“Ben genç sayılmam.”

“Yaşlı da sayılmazsın. Bu, senin eşin olabilecek, sana uygun, saygı duyan ve çocuklar verecek bir erkekle bir araya gelmek için son şansın olabilir. Ne yapmak istiyorsun?”

Maggie çayına baktı. “Baltimore’a göç etmek.”

“Belki Peru’da olabilir, ne dersin?”

Maggie gözlerini kaldırıp baktığında gözlerindeki umutsuzluk Esther’in içini parçaladı.

“Hayatım, senin durumun o kadar da alışılmadık bir şey değil. Yoksa Bay Hazlit senden yararlandı mı?”

Maggie fincanını tabağına koyarak kalktı ama pencerenin yanına gitmedi. Esther’in oturduğu yerin tam karşısına, toplu halde eskizlerin asılı olduğu duvara ilerledi.

“Bay Hazlit bir kadından yararlanabilecek yapıda bir erkek değil. Yıllar önce kız kardeşleri hoş olmayan muamelelere maruz kalmış, bu da onun aklından hiç çıkmıyor.”

“Dük, üstü kapalı bir şekilde bundan bahsetmişti.”

Maggie, erkek kardeşi Bart’ın resminin yanında duraksadı. Bart’la birbirlerine çok yakınlardı. Birlikte yaramazlık yaparlar ama her seferinde Maggie suçu üzerine almaya çalışırdı.

“Dürüst olmam gerekirse, asıl ben Bay Hazlit’ten yararlandım. Gerçi o bunu kabul etmiyor.”

“Onu evlenmek için tuzaga düşürmeye mi çalışıyordun?”

Maggie hemen Düşes’e döndü. “Tabii ki hayır.”

“Bu, erkek kardeşlerini çok rahatlatacak.”

Düşes'in yaptığı yorum, Maggie'yi yeniden yerine oturtmayı amaçlamıştı, amacına da ulaştı. Çökercesine oturan Maggie'nin gözleri dehşet doluydu. "Düello olmamalı. Buna izin veremezsiniz."

"Bir erkek durumu onur meselesi olarak algıladığında, ne mantığının ne de annesinin sesini dinler. Özellikle Valentine, tıpkı babası gibi mantığa kulaklarını tamamen kapatabilir." Acımasızlık sınırında olan bu sözler pek adil değildi.

"Valentine..." Maggie ellerine baktı. Büyük ihtimalle Valentine'in yetenekli ellerinin bir silahı kavradığını ve bir daha o güzel müziğini yapamayacağını düşünüyordu.

"Hayatım, bir karar vermelisin. Gördüğüm kadıyla birçok seçeneğin var. Bir skandal atlatabilirsin. Sana ve Bay Hazlir'e rastlayan her kimse, aileden daha önemsiz. Bir ya da iki yıl içinde kız kardeşlerinin talipleri üzerindeki etkisi de önemsiz olacak." Esther canlı ve ona güç verircesine konuşmasına rağmen, Maggie'nin yüzündeki kan yavaş yavaş çekiliyordu.

Percy, affet beni. Dük, Maggie'nin üzerine, sanki hâlâ yedi yaşında küçük bir çocukmuş ve bebeğiyle oynuyormuş gibi titrerdi.

"Kız kardeşlerim böyle bir sıkıntı yaşamayı hak etmiyor.

"Bu konuda aynı fikirdeyiz ama onlardan istersen, seve seve senin yanında duracaklardır. Umarım bunu biliyorsundur?"

Cevap bir baş sallaması olarak geldi.

"Yani, karnında bir çocuk olmadığını umarak hiçbir şey yapmayabilirsin. Zamanla bu konu da unutulup gider. Biraz daha çay?"

"Hayır, teşekkür ederim." O kadar nazikti ki. Esther tabağına bir parça daha kek koyarken, Maggie yanağından akan bir damla yaş sildi.

“Hazlit’le evlenebilirsin. Bende iyi, dürüst biri olduğu izlenimini bırakıyor. Hakkımızda çok da hoş olmayan bazı şeyleri zaten biliyor. Geçen sene Anna’yı araştırmıştı, biliyorsun. Kararında bir fark yaratacaksa, babanın onu onaylayacağından eminim.”

“Onunla evlenmek istemiyorum. Bu ona haksızlık olur.” Maggie baston yutmuş gibi dimdik oturmasına rağmen yanaklarından bir yaş daha süzöldü.

“Ya hamile kaldıysan?” Esther olabildiğince nazik konuşuyordu. Çok sevdiği birini, mantığını kullanması için zorlamaya çalışıyordu. “Bebeginin senin taşıdığın yüklerin aynısını üstlenmesini ister misin?”

Maggie başını sallarken, artık yaşlar yanaklarında kontrolsüzce süzölüyordu. Esther ona bir peçete uzattı. “Başka bir seçeneğın daha var, Maggie.”

Maggie başını çevirdi ve kendisinden sadece birkaç santim uzakta duran Düşes’in gözlerinin içine baktı. “Hamile kaldıysam çocuğumuza zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım.”

Çocuğumuz mu?

“Kafandan bu fikri çıkar. Tanrı aşkına, Maggie... senin kendini böyle bir riske atmana izin vereceğimizi düşünmek bile... Tanrı aşkına.”

Çocukluktan delikanlılığa geçen erkek çocuklarını yetiştirmek zordu ama kızlar... Kızları yetiştirmenin zorluğuyla mukayese bile edilemezdi. Özellikle de söylenenin aksini yapmak için her türlü çabayı gösteren, fazlasıyla çirkin ve pis olabilecek konular hakkında her şeyi bildiğini sanan kızları.

Bu görüşmeyi bitirmenin ve Dük’e bir güvercin yollamanın zamanı gelmişti.

“Maggie, durumunun ne olduğunu bilene kadar, bir seçim yapmak için kendine zaman tanıyabilirsin.”

Maggie sanki ağır duyuyormuş gibi hemen bir tepki vermedi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Suyun önüne bir engel koy, konuşmaları önle. Nişanını ilan et ama bir tarih bildirme. Bebek taşıyorsan seneye sessizce bu işi sonlandırabilirsin. Bebek bekliyorsan de yine sessizce evlenebilirsin. Bebek geldiğinde, uzun bir soluk alma dönemi yaşamamanın keyfini sürersin. Doğum tarihleri ve diğer ayrıntılar önde gelen dedikodu malzemeleri değildir. Tabii her iki durumda da ben hep yanında olacağım ve senden yardımımı esirgemeyeceğim.”

Maggie kucağındaki kar beyazı peçeteyi seyrederken sessizlik oldu. Esther sabır vermesi için Tanrı’ya dua ederken, Maggie de kumaş parçasına gizli bir anlamı varmış gibi bakıyordu.

“Sanırım en doğru ve en iyi seçim bu.” Maggie peçeteyi, bir hanımefendiye yakışmayacak hareketle tepsiye fırlattı. Esther bir değişimin eşiğinde olduklarını fark etmişti. “Gidip Bay Hazlit’e haber vereyim.” Kaşlarını çattı, sonra gözlerini kırpıştırarak Düşes’e baktı. “O bir kont.”

“Anlayamadım?”

“Bay Hazlit, Hazelton Kontu. Kız kardeşlerinin geçmişi yüzünden kendini başka bir isim altında tanıtıyor.”

Şimdi bu ilginç bir ayrıntı değil miydi? “Ve sen onun kontesi olmak istediğinden emin değilsin?”

“Benim ne istediğimin bir önemi yok.”

O kadar yalnız, ümitsiz ve üzgün konuşmuştu ki, Esther öfkeyle solumaktan kendini alamadı. “Sen, sadece şu anda sahip olduğun şeyi elinde tutmak istiyorsun, yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsunuz, Düşes.”

Bu itirafta çok fazla asalet vardı. Esther bir an için kafasının karıştığını hissetti. *Maggie ve Bay Hazlit arasında tam olarak ne yaşanmıştı?*

“Hadi, Maggie. Müstakbel nişanlın kararını endişeyle bekliyorsunuz. Bu yeni gelişmeye alışmak için kendine zaman tanı. İkiniz buradan nereye gideceğinize birlikte karar verebilirsiniz.”

Esther oturduğu yerden doğrularak kapıya yöneldi. Maggie de onun hemen arkasından geliyordu. Hazlit sırtını duvara yaslamış, ellerini cebine sokmuş koridorda bekliyordu. Ellerini kullanmadan duvardan uzaklaştı. Yüzü ifadesizdi.

“Düşes Hazretleri.”

“Tebrikler, Lordum.” Esther ona en içten gülümsemesiyle baktı. “Görünüşe göre artık nişanlısınız. Siz ikiniz, Maggie’nin kız kardeşlerine iyi haberi verirken ben de ilanı hazırlayacağım.”

Onun, ailesine girmesinden memnun değildi. Bunu istiyordu ama Maggie yanında bu kadar sessiz ve gergin dururken başka türlü hissetmesi mümkün değildi. Bir anne olarak en fazla bu kadarını yapabiliirdi.

Benjamin'in yanında, eli onun kolunda seraya doğru yürürlerken, Maggie'nin gerginliği her yere yayılıyordu.

"Kırıcı mıydı?" Benjamin kısık sesle konuşmuştu. Koridorun iki ucunda tüm ciddiyetleriyle görevlerini yapan uşaklar, aklına Leydi Dandridge'in uşaklarını getirdi.

"Düşes asla kırıcı davranmaz. Asla."

Benjamin didiklememeye karar verdi. Düşes her ne söylediyse artık nişanlı bir erkekti. Yani amacına ulaşmıştı. Fakat rahatlamaşının yerini anında bir kararlılık aldı. Yanındaki kadını ne olursa olsun mihraba götürecekti, onu güvende tutabileceği konuma mutlaka gelecekti.

Maggie seranın kapısında duraksadı. "Bir tarih belirlemeyeceğiz." Etrafına baktıktan sonra sesini alçaltarak konuştu. "Seninle evlenmek istemiyorum, Benjamin."

"Ağlamışsın." Benjamin başparmağıyla onun ipek gibi yumuşak yanağına dokundu. Kendini hazır hissetmiyorsan bir tarih belirlememize gerek yok."

"Beni dinlemiyorsun." Parmaklarını onun bileğine kenetleyip elini yüzünden uzaklaştırdı. "Seninle evlenemem. Ayrıca her şey çok çabuk olup bitiyor. Ailemi utandırmak istemiyorum. Bu en son is-

tediğim şey. Ben..." Sıkıntı dolu gözlerini ona kaldırdı. "Seni terk ettiğimde alay konusu olmanı istemiyorum."

"Portmaine'ler bozulan nişanlara pek yabancı değildir."

"Port...?"

Benjamin, onun aile ismini hatırladığını anladı. "Evlendiğimizde Maggie Portmaine olacaksın."

"Ama biz evlenmeyeceğiz."

Şaşırtıcı denecek kadar emin görünen hali Benjamin'i, Maggie'nin konumunu vurguladığı zamanlardan daha çok kızdırdı ve *endişelendirdi*. "Her şeyin çok çabuk olup bittiğini söylüyorsun, Maggie. Oysa hamile kaldıysan, ne yaparsak yapalım yeterince çabuk olmayacak."

Maggie'nin gözleri bulutlandı. Eli karnına gitti.

Benjamin sesini alçaltarak, "Beni dinle," dedi. Maggie'nin elini avucunun içine aldı. "Daha bugün nişanlandık. Henüz bundan başka kararlar vermemize gerek yok. Sen beni terk edebilirsin, ben kenara çekilebilirim, evlenebiliriz ya da sonraki kararımızı verene kadar bir süre nişanlı kalabiliriz." Maggie onu dinliyordu. Hatta konuşurken dudaklarının hareketini izliyordu. Benjamin, onun kendisiyle tartışmasını istemediğini göstermek için dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Kontesim olmanı istiyorum, Maggie. Kendimizi bu talihsizliğin içinde bulmadan önce kararımı vermiştim ama sana kur yapmak, kavalilik etmek ve hak ettiğin değeri vermek istedim. Bana birkaç hafta ver. İçinde bulunduğumuz durumla uğraşırken birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Bu arada sosyetenin Leydi Dandridge'lerini de yatıştırmış olacağız."

"Bunu yapabilirim," dedi Maggie yavaşça. "Ama Benjamin, yapabileceğim sadece bu kadar. Evleneceğimiz fikrine kapılmamalısın."

"Ya bebek varsa?"

Maggie başını salladı ama Benjamin onu kollarının arasına alınca hiç itiraz etmedi. Bir bebek olmasını umut ediyor olmak, Benjamin'in kendisini de şaşırttı. Bir vârise ihtiyacı olduğu gerçektir ama Archer'ın sağlığı iyi olduğu sürece bunun için acele etme gereği duymamıştı. Oysa Maggie'yle... Onu tekrar öptü, yanaklarına ve şakaklarına küçük buseler kondurdu.

"Neden ağlıyorsun, benim tatlı Maggie'm?"

"Çok karışık." Derin bir iç geçirdi ama olduğu yerde kalmayı sürdürdü. "Kız kardeşlerim benim adıma çok sevinecekler. Dük kasıla kasıla yürüyecek. Erkek kardeşlerim rahatlayacak."

Düşes'ten bahsetmemiştir, başını kaldırarak soran gözlerle ona baktı. "Kız kardeşlerine hemen söylemeyebiliriz istersen?"

Benjamin onlara söylemek, evlenip Blessings'te yaşamak istiyordu. Kız kardeşlerinin ve onları çok seven kocalarının, nikâhında hazır olmasını istiyordu. "Öyle istiyorsan bekleriz. Ne Avis ne de Alex sosyete sayfalarını okur. Ayrıca ikisi de çok içekapanık hayatlar yaşarlar. Ben söylemezsem öğrenme ihtimalleri yok denecek kadar az. Peki, senin kız kardeşlerine söyleyecek miyiz? Düşes bizden bunu yapmamızı bekliyor gibiydi."

Maggie onun kollarının arasından sıyrılarak omuzlarını dikletti. "Çok yaygara çıkaracaklar."

"Eh, bugün onlara biraz izin vereceğiz." Benjamin, Maggie'nin koluna girerek seraya ilerlemesi için onu yönlendirdi. Öğleden sonra güneşinin ardından, camlarla kaplı odadaki nemli hava iyi gelmişti.

"Buradayız!" Ufak tefek bir sarışın odanın bir köşesinden onlara el salladı. "Jenny ve ben, vistte" kaybediyoruz. Çay da geleli çok olduğu için soğudu."

* Bir tür iskambil oyunu. (ç.n.)

“Bayanlar.” Benjamin daha önce hiç bu kadar güzel üç kızı bir arada görmemişti. “Kız kardeşinizin size bazı haberleri var.”

“Hadi söyle, Mags.” Küçük sarışın, Maggie’yi çekiştirerek Benjamin’in yanından uzaklaştırdı. “Köpeğin öldüğünden beri bize hiç yeni bir haber vermedin.”

Maggie ince sazlardan örülmüş kanepeye yerleşirken, Benjamin olduğu yerde durdu. Kız kardeşleri etrafına üşüştü. Ancak içlerinden biri sandalyeye geçerek kanepede yer açtı ve Benjamin’e eliyle işaret etti. “Siz de oturmalsınız, Bay Hazlit. Maggie’yi nadiren görüyoruz. Onu hesap defterlerinden ancak annemin çağrısı ayırabilir. Hadi, bize haberlerini söyle, hayatım. Gerçek anlamda hop oturup hop kalkıyorum.” Öne doğru uzanarak kız kardeşine gülümsedi.

“Bay Hazlit bana sordu... ben de kabul ettim. Biz nişanlandık.”

Seranın içinden, insanın kulaklarını sağır edecek derecede çığlıklar yükseldi. Bunu, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen kucaklaşmalar izledi. Benjamin daha önce kadınlar tarafından bu kadar çok kucaklanmaya, yanağından öpülmeye ya da gözyaşları içinde söylenen güzel dileklere ne gerçek hayatında ne de girdiği rollerde maruz kalmıştı.

Bu oldukça göz korkutucuydu. Etrafı kardeşleriyle çevrili Maggie’yi izlerken bir şeyi anladı. *Bu insanlar onu çok seviyordu.* Aralarında kin ya da kıskançlık yoktu. Maggie, ailesi için bir utanç nedeni değildi. Değer verilen, el üstünde tutulan biriydi. Onun mutluluğu bu insanlar için çok önemliydi.

Ve Maggie onu terk ederse ailesini hayal kırıklığına uğratacaktı.

Bir saat ve iki şişe şampanyanın ardından Benjamin, arabasına binmek için Maggie’ye eşlik ederken bir şeyi çok merak ediyordu. Maggie’nin hayatında, onu bu kadar seven ve iyiliğini düşünen bu

insanları hayal kırıklığına uğratma riskini göze almasına neden olacak kadar önemli ne olabilirdi?

“Yorgun musun?”

Bu soruyu sorarken, Benjamin’in kolu Maggie’nin omzuna dolanmıştı.

“Biraz.” Maggie sanki gerçekten nişanlıymışlar gibi başını onun omzuna koyduğunda, arabacı da yürümesi için atları dürttü. Onların bir çift oldukları bir hayaldi. Acı verici ve çok tatlı olmasına rağmen yalnızca bir hayal. “Bugün seninle ilgili bir şeyi anladım.”

Benjamin onu ağlarken görmüştü. Ya da neredeyse ağlarken demek daha doğrudu. Belki de onu bu halde gördükten sonra kontes olmaya uygun olmadığını anlamıştı.

“Sen utangaç birisin.” Benjamin onu şakağından öptü. Maggie onu durduracak gücü kendinde bulamamıştı. Artık nişanlıydılar. Kulağa ne kadar garip geliyordu; nişanlı... Ve Benjamin dudaklarını durmadan onun üzerinde gezdiriyordu: yanağında, alnunda, saçında ellerinde.

Maggie bundan çok hoşlanıyordu ama bu yüzden, eninde sonunda çekeceği acıya hep bir şeyler ekleniyordu. “Biri utangaçlığını nasıl saklar?”

“Gerçek yapını gizleyecek kadar ağırbaşlı, asil ve zarif davranışlarla. Kız kardeşlerin seni çok seviyor.”

“Kız kardeşlerin birbirini sevmesi doğal değil mi?” Başını kaldırıp azalan ışıktaki onun yüzüne bakmak istedi ama kolunun altında o kadar rahat ve huzurluydu ki... Bu, daha önce onunla yaptığı sohbetlere hiç benzemiyordu.

“Sanırım. Sence benim kız kardeşlerim de evlenmemi bekliyor mudur?”

Bu ihtimalden hiç hoşlanmamış gibi konuşmuştu.

“Hiç kimsenin kız kardeşi bu kadar aptal olmaz.” Kendi kardeşleri dışında... Onların tebriklerinin ve şakalarının ortasında büyük bir rahatlama hissetmişti.

“Bugün bir şey daha anladım.”

“Bugün bir şeyleri anlama konusunda oldukça meşgulumüşsünüz, Bay Hazlit.”

“Benjamin.” Maggie onun, yüzüne düşen bir saçı geriye doğru attığını hissetti. Bu rahatlatıcı okşayıştaki erotik hiçbir şey yoktu. “Bugün üzgün olduğunda bana Benjamin dedin. İsmimi söylediğini duymak çok güzel.”

Battaniyenin üzerinde sırtüstü yatıyorken de ona Benjamin demişti ama Benjamin’in bahsettiği bu değildi. Müstakbel eşi...

Geçici olarak müstakbel eşi, gerçek bir beyefendiydi.

Maggie onun erkeksi kokusunun sindiği yün cekete iyice sokuldu. “Nişanlı gibi davranmamız gerekiyor. İsmi de hatırlanması zor bir isim değil.”

“Güzel.” Benjamin onu saçından öptü. “Bütün silahlarını kuşanıyorsun, benim güzel Maggie’m.”

“Ben senin Maggie’n değilim. Bugünkü diğer muhteşem öngörün neydi?”

Benjamin onu kendine doğru biraz daha çekti. “Bugün dördünüzü kahkahalar atarken, birlikte eğlenirken gördüğümde, benim ailemden bunun çalınmasına izin verdiğimi anladım. Pencerelele tırmanırken, kapıları gözetlerken, başkalarının vefasız nişanlılarını

izlerken, kendi ailemin mutluluğunun talan edilmesine izin verdim. On yıldan fazla bir zaman önce yaşananlar yüzünden bir arada bile olamadık.”

Sezgilerinin kuvvetli biri olması yeni bir haber değildi. Maggie onu bu yüzden; sezgileri güçlü, zeki ve gözlemci biri olduğu için tutmuştu. Düşüncelerini onunla daha önce de paylaşmıştı. Fakat kendi yaşantısıyla ilgili bu kadar özel bir şeyi paylaşması... Maggie başını onun omzunun sıcaklığına iyice gömerken, kalbinin onun ve kendilerini yalnız bir hayata mahkûm etmiş kız kardeşleri için acıdığını hissetti.

“Kız kardeşlerine yazmalısın. Onlara bana az önce anlattıklarını söyle.”

“İnan bana, yapacağım. Hadi, şimdi biraz uyu. John’a bizi eve parktan geçirerek götürmesini söyledim. Adar daha fazla yürüyemeyecek kadar yoruldu.”

Maggie uyumadı ama Benjamin’in uyuyormuş gibi sanması için gözlerini kapattı. Az önce söylediklerini düşündü. Birinin mutluluğunu çalmasıyla ve bunu asla sorgulamadığıyla ilgili sözlerini...

Benjamin, nişanlı bir adam olarak iki saatten az bir zaman geçirmesinin ardından müstakbel eşiyle ilişkisinin ilerlediğine karar verdi. Maggie çok yakında, bir, bilemedin iki gün sonra, elinden geleni yapacaktı. Araba yolculuğu sırasında her çeşit yakın davranışına izin vermeye istekliydi.

Onu tutmak, onun çiçek kokusunu içine çekmek, avucunun arasından kayan saçlarının ipeksi sıcaklığını hissetmek Benjamin’i çok rahatlatmıştı.

“Ne zaman öğreneceksin?”

Yanında uyur gibi yapmış ama sorusuyla hemen gözlerini açmıştı.

“İki hafta ama yılın bu zamanlarında ara sıra gecikirim.”

Benjamin bunu hemen zihninde çevirdi: Maggie bahar aylarında düzenli âdet görmüyordu.

“O zaman en az altı haftalık bir nişanlılık dönemi isteyeceğim, Maggie. Bebek taşıyorsan, ne kadar uzun beklersen, bu evliliğin gerçekliğinden o kadar emin olacaksın.”

“Kadınlar düşük yapar. Düşes, Evie’den sonra defalarca düşük yaptı.”

Benjamin’in kanı donar gibi oldu. “*Düşük yapmayı* planlamıyorsun, değil mi?”

“Planlamıyorum.”

“Güzel. Benim yüzümden kendine zarar vermeni istemem, Maggie. Hiçbir şey için kendine zarar vermeni istemem.”

Maggie doğrularak ona baktı. “Bu, sahte bir nişan, Benjamin. Sahiplenici tavırlar sergilemene gerek yok. Ben tek başıma gayet iyi idare ediyorum.”

“Birkaç haftalık süre için, hayatım, birlikte idare edeceğiz.”

Maggie içerisi kararan arabada dikkatle ona baktıktan sonra el çantasını karıştırmaya başladı. “Ben iki haftalık bir nişanlılık dönemi düşünüyorum. İki hafta içinde sonucu öğrenmem gerek.”

“Hamile olmadığını kesin olarak bilersen sözünden dönmene engel olamam ama bana bir söz vermelisin.” Maggie eldivenlerini giymeden onun elini tuttu. “Emin olana kadar vazgeçmeyeceksin. Yeniden nişanlanmak zorunda kalabiliriz ve bu da hiç istemediğimiz dedikoduların çıkmasına yol açar.”

“Ama sana söyledim ya...”

Benjamin parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. “İkimiz de yorgunuz, gün oldukça yoğun geçti. İstersen yarın aynı hararetle bu konuyu tartışabiliriz. Artık sana düzenli olarak uğrayacağım, Maggie. Düşes’in çaylarına giderken sana eşlik edecek, nişanlı ve seven bir adam ne yapıyorsa öyle davranacağım.”

“Buna hiç gerek yok.”

“Evet hayatım, var.”

Niyetini ve kararını vurgulamak için ön kapısına kadar ona eşlik etti, elinin üzerinden reveransını yaptı ve eğik vaziyette biraz oyalandı. Benjamin Hazlit’e bakan herkes, onun müstakbel eşine kur yaptığını düşünürdü. Maggie buna göz yumdu çünkü onunla tartışamayacak kadar yorgundu. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve evine girerek gözden kayboldu.

Benjamin arabaya el işareti yaparak gönderdi. Günün son ışıkları altında eve kadar yürümeye karar verdi. Yaşananlar ve ortaya çıkanlar bugün için düşündüğünden çok daha fazla olmuştu. Eve vardığında hava iyice kararmıştı. Sıcak bir banyo ve soğuk bir şeyler içme fikri inanılmaz güzellikte bir hayal gibi gözlerinin önünde belirdi.

Binici giysilerini çıkarttığı sırada Archer resmi gece kıyafetleri giymiş bir halde giyinme odasına geldi.

“Abbey Norcross’un peşinden koşturmaktan yorulmaya başladım.” Archer tabureye çöktü. “Kadınların erkeklerden daha dayanıklı olduğunu söyleyenler sadece seksten bahsetmiyormuş.”

“Acaba ne zaman başka bir konu hakkında konuşacaksın?”

“Gerçekten seks yaptığımda, bir kadının gözlerine, saçlarına, muhteşem gö...”

“Şu sabunu bana ver.” Benjamin böyle bir lüks yaşamının minnetiyle, sıcak suyla dolu küvetin içine girdi. “Bu gece nereye gidiyorsun?”

“Kahrolası bir müzikale, sonra bir suareye, ardından da akşam büfesi için Peasedick’in balosuna. Leydi Abbey’nin, cilveli varlığını bu toplantılardan en az bir tanesini onurlandırarak göstereceğine eminim.”

Benjamin bedenini sabunlamaya başladı. Ayaklarını, kollarını, göğsünü ve koltuk altlarını ovuşturdu. “Ya kimseye yanaşmazsa?”

“Lordun söylediği kadar iyi ve inan bana her erkek ona kocasından daha çok zevk verebilir. Kocasının metresleri için üzüldüğü konuşuluyor.”

“Ah... kocasının onu susturmak istemesi hiç şaşırtıcı değil. Benim de sana vereceğim, bilmen gereken haberlerim var. Henüz ortalarda dolaşmaya başladığını sanmıyorum.” Suyun içine dalıp çıkarak saçlarını ıslattı.

Archer onun kol düğmelerini aldı. “Dedikodular yeniyken daha keyiflidir...”

“Onlar zümrüt kol düğmeleri mi, kuzen?”

“Çok düşük kalite ama evet, zümrüt olanlar. Gözlerimdeki ışığı ortaya çıkarıyorlar.” Gözünü kırparak doğruldu ve ateşi canlandırmak için şöminenin yanına gitti. “Vereceğin haberler ne? Gerçi bazı tahminlerim var. Sonuçta ben bazıları gibi gün boyunca çalışmaktan kaçmıyorum.”

Benjamin, hizmetkârların bile küçümseyerek yaptığı bir işi Archer’ın son derece şık ve zarif bir şekilde yapmasını izledi. “Leydi Maggie Windham’la evlenmek üzere nişanlandım.”

Archer elinde şöminenin çubuğuyla doğruldu. “Ne yaptın?”

Doğru duyduğumdan emin değilim. Sen ders verir gibi konuştuğun zamanlarda söylediklerine pek dikkat etmiyorum da. Doğru mu duy-dum? Nişanlandın mı?”

“Maggie Windham’la.”

Benjamin başını yeniden suyun içine soktu. Dışarıya çıktığında, Archer elindeki çubuğu son derece dikkatli bir şekilde şöminenin yanındaki diğer aletlerin arasına koyuyordu. Vârisi bir yorum yap-mayacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden yeniden suya dalıp çıktı.

Archer ona kuru bir banyo lifi uzattı. “Demek Leydi Maggie’yle nişanlandın. Vay, vay, vay.”

Benjamin tedirgin gözlerle etrafına bakındı. Archer onunla acı-masızca şakalaşıyor olabilirdi ama gözlerinde hiç de eğleniyormuş gibi bir ifade yoktu.

“Nişanlılık bitmeyebilir. Görgü kurallarını umursamadan bir-birimizle yakınlaştığımız bir anda Leydi Dandridge geldi. Yarından sonra nişan ilanımızı yapılmasını bekliyorum ama Maggie birbirimi-ze uyduğumuza ikna olmuyor.”

Archer yeniden tabureye oturduğunda yüzündeki ifadeyi oku-mak zordu. “Maggie Windham sorunları olan bir kadın, Benjamin. Bu sorunları çözmek için onunla evlenmek zorunda değilsin.”

“Ama ben evlenmeyi düşünüyorum. Ayrıca el çantası geri dön-dü. Maggie içinden para alınmadığını söylüyor.”

“Bu da içinde Maggie için paradan daha değerli bir şeyin olduğu ve onun çalındığı anlamına geliyor, ki ne olduğunu merak ediyorsun.”

“Aynen öyle. Kim tarafından yapıldığını ve onların Maggie’yi sömürmek için nasıl kullanılacağını da merak ediyorum. İçinde mek-tup varsa bile Maggie’nin eski âşıklarından birinden değil.”

Archer kollarını kavuşturdu. “Değil mi?”

Benjamin nemli lifi ona fırlattı. “Değil. Oysa Maggie’nin iyiliği için öyle olmasını isterdim. En azından ona haddini bildirir, en az on yıl sürecek bir nekahet dönemi için Avrupa’ya gitmesini sağlayabilirdim.”

“Ah, tabii. Bir kadın, müstakbel eşini her zaman bu tip skandalların içinde görmek ister. Bir Windham’la evleniyorsun, Benjamin. Dedikoducuların aileyi ilgilendiren her türlü olaydan ne kadar keyif alacaklarını bilmiyor musun?”

“Evet, Archer, biliyorum. Beni durulayacak mısın?”

Archer büyük ibrikteki ılık suyu Benjamin’in başından aşağıya döktükten sonra, ona banyo havlusunu uzattı. “Düğün ne zaman?”

“Henüz bir tarih koymadık.”

Benjamin küvetten çıkıp kurulanırken odada bir sessizlik hâkim oldu. Archer, Benjamin geceliğini giyene ve saçlarını tarayana kadar bekledi. Sonra bakışlarını ateşe dikerek konuştu.

“Bir tarihe karar vermeniz gerekirdi.”

“Bu genellikle kadının yetkisinde olan bir konu. Yoksa yine en iyi yün çoraplarımı mı aşırdın?”

“Ben, aşırmaq? Kendi kuzenimden? Birlikte yaşadığımız bu çatının altında?” Dönerek dirseğini şöminenin rafına dayadı. “Çok sıcak tutuyorlar. Bütün gece şehirde dolaşan bir erkek epey üşüyor. Bir kadın neden bir tarih belirlemez?”

Benjamin aynadan ona dikkatle baktı. “Bu birlikteliğin gerekli olduğuna ikna olmuyor.”

Archer bir kez daha şaşkın gözlerle ona baktı. “Seni yaramaz, seni. Bunun olacağını tahmin edip ona göre davrandın, değil mi?”

“Bu konu seni hiç ilgilendirmez ama bilgin olsun diye söylüyorum, ben ona zaten evlilik teklifinde bulunmuştum. Leydi Dandridge’e yakalandığımızda, zor bir olasılık gibi görünse de doğacak ilk çocuğumuzun isimlerinin seçimini yapıyorduk. Lütfen, kulaklarını ve gözlerini açık tut ve senin şu küçük oda hizmetçisiyle fazla oyalanma. Norcross’un durumunun bir an önce sonlanmasını istiyorum.”

Archer gözünü bile kırpmadı. “Müşterimizin işinin, senin Hazelton Kontu olduğun ortaya çıkmadan bitmesini istiyorsun, değil mi? Sadece Ben Hazlit olarak nişanlanamazsın çünkü böyle bir herif yasal olarak yok. O, tanınmış biri... hem de epey tanınmış.”

Archer giyinme odasından Benjamin’in oturma odasına geçerek doğrudan komodinin üzerindeki sürahiye yöneldi. “Sen emekli olmaya hazır olabilirsin, Benjamin ama ben değilim.”

“O zaman emekli olma. Bu evi boşaltmayı düşünüyordum fakat sen istersen kullanmaya devam edebilirsin. Hâlâ benim vârisimsin. Gereken toplantılara katılmanı sağlayan mütevazı unvanını koruyabilirsin. Maggie Windham’la evlenirsem, uzun bir seyahatin ardından Kuzey’deki konağı tamir ettireceğim.”

Archer içkiyi ağzına götüreceken duraksadı. “Yani işi bana mı devrediyorsun?”

“Yararlı bir hizmet verdiğimi söyleyerek kendimi rahatlatırsam da başkalarını gizli gizli takip etmekten hiçbir zaman keyif almadım, Archer.”

“Peki ya para?”

“Kız kardeşlerimin hakkını ayırdıktan sonra bile kendi çocuklarıma yetecek kadar çok param var. Gerçi artık kız kardeşlerimin, onlara verdiğim paradan ve araya koyduğum mesafeden daha fazlası-

na ihtiyaçları olduğunu, benden daha farklı ve daha fazla beklentileri olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Archer içkisinden büyük bir yudum aldı. “Şaşırtıcı ama beklenmedik değıl. Son bir senedir seni izliyorum. Gittikçe daha sessiz biri oldun. Etrafındaki kadınlar senin için görünmez haline geldi. Kuzey’e giden güvercinlerin sayısı sıklaştı. Kız kardeşlerin yüzünden mi?”

“Bir açıdan evet, bir açıdansa pek sayılmaz. Çocukları sever misin, Archer?”

“Bu nasıl bir soru şimdi?” Archer konuşurken döndü ve Benjamin’e de bir bardak içki koydu.

“Oğlum olmazsa, vâris yapma işi tamamen sana kalıyor.” Benjamin, kuzeninin yanında durdu çünkü bu konuşmada Archer’ı rahatsız eden bir şeyler vardı. Daha önce hiçbir şey Archer Holloway’i bu kadar rahatsız etmemişti.

“Senin ve Leydi Maggie’nin, sizin oğullarınız olacak. Şimdiden bu doğrultuda işlemlere başlamış olduğunuzu tahmin ediyorum.”

“Ondan çocuklarımla olmasını istesem de ikimiz için de biraz geç bir başlangıç.” Benjamin ağır ağır konuşuyordu. “Ama onun iyiliğı için, henüz bir başlangıç yapmadığımızı umuyorum. Bu şekilde değıl.”

Archer ona içkisini verdi. “Gerçekten isteksiz mi?”

“Birbirimize uygun olmadığımızı söylemesine rağmen, ben onun benim daha iyilerine layık olduğumu söylemeye çalıştığını düşünüyorum. Her ne varsa, beni içinde bulunduğı sorunlardan korumaya çalışıyor.”

“Öyleyse...” Archer kaşlarını çatarak bir süre duraksadı. “Onun sorunlarını çözersen senin kollanna düşecektir, değıl mi?”

“Kollarıma düştü zaten. Benim umudum, onun sorunlarını çözersem kontesim olmayı kabul etmesi.”

Archer bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama bunun yerine içkisinin kalanını kafasına dikti. Benjamin, Archer kapının yanına gidip açmak üzere koluna uzanana kadar bekledi.

“Archer?”

Archer döndüğünde, yüzü ifadesizdi.

“Senin şu küçük oda hizmetçin? Anita Delacourt’u İrlanda’ya giden gemiye bindirdiğimizden beri, ben de senin gittikçe sessizleşmeni izledim. Kadınlar sanki senin için de görünmez oldular.”

“Sen ne söylüyorsun?”

“Sen ona yeni bir kimlik vermemiş olsaydın şimdiye kadar bir kaldırımın kenarında açlıktan ölürdü. Bunun hep heyecanlı doğaçlamalarından biri olduğunu düşündüm.”

Archer yüzünü kapıya döndü. Kısık sesi kayıtsız değildi. “O artık Adele ve üç yıldır ahlaksız bir kadına ve onun sarhoş hayranlarına katlanıyor. Sırf patronu yeterince korunamayan her mücevheri hemen kapabilsin diye.”

“Bir yıl sonra hâlâ Adele’in güvende olduğundan emin olmaya çalışıyorsun. Seni tanımasam âşık olduğumu söyledim.”

“Ya tanıımıyorsan?”

Archer ona bakmadan bu soruyu sorduktan sonra, Benjamin’i cevabı düşünürken bırakarak sessizce odadan çıktı.

“Senin için endişelendim diye kusura bakma.”

Westhaven’in ses tonu sert ve ciddiydi. Tıpkı dün akşam arabadayken konuşan Benjamin gibi.

“Dük olmanın alıştırtmasını yapıyorsun. Ailenle ilgilenmen ge-

Archer bir şey söyleyecekmiş gibiydi ama bunun yerine içkisinin kalanını kafasına dikti. Benjamin, Archer kapının yanına gidip açmak üzere koluna uzanana kadar bekledi.

“Archer?”

Archer döndüğünde, yüzü ifadesizdi.

“Senin şu küçük oda hizmetçin? Anita Delacourt’u İrlanda’ya giden gemiye bindirdiğimizden beri, ben de senin gittikçe sessizleşmeni izledim. Kadınlar sanki senin için de görünmez oldular.”

“Sen ne söylüyorsun?”

“Sen ona yeni bir kimlik vermemiş olsaydın şimdiye kadar bir kaldırımın kenarında açlıktan ölürdü. Bunun hep heyecanlı doğaçlamalarından biri olduğunu düşündüm.”

Archer yüzünü kapıya döndü. Kısık sesi kayıtsız değildi. “O artık Adele ve üç yıldır ahlaksız bir kadına ve onun sarhoş hayranlarına katlanıyor. Sırf patronu yeterince korunamayan her mücevheri hemen kapabilsin diye.”

“Bir yıl sonra hâlâ Adele’in güvende olduğundan emin olmaya çalışıyorsun. Seni tanımasam âşık olduğunu söyledim.”

“Ya tanıımıyorsan?”

Archer ona bakmadan bu soruyu sorduktan sonra, Benjamin’i cevabı düşünürken bırakarak sessizce odadan çıktı.

“Senin için endişelendim diye kusura bakma.”

Westhaven’in ses tonu sert ve ciddiydi. Tıpkı dün akşam arabadayken konuşan Benjamin gibi.

“Dük olmanın alıştırmasını yapıyorsun. Ailenle ilgilenmen ge-

rek. Biraz limonata al. Anna, senin en çok sevdiğin şeyin şekerli limonata olduğunu söylüyor.”

Maggie terasındaki demir koltuğa oturdu. Erkek kardeşi de onu takip etti. Güzel bir gündü. Ayrıca, evin dışında onları dinleyecek çok daha az kulak vardı.

Westhaven ayaklarını bileklerinden birleştirerek arkasına yaslandı ve bir süre tepsideki yiyeceklerle ilgilenmeye çalışan Maggie’yi inceledi.

Sevgi dolu erkek kardeşler en karmaşık nimetti. Maggie bu sorunla uğraşmaya çalışırken geç kalmıştı: Dük ve Düşes Hazretleri hasarı kontrol altına alabilirlerdi ama erkek kardeşleri endişe adı altında hayatını didik didik edecekler ve iyi niyetli olmalarına rağmen fazlasıyla aceleyle yapılan bu nişandan çok daha kötü bir skandalın ortaya çıkmasına neden olacaktardı.

Westhaven içkisine biraz daha şeker ilave ederek karıştırdı. “Karım benim gözetimim altında gayet iyi durumda.” Karısından bahsetmek bile yüzünün ısıldamasına yetmişti.

“Yeğenim nasıl?”

Westhaven gülümsedi. Maggie onun mutlulukla parlayan yüzüne bakmakta zorlandı. “Ufaklık arsızca geliyor. Dük nihayet yaptığım bir şeyi sorgusuz sualsiz kabullenmiş görünüyor.” Gülümsemesi soldu. Maggie, erkek kardeşinin keskin yeşil gözlerinin üzerine kenetlendiğini fark etti. “Beni asıl konudan saptırmaya çalışıyorsun, Mags ama kaçışın yok, sorularıma cevap vereceksin.”

“Sen benim küçük kardeşimsin, Gayle Windham. Sorularına katlanmama gerek yok.”

“Ama katlanacaksın çünkü malvarlığın benim ellerimde. Senden

gerçeği öğrenmek için tehdit etmenin çok ötesinde bir konumdayım.”

Maggie somurttu. “Sen ticari bir işi kötüye kullanamazsın, bu yüzden savurduğun tehditler boş. Yine de birkaç basit soruna cevap verebilirim.”

Westhaven limonatasını bırakarak bir süre bardağı inceledi. Aşağıya süzülen damlalar tepsinin üzerinde ıslak bir iz bırakmıştı.

“Ona âşık mısın, Maggie?”

Sözle saldırma konusunda gerçekten çok başarılıydı. “Onu seviyorum.”

“Yaşlı uşağını da seviyorsun. Benim atımı da çikolatayı da seviyorsun. Sırf bu yüzden evlenilmez. Özellikle de bundan çok daha uygun, sayamayacağım kadar çok adayı geri çevirdikten sonra. Hazlit seni bir şeye zorluyorsa, Mags, onun karşısına çıkanım. Bu iş de biter.”

Stratejinin her şey demek olduğunu bilen biri olarak ne gözlerini yuvarladı ne de ayağa kalkıp öfkeyle karşılık verdi. “Yaralandığında ya da öldüğünde, Anna senin bu kahramanlığın hakkında ne düşünecek?”

“Zengin kız kardeşimin ayağına pranga takılarak güvenilmez, herkesi aldatan birine bağlanmasına ses çıkartmazsam, Anna benim kahramanlığım hakkında ne düşünür?”

Maggie elini kaldırarak onu susturdu. “Onun unvanını biliyorum ve evlenirsek Benjamin’in böyle bir şey yapacağını sanmıyorum.”

“Sana unvanını o mu, yoksa düğ mü söyledi?”

“O söyledi ve nişanlanmadan önce söyledi. Benjamin’i sevdiğini sanıyordum.

“Onu seviyorum fakat kız kardeşimin mutluluğu söz konusu olduğunda sevmek ve güvenmek birbirinden ayrılıyor.” Limonatasını aldı ama tadına bakmadan geri bıraktı. “Öyle içine kapanık ve sessizsin

ki beni endişelendiriyorsun, Mags. Senin için benim seçimim Hazlit –Hazelton– olmazdı.”

“Neden?”

“O, gölgelerin arasında yaşayan ve bulunduğu yerden memnun görünen biri. Senin kendi hayatında yeterince gölge var.”

“Belki gölgelerden rahatsızlık duymadığı için beni olduğum gibi görüyordur.” Bu, gerçeğe çok yakın bir açıklamaydı. Belki de bu yüzden erkek kardeşi uzun bir süre kaşlarını çatarak ona baktı.

“Demek ona değer veriyorsun.” Bu bir soru değildi. “Öyleyse neden hâlâ bu birliktelik sanki mantıklı değilmiş gibi hissediyorum?”

Kahretsin! İyi niyetli ve sürekli onu gözleyen bütün erkek kardeşlerine lanet olsun!

Maggie limonatasını ağır ağır yudumladı. “Seni biraz rahatlatırsa, bu nişanın sürmeyeceğinden eminim. Yani neredeyse eminim.”

“Ah, Mags...” Yüzünde pişmanlıkla muziplik arasında bir ifade belirdi. “Sen de mi?”

“Ben de, ne?”

“Anna ve ben... hesap yapabilirsin. Herkesin yaptığından eminim. Dük bana Bart’ın da erken doğduğunu söylerken çok keyifliydi. Sanki Moreland ailesinin bir geleneğini devam ettiriyormuşuz gibi.”

“Ben de aynı hikâyeyi Düşes’ten duydum. İyi niyetliler.”

“Ben de iyi niyetliyim.” Doğruldu ama Maggie ayağa kalkmadan önce eğilerek onun başına bir öpücük kondurdu. Maggie omzunda duran ele uzanarak onu bileğinden yakaladı. Westhaven iyi bir kardeşi –hepsi çok iyi kardeşlerdi– ve ona sırrını söyleme isteği baskın geldi.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Westhaven sessizce. “Ama git-

mezse, seni hemen bir saat içinde Avrupa'ya yollayabilirim. Ya da İrlanda'ya veya İskoçya'ya. Bunu sakın unutma.”

“Utan.”

“Evet, utanan ben olayım, Mags. Sen sakın utanma.” Bahçenin arka kapısından gözden kaybolarak gitti.

Maggie atın ayak seslerinin vadiye doğru uzaklaşmasını duyana kadar bekledi ve sonra ağlamaya başladı.

“Bir kez daha güneş batmadan önce, o kahrolası yüzüğü onun parmağına geçir.” O ve Benjamin, Dük'ün kulübünün özel yemek odasında olmalarına rağmen, Dük sesini alçaltarak konuşmuştu. “Evde kalmış kız kurularının hepsi bunu arayacaklardır. Fazla bir para harcamadan büyük, gösterişli bir parça alabilirsin. Kaliteli bir taştan olmalı.”

“Yüzüğü yarın seçeceğiz.” Yüzük bir ayrıntı değildi. Bu yüzden Benjamin bunun olmamasına göz yummuştu. Kaliteli şarabından bir yudum daha alarak bunu nasıl yapacağını düşündü.

“Tavsiyemi istersen, fazla pahalı bir şey alma derim. Ben gençken bu hatayı yaptım. Düşesimin mücevherler içinde görünmesini istedim ama o, mücevherleri kaybetti. Garip, çok garip.”

“Esther Windham bende değerli şeyleri yanlış yerlere koyacak bir kadın izlenimi bırakmadı.”

Dük bifeğini kesmeyi bırakarak Benjamin'e sevgi ve öfke dolu gözlerle baktı. “Hiç öyle bir kadın değildir. Zaten olayı çok daha şaşırtıcı yapan da bu. Onun mücevherlerini *kaybetmesi* sonucunda ben de mücevherlere bu kadar çok para harcamamaya başladım.

Kadınların boş kafalı, kuş beyinli olduklarını düşündüğümüzde parlak zekâlarıyla karşı karşıya kalırız. Bu sözümü bir kenara yaz, Hazelton. Kızlarım, gelinim, kız torunlarım ve eşim var. Yani cinsi latif konusunda epey çalışmam var.”

Dük keyifli ve biraz da çocukça bir gevezelik yapıyor, Benjamin’e daha önce hiç göstermediği bir yönünü gösteriyordu.

Percy Windham bir düktü ve bu rolü üzerinde ikinci bir deri gibi taşıyordu. Şarabını ve yemeğini bir dük gibi yiyor, kabadayılık yapıyor, böbürleniyor, Lortlar Kamarası’nda çevrilen dümenlerin kokusunu anında alıyordu. Ancak bu unvanın altında, kendini tamamen ailesine adanmış bir adam vardı. Düşes’e olan aşkı efsaneydi. Oğullarına evlenmesi için baskı yaparken, hiçbir adayı kızları için uygun bulmamıştı. Benjamin’in üvey kardeşi Wilhelm Charpentier hariç. Benjamin, üvey kardeşinin hem unvanının hem de hatırı sayılır servetinin yeterli bir garanti sayılabileceğini biliyordu.

Göz korkutucu bir düşünceydi bu.

“Biraz daha şarap al, oğlum. Düşes her konuda biraz daha ılımlı olmamı söyler ama kendi çatımın altında kendimi riske atarak onun bilge sözlerini göz ardı ediyorum.”

Benjamin içkisini bitirdikten sonra, Dük’ün bardağını yeniden doldurmasına ses çıkartmadı. “Leydi Maggie’nin müstakbel kocası olarak bana verebileceğiniz tavsiyeleriniz var mı?”

Yaşlı adamın yüzü ciddileşti. “Bu, cüretkâr bir girişim. Kızımı eş olarak alan birinin, müstakbel koca olarak tavsiye istemesi. Tam da diğer kızlara kötü örnek olmasına rağmen, onun hiç evlenmeyeceğine ve Maggie’nin de bunu istediğine kendimi alıştırmışken. Görünüşe göre kızımı sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum.”

Bardağını bırakarak kısık gözlerle Benjamin'e baktı. "Onun kalbini kırarsan beni ve üç erkek kardeşini karşında bulursun ve bunun sonucunda hayatta kalmayı başarırısın, Düşes senin gelmiş geçmiş bütün soyunu sosyal açıdan mahvedecektir. Bu arada bütün oğullarımın atışta kılıçtan daha iyi olduğunu da hatırlatayım."

"Onun kalbini kırmak gibi bir niyetim yok."

"Ah, hiçbirimizin niyeti bu değil." Dük'ün kaşları düşünceyle çatıldı. Az önceki babacan tavrına geri döndü. "Maggie farklıdır. Bunun en büyük kız olmasından kaynaklandığını umuyorum ama hayata talihsiz başlangıcı da göz ardı edilemez bir faktör. Sanırım o da hayallerin içinde yaşamak istiyor. Diğer bütün kızlarımın birer hayali var. Sophie hep kendi ailesinin olmasını hayal etti. Jenny resim yapmayı, Louisa edebi bir şeyler karalamayı sever ve Evie de ağabeyleri gibi gününü gün etmekten hoşlanır. Oysa Maggie asla hayal kuran biri olmadı. Ne ilk midillisinde, ne ilk valsinde, ne de ilk... sosyeteye sunumunda."

Ne de ilk sevgilisinde. Söylenmeyen bu kelimeler havada asılı kaldı.

Bir babanın kızı için bunları söylemesi, Benjamin'in beklediği bir şey değildi ama evlenerek bir aileye dahil olmak bu tür ayrıntıların da paylaşılması anlamına geliyordu: Esther Windham'ın günlük mücevherlerini kaybetmesi; Percy'nin, kızlarının hayal kurmayı hak ettiklerini düşünmesi...

Benjamin farklı bir şekilde olsa da kendini kapıları dinliyormuş ya da pencerelere tırmanıyormuş gibi hissetti. Fakat bu pencerenin adı evlilikti ve Maggie onu dışarıda tutmaya, pencereyi sınısıkı kapatmaya çalışıyordu.

"Maggie'nin benimle evlenmek istediğine emin değilim." Hassas bir konuya çok fazla yaklaştığının farkındaydı. Dük uzun bir süre ona baktı.

“Ben onun babasıyım ama ben de bir zamanlar gençtim, Hazelton. Maggie, Devlin’den sadece biraz küçük ve Bart’tan sadece birkaç ay büyük olacaktı. Evlendiğimde, iki çocuğum olduğunu bilmiyordum. Çocuk odasını doldurmaya başlamak gibi bir niyetim de yoktu. Oysa o iki kadın ortaya çıkarak bana suçlamalar ve tehditler yönelttiler. Benim evliliğim bütün bu saldırılara rağmen ayakta durabildiyse, herhalde sen de kızımın küçük bir inadıyla başa çıkabilirsin, değil mi?”

Benjamin, Maggie’yle nişanlanarak Windham ailesinin içine girmeye hak kazandığını bir kez daha anladı. Bunun verdiği güvenle doğrudan konuya girdi. “Ben Maggie’nin hayalinin yalnız kalmak olduğunu düşünüyorum. Beni terk ederse, bir köşeye çekilmek, saklanmak için bir sürü bahane uyduracak ve kendine halinden hoşnut olduğunu söyleyecek.”

“Hoşnut.” Dük bu kelimeyi tükürür gibi söyledi. “Hoşnutluk, hayatını ziyafetlerle geçirmen gerekirken süt, tost ve mamaya razı olduğun zamanlar için söylenir. Maggie’nin hayallerini gerçekleştir, genç Hazelton. Ona, halinden hoşnut olmanın, mutluluğun adı bir taklidi olduğunu göster.”

“Çok basitmiş gibi konuşuyorsunuz.”

“Kadınlardan, özellikle de bu türün, eş olarak seçtiğimiz özel kadınlarından bahsediyoruz. Çok basit. Kendini onun mutluluğuna adanmış inanan bana misliyle ödüllendirileceksin. Tabii bunun kolay olacağının söylemiyorum. Şimdi bir şişe daha şaraba ne dersin?”

Dük’le yediği yemek Benjamin’in beklediği gibi geçmemişti. Yaşlı adam çok hoş, cana yakın, kurnaz ve olaylara bakışı onunla benzerlik gösterecek boyutta gerçekçiydi. Bu yemeğin ardından Benjamin, Dük ve Düşes’in evliliklerinin gerçek aşkın alışılmadık bir

örneği olduğu gerçeğini görmüştü. Maggie bu aşka tanık olmuştu ama şimdi aynı yolu izleme eğiliminde görünmüyordu.

Hayallerdeki soru işaretleri, hoşnutluk karşısında mutluluk, sırlar, aile beklentileri, hepsi, mükemmel şarabın da etkisiyle beyninde dolaşıp duruyordu. Nişanlısının oturduğu eve giden yola döndüğü anda kendi evine yürümediğini fark etti.

Maggie bu saatte çoktan uyumuş olmalıydı.

Fakat belki de uyumamıştı. Benjamin, onu rahatsız etmemek için kendini ikna etme girişiminde pek başarılı olamadı. Zaten başarılı olmaya da isteksizdi. Sabah postasından önce gelen iki cümlelik notta, sabah baş ağrısıyla uyandığı ve ona eşlik edemeyecek durumdayken kendisine uğramaması yazılıydı.

Gerçekten başı ağrıyorsa bunu gidermek için on iki saati olmuştu. Evinin arka bahçesine girdi, büyük bir meşe ağacına tırmandı ve balkonuna atladı.

Maggie'yi geceliği ve sabahlığıyla şezlonga uzanmış, ayın gölgelediği loş ortamda anlaşılmaz bir ifadeyle kendisine bakarken buldu.

“Merhaba, müstakbel karım.”

Maggie kollarını kavuşturdu. “Merhaba, *Lordum*. Sanırım güllerin ortasında durup bana serenat yapmadığın için minnettar olmayım.”

“Bak bu çok ilginç.” Benjamin sazlardan örülmüş sandalyeye otururken, genç kadının çıplak ayaklarının ay ışığının altındaki güzel görüntüsüne dikkat etmemeye çalışıyordu. “Pek minnettar olmuş gibi görünmüyorsun. Üniversitedeyken üç yıl boyunca korodaydım ve her zaman sololar için seçilen biriydim. Kanıtlayayım mı?”

Benjamin ciğerlerine hava doldururken, Maggie elini kaldırarak

onun ağzına götürdü. Parmaklarında çiçek ve tarçın kokusu vardı. “Sen kaçığın tekisin, Benjamin Portmaine.”

Benjamin onun elini tutarak parmaklarını birbirine kenetledi ve bacağına üzerine koydu. “Nişanlıyım, bu da bana kaçık olma hakkını veriyor ama leydim benden kaçıyor gibi görünüyor. Seni uyarıyorum, Maggie. Dük’le baş başa yemek yiyeceğimiz için endişelendiğin ve sinirlerin gergin olduğundan, toparlanman için sana bugünü verdim. Ancak yarın yüzük almaya gidiyoruz. Dük’ün emri ya da Düşes, en güvendiği elçisiyle bu emri ulaştırdı.”

Maggie bir süre sessizce durdu ama elinin Benjamin’in eline kenetli bir halde kalmasına izin verdi. “Babam ve Düşes birlikte plan yapar, onları ayrı düşünmemek gerek. Bir takım gibi yıllardır birlikte hareket ediyorlar. Yaptıklarını birbirinden ayıramazsın. Westhaven da şimdiden aynı büyüü Anna’yla yakaladı. Mektuplarında yazdıklarına bakılırsa Devlin ve Emmie için de durum aynı. Valentine ve Ellen da daha çok yeni evli olmalarına rağmen aynı görüntüyü veriyorlar.”

“Sence biz de bir gün onlar gibi görünecek miyiz?” Maggie’nin elini dudaklarına götürdü. Onun parmaklarını tek tek öptükten sonra kokusunu içine çekti. Bu, Maggie kokusuydu.

“Benimle neden evlenmek istiyorsun, Benjamin? Ama gerçek nedenini bilmek istiyorum.”

“Gerçek nedeni onur.” Bu gerçek bir nedendi ama en önemli gerçek nedeni değildi. Gerçek nedeni kendine karanlıkta dahi itiraf edebileceğinden emin değildi. Fakat onu korumak ve bütün sorunlarını ortadan kaldırmak istediğini söylerse Maggie büyük ihtimalla bütün eşyalarını toplar, sabah ilk iş olarak Fransa’ya giderdi. “Sen benimle neden evlenmek istemiyorsun?”

“Ben kimseyle evlenmek istemiyorum.”

“Yine senin muhteşem özgürlüğüne geri mi dönüyoruz?”

Maggie sessiz kaldı, ki bu iyi bir taktikti. Benjamin’e kendini küçük şeylerle uğraşan adi ve zorba biri gibi hissettirse de kararlılığını hiç azaltmadı.

“Bir erkeğin, servetini, unvanını ve hayatını paylaşmak isteyecek kadar sana saygı duyabileceğine inanmak bu kadar mı zor?”

Maggie elini çekerek kalktı, tırabzanların yanına gitti ve bahçeye bakmaya başladı. Oysa asıl amacı, hiç şüphesiz, yüzünü Benjamin’den gizlemektir. “Bir erkeğin bedenini benimle paylaşmak isteyebileceğine inanıyorum.”

Oooo. Bu kelimeler davetten başka bir şey değildi.

“Bugün tersliğin üzerinde, sevgilim. Seni yatırmama izin ver. O güzel ve zarif elinde güzel duracak bir yüzük bulmak yarın bütün günümüzü alabilir ve bu gerçekten yorucu bir iş.”

“Bütün bir günü para harcayarak geçirecek değiliz...”

Benjamin onun arkasına geçti, ona sarıldı ve ellerini karnında birleştirdi. “Silahları indir, Maggie. Korsikalılar bile bütün kış savaşmayı düşünmedi. Moskova’ya yürüme teşebbüsünün ona neye mal olduğunu hatırlasana.”

Maggie yavaşça iç geçirdi, omuzları düştü. “Burada olmaman gerekirdi.”

“İşte burada yanılıyorsun. Olmak istediğim başka bir yer yok ama senin yalnız olmaman, birbirini izleyen geceler ve yıllar boyunca yalnız kalmaman gerekirdi. Gözü ve beyni olan her erkek senin nasıl bir hazine olduğunu görebilir.”

“Yağcılık sende alışkanlık haline gelmeye başladı, Benjamin. Bu kadar anlamsız sözleri yüksek sesle söylediğin için yüzün kızarmalı.

El çantamı bulman için seni tuttum ama sen kendini bir skandalın içinde buldun.” Maggie yüz yüze gelmeleri için döndü ve kollarını onun beline dolayıp yanağını Benjamin’in göğsüne dayadı. Onu daha da yakınına çekerken ve çenesini onun başına dayadığında, Benjamin’in içindeki hayati fonksiyonlar canlandı.

“Bu skandal ihtimali senin canını sıkıyor.” Bunu anlamak onu şaşırtmadı ama hayal kırıklığı yarattı. “Dük ve Westhaven’ın da bizimle aynı şartlar altında nişanlandığını bilmek bir fark yaratmıyor mu?”

“Onların anneleri düşes, babalarıysa dük.”

Ve diüklerin asla kirli çamaşırları olmaz.

Maggie’nin sesindeki acı Benjamin’i çok rahatsız etti. Ona hakaret edecek ya da arkasından konuşacak insanları tek tek bulup hadlerini bildirme isteği duydu. Onunla gerçekten evlenme ve herkesin gözleri önünde düğün valsi yapma arzusu içini kapladı. Maggie Windham’ın bir kontu yakaladığını herkese göstermek istedi. Onun aşkından başı dönmüş bir kontu.

“Gel bakalım.” Benjamin eğilerek onu dizlerinin arkasından tuttu ve kucığına aldı.

“Benjamin!” Maggie hemen kollarını onun boynuna doladı. “Kendine zarar vereceksin.”

Maggie iri yapılydı ama bir kadında olması gereken hatlara fazlasıyla sahipti. “Vermeyeceğim çünkü tatlılarını yemekten özenle kaçınıyorsun.”

“Sadece birisi baktığında.” Maggie, Benjamin’in onu yatak odasına taşımasına ve yatağına yatırmasına izin verdi. Biri yatak örtülerini kaldırmış, yatağın üzerindeki yastıkları pencerenin yanındaki sandalyenin üzerine koymuştu.

Benjamin geri kalan yastıkları da yere fırlatmaya başladı.

“Ne yapıyorsun, Lordum?”

“Kendime yer açıyorum. Yastıklarla çok iyi saklamışsın ama yatak ikimize yetecek kadar büyük. Köpek nerede?”

“Çalışma odamda uyuyor. Orada onun için bir yatak var. Belki seninle paylaşabilir çünkü ben kendi yatağımı paylaşmayı düşünmüyorum.”

“Balkonuna tırmandığımı anlamadığına göre o bir bekçi köpeği değil.” Elbiselerini çıkartmaya başladı. Bir taraftan da Maggie’nin çevresinde gezinmeyi ve ona iyi geceler dilemeyi bir yana bırakıp onunla aynı yatağa girmeye ne zaman karar verdiğini merak ediyordu.

“Bir hırsızın kokusunu bekçi köpeğinden daha iyi alabiliyorsun diye köpeği suçlayamazsın.”

Benjamin, mendilini yatağın başucuna koymak için duraksadı. Sonra çizmelerini çıkartmak için oturdu. “Şimdiden onu korumaya başladın, ha? Eminim şimdi istesem köpeği geri almama da izin vermezsin. Yaşlı bir köpek için iyi iş çıkartmış, hızlı çalışmış doğrusu. Sanırım sırlarını öğrenmek için ona şantaj yapmak zorunda kalacağım.”

“Benjamin, burada benimle birlikte kalamazsın. Yeterince skandala neden olduk. Senin çocuğunu taşıyorsam...”

“Şşt.” Benjamin pantolonunun çıkartmak için ayağa kalktı. Birazdan dünyaya ilk geldiği anda olduğu gibi çınlıplak kalacaktı. Bu da planları arasında değildi. Ta ki Maggie onun kalamayacağını söyleyene kadar.

Paravanın arkasına geçtiği anda, yatağın üzerinde kıpırılar olduğunu duydu. Büyük ihtimalle yatağın ortasına yastıklardan barikat yapıyordu.

Paravanın arkasından çıktığında, sabahlığı yere atılmış olan Maggie’nin üzerinde sadece yazlık geceliğiyle kaldığını gördü. Maggie

yatağın bir kenarında, dizlerini kendine çekerek oturmuş, kollarını da dizlerine dolamıştı. “Bunu yapmamalısın, Benjamin.”

Evet, yapmamalıydı. Fakat Maggie üzgün olmanın yanında, o kadar yalnız ve ümitsiz görünüyordu ki hemen yatağa atlayıp örtüyü üzerine çekerek onun yanına oturdu. Onun serin çarşaflarını hissetmek çok hoş bir duyguydu. Çevresi Maggie’nin kokusuyla sarılmıştı. “Neyi yapmamalıyım?”

“Beni öpmeye başlayacaksın, benim aklım karışacak, sersemleyeceğim ve zaten hamile kalmadıysam sabaha kadar hamile kalmam için uğraşacaksın. Ben...” Uzunca bir iç geçirdi. “Senin baştan çıkarıcı çabaların karşısında *hiçbir* kadın düşünemez.”

“Hayatım, senin sinirlerin bozulmuş. Gerçi bu şartlar altında gayet doğal.” Yastıkları rahatça yaslanabileceği şekilde ayarladı. “Gel buraya.” Maggie’yi yavaşça kendine doğru çekerek ona sarıldı. “Niyetim, aklını karıştırmak değil.”

Ancak bunu yapabileceğini bilmek yine de tatmin ediciydi.

“O zaman burada ne yapıyorsun?”

Maggie bir yatağın içinde daha önce kimseye sokulmamış gibi huzursuzca kıpırdandı. Bu da genç adamı tatmin eden diğer bir düşünceydi.

“Rahatına bak, aşkım.” Onun dizinin birini kaldırarak kendi bacağının üzerine koyarken, bu süreç içinde uyanmaya başlayan penisine dokunmaması için özel bir dikkat sarf etti. “Şimdi yüzümün kızarmasına neden olacak bir itirafta bulunacağım.”

“Şarkı söylemeye başlamadığın sürece sorun yok.” Maggie bir kez daha hareket ederek kolunu onun göğsünün üzerine koydu. “Kızarmamı daha iyi görebilmek için mum yakmama gerek var mı?”

“Canının istediğini yapabilirsin ama çıplak olduğumu da göze alırsan, yüzümün kızarmasından başka şeyler de görebilirsin.”

Maggie kıkırdar gibi oldu ve kıpırdanarak bunu saklamaya çalıştı. Mum yakmadı.

“Şu sersemleme durumu, Maggie. Karşılıklı.” Elini onun ensesine götürerek gergin kaslarını ovmaya başladı. “Kendini benimle evlenmek zorunda hissetmeni, tuzağa düşmüş gibi hissetmeni istemiyorum. Benim de köşeye sıkıştığım için seninle evlenmek işine soyunduğumu düşünmeni istemiyorum. Hatırlarsan, Leydi Dandridge bizi rahatsız etmeden önce sana evlilik teklifinde bulunmuştum.”

Maggie hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

“Ayrıntıların içinde kayboldun, değil mi? Yorucu ve zor birkaç gündü.” Onu saçlarından öpmek için duraksadı. “Bunun için özür dilerim, bunu söyleme fırsatı bulamadım ama içinde bulunduğumuz durum için özür dilerim. Seninle evleniyor olmaktan çok mutluyum ama koşullar seni zorladığı ve yorduğu için çok üzgünüm.”

“Ne zamandan beri böyle gevezelikler yapıyorsunuz, Benjamin Portmaine?”

Onun dudaklarından gerçek ismini duymak, özellikle de gecenin karanlığında bunu duymak çok hoşuna gitti. Maggie özrünü kabul etmişti. Bunun da bir anlamı vardı.

“Gevezelik yapma sırası sende. Domuz zengini biri olmak nereden aklına geldi, Maggie Windham? Bu kesinlikle çok zekice.”

“Domuz zengini mi?” Maggie kıkırdadı. Bu kez Benjamin onun kıkırdadığını çok daha net duymuştu. “Erkek kardeşlerim bunu duyarsa, kendini kötü sona hazırla.”

“Tamam, hazırladım. Sahi, domuz etine yatırım yapmak nasıl aklına geldi?”

“Domuz eti benim ilk kazançlı girişimim değildi,” dedi Maggie biraz utangaç bir sesle. “Dük her gün onları okuduğu için, on iki yaşında finans sayfalarını okumaya başladım. Ancak Dük’ün o sayfaları okumadığını anlamam biraz zaman aldı. Hepimiz kahvaltı masasının etrafına üşüştüğümüzde gazeteyi açar, konuşmalarımıza katılmadan söylediklerimizi dinlerdi.”

“Demek babanın rolünü çaldın.”

“Evet. Sonrasında bu, erkek kardeşlerimin de işine geldi. Ben de gerçekten hoşlandığım bir şey buldum.”

Maggie işe ilk başladığı dönemde kaybettiği projelerinden, yatırım planlarında erkek kardeşi Gayle’le yaptığı gizli ortaklıktan bahsetti. Yatırım uzmanı gözüyle bakılan Worth Kettering’den bile daha çok yatırım yapmıştı.

Maggie bir saat sonra uyuklamaya başladığında Benjamin, müstakbel eşini daha iyi tanıdıkça onun güvenini daha çok kazanabileceğini hissetti.

Gerçi onun hayalleri hakkında hâlâ bir şey bilmiyordu ama kendi hayalleri konusunda hatırı sayılır bir yol kat etmişti.

Maggie fiziksel iki duyunun farkına vararak doğruldu. İlki, onu kaşık gibi kavrayan Benjamin’in bedeninden yayılan sıcaklık sayesinde sakinleşen saf hayvani dürtüsü ve rahatlamaydı. Kendini güvende hissetmenin verdiği bir rahatlama. Benjamin Hazlit’le bu evde birlikteyken, Cecily’nin tuttuğu hırsızlar içeri girmek için teşebbüs ettiklerine bile pişman olurdu.

İkinci duyguyu tanımlamak biraz daha zordu. İlkinin farklı bir

versiyonu da denilebilirdi; cinsel tatmin. Yan dönmüş yatarken izlenimlerini kafasından geçirdi.

Birden, Benjamin'in göğsünden sırtına doğru yayılan bir sıcaklıkla bedenini yeni bir zevk dalgası sardı. Benjamin bacaklarını onun bacaklarına kenetlemiş, beline sarılmış ve elini...

"Benjamin, ne yapıyorsun?" Benjamin'in parmakları göğsünün üzerinde gezintiye başladığında Maggie nefes almaya bile cesaret edemedi.

"Seni güzel bir rüyayla baş başa bırakıp gideceğim." Karanlığın içinden gelen sesi kulağını okşamıştı. "Henüz, balkonundan atlarken görünmeyecek kadar karanlıkken gideceğim."

Maggie endişelenmiyordu. Bu konuda hiçbir endişesi yoktu. Geçici nişanlısıyla ilgili şüphe etmediği bir konu varsa o da Benjamin'in her zaman onun iyiliğini düşündüğüydü.

"Bırak beni, Benjamin."

Benjamin göğüslerine baskı yaparak onu kendinden geçirmeye başlamıştı bile. "Gerçekten istediğin bu mu?" Sesi çok doğaldı. En küçük bir alay izi yoktu. Hemen ardından Maggie onun dudaklarının omuzlarında küçük dokunuşlar halinde gezindiğini hissetti.

Nasıl *düşünmesi* gerekiyordu?

Benjamin'in eli yavaş yavaş kalçalarına doğru kayarken, Benjamin'in aklındaki son şeyin düşünmek olduğunu anladı.

"Benjamin, ben..."

Hızlı hareket etmiyordu. Tıpkı büyük bir kedi gibi gücünü maskeleyen bir zarafetle hareket ediyordu. Maggie bir şey yapmadan kendini sırtüstü yatarken buldu. Nişanlısı yan yatmış ona bakıyordu.

"Güven bana, Maggie Windham."

Bu emri verdikten sonra onu koklayarak omuzlarından köprücük kemiğine doğru kaydı. Maggie kendine, Benjamin yeniden birleşmeye çalıştığında onu durduracağını söylemişti. Ona durduracaktı. Davet ettiği zevk denizinde yüzmeyi ve kendini bırakmayı ne kadar çok istediğinin hiçbir önemi yoktu.

Oysa Benjamin doğrularak onun dudaklarını öptüğünde, Maggie kendine bir şeyler söylemeye çalışmayı bıraktı. Karanlıkta, gölgelelerin arasında, kendi yatağının rahatlığında onun öpüşüne karşılık verdi. Karanlıkta daha dürüst olabiliyordu. Kendine, elini onun pürüzsüz tenninde, göğüs kaslarında, karnında ve kasıklarında dolaştırma iznini verdi.

Hatta kendine oraya, bir erkeğin en hassas ve en güçlü olduğu yerine, dokunmak için bile izin verdi. Maggie parmaklarıyla onun sertleşmiş penisini kavradığında Benjamin dudaklarını ondan ayırıp Maggie'ye baktı.

“Beni istiyorsun.” Sesindeki hayreti gizlemeye çalışmıştı. Daha iki dakika önce onun kollarında uyurken şimdi onun bedeni kendi bedeniyle birleşmeye hazırdı.

“Her zaman.”

Benjamin onun keşfine müdahale edecek bir hareket yapmadı. Maggie'nin parmakları onun penisinin kadife yumuşaklığındaki ucunda dolaşırken sadece olduğu yerde kaldı. Maggie parmaklarını biraz daha aşağıya indirdiğindeyse nefesini tuttu. Bu yavaş, meraklı okşamalar nefesini kesiyordu.

“Durayım mı, Benjamin?” Tırnaklarını hafifçe onun penisine baurdıktan sonra aşağıdaki testislerine yöneldi. Bu dokunuşlar ilerledikçe Maggie'nin içindeki açlık da kızışıyordu.

“Asla.” Benjamin onun dudaklarına uzandı, dilini alt dudakların-

da gezdirmeye başladı. Maggie, Benjamin'in elini boynunda hissettiği anda onu ayartmayı unuttu, onun en özel bölümünü keşfetmeyi unuttu, kendi ismini unuttu. Bedenini ona doğru yay gibi gererken, tutkunun ve ateşin izini bırakan elini yavaşça gövdesinden aşağıya kaydırды.

Benjamin onu durdurmadı ama parmakları onun karnından aşağıya doğru ilerledi.

“Öp beni, Maggie çünkü ben kesinlikle seni öpme niyetindeyim.”

Benjamin onu bir şey için tehdit ediyordu ama Maggie umursamadı. Ellerini onun saçlarının arasına sokarken ağzı da dudaklarını aradı. Aklının gerilerinde bir yerlerinde sağduyusu, tutku anlarında kötü kararlar verileceğine dair onu uyarıyordu ama aklındaki telaşlı gürültüler, Benjamin'in elleri bedeninde gezinirken ve göğsünü avuçlarken fısıltıya dönüşüyordu.

Sonra Benjamin birden uzaklaştı. Maggie yüksek sesle feryat etme dürtüsünü güçlkle bastırdı. Yatak örtüsünün kayıp düştüğünü ve Benjamin'in kıpırdandığını hissetti. Baktığında, onun dizlerinin üzerinde oturduğunu ve aşırı boyutlara varmış penisinin bedeninden ok gibi çıktığını fark etti.

“Beni bu hale getiren sensin.”

Maggie şaşkın gözlerle ona baktı. “Seni bu hale ben mi getirdim?” Öfkeli konuşmaya çalışmıştı ama kelimeler kendi kulaklarına bile şaşkınlık dolu olarak ulaştı.

“Kafan karışikken tapılacak kadar güzel oluyorsun.” Benjamin yastıkları düzeltirken, Maggie hakarete mi uğradığını yoksa kendisine iltifat mı edildiğini anlamaya çalışıyordu.

“Benim kafam karışık falan değil.”

“Tamam, aşkım. Sırtüstü yat da bu yanlışsı hemen düzeltelim.”

Benjamin, bir sonraki lezzetli yemeğini koruyan bir aslan gibi, onun üzerine çömeldi.

“Yoksa senin de mi kafan karışık, Benjamin?” Maggie’nin gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışık parıldadı. Vahşi ve merak uyandırıcı bir ışık...

“Ah, benim bir tanecik kadını...” Benjamin eğilerek dilini onun göğüs ucunda gezdirdi. “Ben kafası karışık bir insanın en güzel örneğiyim ve bunun tek suçlusu da sensin.”

Maggie onun yeniden kendisini öpeceğini düşündüğü sırada, Benjamin, Maggie’nin kalçasının altına bir yastık koydu. Sonuç son derece uygunsuzdu. Maggie kendi yatağında sırtüstü yatarken dengesini kaybettiği hissine kapıldı.

“İstersen beni durdurabilirsin, Maggie ama tüm kalbimle durdurmanu diliyorum. Boşalmayacağım. Bedeninin içine boşalmayacağım.”

Vücudunu esir alan zevk prangasından kurtulup konuşabilse onu durdurabilirdi. Benjamin’in verdiği söz şaşırtıcı ama aynı zamanda rahatlatıcı olmasına rağmen, Maggie az da olsa endişeleniyordu.

Benjamin, Maggie’nin üzerine yavaşça yerleşti. Bedenlerinin her noktası birbirine değiyordu. Kasıkları, göğüsleri ve onun sertleşmiş organının baskısı... Maggie derin bir iç geçirerek kendini bıraktı.

Benjamin uzunca bir süre olduğu yerde kaldı. Elini Maggie’nin başının altına koymuştu, nefesleri birbirine karışıyordu. Maggie gözlerini kapatıp o anın yoğunluğunun ve huzurunun, Benjamin’in ona yaşattıklarının keyfini çıkarttı.

Fakat Benjamin hâlâ bir şey yapmayınca, harekete geçmesi gereken kişinin kendisi olduğunu anladı. Başını çevirerek burnunu onun boynuna gömdü.

Fakat Benjamin yine hareket etmedi.

Maggie bu sefer onu çenesinden tutarak kendine çevirdi ve öptü. Bu lezzetine vardığı, Benjamin'i hissettiği çok güzel bir öpüşmeydi. Onun dudaklarının üzerinde gezinen dudaklarının yarattığı duyguyla kendinden geçmeye başlamışken başka bir duygu seline kapıldı.

Benjamin en özel yerindeydi. Penisinin sıcaklığı onun sıcaklığıyla buluşmaya çalışıyordu. Kalçasının altındaki yastıklar onu içine daha rahat alabilmesini sağlıyordu. Benjamin bedenlerini buluşturan hassas sürece başladığında Maggie'nin bedeni hareketsizleşti.

Bunu hissetmek, onunla bir bütün olmak... Maggie derin bir nefes aldı ve daha fazla hareketsiz kalamayana kadar bu zevkin tüm bedenine yayılmasına izin verdi. Sonra kendini bırakarak onunla birlikte hareket etmeye başladı.

Benjamin'in ritmine uyum sağlarken, zevk denizinin içinde teşli ve daha fazlasını isteyen biri haline dönmüştü.

Doğrusu Benjamin ne yapacağını çok iyi biliyordu. Maggie'nin bedeni hazla kendinden geçerken sertçe en derin yerlerine kadar girdi. Bu öylesine yoğun bir zevkti ki Maggie turnaklarını onun kalçalarına geçirmekten kendini alamadı. Tutkunun şiddeti en sonunda azaldığında Maggie vücudunu bitkin ve şaşkın bir halde yatağa bıraktı.

"Benjamin?"

"Aşkım?" Benjamin onun alnını okşayarak yüzündeki saçları geriye doğru attı. Bu o kadar güzel, o kadar şefkatli bir hareketti ki Maggie gözlerini yummak zorunda hissetti.

Gözlerinden akan yaşlar saçlarına karıştı. Maggie minnetle pişmanlık arasında gidip gelen kelimeler bulmaya çalışırken, Benjamin onu na-

zikçe tutup alev saçan uzantısını onun bedenindeki kının içine soktu.

Hiçbir kelime gelmemişti. Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından Maggie onun saçlarını okşayabileceğini anladı. Yavaş yavaş, tekrar tekrar. Nedense, onun farkında olmadığını sandığı bir zamanda ellerinin Benjamin'in üzerinde dolaşması çok önemliymiş gibi gelmişti.

Benjamin başını çevirerek Maggie'nin avucunun içini öptü, sonra yeniden ona sokuldu. Uzun bir süre birbirleriyle kucaklaşmış bir halde kaldılar. Ta ki Maggie'nin kalçaları yeniden oynamaya başlayana kadar.

Benjamin ona bir hediye vermeyi planlamıştı. Onu terk ederken ikinci kez düşünmesini sağlayacak bir tecrübe yaşamasını istemişti. Gerçekten de planında başarılı olmuştu. Fakat bu yaşadıkları, zevkin ötesinde bir yerlere gidiyordu. Çok daha büyük paylaşımların olduğu bir yere. İçinde yeniden ona sahip olma isteği yükselirken, Maggie'nin belki de aralarındaki bu büyüyü kaybetme ihtimali yüzünden ağladığını düşündü.

"Korkunç bir migrenin var." Adele konuşurken perdeleri sıkı sıkı kapatarak günün ilk ışıklarının içeriye girmesini engelledi. "Şimdiye kadarki en kötü migren. Sabah çikolatan bile başını kaldırmayı sağlayamaz."

Bridget yatağında oturdu ve perdelerin kapatılmasını izledi. "Bir migren daha mı? Hayatımın en kötü migrenini Noel'de yaşamamış mıydım?"

"Bu ondan da kötü." Adele dumanı tüten çikolatayı Bridget'e verdi. Bridget iştahla onu midesine indirdi. Sabah uyanmanın tek güzel yanı çikolataydı.

Adele ikinci fincanı doldurdu.

“Neden yine dermanım kalmadı?” Bridget yorganını üzerine çekti. “Ayrıca annemin Leydi Sophie Windham’ın zengin bir baronla evlendiğini öğrendiği zamandan daha kötü ne olabilir ki?”

“Bu çok daha kötü.” Adele kahvaltı tepsisini Bridget’in kapısının önüne koydu. “Yağlı tostun kokusu bile seni mahvediyor.”

Bridget özlem dolu gözlerle onu tostundan ayıran kapıya baktı. “Tanrım, o kadar kötü mü?”

Koridordan gelen annesinin çığlığını yere fırlatılan bir şeyler izledi.

“O aptala en az bir saat daha gazeteyi göstermemesini söylemiştim,” diye mırıldandı Adele. “Saçların bütün gece yatağında dönüp durmuş biri için fazla düzgün.”

Bridget mecburen kızıl saç örgüsünü dağıtmaya uğraşırken, sabahın sessizliğinde kırılan bir porselenin sesi yankılandı. “Neler olup bittiğini söyleyen iyi olur, Adele.”

“Windham Dük ve Düşesi, kızlatı Leydi Magdalene Windham’ın, Hazelton Kontu Benjamin’le nişanlandığını bildirmekten çok mutlular. İşte olan biten bu. Bu sabahki gazetede gün gibi aşikâr.”

“Gerçekten çok hastayım.” Bridget örtünün altında kayboldu. Annesinin öfkenin etkisiyle ne yapacağı hiç belli olmazdı. “Ama Maggie adına çok sevindim. Bu kontun ona uygun biri olduğunu tahmin ediyorum. Maggie başka türlü, biriyle evlenmez ama haklısın. Bu, Leydi Sophia’nın düğün haberinden çok daha kötü olacak.”

Adele bir an için Bridget’in gözlerinin içine baktı. “Bu yeterin-

ce kötüydü.” Yastıkları yere fırlatmayı ve yorganın altındaki çarşafları çektiğini sürdürdü. “Hayatımda, öfkesini bu kadar uzun süre devam ettiren bir kadın tanımadım.”

“Annem, Düşes’in kızlarının, iyi birer eş bulamayacak kadar sade ve gösterişsiz olduklarını ya da çeyizlerinin çok az olduğunu düşünmekten hoşlanır ama bence, Maggie kadar olmasa da onlar çok hoş ve güzel kızlar.”

“Tanrı aşkına çocuk, bu fikrini kendine sakla.”

Koridordan hızla yaklaşan ayak seslerini duyan Bridget hemen sırtüstü yatarak gözlerini yumdu ve elinin tersini alnına götürdü.

“Bridget Mary O'Donnell, o yataktan hemen kalkıyorsun!” Cecily kapıyı sertçe açarak içeri daldı. “Rezil bir gün! Çok kötü! O kadının bir kontla nişanlanmasına bütün evrenin karşı çıkması gerek.”

“Anne.” Bridget zayıf ve çatlak bir sesle konuşmayı başarmıştı. Gerçi bunda annesinin aklı başında her insanı ürpertecek kadar sinirli olmasının da katkısı yok değildi. “Lütfen, bu kadar yüksek sesle konuşma.”

“Senin neyin var? Hemen çık şu yataktan!”

“*Lütfen*, anne...” Bridget elleriyle kulaklarını kapattı.

“Çok kötü bir gece geçirdi, Hanımefendi,” diyerek araya girdi Adele. “Zavallı şey, çikolata için bile başını kaldıramadı.”

Cecily duyulur bir şekilde derin bir iç geçirdi. “*En* olmayacak zamanda. Ona biraz afyon ver, sonra da Martin, oturma odasında yanıma geleceksin. Planlarım var ve bu hastalık numarasıyla beni engelleyemez.”

“*Oui, Madame.*”

Cecily geldiği gibi hışımla odadan çıkıp kapıyı yine sertçe ka-

* *Evet, Madam. (e.n.)*

pattı. Bridget doğrularak oturdu. Gerçekten başının ağrımaya başladığını hissediyordu. “Biraz daha çikolata var mı?”

“Yarım fincan. Bundan hiç hoşlanmadım, Bayan Bridget. Hanımefendinin plan yapmaya başlaması hiç de hayra alamet değil.”

Bridget yatağın kenarına kaydı. “Maggie’ye yazıp onu kutlamalıyım.” Gerçi Maggie bir kontla evleniyorsa, Bridget’in yazacağı mektuplar boşuna ve anlamsız olacaktı çünkü son birkaç haftadır Cecily’yi geçebilmek için mektuplarında saçma sapan şeylerden bahsediyor, ama yazdıklarıyla Cecily’yi uyandırmadan, yaklaşmakta olan durumla ilgili kuruntularını Maggie’ye anlatmaya çalışıyordu.

Adele ona yarım fincan çikolatayı verdi. “Yazıp onu uyarmalısın.”

Adele kısık sesle, sanki Bridget’e bir sır verir gibi konuşmuştu. Bridget içinde bir şeylerin altüst olduğunu hissetti. Neredeyse on beş yaşındaydı ve Cecily’nin kızı olarak, kiminle arkadaşlık ettiğine dikkat etmek zorundaydı.

Sadece arkadaşlarına değil, müttefiklerine de dikkat etmek zorundaydı.

“Evet, onu uyarmalı.” Bridget de kısık sesle konuşmuştu. “Belki mektubu Maggie’ye posta dışında başka bir şekilde göndermenin bir yolunu bulabilirsin?”

“Bulacağımdan eminim.”

“Maggie, bunu alabilecek güçteyim.” Benjamin sesini yükseltmeden konuştu. Yüzünde hoşgörölü bir gülümseme vardı ama nişanlısının dudakları kaskatıydı.

“Taklit bir şeyler almalısın.” O da sesini alçak tutmustu çün-

kü Ludgate'deki bütün kuyumcular bu sabah erkenden dükkânlarına gelmişti. Ben ve Maggie, kuyumcuların birinden çıkıp diğerine girerken gülümseyerek ve reverans yaparak onları selamlıyorlar, Benjamin'in öfkesine hedef olmamak için koşuşturup duruyorlardı.

"Sana zümrüt alacağım, en azından gözlerine uyar. Fakat yakut, saçlarına, elmas da kusursuz tenine uyar." Bu kadarı Benjamin'in servetini zorlayabilirdi ve Maggie onun bunu yapmasına izin veremezdi.

"Çillerim var." İfadesi öfkeli tavırla uyuşuyordu. Onun dimdik durması ve gözlerini kılması Benjamin'in dikkatinden kaçmadı. Cesareti biraz daha az olan bir erkek bunu bir uyarı olarak alıp geri adım atabilirdi.

"Meleklerin öptüğü o yerleri ben de öpmeyi planlıyorum." Onların hemen yakınında duran tezgâhtarın duyabilmesi için yüksek sesle konuşmuştu. Bu, planladığı gibi Maggie'nin silahlarını indirmesini sağladı.

"Bu oldukça güzel." Çok küçük zümrüt bir yüzüğü parmağına takarken yüzüne yerleştirdiği zoraki bir gülümsemeyle tezgâhtara baktı. "Ama ayarlarını konuşabiliriz."

Sonunda Maggie pes etti. Farklı bir zümrüt yüzük seçti. Öncekinden daha küçük ama çok daha kaliteliydi. Düz, basit altın bir nikâh yüzüğü üzerine yerleştirilmişti. Benjamin uygun küpeler seçmesi için ısrar edince Maggie isyan etti.

"Açım ve yorgunum," dedi Düşes gibi konuşarak. "Belki de bana bir pırlanta almalısın."

Benjamin sadece birkaç saat önce Maggie'nin yatağında olmasa, onun hâlâ tutkuyla ve zevkle kıvrandığı anların tadını çıkartmasa, karşısında son derece ölçülü davranan kadın tavırlarına inanabilirdi.

Fakat onun ölçülerini biliyordu. Onun tutkusunun ve kararlılığının boyutlarını biliyordu. Bu yüzden zarafetle teslim oldu. Arabasına binmesi için ona yardım ettikten sonra kendisi de hemen onun yanına oturdu.

“Gerçekten bunu alabilecek güçte misin?” Benjamin atı eve doğru yönlendirirken, Maggie eteklerini kabartıyordu.

Benjamin onun sorusunda gizli bir endişe sezer gibi oldu. “Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum.”

Maggie etekleriyle uğraşmayı keserek ona baktı. “Maddi durumun hakkında bilmem gereken ne var?”

“Benim maddi durumum değil, genel olarak finans durumu. Servetimin büyük bir bölümü fonlara bağlı. Bu konuda tedbirli olmanın da ötesindeyim. Bunu tartışabiliriz diye umuyordum.”

Benjamin utangaç biri olmanın, parlak bir yem olmanın ne kadar zor olduğunu hiç fark etmemişti.

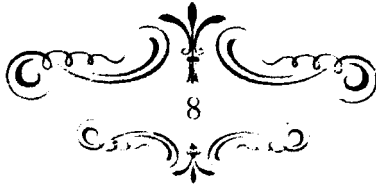
Maggie’nin kaşları arasında derin bir çizgi belirdi. “Ne kadar büyük?”

İki saat ve iki pırlantadan sonra Benjamin önündeki zekâ karşısında şapka çıkarmak zorunda kaldı. Maggie Windham, para konularından gerçekten anlıyordu. Benjamin’in hayatı boyunca anladığı her şeyden çok daha iyi hem de. Kız kardeşlerini anladığından, hatta kendini anladığından bile çok daha iyi.

Bir şey daha öğrenmişti. Maggie Windham’a kur yapmanın yolu onun şuh bedeniyile sevişmekten geçiyordu ama yalnızlığın yükü o kadar büyük ve boğucuydu ki Maggie bu ağırlığın altında eziliyordu ve bu yükü azaltacak bir şeyler yapmak çok daha önemliydi.

Sakladığı sır her neyse ve her kimi koruyorsa para da bu işin

bir parçasıydı. Parka dönerlerken ve Maggie, Amerikalılarla ticaret yapmanın heyecanıyla konuşurken, Benjamin onu bu yükten kurtarmaya karar verdi. Bedeli ne olursa olsun.

“Bu şekilde devam etmek bana göre değil.” Araba Hyde Park’a doğru dönerken Maggie gecikmiş bir utangaçlık gösterdi. “Louisa beni sonuna kadar dinleyecek ama ekonomik teorilerden konuşmaya başladığımda Westhaven çok çabuk anlar.”

“Onlar sadece teorileri seslendiriyorlar,” diye cevap verdi Benjamin. “Ayrıca bana senin dondurmandan çalmama ve seni kendi dondurmanla birkaç kaşık beslememe izin verdiler.”

Gülümsediğini görmesin diye Maggie ona yan gözle bakmak zorunda kaldı. “Dikkatim dağılmıştı, ayrıca bu kadar ölçüyü aşan bir davranışta bulunmaman gerekirdi. Fakat ne yaptığımı biliyorum.”

“Birinin benim ne yaptığımı bilmesine sevindim çünkü idrak yeteneğimi ve kontrolümü tamamen kaybetmiş gibi görünüyorum.” Benjamin gülümseyerek ona baktığında o gülümsemedeki içtenlik Maggie’nin karnında kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

“Birbirimize âşıkımız gibi göstermeye çalışıyorsun.” Gözlerini önlerindeki atların üzerinde tuttu çünkü Benjamin Portmaine’in samimi gülümsemesi zaten çok az kalmış olan aklını da almaya yetiyordu.

“Ben sana *âşığım*.” Benjamin atları yavaşlatarak kendi adımlarıy-

la yürümeleri için onları rahat bıraktı. "Sen muhteşem, tutkulu, zeki ve bağımsız, aynı zamanda da finansal konularda dâhi olan birisin. Hatırlarsan ben de sana bu haftanın başlarında evlenme teklifinde bulunan adamım."

"Mutlaka hatırlatman mı gerekiyor?"

"Hem de sık sık. Sen, seni kontesim yapmak isteğimde ne kadar samimi olduğumu anlayana kadar."

Maggie derin bir nefes aldı. Benjamin'e, kendisiyle evlenmenin onun için neden iyi olmayacağını açıklayan, üzerinde iyi düşünülmüş, uzun bir liste vermek niyetindeydi. Oysa aldığı nefes ciğerlerinde donup kaldı.

"Atları sen sürmek ister misin?" Benjamin, Maggie'nin dizginleri alabilmesi için elini ona uzattı ama Maggie taş kesmiş gibi öylece oturuyordu.

"Maggie?"

Maggie yüzünü ondan gizlemeye çalışarak başını öne eğdi ve dizginleri Benjamin'den aldı. Ağzından tek kelime çıkmadı.

"Binici eldivenlerimi almak ister misin, sevgilim? Bu arada şu kadın kim ve sana neden düşmanca gözlerle bakıyor?"

"Hangi kadın?"

Maggie'nin yüzünü dikkatle incelerken gülümsemesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Az önce bizi geçen kadın. Yanında da yüzü uygunsuzca boyanmış ve göğsü gereğinden fazla açılmış, çok güzel bir çocuk oturuyordu."

"Uygunsuzca..." Bu kelimeyi yüksek sesle söylemek istemişti ama Yüce Tanrım, Bridget gece yarısında Haymarket'taki fahişeler gibi görünüyordu. Cecily'ye gelince, ona düşmanca bakmıyordu. Kendini beğenmiş ve şeytanca bakıyordu.

“Dönüşümüzü kaçırdın, sevgilim.”

“Eve gitmeye pek hazır değilim.”

Benjamin hâlâ onu izliyordu ve Maggie onu kandırdığını bir an bile düşünmedi. “O zaman böyle güzel bir günde müstakbel eşimle gezintim biraz daha sürecek.” Benjamin arkasına yaslandı. Sessizliğinin yoğunluğu, en az yaşının iki katı büyük gösterecek şekilde süslenen Bridget’in görüntüsü kadar rahatsız ediciydi.

“Buna ihtiyacın olacak.” Archer, iki parmak viski koyduğu bardağı Benjamin’e uzattı. “Zamanım olsaydı sana söylemek zorunda olduğum şeyler için bin dereden su getirirdim. Fakat böylesi çok daha eğlenceli.”

Ben içkisini aldı ama ağzına götürmedi. “Kim için eğlenceli?”

“Tabii ki benim için. Sen dün gece yaşlı Moreland’le bordo şarabını yudumlarken, şu iki adaleli genç, bir kez daha senin sevgiline uğradı. Bir saatten fazla kaldılar. Bulunduğum yerden bile onların mutfaktan yükselen seslerini duydum.”

“Emin misin?”

Archer tek kaşını kaldırarak ona baktı.

“Aynı iki adam mı?”

“Evet, aynı iki adam. İçkini iç, Lordum. Bu kez onları içeri alan bizim Leydi Maggie’ydi. Üstelik onları kucaklayarak karşıladı.”

Bu hiç de iyi bir haber değildi. Maggie’nin ondan sakladığı sırlar olduğunu düşünmek bile içini acıtıyordu. Üstelik sadece bir değil, iki adamla birden kucaklaştığını düşünmek çok rahatsız ediciydi.

“Bağırmlar ne zaman başladı?”

“Kapı arkalarından kapanır kapanmaz ama fazla sürmedi.”

Benjamin elinde içkisiyle odada dolanmaya başladı. “Leydi Maggie de sesini yükseltti mi?”

Archer, Benjamin’in kanepesine yayılarak, “Onun sesini, tanıyacak kadar iyi bilmiyorum,” dedi. “Tek kelimeyi yakalamayı başardım.”

Benjamin, kuzenine bakarken elindeki içkiyi ona savurmamak için kendini zor tutuyordu.

“Dandridge,” dedi Archer. “Ama Cambridge ya da Bainbridge de olabilir. Bir tahminin var mı?”

“Hayır.”

“Nişanlına ziyaretçilerinin kim olduğunu sor.”

Benjamin içkisini dikkatlice şöminenin rafına koydu. “Ya karanlık çöktükten sonra gelen iki yabancı adamla kucaklaştıktan sonra onları mutfağına aldığını nereden bildiğimi sorarsa, ona ne diyeceğim, Archer?”

Archer derin bir iç geçirdi ve mavi gözlerini tavana dikti. “Sen de onun için endişelendiğini, sana güvenmesini ne kadar çok istediğini söylersin. Fakat sen o kadar inatçısın ve onun sevgisinden o kadar şüphe ediyorsun ki sırlarını sana söylemesini istemiyorsun. Onun güvenini çarpıtmaktaki başarın gerçekten büyük bir yenilik.”

Benjamin kanepeye, Archer’ın yanına oturdu. “Onun güvenini kazanmaya çalışıyorum. Hatta bugün bir başlangıç bile yaptım ama şimdi sen bana bunları söylüyorsun.”

“Onun güvenini kazanmak için ne yaptın?” Archer’ın ses tonu ölçülüydü, alaycılıktan eser yoktu çünkü ertesi gün güneşin doğuşunu görecektik kadar yaşamak istiyordu.

“Ondan yardım istedim.”

“Ne için?”

“Korkunç durumdaki finansal durumum için.” Archer’ın elindeki içkiyi alarak koca bir yudum içti. “Rakamlarla arası harika. Scot’u okumuş, hani şu arz-talep ve iş bölümü hakkında konuşan adam ve bu konuda bir dâhi. Benim burnum nasıl koku alıyorsa o da finansal durumları öyle görüyor.”

Archer içkisinin kalanına kaşlarını çatarak baktı. “Maddi durumunun gayet iyi olduğunu sanıyordum. Bana o korkunç unvanla birlikte bir yığın borç miras bırakmayacaksın, değil mi?”

Daha önce bu konuyu neden tartışmamışlardı? Archer onun mirasçısıydı, tek yetişkin aile üyesiydi, iş ortağıydı ve en yakın dostuydu.

“Maddi durumum gayet iyi. Günün birinde kız kardeşlerime yüklü miktarda para verebilmek için bunca yıl deli gibi çalıştım ve amacıma ulaştım.”

“Oysa bu sana başka bir sorun yarattı, değil mi?” Archer içkisinin kalanını bıraktı.

“Aynen öyle. Deli gibi çalışmamın nedeni olan iki kız kardeşim de âşıklarının kollarında mutluyken ben neden hâlâ Mayfair’de sin-sice dolanıp pencerelerden gizlice bakayım ki? Üstelik bunları yaptığım her andan nefret etmem de cabası.”

Archer yerinden kalkarak saate baktı ve sürahiyi Benjamin’e getirdi.

“Leydi Maggie’nin durumu düşünülürse, emekli olmanın pek zamanı değil diye düşünüyorum, dostum.”

Archer hâlâ şömüne rafında duran bardağı alırken Benjamin kendine bir içki daha koydu. “Doğru, henüz zamanı değil,” dedi,

“ama Tanrı’nın da yardımıyla yakında. Çok çok yakında.”

“Notumu Maggie’ye ulaştırdın mı?” Bridget doğal bir ses tonuyla ve Fransızca konuştu.

“Henüz değil.” Adele bir adım gerileyerek, aynadan Bridget’in saçlarını inceledi. “Hanımefendi bu hafta tekrar taşınmamız gerektiğinde kararlı. Bu yüzden onu gönderecek zaman olmadı.” O da Fransızca konuştu. Bir yandan da parfüm sıktığı elleriyle Bridget’in saçlarını kabartıyordu. Bridget’e göre bile, henüz on beş yaşını devirmemiş biri için fazla abartılı bir tarzdı. Adele, kendisinin başı da benzer bir belada olduğu için, kızıl saçlara sahip olmanın yarattığı bu huzursuzluğu anlıyordu. Kızıl saçları gizlemenin yolu yoktu. Sıkı bir topuz yapmak bile o saçları daha az kızıl göstermiyordu.

“Annem daha şık evlerde yaşamamız gerektiğinde ısrar ediyor,” dedi Bridget çok hoş olan odasına bakarak. “On beş yaşın sosyalleşmek için çok da küçük bir yaş olmadığını söylüyor. Bu yüzden bu hafta her gün beni gezmeye çıkarttı.”

Bridget’in bakışları tuvalet masasının üzerinde duran makyaj malzemelerine yöneldi. Cecily’nin erken doğum günü hediyeleriydi. Fakat onları görmek bile Bridget’in tenini karıncalandırıyordu. “Parkta gezerken kadınların hiçbiri bana bakmayacak ama erkekler gözlerini benden alamayacaklar.”

“Ve sen de onların sana aval aval bakmalarından nefret ediyorsun,” dedi Adele. “Sanki Tattersall’daki müzayedede açıkartırmaya çıkmışsın gibi.”

Bridget aynadan Adele’in güzel yüzünü inceledi. Son birkaç

haftadır Adele'le Bridget arasında farklı bir ilişki gelişmişti. Bridget bu değişimin nedenlerinden değil ama kendisinden hoşlanıyordu.

“Bana öyle baktıklarında kendimi kirli hissediyorum.”

“Ah be çocuk.”

Adele, Maggie'nin hediyelerinden biri olan parfüm şişesini bıraktı. Bridget, Maggie'nin parfüm şişesi ona iyi bir şekilde büyüdüğü hissettirirken, bütün bunların –dekoltesi açık korselerin, boyaların, yeni saç stillerinin– ona neden bu kadar rahatsızlık verdiğini merak ederek dudağını ısırırdı.

Hızla yürüyen ayak sesleri koridordan duyuldu. “İşte geliyor.”

Bridget, Adele'in yüzünün bir köleye yakışır şekilde aptallık düzeyinde nazik bir maskeye bürünmesini izledi. Bridget parkta bulunduğu sırada aynı ifadeyi taklit edebilmeyi istedi. Belki o zaman erkekler ona bakmayı keserlerdi.

Annesi hışımla odaya girdiği anda bakışları hemen Bridget'in yüzüne yöneldi. “Bridget Mary O'Donnell, sana özenle verdiğim talimatlardan hiçbir şey öğrenmedin mi? Makyaj malzemelerini kullanmaya başlaman gerek, kızım. Senin için her şeyi ben yapamam ki.”

Adele hemen giyinme odasına doğru kaçtı. Zaten zamanının çoğunu orada geçiriyordu. Annesi de allığı eline aldı. “Dur ve beni izle.”

Bridget aynadan baktığında Adele'in, onu annesiyle ve iğrenç boyalarla baş başa bırakmadan önce ağzını oynatarak bir şeyler söylediğini gördü.

“Bugün.”

Maggie Windham on üç yıl boyunca ikili bir hayat yaşamıştı. Bir yanıyla Moreland Dükü'nün ve Düşesi'nin evlatlık kızıydı. Bu

sayede bir unvanı, hatırı sayılır bir üstünlüğü, sevgi dolu bir ailesi ve çoğu insanın kıskanacağı gündelik bir yaşantısı vardı.

Ancak bir de gölgeler içindeki hayatıyla başka bir Maggie vardı. Daimi arkadaşımışı gibi hep korkuyla yaşayan, sabah postalarını diken üzerinde bekleyen, tedirginliğini yatıştıracak yeterli parayı asla toparlayamayan ve bu yüzden mistik Prometheus'u rahatsız eden yırtıcı kuşlar gibi, hayati fonksiyonları paramparça olan biri.

Her bahar, para talep edilmesini bekler ve her bahar bu talebi karşılardı. Bir süre kendine, hayatındaki bu tuzaktan kurtulmanın bir yolunu seneye bulacağını söylerdi.

Çok daha zeki olacağını.

Durumunu erkek kardeşlerine ya da avukatlarına anlatacaktı. Onlar bu işten kurtulmasını sağlayacak bir yol bulacak kadar akıllıydılar. Sonuçta Gayle hukuk okumuştı ve çok zeki bir adamdı.

Yıllar geçtikçe talepler daha da artıyordu. Maggie servetini Cecily O'Donnell'in müdahale edemeyeceği bir fona emanet ederek, sahte bir ölüm yaratmaya karar vermişti.

Son yıllarda sahte ölümüyle gerçekten kendi sonunu hazırlayabileceğini düşünmeye başlamıştı ve bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Öte yandan, yüz kızartıcı olsa da bir cazibesi, ayartıcı ve huzur verici bir yanı da yok değildi.

"Posta, Bayan Maggie." Milli başını eğerek reverans yaptı ve çekildi. Maggie onun içeri girdiğini, hatta kapıyı vurduğunu bile duymamıştı.

Postayla dolu gümüş tepsiye baktı.

Mektupları düzeltti. Cecily'den hâlâ bir haber yoktu. Onun peşinden gidip bu yıl ne kadar istediğini sormak istiyordu ama Cecily,

Bridget'le nereye taşındıklarını ona söylememek konusunda çok dikkatliydi. Thomas ve Teddy bile onun izini kaybetmişti. Leydi Dandridge, araştırmaları için onlara zaman tanımıştı.

Gelen postalar arasında Bridget'ten da bir haber yoktu. Sadece vekilharçlarından gelen raporlar, Kent'te yaşayan Sophie'den bir mektup ve şapkacıdan bir fatura vardı. Maggie gelen raporlarla ilgilenmek için kendini zorladı. İşini bitirdiğinde, öğleden sonra olmak üzereydi.

Benjamin onunla Regent's Park'ta yürüyüş yapmak istemişti ve Maggie onu incitmeyecek bir bahane bulabileceğini sanmıyordu.

Ayrıca gitmeyi de istiyordu. Her ne kadar hayatı karmakarışık bir çile gibi boğazını gittikçe daha sıkı sarsa da Benjamin'le olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordu.

"Tünaydın, müstakbel karım." Benjamin sanki Maggie düşünceleriyle onu çağırması gibi, elinde şapkasıyla çalışma odasının kapısında beliriverdi.

"Bana böyle demek zorunda mısın?"

Benjamin onun masasının etrafından dolaştı ve yanağından öpmek için eğildi. "Evet, gerçek anlamda karım olana kadar. Yorgun görünüyorsun, Maggie'm. Yoksa seni bütün gece ayakta tutacak nahoş bir durum mu oldu?"

"Hayır, yakın bir zamanda öyle bir şey olmadı." Benjamin'i çok özlemişti. Onu balkonunda bulduğu gecedan beri bir haftadan fazla zaman geçmişti ve Benjamin, onun rahat bırakılma isteğine saygı duymuştu. Ah, tabii münasip yerlerde ve gün içinde birbirlerine kur yaparken görülmüşlerdi ama Maggie geceleri kendi isteği üzerine yalnızdı.

Aptaka isteği üzerine. Fakat yan yana geldiklerinde, Maggie ellerini ondan uzak tutamayacağını ve sonrasında bu sahte nişanın gerçeğe dönüşebileceğini biliyordu.

“Yüzünde hiç de genç bir hanımın âşığına göstereceği türden bir ifade yok, Maggie Windham. Yoksa erkek domuzlarından biri güçten mi düştü?”

“Çiftlikte işler tıkırında. Sahi, sen neden böyle giyindin?”

Benjamin ondan uzaklaşarak masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. “Bunu fark etmen epey zaman aldı.”

Benjamin işçi giysileri içindeydi. Eski ama temizdi. Çizmelerinin topukları aşınmış, kol ağzları yıpranmıştı. Kolalanmamış kravatı basit bir düğümle bağlanmıştı. Pejmürde görünmüyordu ama başarılı bir kont görünümü de vermiyordu.

“İşçi gibi giyinmişken seninle dışarı mı çıkacağım?”

“Çıkabilirsin ya da bahçede çay içebiliriz. Bu mütevazı giysimin bir amacı var.”

Maggie pencereden dışarı baktı. Çok hoş, güneşli bir bahar günü yanından geçip gidiyordu. “Tamam, çay içelim o zaman. Uslu durursan bir alaya yetecek kadar da sandviç var.”

“Ve sen de uslu durursan karamsar halini tatlandırarak kadar çikolata.”

Sezgileri gerçekten çok güçlü bir adam, diye düşündü Maggie. Bu gözlemi yaparken yüzünde bir gülümseme bile belirmemişti.

“Eh, ne de olsa bazı açılardan babamın kızıyım.” Bir uşağa işaret ederek kapıya doğru ilerledi. “Biraz temiz hava alalım mı?”

Benjamin, Maggie’nin geçmesi için kapıyı tuttu ama kolunu tutmak için bir hamle yapmadı. Maggie bir kez daha sezgilerinin gücünü takdir etti. Büyük ihtimalle, Cecily’nin zehri daha fazla yayılmaya başlamadan önce onu serbest bırakma yolundaki kararlılığını sezmişti.

“Gerçekten çok yorgun görünüyorsun, hayatım.” Evden rahat

adımlarla uzaklaşırken, Benjamin dikkatle onu süzüyordu. “Bunlar evlilik öncesi gerginlikler mi? Yardımı olacaksa sana ninniler söyleyebilirim.”

Evet, onun kendisine ninniler söylemesini çok istiyordu ama bu çok daha kötüydü; hayal edilebilecek en kötü haksızlıktı.

“İpe sapa gelmez şeyler yapıyorsun, Benjamin. Neden bu giysileri giydin?”

“Çünkü bugün cebimdekiğin yürütölmesini istemedim.”

Benjamin’in sesi çok ciddiidi. Maggie şaşkın gözlerle ona baktı. “Hiçbir şey anlamadım.”

“Leydim için çok değerli şeyler taşıyorum.” Ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarttığı anda Maggie’nin kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Benjamin, ne yapıyorsun?”

“Gel.” Benjamin onu bileğinden tutarak çeşmeyi çevreleyen alçak, taş bir duvara doğru yönlendirdi. “Bunu düzgün, usulüne uygun bir şekilde yapmak istiyorum.”

Maggie kötü bir şey olacağına dair bir hisle karışık garip bir heyecan içinde, taş duvarın üzerine oturdu. Benjamin de onun yanındaki yerini aldı, yüzü hâlâ çok ciddiidi. Kutuyu açarak içinden muhteşem bir zümrüt yüzük çıkarttı.

“Bu yüzükle, seninle evlenmeye söz veriyorum, Maggie Windham.”

Maggie afallamış gözlerle, Benjamin’in elini tutarak yüzüğü parmağına geçirmesini izledi. Bu, onun seçtiği taşı, bundan emindi ama seçtiği yüzük bu değildi.

“Bunu yapmamalısın.” Kalp şeklindeki tırnakların arasına yerleştirilmiş zümrüt taşlı altın yüzüğün usta bir zanaatkârın elinden

çıktığı belliydi. Maggie gözünden bir damla yaş gelene kadar ona baktı. Akan yaşı elinin tersiyle sildi. “Ah, Benjamin. Bu çok aptalca. Biz nişanlı değiliz. Yani gerçek anlamda nişanlı değiliz.”

Benjamin onu kollarının arasına alarak yanağını Maggie’nin şakağına dayadı. “Neredeyse iki hafta geçti ve bence artık gerçekten nişanlıyız.”

Maggie başını sallayarak geri çekilmeye çalıştı ama Benjamin gitmesine izin vermedi. “Bebek beklemiyorum.”

“Yani âdet gördün mü?” Benjamin onun gitmesine hâlâ izin vermiyordu çünkü onu tanıdığı kadarıyla detaylı bir araştırma yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Henüz değil ama olacaktır. Bunu hissedebiliyorum.” Kendi iradesini kullanarak son derece emin bir tavırla konuşmuştu. Sonuçta tüm hayati fonksiyonlarını etkileyecek kadar gerilimin ve endişenin altında olan bir kadın hamile kalamazdı.

“O zaman hâlâ nişanlıyız?”

“Bu kadar inatçı olmak zorunda mısın?”

Benjamin, Maggie’yi bıraktı ve ona daha iyi bakabilmek için biraz geriye çekildi. Onu izleyen gözlerinde asıl kimin inatçı olduğunu sorgulayan sessiz ve anlamlı bir bakış vardı.

“Kendime de bir yüzük aldım,” dedi Ben. “Revaçta olan bir şey değil ama ailemde bir gelenektir. Senin ailemde de aynı şeyin olduğunu fark ettim.”

“Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?”

Benjamin basit altın yüzüğü ona verdi. Yüzüğün dikkat çeken tek özelliği onun yüzüğündeki kalp şeklini hatırlatan şekilde birbirine bağlanmış olmasıydı. “Bir şey söylemek zorunda değilsin, Maggie, beni mutlu etmen yeterli.” Elini ona uzattı. Maggie zaten yüzlerce

parçaya ayrılmış olan kalbinin tuzla buz olduğunu hissetti.

Maggie hiçbir şey söylemeden yüzüğü ondan aldı ve Benjamin'in elinin dördüncü parmağına taktı.

"Bu gerçek bir nişan değil, Benjamin Portmaine. Keşke olabilseydi ama olamaz."

Benjamin onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Benim için gerçek, Maggie Windham. Şu anda seninle birlikte burada oturuyorum. Sevdığım ve kontesim olmasını istediğim tek kadınlı. Karım ve sevgilim olmasını istediğim tek kadınlı."

Maggie başka güzel kelimeler söylemesin diye, parmaklarını onun ağzına götürdü ama Benjamin yine de söyledi.

"Seninle sevişmek istiyorum, Maggie Windham. Benim çocuğumu taşıyorsan bu ikimize de zevk vermek dışında hiçbir şeyi değiştirmez. Çocuğumu taşımıyorsan ve âdet günün yaklaşıyorsa senin durumunu da değiştirmez."

"Öpücüklerinle ve sözlerinle aklımı karıştırmayacaksın," dedi Maggie. "Bu nişanı bitireceğim."

"Nişanlar zaten biter," dedi ve onun elini tutarak ayağa kalktı. "Çoğu da evlilikle biter."

Maggie onun tutkulu sevişmesiyle, baştan çıkaran yumuşak dokunuşlarıyla, fikrini değiştirmeye çalışacağından kuşkulandı. Başarılı olamayacaktı ama denemesine izin verecekti.

Sadece bu seferlik, son kez denemesine izin verecekti.

Benjamin bahçede fazlasıyla medeni bir şekilde çaylarını içerlerken, müstakbel eşini dikkatle inceledi ve onun kendisini gerçekten terk etmeye çalıştığına karar verdi.

Bunun düşüncesi bile dayanılmazdı ve bu düşüncüyü o güzel kafasından çıkarana kadar onunla sevişecekti. Maggie de onunla evlenmek istiyordu, bundan emindi ve Benjamin'in de onunla evlenmeye ihtiyacı vardı.

Bundan da emindi.

Benjamin birkaç dakika sonra, boş çay fincanını tabağına koyarken, "Fonlarımdan bazılarını sattım," dedi. "Kettering, kararında senin parmağın olduğunu anladı."

"Gazetelerdeki nişan haberimizi gördü, demek istedin herhalde." Bundan hiç memnun görünmüyordu."

"Şu senin işadamı dostunun sana karşı biraz fazla koruyucu olduğunu biliyor musun?" Bu sözler Maggie'nin dikkatini çekmişti. Fincanının üzerinden Benjamin'e baktı. "Beni, senin kalbini kırsam karşıma çıkmakla tehdit etti. Şaka yaptığını hiç sanmıyorum."

"Yapmıyordur. Worth Kettering üzüntülü ve zor durumdaki kadınlara düşkündür. Fakat bunun nasıl bir düşkünlük olduğu tartışılır. Biraz daha çay?"

Benjamin iki fincan çay içmek için kendini zorlamış, hatta tadına dahi varmadan sandviç bile yemişti. Beklemek sevişmenin tadını daha da artırıyordu. "Daha fazla çay istemiyorum, teşekkür ederim. İçeride sana eşlik edebilir miyim?"

Üzerindeki giysileri yırtarak çıkarabilir ve kıvrılmış bir hayvan gibi üzerine atlayabilir miyim?

Maggie başını sallayarak onayladı. Yüzü, sanki Benjamin'in aklından geçenleri duymuş gibi bembeyazdı. Bir hanımefendi zamansızca uğrayan bir beyefendiye nasıl davranırsa, birlikte bu görgü kurallarına uygun bir şekilde yukarıya çıktılar. Maggie'nin özel oturma

odasına girdiklerinde Benjamin kapıyı arkalarından kapattı. Maggie ise hiç duraksamadan yatak odasına yöneldi.

Benjamin kapıyı kilitledikten sonra onun peşinden gidip yatak odasının da kapısını kilitledi.

“Aceleimiz mi var, sevgilim?”

“Çay sırasında beni rahatsız edip durdun. Şimdi fikrini değiştirdiysen...” Maggie ondan uzaklaşarak balkon kapısına yöneldi.

“Seninle sevişmek konusunda mı?” Benjamin aralarına kasıtlı olarak onun yatağını koyarak soyunmaya başladı. Göğsünün ortasında öfkeye benzer bir şey büyümeye başlamıştı. Belki de endişeydi çünkü onun şu anki ruh durumunu anlayamıyordu.

“Evet. Sevişmek.”

Elbiselerini teker teker çıkartmak onu amacına sadık kaldığına ikna etmediyse, kelimelerin bunu başarması çok zordu. “Elbisen için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yok.”

Maggie hareket etti. Benjamin’in, pantolonunu ve çizmelerini çıkarttığını görünce, derin bir nefes aldığını duydu. Yatağın kenarına oturdu, sırtını ona dönerek çoraplarını çıkartmaya başladı.

Maggie yatağın etrafında dolaşarak, onun yanına oturdu. “Bu hiç doğru gelmiyor.”

Benjamin çizmelerini yatak odasının duvarına fırlatmak istemesine rağmen, onları düzgün bir şekilde yatağın kenarına koydu. “Doğru gelmeyen ne?”

“Günün ortasındayız, evli değiliz. Üstelik hiç evlenmeyeceğiz.”

“Bu evlilik meselesi seni fazla endişelendiriyor,” diyerek gözlemini söyledi Benjamin. “Şu anda aramızda yaşanacaklar daha önce

de oldu, Maggie. O zaman da hava bundan daha karanlık değildi. Üstelik bundan hoşlandığını düşünüyorum. Ben kesinlikle çok hoşlandım. Bunun dışında, olayları daha da karmaşık bir hale getirmemize gerek var mı?”

Maggie yeşil gözlerini onun üzerine dikti. O gözlerde, Benjamin’in ismini koyamadığı, ışık saçan bir şeyler vardı.

“Sanırım yok.”

Onun sürekli çalışan zeki beyni, işleri karmaşık hale getirmek istiyordu. Benjamin bunu Maggie’nin tedirgin ifadesinden anlayabiliyordu. Fakat kendi basit ve şehvetle bulutlanmış zihni çok daha basit bir konuya odaklanmıştı. Genç kadının elini alarak pantolonunun üzerindeki yükseltiye koydu. “Zaten o kadar da karmaşık değil. Sen beni istiyorsun, ben de bu yüzden çok mutluyum. Elbiselerini çıkart, Maggie. Yoksa onları yırtarak çıkartacağım.”

Ve elbiselerine yönelik bu içten tehdit, sonunda ona küçük de olsa haylaz bir gülümseme kazandırdı.

“Onları üzerimden yırtarak çıkartmayacaksın ama onlardan kurtulurken buruşturabilirsin.” Maggie elbisesini başının üzerinden çekerek çıkardıktan sonra üzerinde kombinezonu, korsesi, çorapları ve botlarıyla yatağa oturdu. İç çamaşırı yoktu. Bugün iç çamaşırı giymemişti.

Benjamin nefesinin boğazında tıkanıp kaldığını hissetti. Yarı giyinik nişanlısı, şimdiye kadar gördüğü en ayartıcı görüntüye sahipti. Ensesinde düzgün bir şekilde topladığı saçlarıyla dantel iç elbisesi, ipek çorapları, ayrıntılı nakışları ve korsenin tezatlığı oldukça erotik bir manzaraydı. Buna bir de dolgun kıvrımları eklendiğinde tahrik olmamak imkânsızdı.

Benjamin onun ayaklarının dibine çömelerek çizmelerini çözmeye başladı. “Bütün bu güzel şeylerin altında tutkulu bir kadın gizli ve ben evlendiğimizde o kadını tüm benliğiyle ortaya çıkarmaya niyetliyim.”

“Benjamin.” Maggie elini onun saçlarının arasından geçirince, Benjamin bakışlarını avuçlarının arasında duran zarif ayaktan onun yüzüne çevirdi. “Lütfen, daha fazla evlilikten konuşma. Şimdi değil.”

“Tamam.” Benjamin bir an için bu konuda mantıklı cümleler kurup onu köşeye sıkıştırmayı düşündü ama sonra vazgeçti. “Sonra konuşuruz. Şimdi aşk zamanı.”

Maggie’nin üzerine doğru abanarak onu sırtüstü yatağa yatırdı. Maggie’nin bacakları yatağın kenarından sallanıyordu. Onu daha özenle yatırma gereği duymadan öpmeye başladı. Bu öpücükler için günlerdir, hatta yıllardır yanıp tutuşuyordu. Maggie’nin çay ve çikolata karışımı tadını hissettiği an, son iki haftadır her gece onunla birlikte yatağa gelen şehvet dolu hayallerin gerçekleştiğini anladı.

“Tanrım, seni çok özledim.” Korsesi çıplak karnına battı. Neyse ki pantolonunu çıkartmayacak kadar akı kalmıştı. Yatağın üzerine atlayarak, dizlerinin ve dirseklerinin yardımıyla onun üzerinde durdu.

“Ben de seni özledim, Benjamin Portmaine.” Maggie kollarını onun boynuna dolayıp dudaklarına doğru çekti.

Benjamin onu kendinden geçirmek isterken Maggie de genç adamı küçük ısırmalarla delirtiyordu.

Benjamin onun bütün duyularını talan etmek isterken Maggie bir elini onun saçlarının arasında gezdiriyordu.

“Oh, Tanrı aşkına.” Benjamin kollarının üzerinde doğrularak ona baktı. “Düşünmeyi bırak, Maggie Windham. Endişelenmeyi bırak. Yoksa bırakmanı ben sağlayacağım.”

Maggie'nin kaşları çatıldı. "Bu yapabileceğim bir şey değil... Benjamin. Nereye gidiyorsun?"

Benjamin yataktan kalktı, Maggie'nin kombinezonunun eteklerini savurdu ve aralık duran bacaklarının arasında diz çöktü.

Maggie dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. "Benjamin?"

"Şşşt, meşgulüm." Parmaklarının arkasını kasıklarının ipek gibi teninde aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Maggie kendini yeniden yatağa bıraktığında, Benjamin de onun saçlarından biraz daha koyu renk olan tüylerin arasındaki yerini aldı. "Artık düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bu ne azgınlık böyle." Sesinde hem biraz içерleme hem de sevgi vardı.

Benjamin, dudakları onun kadınlığının merkezine dokunduğu anda, Maggie'nin muazzam gücünü hissetti. Çalkantılarla dolu beyni durdu. Maggie hâlâ hareket etmiyordu ama Benjamin'in saçlarında gezinen eli yatağa düşmüştü. İç çekişi odada yankılandı.

Çok tatlıydı. Uyarılmış bir kadına has olan koku, onun çiçek kokusuyla birleşerek ortaya enfes bir ziyafet çıkartmıştı. Biraz daha yukarıya doğru hareket ettiğinde, Maggie'nin iç çekişi inlemeye dönüştü.

Benjamin onun kızgın ıslaklığından uzaklaşmadan önce, "*Hareket et*," diye hırladı. Bu, ona sunduğu bir teklif değil, bedenine verdiği bir emirdi. Maggie onun ağzının altında bedeninin seğirmeye başladığını hissetti ama sonra yine hareketsiz kaldı. Bunun üzerine bir elini onun karnına koyarak ağzının baskısını biraz daha artırdı.

Maggie hareket eden kalçalarındaki dalgalanmaya kendini bırakarak vücudunu onun ağzına daha iyi oturttu. Benjamin onun üzerindeki tamamiyen çıkartmadığına pişman olmuştu. Korsenin gitmesini, göğüslerinin serbest kalmasını istedi.

“Benjamin.” Maggie’nin eli yeniden onun saçlarına gitti. Bur tutam saçı kavrarken, “Yapamam,” diye fısıldadı.

Tabii ki yapabiliirdi. Bu yüzden ona aman vermeden dudak-larıyla, dişleriyle ve diliyle yaptığı işe devam etti. Ta ki Maggie’nin bedeni çırpınmaya başlayana kadar. Maggie iniltiler çıkararak yatağın üzerinde kıvranmaya başladığı anda iki parmağını onun sıcaklığının içine doğru soktu ve Maggie tamamen kendinden geçti.

Bedeni durdu, boğazından küçük seksi çığlıklar döküldü. Benjamin’in saçlarındaki eli kasıldı. Bedeniyle onun parmaklarını sı-kıca kavradığı uzun, sessiz dakikaların sonunda kendini Benjamin’in onun için yarattığı tutkunun kucağına bıraktı.

Sonra... Benjamin onu yalayarak leziz şerbetinin tadına varır-ken ve ardından yanağını onun kıvrımları arasına yerleştirip durdu-ğunda sessizlik biraz daha uzadı. Benjamin onun nefesinin normale döndüğünü hissettiğinde dizlerinin üzerinde doğrulup Maggie’ye bak-tı. Maggie’nin yüzü gül goncası gibi kızarmıştı ve gözleri kapalıydı.

Benjamin onun üzerine çömelerek onu öptü. “Senin tadın,” diye fısıldadı. Maggie gözlerini açıp parmaklarını kendi dudaklarına götürdü. “Merak ediyordun ama bana sormayacaktın.”

Bu kıskırtıcı sözler Maggie’nin yüzünde utangaç bir gülümse-menin belirmesine neden oldu. “Evet, sormayacakum.”

Benjamin bir yandan onun korsesinin bağcıklarını çözmeye ça-lışırken, “Tadını seviyorum,” dedi. Maggie ona yardımcı olabilmek için yan dönmek zorunda kalmıştı. “Tadınla, çıkarttığın seslerle ve orgazm olurken sessizleşmenle sarhoş olabilirim.”

“Ne zaman ne yapmamla?” Maggie tekrar dirseğinin üzerinde doğruldu. Benjamin’in üzerindeki çıkartma çabasını izliyordu.

“Topuzun gevşemiş. Neden bu işi sen tamamlanmıyorsun?” Kadınlar neden bu kadar çok şey giyiyordu ki? “Orgazm olurken zevkten kendinden geçmen. Fransızlar buna *le petit mort*’ diyor.”

Maggie yatağın üzerinde bütün kemikleri erimiş gibi hissediyordu. “Nedenini anlayabiliyorum. Erkekler için de aynı mı?”

“Söylemesi zor.” Benjamin sonunda korseyi onun bedeninden çekip çıkarttı. “Muhtemelen, ama bizim kadınlar kadar dayanma gücümüz yok.” Maggie’nin jartiyerlerini çözerek çoraplarını sıyırdı ve onu bu haliyle yatağın ortasında bıraktı. Korsesi çıkmıştı, combinezonu yumuşak dalgalar halinde karnının üzerinde toplanmıştı. “Olduğun yerde kal, Maggie’m.”

Onun sere serpe yayılmış ve tatmin olmuş hali, Benjamin’e yapabilecek başka neyi olduğunu düşündürttü. Yatak, kadınına ve kendisine zevk vermeyi aklına koymuş bir erkek için yeterince büyüktü.

Pantolonunun önünü açtı, demir kadar sertleşmiş penisini dışarı çıkarttı ve yatağın üzerinde pineklemekte olan Maggie’nin üzerine çıktı. “Sen benimsin, Maggie Windham. Ben de senin. Bundan şüphelen olmasın.”

Maggie’nin gözleri açıldı ama aynı anda, Benjamin’in sertçe içine girmesiyle yeniden kapandı. İçinde hareket etmeye başladığı anda, Maggie’nin bedeni de ona zevkle eşlik etti. Benjamin bedeninin boşalmakla bu şekilde devam etmek arasında bıçak sırtında olduğunu biliyordu. Maggie bacaklarını bedenine dolayıp bileklerini arkasında kenetleyerek onu kendi bedenine sımsıkı bağladığında, Benjamin kendini daha fazla tutamayacağını hissetti.

Maggie vücudunun altında bir kez daha kendinden geçerken yapabildiği tek şey onun sıcaklığından ayrılmadan hareketsiz kalmaktı.

* *Küçük ölüm. (e.n.)*

Bir Leydinin Sırları

“Bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi Maggie gözleri kapalı. “Öp beni.”

Maggie’nin emirler vermesi Benjamin’in çok hoşuna gitti. Onun patlamak üzere olan bedenini yatıştırmak için etkili bir plandı. Onun dudaklarını dudaklarında hissettiği anda Maggie içini çekti. Benjamin öpücükleriyle her ikisini de sakinleştirirken Maggie de elini onun göğsünde gezdirdiyordu.

Oysa onu okşayarak şehvetini azaltabileceğini düşündüyse çok yanılıyordu çünkü Maggie’nin dokunduğu her yer alev alıyordu. Maggie onun göğüs uçlarında oyalandığında, dudaklarından bir inlemenin dökülmesine engel olamadı.

“Hoşuna gidiyor,” dedi Maggie keyifli bir sesle.

Benjamin elini onun dolgun göğsüne götürdü ve göğüs ucunu parmaklarının arasına alarak oynamaya başladı. İkimizin de hoşuna gidiyor.”

“Hı-hı.” Maggie bedenini yay gibi gerdi. Bu, içinde hareket etmesi için ona izin verdiği anlamına geliyordu. Ben önce öpüşmelerinin ve okşamalarının arasında dikkat çekmeyecek bir yavaşlıkta hareket etmeye başladı.

Fakat sonra, şükürler olsun ki, Maggie de onunla birlikte hareket etti.

Benjamin bir yandan Maggie’nin göğüslerini okşarken, bir yandan da kalçalarının hareketini sürdürdü. Kendini tamamen bırakmadan önce, tüm bedeniyle onun üzerine kapaklanarak dizginlemediği bir tutkuyla Maggie’yi öptü.

“Benjamin Portmaine.” Maggie dişlerinin arasından konuştuğunda, Benjamin onun da kendini tuttuğunu anladı. Benjamin’i bekliyordu. Bu çok özel zevk anını onunla birlikte paylaşmak istiyordu.

Benjamin bir elini onun kalçasının altına geçirdi ve hareketlerinin daha da etkili olabilmesi için hafifçe kaldırdı. “Şimdi, Maggie. Bırak kendini.”

“Sen... sen bırak.”

Benjamin *söz dinledi*. Onun sözünü dinledi. Bedeninin sözünü dinledi. Kalbinin sözünü dinledi. Tek vücut oldukları anda içinde yoğun bir tatmin hissi duydu. Maggie’nin de aynı duyguları yaşadığını hissetti. Beyni boşalmış, bedeni zevkle, ruhu ışıkla dolmuştu.

Yüce Tanrım, tam bir aptal gibi davranmıştı. Maggie, Benjamin’in geniş bedeninin içine kıvrılmış hareketsizce yatarken gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Kahrolası yaşlar.

Benjamin onları hemen fark edecekti. Nefesindeki küçük düzensizliği ve bedenindeki gerginliği de fark edecekti. Bu zeki yanının, kendi huzuru için büyük bir tehdit olacağını anlamış olmasına rağmen, Maggie onun dikkatinin yoğunluğuna hayrandı.

“İyi bir banyoya ihtiyacın olacak.” Pişman değil, aksine çok keyifli görünüyordu. Maggie’nin kalçasını sıktı. Galiba bu, erkeklere has özür dileme şekliydi. Ya da sahiplenme.

“Neden iyi bir banyoya ihtiyacım olacakmış?”

“Ağzımı ve elimi kullandığım sırada biraz fazla ateşliydim ve tabii ilk kez tam olarak içine boşaldım.”

Mükemmel bir âşıktı. Tam da Maggie’nin böyle bir tutku için can attığı sırada tutkuluydu. İkinci seferse inanılmaz derecede nazik ve sevecendi. Bu haliyle, Maggie’ye seksin müthiş olması için ille de fırtınalı olması gerekmediğini göstermişti.

Maggie son bir kez onun tadına bakmak istemişti. Son bir anı. Oysa artık ondan kurtulma fikrini eyleme dökebileceğinden o kadar da emin değildi. Ne yapıp edip Cecily'yle başa çıkmanın, Bridget'i ve dukalık ailesini *korumanın*, Benjamin'i *korumanın* bir yolunu bulmak zorundaydı. Ve bunu, her şeyi çabucak kavrayan, ateşli ve heyecanlı bir adam olan Benjamin kendini onun sorunlarına gömülmüş bir halde bulmadan yapmalıydı.

Cecily'nin yaratacağı skandal, hayatlarının ortasına bomba gibi düşebilirdi. Daha önce kız kardeşlerinin ısrarıyla skandal savuşturmuş birini buna katlanmak zorunda bırakmamalıydı.

“Çok sessizsin, aşkım.”

Maggie bir an için gözlerini kapattı. Onun sıcaklığını ve gücünü sırtında hissetti, teninin kokusunu içine çekti, onun kaslı bacaklarıyla sarmalanmış olmanın keyfini çıkarttı.

“Pek iyi uyumadım.” Düşünebildiği tek şey buydu. Yataktan kalkacakmış gibi ondan uzaklaştı.

“O kadar çabuk değil.” Benjamin onun bileğinden nazikçe yakaladı ve yeniden yanına çekti. Maggie de buna karşı koymadı. “Yüzüğü beğendin mi?”

“Çok güzel ama bu kadar zahmete girmene gerek yoktu.”

“Küçük bir taş, Maggie. Ben sadece düzgün bir tasarım içinde yer almasını sağladım. Sana yakıştığını düşünüyorum.”

Aristokrat erkeklerin çoğu yapmasa da Benjamin de yüzük takacaktı. Erkekler neden yüzük takmıyordu ki? Evlilik, karılarını ve çocuklarını sadece yasal olarak kontrol altında tutma hakkını vermiyordu onlara.

Maggie, Benjamin Portmaine'in kontrolü altında olmayı seve-

cekti çünkü bu yasal, fiziksel ve duygusal bir kontrol olacaktı.

“Sana bir sorum var, Maggie.” Onun başını omzuna yasladı. Maggie gözlerini kapatarak onunla aynı yatakta olmanın tadını çıkardı.

“Şu anda finansal tavsiyelerde bulunacak durumda değilim, Benjamin. Fonlar hakkında konuşacaksan en azından giyinmem gerek.”

“Bu, parayla ilgili bir konu değil. Yani öyle umuyorum. Sadece senin bana biraz daha güvenmeni sağlamaya çalışıyorum.”

“Ya?” Maggie ona bakacakken, Benjamin daha sıkı sarılarak buna engel oldu.

“Burada büyük bir risk alıyorum, Maggie. Lütfen, soruma cevap verirken aklından geçeni söyle.”

“Bu riski çok büyük beklentilerle donatıyorsun.” Maggie, bu kadar ciddi konuştuğu için onun göğüs ucunu ısırmayı düşündü.

“Maggie, bir akşam mutfağından içeri giren iki adam kimdi ve seni yatağında bırakıp gittiğim günün akşamında sana neden bağırıyorlardı?”

“Ne?” Maggie başını kaldırdı ve onu yumuşakça okşayan eli kendinden uzaklaştırdı.

Benjamin gözlerini kırpmadan onun gözlerinin içine bakıyordu. Gözleri o kadar koyulaşmıştı ki Maggie gözbebeğini ayıramıyordu. “Karanlık çöktükten sonra arka kapından evine gelen, sana seslerini yükseltmelerine rağmen sarıldığın iki adam kimdi?”

“*Sen beni izledin.*”

Maggie anında yataktan kalktı. İçindeki öfke ve kalp kırıklığı birbirine karışmıştı. Büyük bir ihanete uğradığını hissediyor ve öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Beni ve benim olan her şeyi gizlice gözetleyerek bahçeme sızdın, sonra da baştan çıkaran yumu-

şak öpücüklerle ve tatlı sözlerle kafamı kanştırıp yatağıma girdin. Hemen evimden çık.”

Benjamin oturdu ve ona geceliğini fırlattı. Maggie o kadar öfkeliydi ki çıplak olduğunun farkında bile değildi.

“Maggie, özel hayatına ne kadar değer verdiğini biliyorum ve seni hiçbir şekilde yargılamıyorum.”

Onun manuklu bir sesle konuşması Maggie’yi daha da çileden çıkardı. Konuştuğunda sesi tiz bir çığlık halinde çıktı. “*Hemen yatağımdan çık git.*”

Maggie, Benjamin’in pantolonunu hiddede göğsüne fırlatduğunda Benjamin tedirgin gözlerle onu inceledi. “Bu öfkenin ve üzüntünün şiddeti, başında bir bela olduğunu gösteriyor. O kayıp el çantasının içinde ne olduğunun bana hiç söylemedin.”

“Mektuplar, Benjamin.” Maggie kollarını göğsünde kavuşturdu. Benjamin’in, işin arkasını bırakmamasından ve sezgilerinden nefret ediyordu. “Bu aptal, anlamsız dünyada tek arkadaşı bile olmayan bir çocuktan gelen mektuplar.” Benjamin’in gömleğini top yaparak buruşturdu ve yatağın yanında duran adama attı. “Mutfağımdan evime giren adamlara gelince... onlar benim anne tarafından kardeşlerim. Umarım casusluğunun sonucundan memnunsundur. Nihayet gerçeği öğrenmeyi ve bu saçma nişanı bozmayı başardın.”

“Maggie, nişanı bozamazsın.”

Maggie parmağındaki yüzüğü çıkarıp ona fırlattı. Benjamin tek elini kullanarak, son derece rahat bir hamleyle yüzüğü yakaladı. “Bozdum bile.”

Sesinin çatlak çıkması Maggie’yi daha da öfkeliendirdi. Benjamin ona doğru bir adım attı ama Maggie el hareketiyle onu uzaklaştırdı. “Gitmeni istiyorum. Çok ciddiğim. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen

Cumbria'ya gidebilirsin. Bir sonraki geçici hevesine kapıldığında herkes bizim nişanlı olduğumuzu unutacak.”

“Maggie, yapman gerekiyorsa beni terk et ama lütfen, sana yardım etmeme izin ver.”

Lanet olası adam. Onu gözetlemesine rağmen, nazik birinden *asil* birine terfi etmişti. “Yardım etmek sana düşmez. Ayrıca kendi başıma halledemeyeceğim bir şey de değil.”

Benjamin’in kısılan gözlerinden bir itirafta bulunduğunu ve onun şüphelerini doğruladığını anlamıştı. Benjamin giyinmekle meşgul gibi görünüyordu ama bu arada iddialarını ve duygusal silahlarını yeniden gözden geçirdiği belliydi.

“Ben seni izlemedim, Maggie. Babanla yemek yediğim akşam senin güvenliğinden emin olmak için birini ayarladım. Birini gözetlemekle korumak arasında fark var.”

“Belki var ama bu nişan zaten patlayacak bir skandala engel olmak içindi, başka bir anlamı yoktu. Üzerime düşen rolü yaptığımı anlaman gerek. Biz asla evlenmeyeceğiz, asla.”

Benjamin çizmesini giymek için yatağa oturdu ve bakışlarını ona çevirdi.

“Seni seviyorum, Maggie Windham. Senin güvende olmanı seninle evlenmeyi istemekten, seninle bir saat içinde üç kez sevişmeyi istemekten çok daha fazla istiyorum.”

“Ben tehlikede değilim.” Tek tehlike, genç adamın kullandığı iki kelimeyle, kalbinin güçten kesilmesi idi. Aynı kelimeleri ona söylememek, kendini onun kollarına atıp sorunlarını üstlenmesi için ona yalvarmamak için ellerini iki yanında yumruk yaptı.

Benjamin ayağa kalktığında her zamankinden uzun görünüyor-

du. “Tehlikede olmayabilirsin ama başın belada. Belaları ortadan kaldırmak benim uzmanlık alanım.” Eski yüzlü ceketini giyip kravatını basit bir düğümle bağladı. “Bunu hatırlaman için sana yalvarıyorum.”

“Ben de gitmen için sana yalvarıyorum,” dedi Maggie. Az önceki savaşı hali gitmişti. Benjamin ayakta dururken kendisi de yatağa çöktü. Benjamin onu seviyordu, oysa Maggie onu gönderiyordu. Bu haksızlıktı. Hem ona hem de kendisine. Ancak aynı zamanda onu ve ailesini sorunlarından uzak tutabilmek için de tek yoldu. “Yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Ya kanaman olursa?”

Maggie başını salladı. Herhalde Tanrı ona bu kadar da acımasız davranmazdı.

“Al.” Maggie’nin gözlerinin önünde beyaz bir mektup belirdi. Benjamin mektubu geri alıp burnuna götürdü, sonra yeniden ona uzattı.

“Nedir bu?”

Benjamin ona bakmıyordu ama burun delikleri erkeklere has bazı duygularla açılıp kapanmaya başlamıştı. “Ne olduğunu bilmiyorum. Yaşlı bir kadın, eve yaklaştığımı görünce sana ulaştırmam için bunu bana verdi. Onu tanımadım ama mektubu ulaştıracağıma dair ona söz verdim. Gerçekten seni izliyor olsaydım onu okurdum. Fakat sen üşengeçliğime ve dikkatsizliğime ver. Senin kişisel yazışmalarını okuyabilecekken, yüzüğümü parmağına takmakla meşguldüm.”

Cebinden küçük kutuyu çıkartarak yüzüğü içine koydu. Maggie onu seyrederken bütün umudunun, hayallerinin, onunla keşfettiği zevklerin sonsuza kadar kaybolduğunu ve bir daha gün ışığını göremeyeceğini hissetti.

“Birkaç hafta daha Cumbria’ya gitmeyeceğim. Bana ihtiyacın olursa, Maggie, bir haber yollaman yeter.”

“Artık beni korumak için birilerini ayarlamayacaksın, değil mi?”

Benjamin ikilemde kalmış gibi görünüyordu ama Maggie’nin gözlerinde parıltıya sahip yaşlar onu ikna etmiş olmalıydı ki, “Tamam, yapmayacağım.” dedi. “Keşke mektubu açsaydın.”

Maggie başını salladı. Onun hem gitmesini istiyordu hem de kalmasını.

“Erkek kardeşlerin sana iyi davranıyor mu?” Benjamin bunu eli kapının kolundayken, sessizce sormuştu. Sanki yalan söylerse onun yüzünü görmeye dayanamazmış gibi sırtı ona dönüktü.

“Gerçekten çok iyidirler. Leydi Dandridge’in yanındalar. Leydi de onlara hayran. Babamın ailesine bir sorun yaratmayacak şekilde bana göz kulak olurlar.”

Benjamin tatmin olmuş gibi görünüyordu ama yine de onu incelemek için döndü.

“Benjamin, artık gitmeni istiyorum.”

Benjamin hızlı adımlarla Maggie’ye yaklaştı ve onu yanağından öptü. Bu, Benjamin’in kokusunu içine çekmek, sıcaklığını hissetmek için onun son fırsattı. Sonra Benjamin, Maggie’nin Kendisinden istediği şeyi yaptı ve gitti.

“Bugün arabaya ihtiyacın olacak mı?”

Benjamin kahvaltı salonuna giren Archer’a bakmak için okuduğu finans sayfasından başını kaldırdı. Maggie Windham’ın da küçük evinin bir köşesinde aynı sayfaları okuduğunu tahmin ediyordu.

“Günaydın, kuzen. Arabaya ihtiyacım olmayacak. Leydi Dandridge’e gideceğim ama yaya da gidebilirim.”

“Bu, işle ilgili bir mesele mi, yoksa skandalı yayma pozisyonundaki yaşlı cadıyı yatıştırma girişimi mi?” Archer, Benjamin’in yanındaki sandalyeye oturarak kendine bir fincan çay koydu.

“İkisi de değil. Galiba şu gururlandığı ikiz uşaklar Maggie’nin üvey erkek kardeşleri.”

Archer çayını karıştırırken kaşları çatıldı. “Sence Leydi Dandridge bunu biliyor mu?”

“Pek olası değil. Ona söylemeye de niyetim yok. Maggie benden ayrılmaya çalışıyor. Belki de kardeşleri, kontesim olmaya bu kadar karşı koymasındaki asıl nedeni bana söyleyebilirler.”

Archer ona bir süre baktıktan sonra yeniden çayını incelemeye devam etti. “Ona âşık olduğunu söylediğini sanmıyorum.”

“Söyledim.” Benjamin gazeteyi dikkatlice katladı. “Ama her şey kötü gitti.”

“Bir kadına âşık olduğunu söylerken neyi yanlış yapmış olabilirsiniz ki?”

“Çok öfkeli ve korkmuşken, üstelik de yüzüğünü çıkartmak için bir bahane arıyorken, neredeyse bağırarak bunu söyledim.”

Küçük bir sessizlik oldu. Böyle bir itiraf karşısında ne söylenebilirdi ki?

“Sanırım Adele’e evlenme teklifinde bulunacağım. Teorik olarak sonraki Hazelton Kontu’nun annesi olma ihtimali bulunduğu için bunu sana söylüyorum. Alçakgönüllü yetiştirme tarzından dolayı sakın fikrimi değiştirmeye çalışma.”

Karşılıklı cevaplar gidip geldi. Bir sürü açıklama yapıldı. Özellikle de Archer’ın son günlerde işi savsakladığı ve gecenin büyük çoğun-

luğunu, oda hizmetçisinin penceresinin altında geçirdiğinin üzerine basıldı.

Benjamin en sonunda dikkatlice, “Teklifini kabul edecek mi?” diye sordu çünkü Archer her zaman, duygularına karşılık vermeyen kadınlara âşık olurdu. Bu, onun için eğlenceli bir oyundu ama Benjamin bunu anlayamıyordu.

“Kabul edeceğine inanıyorum. Şu anki patronu yaşlı, işi bitmiş bir fahişe. Adele sadece patronu gezintiye çıktığında serbest olabiliyor.”

“Havanın çoğunlukla yağmurlu olduğu düşünülürse, haftada sadece birkaç saat serbest demektir. Sen ve Adele burada mı kalacaksınız yoksa yüzüğü onun parmağına taktığında vikontesini İskoçya’ya mı götüreceksin?”

“Epey mantıklı konuşmaya başladın.”

Bu, işleri yavaşlatma taktiği idi. Archer evlenme teklif etmeyi düşündüğü kadınla henüz geleceğe dair bir şey konuşmamıştı.

“Ayrıca anne tarafından üvey kardeşim, baronesini buldu. Ailemde yetişkin tek erkek sen kaldın, Archer Holloway.” Benjamin nazik bir dille konuşuyordu çünkü kuzeniyle yolları ayrıldığında onu özleyeceğini ilk kez anlamıştı. Birçok açıdan Archer’a, üvey erkek kardeşinden daha yakındı. “Nerede ve kiminle istersen evlen ama onun seni sevdiğinden emin ol.”

“Şey... bu konuda...”

Benjamin sandalyesinde kıpırdandı. “Kalbini yine umursamaz bir kadına kaptırdığını söyleme, Archer.”

“Çok meşgul. Ona dün teklifte bulunacaktım ama lanet olası bir mektubun gönderildiğini görmesi gerekti. Sonra, daha parka ulaşmadan yağmur çiselemeye başladığı için, yaşlı çalı süpürgesi öf-

keyle çıkageldi. Ben de yasak bölgede avlanan bir delikanlı gibi bahçe duvarının üzerinden atladım.”

“Gerçek aşk denilen şey bu olsa gerek.”

Benjamin ikisine de biraz daha çay koyarken, bu sözlerde kafasını neyin kurcaladığını bulmaya çalıştı. Bu his öylesine yoğundu ki ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Mektuplarla ve bahçe duvarlarıyla ilgili bir şeydi ya da belki de ona âşık olan adamı zerre kadar umursamayan kadınlı.

“Gece geç saatlere kadar eve gelmeyeceğim.” Benjamin, küçük ekmeklerin olduğu tepsiyi Archer’ın önüne itti.

“Bir dava üzerinde misin?”

“Hayır, değilim ama onu yabancılara izlettirmeyeceğime dair Maggie’ye söz verdim.”

Archer bir elinde ekmek bir elinde yağlı bıçak tutarken durak sayarak ona baktı. “Ama onu senin izlemeyeceğine dair söz vermedin. Evini senin gözetlediğini fark etmesinin, sorun çıkmaması adına bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?”

“Öyle bir şey fark etmeyecek çünkü ben onu gözetlemiyorum, onu koruyorum.”

Archer gülümseyip omzunu silkti ve ekmeğine yağ sürme işine geri döndü.

Bridget’ten gelen mektup dehşetin teranesiydi. Ertesi sabah belki yüzüncü kez okumasına rağmen hâlâ aynı korkunç şeyleri söylüyordu. Cecily, kızı sadece makyaj yapması için zorlamakla kalmıyor, Adele’den Bridget’in elbiselerinin göğüs kısımlarını daraltmasını

da istiyordu. Hâlâ masumiyetini koruyan genç bir kıza hiç uygun olmayan metinleri okuması için Bridget'e veriyor, hatta bunun için baskı yapıyordu. Bridget'e en soğuk günlerde bile iç çamaşırları giydirmiyor, onu Park'a götürdüğünde, yarısı dışarıda olan göğüslerine bakan erkeklerle flört etmesini bekliyordu.

Cecily geldikleri yeri unutan insanlardan, skandallardan ve intikam almak gibi kötü şeylerden bahsedip duruyordu.

Daha da kötüsü Bridget bir kez daha taşınmaya hazırlandıklarından bahsetmişti. Fakat Cecily, yeni adreslerini kimseye söylememiştir ve bu mektup en az birkaç günlüktü.

Yine de o anda bulunduğu adresi mektubun altına yazmıştı. Bridget'in son cümlesinin hemen altına: *Lütfen Maggie, bana yardım etmek zorundasın. Çok kötü şeyler planlıyor.*

Bu, bir ergenin dramatize ettiği bir olay değildi. Cecily defalarca, on beş yaşındayken ilk sahibini bulduğunu, adamın onu mücevherlere boğan, cömert ve zengin bir şehirli olduğunu anlatmıştı. Dük onun, uzun süreli diğer ilişkileri arasında, eline geçirdiği en büyük fırsat olmuştu. Alayından ayrılan genç bir erkek olarak on yedi yaşındaki bir kızın başını döndürecek kadar da yakışıklıydı.

Cecily'nin düşünme mantığına göre, Harriette Wilson on beş yaşındayken, Lord Craven'ın kendisini baştan çıkarmasına izin vermişti. Ayrıca on beş yaş, fahişeliğe başlamak için oldukça uygun bir yaştı. Wilson kız kardeşlerin en küçüğü şimdi Leydi Berwick adı altında dolanıyordu ama daha on üç yaşında bu işe başlamıştı ve Berwick'le evlendiğinde henüz reşit olmamıştı.

Zorlayıcı bir şeyler gerekiyordu. Yoksa Bridget, Cecily'nin onu yönlendirdiği hayata mahkûm olacaktı. Tabii o zaman da Maggie'nin

yaptığı tüm fedakârlıklar ve birikimler bir hiç olacaktı.

Maggie kasvetli güne baktı. Bu havada dışarıda çok az insan olurdu. Bu da Leydi Dandridge'in muhtemelen evinde olacağı anlamına geliyordu. Dolayısıyla Thomas ve Teddy'yi kolaylıkla bulabilirdi. Onlar Cecily'nin nereye taşındığını biliyor olmalıydı. En azından böylesine korkunç bir karmaşanın ortasında nereye gittiklerine dair bir fikirleri olurdu.

Maggie kalktı. Pelerinini, başlığını, eldivenlerini giydi. Bridget'in mektubunu el çantasına koyarak yağmurun altında yola koyuldu.

Benjamin içinde gittikçe artan bir hayal kınıklığıyla Leydi Dandridge'in sahanlığında durdu. Öğleden sonra saatleriydi, yani sabah uğramak için mükemmel bir zamandı ama hayretler içinde kalmıştı.

Ne Leydi Dandridge, ne uşaklar, ne de ortalıkta dolaşan ayakçılar, hiçbiri yoktu. Kâhya ne zaman dönebileceklerine dair hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Kulübe gitmek yerine, binanın etrafında dolaşarak vadiye açılan otlaklara ulaştı.

Burası özel bir alan gibi görünüyordu. Civarda sadece birkaç ev vardı.

Ahırlara yöneldiğinde bir seyis yanına geldi. "Bugün hiçbirini kiralamıyoruz, efendim," dedi. "Gerçi hiçbir zaman kiralamıyoruz ya. Hanımefendi bunun ayaktakımını buraya çekeceğini söylüyor."

Adam bir buçuk metrenin altındaydı. Muhtemelen eski bir jokeydi ve para karşılığında birçok şeyi görmezden gelecek birine benziyordu.

"Hazelton," dedi Benjamin. "Kontu, ama sen bunu unutursun sanırım."

Cüce adam gülümsediğinde inci gibi dişleri ortaya çıktı. “Hafızam pek iyi değildir.”

Benjamin ona bir altın para uzattı. “Belki hafızanı biraz zorlayabilirsen, Leydi Dandridge’in nereye gittiğini hatırlayabilirsin?”

Beyazlamış kaşlar birleşti. “Hanımefendiyi çok severim. İyi para verir ve atların üzerine titer. Neden bilmek istiyorsunuz?”

“Ben hanımının nereye gittiğiyle ilgilenmiyorum. Aslında benden ne kadar uzak olursa o kadar iyi ama onun uşaklarıyla konuşmam gerek.”

Küçük adamın yüzü aydınlandı. “Hanımefendi onları da çok sever. Birbirlerine tıpatıp benzeyen ikizlerden bahsediyorsunuz ama onlar da gitti.”

“Anlayamadım?” İkinci altın para da rahatça yakalandı.

“Hanımefendi seyahat arabasını aldı. Bu da her sene yaptığı Bath ziyaretine gittiği anlamına gelir. Eh, ikizler olmadan da bir yere gitmesi düşünülemez.”

“Ne zaman dönecekler?”

“Söylemesi zor. Hanımefendi oradaki suları seviyor.”

“Bath’te nerede kalıyor?”

Kadını takip etmeyi istediğini belli etmesi hataydı ama seyis dürüst bir muhbirdi.

“Para kalsın, efendim. Her zaman aynı otelde kalır.” Benjamin, Leydi Dandridge’in gittiği yoldan en çok sevdiği otele, arabasının neye benzediğine kadar bütün ayrıntıları öğrendi. Tam gitmeye hazırlandığı sırada yağmur yağmaya başladı. Sağanak değildi ama ahma-kıslatan şeklinde yağan yağmur uzun süre kesilmeyebilirdi.

Archer, Bath’e gitmek için atları almasına çok kızacak, hatta

onu öldürecekti. Ancak bu havada tek alternatifi buydu.

Maggie'nin erkek kardeşlerini bulmanın tek yolu buysa, Bath'e kadar olan o yolu at üstünde gidecek ve çok sevdiği aşkını üzen şeyin ne olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışacaktı.

Maggie, Leydi Dandridge'in evine doğru bata çıka ilerlerken böyle berbat bir havada aramadan, üstelik Düşes'in sadece selam verilen bir tanıdık olarak gördüğü birine uğraması için mantıklı bir neden bulmaya çalıştı.

Yanında bir hizmetçi veya uşak getirmemiş olduğunu anladığında artık çok geçti. Onlar yokken mantıklı bir nedenle dışarıya çıktığı bahanesine sarılamazdı.

Soğuk ve şiddetli yağmur, pelerinini savuruyordu.

"Dikkatli olun, Hanımefendi." Yanından geçen bir yabancı onu dirseğinden yakalayarak caddeden çekti. "Adımlarınıza dikkat etseniz iyi olur."

Yanından hızla bir bira arabası geçerken Maggie rutubetin ayaklarından, bedenindeki tüm kemiklerine doğru yayıldığını hissetti. Arabanın altında kalmasına engel olan adam onu başıyla selamladıktan sonra hızla uzaklaştı.

Yüce Tanrım. Etrafına bakındı. Kendini toparlamaya, hızlanan kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. "Sakin ol," diye mırıldandı. "Bridget sana bağlı."

Fakat çok tanıdık olmasına rağmen, caddelerde ikinci kez kayboldu. Dolaşırken sınısıklam olmuştu. Leydi Dandridge'in evine vardığında tir tir titriyor, peleriniyse leş gibi kokuyordu.

Kapıyı üç kez sert bir şekilde vurdu. Tam yumruklamaya hazırlandığı sırada arkasında birinin varlığını hissetti.

“O burada değil. Erkek kardeşlerin de öyle.” Benjamin’in sesi caddedeki trafiğin ve yağmurun sesini bastıracak kadar güçlüydü.

Maggie arkasını döndüğünde onun sahanlıkta durduğunu gördü. Baş da elleri de çıplaktı. “Gitmişler mi?”

Benjamin başıyla onayladı. “Belirsiz bir süreliğine, Bath’e.”

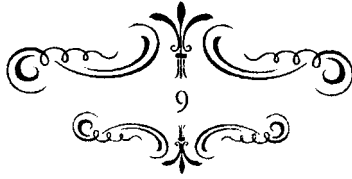
Maggie’nin içindeki son sıcaklık dalgası da onu umutsuzluk ve kederin kollarına bırakarak çekildi. Tarif edilemeyecek kadar yoğun bir karanlık onu içine çekmeye başladı.

“Maggie?”

Benjamin’in sesi çok uzaktan geliyordu ama Maggie hâlâ onu görebiliyordu. Üzerinden sular damlamasına rağmen yağmurdan, rüzgârdan ve havadan etkilenmeyecek kadar güçlü ve sıcak görünüyordu.

“Maggie, lütfen sana yardım etmeme izin ver.”

Maggie, *üzerindeki kalın ceketini çıkarıp omuzlarına koysa iyi olur,* diye aklından geçirdi ama sonra hiçbir şey düşünemedi.

“Uyuyan güzel uyanıyor.”

Maggie gözlerini kırpıştırarak açtığında iki adamın, üzerine doğru eğildiğini gördü. “Benjamin?”

“Buradayım.” Ona Uyuyan Güzel diyen yakışıklı sarışın uzaklaşınca, Benjamin hemen onun yanına tünedi.

“Burası neresi?”

“Benim şehirdeki evim. Leydi Dandridge’in evinden iki blok ötede. Archer, çay getir.”

“Oturmak istiyorum.”

Maggie onun tartışacağını sandı ama Benjamin onun oturmasına yardım ettikten sonra üzerine örttüğü battaniyeyi düzeltti. Maggie tamamen kendine geldiğinde ve rahatladığında, Archer elinde büyük bir tepsiyle kapıda görüldü.

“Kuzenin mi?” Maggie çayla cebelleşen Archer’a baktı.

“Leydi Maggie Windham, sizi Blessings Vikontu ve başka bir sürü unvan sahibi, kuzenim Archer Holloway’le tanıştırayım. Archer, Leydi Maggie.”

“Bira vagonunun önüne adım atacakken beni durdurdunuz.”

Onun masmavi gözlerini, ince uzun ve neredeyse sade denecek görünüşünü hemen tanımıştı. “Beni mi takip ediyordunuz?”

“Ben... şey...” Archer bakışlarını çok sert görünen Benjamin’den Maggie’ye çevirdi. “Ben öylesine dolaşıyordum.”

“Benim iznim olmadan seni takip ediyordu. Çay mı yoksa çikolata mı, Maggie?”

“Çikolata, lütfen. Neden beni takip ediyordunuz?”

Benjamin, Maggie’nin yanında kalırken Archer onun biraz ilerisindeki kalın döşemeli sandalyeye oturdu.

“Benjamin sizi yabancı birilerine izletmeyeceğine dair söz verince, onun mantıklı düşünme yeteneğini kaybettiğini düşündüm. Ona çok değer verdiğimden, o da size çok değer verdiğinden, kendi başıma bazı kararlar vermem sağduyulu bir hareket olarak göründü. Çay koyuyorsan ben de bir tane alırım, kuzen.”

Maggie, Benjamin’in krema ve şeker ekleyerek Archer’ın çayını hazırlamasını izledi. Bu adamın çay servisi edişinde çok özel bir şeyler vardı ama aynı zamanda, Benjamin ve kuzeninin, birbirlerine gerçekten çok değer verdiğini de gösteriyordu Birbirlerinin sırlarına saygı duyuyorlardı.

Maggie düşünceli bir tavırla çikolatasını yudumladı. İki erkeğin de kendini toparlayabilmesi için ona zaman tanıdığını hissediyordu. “Sanırım bu kararları verdiğiniz için size minnettar olmalıyım. Aksi takdirde şimdi üşümekten ve sersem bir kafadan çok daha büyük sorunlar yaşıyor olabilirdim.”

İki adam birbiriyle bakıştı. Tıpkı Maggie’nin erkek kardeşleri-

nin, hoş olmayan bir mevzuyu ancak hanımlar odadan gittikten sonra tartışacaklarını, bakışlarıyla birbirlerine söylediklerinde olduğu gibi.

Ya da hassas bir konuyu.

“Artık güvende ve sağlıklısınız,” dedi Archer gereksiz bir neşeyle. “Önemli olan da bu, öyle değil mi, Benjamin?”

“Hayır, Archer. Önemli olan bu değil.”

“Sakın hanımefendiyi hemen sorguya çekmeye başlama. Daha çikolatasını bile bitirmedi.”

“Kuzeninden hoşlandım,” dedi Maggie. “Ama beni sorguya çekmene gerek kalmayacak.”

“Kalmayacak mı?” Benjamin, kavgacı bir ifadeyle Archer’a baktı ama Maggie’ye döndüğünde yüzünde sadece endişe ve merak vardı. “Yani, çekmeyecektim zaten. Sadece basit birkaç soru sorabildim ama sorguya falan çekmeyecektim... Archer, kapa çeneni.”

“Ben sadece çayımı içiyorum.” Archer fincanını havaya kaldırarak onu selamladı.

“Beni sorguya çekmek zorunda kalmayacaksın çünkü buna gerek yok. Durum, konuşarak zaman harcanmayacak kadar acil.”

Benjamin, onun elindeki çikolata fincanını aldığı anda Maggie boğazına kocaman bir yumru oturduğunu hissetti.

Bunu yapacaktı. Benjamin Portmaine’in bu sırları kendisiyle mezara götüreceğine inanacak ve hayatının büyük bölümünde sakladığı sırrı açıklayacaktı. Yüzünü onun omzuna gömmek için döndü ve fikrini değiştirmeden hemen konuştu. Yetişkin hayatı boyunca onu boğan kelimeler güçlükle dudaklarından döküldü.

“Benim bir kız kardeşim var... öz kız kardeşim.”

Maggie'nin eli, Benjamin'in buz gibi avucunun içindeydi. Yüzü o kadar solmuştu ki burnunun üzerindeki çiller iyice ortaya çıkmıştı.

Maggie'nin kelimeleri odada yayıldığında Benjamin, Maggie'nin durumunun diğer belirtilerini kafasına not ediyordu. “Öz kız kardeş mi?” Karşılarında Archer sessizce çayını içmeye devam ediyordu.

“Adı Bridget. On beşinci doğum gününe çok az kaldı.” Maggie sanki içinde keskin bir acı hissetmiş gibi gözlerini yumdu.

“Dük biliyor mu?” Archer, Benjamin'in sorusuyla irkildi ama Maggie gözlerini açtı. Bakışlarında, dünyanın bütün kederlerini üzerinde taşıyan birinin ifadesi vardı.

“Emin değilim. Cecily bilmediğini söylüyor... henüz.”

“Cecily annen mi?”

Maggie başını salladı, sonra yüzünü yeniden onun omzuna gömdü. Archer, Benjamin'e bir mendil uzattıktan sonra sessizce çekildi.

“O benim...an... annem,” diye fısıldadı Maggie. “Ve insan şekline girmiş bir şeytan.”

Benjamin onun son sözlerini duymak için eğilmek zorunda kalmıştı. Maggie ona daha sıkı sarılırken bedeni sarsılmaya başlamıştı. Benjamin'in yapabileceği tek şey Maggie'ye sıkı, sımsıkı sarılmaktı.

Onun saçını okşayıp basmakalıp sözler mırıldanırken Maggie Windham'ın yıllardır, belki de bütün hayatı boyunca biriktirdiği göz yaşlarını şimdi akıttığını hissetti.

Tabii bir de onun durumunun da düşünülmesi gerekiyordu.
“Çikolatan soğuyacak sevgilim.”

“Çikolatam... dursun.”

Benjamin, genç kadını biraz daha sıkı kucakladı ve yanağını onun taç şeklinde topladığı saçına dayadı. “Anladığım kadarıyla bu kız kardeşin için endişeleniyorsun?”

“Endişeleniyorum. Hatta endişeden mideme kramplar giriyor.” Maggie derin bir iç geçirdi. Onun kollarının arasında rahatlamıştı. “Bütün bu olanlara çok öfkeliyim ve artık sabrım kalmadı. Cecily, Bridget’i zenginlere peşkeş çekeceğine ve benden bu şekilde intikam alacağına dair imada bulunuyor. Benden, Dük ve Düşes’ten, ailemden ve hatta Tanrı’dan.”

“Cecily ne zamandır seni rahatsız ediyor?” Benjamin onun duraksadığını, bir kez daha iç geçirdiğini hissetti. Bu, içgüdülerini doğruluyordu. “Gerçeği istiyorum, Maggie Windham.”

“Sosyeteye sunulduğumdan beri. O zamandan beri cep harçlığım olduğuna inanıyor ve haklı.”

“Para için başını mı ağrıttıyor?”

Maggie başını sallayıp yanağını Benjamin’in göğsüne sildi. “Bir kap dolusu. Her sene, mutlaka hiç aksatmadan. Başından beri erkek kardeşlerim sayesinde iyi bir eğitim aldığımı, kız kardeşlerim sayesinde görgü kuralları konusunda çok iyi eğitildiğime, özellikle de Dük, Düşes ve diğer kardeşlerim sayesinde huzur bulduğuma beni inandırmaya çalışıyordu. Şimdi de bu.”

Benjamin ona Cecily hakkında her şeyi sordu. Yıllardır onunla

nasıl başa çıktığını, Bridget'in gönderdiği mektupları, yıllar önce anesinden ona kalan hatıraları, her şeyi öğrendi.

Bu sırada onu kollarının arasında tutmaya ve sırtını okşamaya da devam etti. Fakat Maggie'nin üzücü hikâyesini ve nasıl bir sömürüye maruz kaldığını anlatmasını dinlerken, içinin hırsla dolduğunu fark etti.

Onu bir şeyler yemek için ikna ettiğinde, "Dük ve Düşes'in hiçbir şey bilmediğinden emin misin?" diye sordu.

"Emin değilim. Bu konuyu babama nasıl açacağımı bilemedim. Ona ben ve Devlin dışında kaç tane daha gayrimeşru çocuğu olduğunu nasıl sorayım? Yoksa kocasının gençlik yıllarında, evlilik öncesinde yaptığı düşüncesiz hareketleri hoşgörüyü karşılamakla, on beş yıl sonra hâlâ hafif kadınlarla birlikte olduğunu öğrenmenin arasında fark olup olmadığını Düşes'e mi sorayım?"

Benjamin onun saçlarını okşayıp Percival Windham hakkında neler bildiğini düşünürken Maggie yine sessizliğe gömüldü. Percy Windham küstah, en kötü günlerinde tahammül edilmesi imkânsız, stratejik uzlaşmalarda keskin bir zekâyâ sahip yetenekli bir politikacıydı. Ancak bütün bunların dışında karısını ve çocuklarını çok seven, kendini onlara adayan biriydi.

Maggie Windham da Dük'ün kızı olarak onun her özelliğini taşıyordu.

"Maggie, aşkım, üzerimde uyuyacaksın."

"Pek iyi uyuyamadım."

"Madem böyle söyledin." Aslında bunu bir kereden fazla söyle-

mişti. “Araba bulup seni evine götüreyim. E’ve varır varmaz doğruca yatağa gidecek ve tamamen dinlenene kadar uyanmayacaksın. Kahvaltını doğru düzgün yapacaksın. Beni duyuyor musun? Sonra bir daha yanında ben olmadan soğuk yağmur altında gezintiye çıkmayacaksın.”

Maggie ona garip bir bakış attuktan sonra, yüzünde beklenmedik bir gülümseme belirdi. “Tıpkı Dük gibi konuşuyorsun.”

“Beş kızı olan adama karşı sempatiyim gün geçtikçe artıyor.”

Maggie’nin gülümsemesi geldiği gibi hızla kayboldu, yüzünde keder dolu bir ifade belirdi. “Altı kız. Cecily yüzünden onu rahatsız etmek istemezdim. Ayrıca bu konu Düşes’in kulağına gitmemeli. Çocukları yüzünden yeterince skandal ve sıkıntı atlattılar.”

“Dük, Bridget’in babasıysa, yaptıklarının sorumluluğunu alacaktır.”

“Onun yaptıklarının sorumluluğunu ben aldım,” dedi Maggie başını dikleştirerek. “O benim kız kardeşim. Dük ve Düşes’in benim için yaptıklarından sonra bu benim görevim.”

Benjamin, onun erdem dolu küçük tiradını öperek kesti.

“O senin kız kardeşin ama aynı zamanda Dük’ün de kızı. Yani belki... ve babanı iyi tanıyorsan, Bridget’in, babasının sorumluluğunda olduğunu da bilirsin.”

“Biliyorum ama onu bu hayatta motive eden şeyin Düşes’in üzerine titremek olduğunu da biliyorum. Gayrimeşru çocuğunun varlığının bedelini Düşes çekecek. Daha da önemlisi, çok sevdiği kocasının ona ihanet ettiğini düşünmek kalbini kıracak. Vicdanım bunu kaldırmaz, Benjamin. Babam, Cecily gibilerle gizlice görüşecek kadar bencil ve aptal biriye kızının desteğini de hak etmiyor.”

“Hak etmiyor mu?”

Benjamin kendisinin de mükemmel biri olduğunu düşünmüyordu ama Maggie’nin kadınlara has mantığının, espri yeteneğini yok edecek kadar karışık olduğunu anlayacak derecede zeki biriydi. Hiçbir şey ya da hiç kimse, bir erkeğin gayrimeşru da olsa çocuklarına destek olma görevini ve bu hakkını engelleyemezdi. Ondan statü olarak çok daha aşağıda olan bir erkek bile bunu yapardı. Maggie’nin dukalıkta büyümüş olması, Düşes’in bu basit onur ilkesini anladığını gösteriyordu ama görünüşe göre Maggie anlamamıştı.

“Biraz daha kremalı kek al, sevgilim. Ben arabayı getireceğim.”

Maggie’nin tartışmak ister gibi bir hali vardı ama Benjamin’in konuya hâkim olma taktikleri çok etkiliydi. Ayağa kalkıp uşağı bulmak için odadan çıktığında ve Maggie’den yeterince uzun süre uzak kaldıktan sonra geri döndüğünde onu kanepenin üzerinde uyurken bulacağını biliyordu.

Adele, Bridget’in saçlarını fırçalarken, “Birkaç pounddan fazla param yok,” dedi. “Ama hepsi senin.”

Fransızca konuşuyorlardı. Zaten bu günlerde ne zaman yalnız kalsalar hep Fransızca konuşuyorlardı. “Nereye gideyim?”

Adele umutsuz gözlerle Bridget’e baktı. Bridget söylenmeyen şeyi biliyordu. İki gün sonra on beş yaşında olacaktı ve Fransızcasını ilerletmenin dışında hayattaki tek başarısı, hoş biri olmaktı. Tehlikeli denecek kadar hoş.

Bedeni belirginleşmeye ve gereken yerlerde dolgunlaşmaya başlamıştı. Bridget, Maggie'ye benzeyeceğini söyleyerek kendini avutuyordu. Maggie gerçekten çok güzel bir kadındı.

Fakat o, Maggie kadar uzun boylu değildi. Onun gibi muhteşem yeşil gözleri de yoktu. Maggie'nin o yapısıyla görkemli bir havası vardı. Oysa Bridget hâlâ hantal, kaba ve biçimsiz görünüyordu.

Yine de onun bu yontulmamış, oturmamış güzelliği annesi için, yabancı erkeklerin Bridget'e şok edici ve mahrem şeyler yapmalarına izin vererek para kazanma anlamına geliyordu. Bridget okuduklarından, annesinin akşam yemeğinden kalan şarabı içtikten sonraki mırıldanmalarından, parkta erkeklerin yan gözle bakmasından onu nasıl bir kaderin beklediğini anlamıştı.

Aynı zamanda kendi annesinin onun yaşındayken aynı kadere kendi isteğiyle girdiğini öğrenmişti.

"Maggie'ye gidebilirsin."

"Maggie'den yardım istedim ama cevap yazmadı." Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek, içini kemiren endişeyi daha da artırıyordu.

"Yardım edecek. Mektubunu doğrudan onun eline gönderdim. Maggie geçmişte sana hep yardım etti."

"Maggie iyi biri. Annem gibi değil." Maggie cömertti. Nadiren de olsa onlara yaptığı ziyaretlerde Bridget'e hep cep harçlığı verirdi. Ona küçük hediyeler gönderirdi. Bir şişe koku, işlemeli tarak, çok güzel saç kurdeleleri. Bridget en çok kokuyu seviyordu çünkü bu aynı zamanda Maggie'nin kullandığı kokuydu ve onu duymak Bridget'i rahatlatıyordu.

Ancak geçen birkaç ay içindeki telaşlı fısıldaşmalarda Maggie, Cecily'ye küçük çocuğunun yasal ve fiziksel velayetine sahip olduğunu açıklamıştı. Sadece evli kadınların çocukları kocalarının korumasında oluyordu. Maggie, Bridget'i kendi çatısı altında korumaya alırsa Cecily, Bridget'i kız kardeşinin bakımından uzaklaştırmak için yetkilileri devreye sokabilirdi.

Ve Cecily bunu kesinlikle yapacak biriydi.

"Maggie seni seviyor. Annen senin hayatını mahvederken, hiçbir şey yapmadan durup seyretmez." Adele cesaretle konuşmuştu. Bridget tuvalet masasının aynasına yansıyan pudralı, boyalı ve hiç de masum görünmeyen yüzüne baktı.

"Maggie bir şeyler yapacaksa, kısa zamanda yapsa iyi olur."

Maggie, Leydi Dandridge'in sahanlığında Benjamin'in kollarına düşerek bayıldığından beri bitkinliğin peşini bırakmadığına karar verdi. Aslında sonunda sırlarını ya da onu duygusal olarak yoran şeyleri ölene kadar saklayacak birine söylediği için rahatlamış olması gerekiyordu.

Benjamin onun üzerini örterken, "Bir şeyler yapmalıyım," diye mırıldandı. "Bridget'i Cecily'nin elinden kurtarıp kız kardeşimi yabancı bir ülkeye götürmeliyim. Bridget'in nerede tutulduğunu bulmalıyım. Tom ve Ted'e haber versem iyi olacak. Belki onlar bir şey biliyordur..."

Benjamin bir parmağını onun dudaklarına koyarak susturdu. "Biz bu işi halledeceğiz. Sen yatacaksın."

Maggie yattığı yerden doğrularak kollarını önünde kavuşturdu. “Benim yatağa gitmem işleri nasıl halledecek?”

“Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında gezindiğini düşünerek endişelenmeyeceğim için, sağlığını düşünmeyeceğim için ve sinirlerim gerilmeyeceği için, gereken bilgileri rahatça toplamama yardımcı olacak. Şimdi yatağa gir.”

Emirler vermek ona iyi gelmişti. Hazelton Dükü olduğunu ona hatırlatmıştı. Kabul etmesi zor olan, Maggie’nin de bu durumdan memnunmuş gibi görünmesiydi.

“Başkalarının pencerelerinden içeri girmeyeceksin, Benjamin.” Benjamin kimin kime emir vermeye uygun olduğuna dair bir fikre kapılmasın diye, en az onun kadar sert bir sesle konuşmuştu.

“İlla bilmen gerekiyorsa kulübe gideceğim. Burnumu gazete-
lere gömüp ortalıkta dolaşan dedikoduları dinleyeceğim. Bath’e ve birkaç yere notlar göndereceğim ve gizlice yabancı ülkelere gitmeyi düşünen hiç kimse için yolculuk ayarlamayacağım.”

Bütün farklılıklarına rağmen, en azından Maggie ona bağlanmaya istekliydi.

“Bu konuyu Bridget güvende olduğunda konuşuruz.”

Benjamin’in bakışları üzerinde gezindi. Koyu renk gözlerinden ve ifadesinden bir şey anlamak imkânsızdı. “Benim yüzüğümü takıyorsun, Maggie Windham.”

“Senin yüzüğünü takıyorum çünkü ben altüst olmuş durumda yatarken onu gizlice masamın üzerine bırakacak kadar kuş bevinlisin. Onu kaybetmekten korktuğum ve böyle değerli bir mücevheri hizmetçilerin gözü önünde bırakmak istemediğim için...”

Benjamin'in yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kuş beyinli mi, Maggie? Ayrılırken seni yanağından öpüp yüzüğü tuvalet masanın üzerine bırakıyorum ve sen benim kuş beyinli olduğumu söylüyorsun?"

"Bu, Düşes'in sözlerinden biri. İtibarları yüzünden başları dönen oğlanlar için kullanır."

"Hadi yat, Maggie. Yarın sabah erkenden uğrarım."

Bu, onunla yalnızca sabah olduğunda görüşeceklerini bildiren bir itiraftı. Aynı zamanda Maggie'nin içini rahatlatan bir itiraftı çünkü aksi takdirde, gecenin bir vakti onun penceresine tırmanabileceğini düşünüp endişelenecekti. Ayrıca Benjamin'in kimseye haber vermeyeceğinin de bir işaretiydi. Özellikle de Dük'e. Maggie hayatının yarısını babasını ve ailesini bu karmaşadan uzak tutmaya çalışarak geçirmişti.

Maggie yatağına gömüldüğü anda yorgunluk bedenini ve ruhunu ezen bir ağırlıkla üzerine çöktü.

"Korkuyorum, Benjamin." Bunu söylemek istememişti. Aslında, "iyi geceler" dışında bir şey söylemeyi aklından bile geçirmemişti. Benjamin yanına oturduğunda, varlığı ve ona gösterdiği sabrı oldukça rahatlatıcıydı. Kolunu onun beline doladı.

"Sanırım bu korkun bir süredir var."

Bu, acı veren bir gerçektir. Maggie itiraz etmedi. "Bana yaptıkları yüzünden annemden nefret etmem mi?"

"Bir anne olmayı hak etseydi senin nefretini asla kazanmazdı. O sadece, çocuklarını bencilce istekleri için kullanan bir kadındır."

Bir Leydinin Sırları

Benjamin, Maggie bir cevap bulmaya çalışırken sabırla bekledi. Fakat Maggie'nin beyni cümle kuramayacak kadar yorgundu. Benjamin onun zorluklarını üstlenerek, ona olan güvenini haklı çıkarıyordu ama diğer yandan onun düşesi olma hayallerini de küle döndürüyordu.

“Sadece köşede otur, tüm masumiyetinle gazeteni oku. Aksi takdirde salondaki herkesi gereceksin.” Deene, Benjamin'in yanındaki sandalyeye oturarak sırtı gibi bedeniyle onun önünü perdeledi. “Biri seni kıskanıyor.”

Benjamin gazeteyi kenara bıraktı. Sosyete sayfasına bakarak geçirdiği yirmi dakikanın sonunda birinin yemi kapmış olmasına sevinmişti. “Sosyeteye yeni sunulan kızlardan mı kaçıyorsun, yoksa benim metotlarımı mı inceliyorsun?”

“Galiba ikisi de.” Deene kendine bir bardak şarap koyarak tembel tavırlarla yudumladı. “Nişanıyla böbürlendiğinden beri, Leydi Maggie'yle dışarılarda pek fazla görünmediniz.”

“Birbirimizin gözlerinin içine bakarak cilveleşmekle meşguldük.”

“Ah, tabii.” Deene şarabından bir yudum daha alırken aklından geçenleri olduğu gibi anlatan bir bakış attı. “Ne zamandan beri sosyete sayfalarını okuyorsun?”

“Dukalık ailesinden biriyle evleniyorum. Ayrıca sosyete sayfaları son derece faydalı olabiliyor.”

“Yaptığın iş yüzünden sosyeteyle ilgili bilgileri güncelliyorsun.” Deene'in onunla şakalaşan hali bu gözlemlerle birlikte kayboldu. “Bir

Windham'la evlenmen beklendiği ve bilgilerinin taze kalması için öğrenmen gereken bir şey var.”

Neyse ki iş konuşmaya başlamaları için Deene'in şişenin yarısını bitirmesini beklemesi gerekmemiştir. “Seni dinliyorum, Deene.”

Benjamin onu dinlerken sıkılıyormuş gibi davranmayı unutmadı. Kol düğmeleriyle oynadı, pantolonundaki kırıksıklıkları kontrol etti. Hatta saatini çıkararak kapağını açıp baktı.

“Kulağıma bir dedikodu çalındı,” dedi Deene yumuşak bir sesle. “Metreslerimin kızıl saçlı olduğu bilinen bir şey. Biri bana piyasaya yeni birinin çıkacağından bahsettiğinde önce pek üstünde durmadım. Kızıl saçlı ve henüz çok masum, genç bir Venüs.”

Deene şarap bardağını masaya koyarken Benjamin'in içindeki her şey durdu. “Ne zaman ortaya çıkacakmış?”

“İki akşam sonraki bir suarede. Kızın sahibi elindeki mala çok güveniyor olmalı ki unvan sahibi ve bekâr, en az bir düzine genç adamı ona bakması için davet etmiş.”

“Peki, evlenmeye bu kadar yakinken, bunu bana neden söylüyorsun?”

“Çünkü bahsedilen kızın Leydi Maggie Windham'a çok benzediği söyleniyor. Bundan ne istiyorsan onu anla ama Leydi Maggie'nin, tıpkı kendisinden önce babasının yaptığı gibi, kendi gayrimeşru çocuğuna sahip çıkma girişiminde bulunacağına dair söylentiler var.”

“Öyle bir şey yok.” Benjamin konuşurken çenesi gerilmişti. Elindeki kâğıdı yoğurup top yaptığını fark etti.

“Ben de olmadığını düşündüm.” Deene, Benjamin'e şarap koydu. Kırıksık gazeteyi fark etmemişti bile. “Yaşlı Moreland'e bu hikâ-

yeyi ben söyleyemem ama birinin söyleyeceğini hissediyorum.”

“Neden?”

“Çünkü inatçı ve despot görüntüsü olan Moreland, ailesinin kadınlarının iyiliğini düşünüyor ve biri Leydi Maggie’ye saygısızlık yaparsa, üstelik de okuldan burnunu bile çıkarmamışken, bunun bedelini ona ödetir, öyle değil mi?”

Deene’in mavi gözleri bir süre Benjamin’in üzerinde takılı kaldı. O bakışlardaki yoğunluk Benjamin’i biraz şaşırttı.

“Sen benim müstakbel eşimi kapmaya mı çalışıyorsun, Deene?”

“Tabii ki hayır. Ben onun erkek kardeşleriyle arkadaşlık yaptım, kız kardeşleriyle konuştum. Moreland, babamın ölümünün ardından yaşananları halletmemde bana çok yardımcı oldu. Kendimi onların bir aile dostu olarak görüyorum. Aynı zamanda Maggie Windham’ın iyiliğini isteyen bir dost olarak. Hatta senin bir arkadaşın olarak... ve bir arkadaşın olarak yardımım olursa, ne âlâ.”

Bu, Benjamin’in duymayı tahmin ettiği şey değildi. “Bunu bilmek güzel.”

Deene kollarını göğsünde kavuşturup sandalyesinde kaykıldı. “Artık biraz şekerleme yapacağım. Sen de iyi biri ol ve gitmeden önce garsona bana yeni bir şişe getirmesini söyle.”

Benjamin birkaç dakika daha kâğıdı inceliyormuş gibi yaptı, sonra ayağa kalkıp Deene’e kilerdeki en iyi şarabı ısmarladı.

Benjamin Portmaine’in o zorba tavırlarının, tutkulu öpüşlerinin ve hassas manevralarının altında oldukça hassas ve iyi biri vardı.

Mayfair'in yarısının kirli sırlarını, kimseye tek bir kelime bile etmeden taşımasının altında da bu özelliği yatıyordu.

Maggie de onun en çok bu yönünü güvenilir buluyordu. Hatta onun bu özelliği sayesinde gece iyi bir uyku çekmişti. Ancak sabah kahvaltısında onunla son derece şiddetli bir tartışmaya girdi.

"O zaman ne teklif ediyorsun?" diye sordu Benjamin en sonunda, arkasına yaslanıp onun yağlı tostunun üzerine portakal koymasını izlerken. "Dük'e hiçbir şey söylemeden kız kardeşini Kanada'ya, Halifax'a götürmeyi mi?"

"Onu Roma'ya götürmeyi teklif ediyorum. En azından kardeşim Valentine'in orada bağlantıları var. Bay Kettering'e bana para hazırlaması için bir not gönderdim. Bu sayede çabucak ve rahatça seyahat edebiliriz."

Benjamin tavana, pencereye, Maggie'nin tabağının kenarında duran tosta baktı. Sonra öldürücü bir sükûnetle konuştu. "Bu, Cecily'nin Dük'ten yeni bir kız çocuğuna hamile kalmasına engel olacak, öyle mi?"

"Yüce Tanrım."

Maggie ayağa kalktı. Böyle bir ihtimalin düşüncesi bile az önce yediği tostı geri çıkarmasına yetecek gibiydi.

"Bunu yapacaktır, Maggie. Hem de keyifle. Bir süre Westhaven'a şantaj yapacak, kız fahişelik yapacak kadar büyüyene kadar bekleyecek ve sonra büyük bir keyifle Dük ve Düşes'i mahvetmek için hazırlık yapacak."

Dışarıda, kahvaltı salonunun arkasındaki bahçelerde, Millie köpeklerle

oynuyordu. Hayatın olması gerektiği gibi, hoş ve mutlu bir tabloydu.

“Maggie, neyle karşılaşmak üzere olduklarını ailene söylememiz gerek. Bir kere baban başka bir kızı daha olduğunu bilmeyi hak ediyor. İkinci olarak da onların yardımına ihtiyacın var.”

Benjamin onun yanına gelmişti. Maggie onun masadan kalktığını duymamıştı. Başını salladı. Ailesinin yardımına ihtiyacı yoktu. Bunca zaman onlar olmadan idare etmişti, bundan sonrasında da aynı şekilde devam edecekti. Gerçi henüz nasıl devam edeceğinin bilmiyordu ya. “Senden beklediğim yardım beni Dük ve Düşes’e göndermen değildi, Benjamin.”

Benjamin omuzlarını kaldırıp indirecek kadar derin bir nefes aldı. “Cecily seni ilk tehdit etmeye başladığı sırada onlara gitmen gerekirdi. Neden bunu yapmadığını hâlâ anlamıyorum.”

Benjamin’in ses tonu gerçekten şaşkın ve biraz da yorgundu.

“Kapı deliklerini dinlediğin için geç mi kalktın, Benjamin?”

“Düşünmekten uyuyamayıp geç kalktım. Benimle bahçede yürüyecek misin?”

Dün gece onu rahatlatan sabırlı hali, şimdi Maggie’yi tedirgin ediyordu. Hem de onun buyurgan hallerinden ve aklını dağıtmak için öpmesinden daha çok. Benjamin de izleyeceği yön konusunda en az onun kadar kararlıydı.

Bahçeye çıktıklarında Millie reverans yaparak onları selamladı. Güzel bir gündü, bu yüzden Maggie ona köpeği dışarıda bırakmasını önerdi.

“İyi bir köpek,” dedi Maggie, köpeğin yaptıklarını düşünerek.

“Yavru bir köpek genellikle böyle davranırken o, duyarlı ve kolay kolay heyecanlanmıyor.”

“Güzel.” Benjamin oturması için gölgedeki bir bankı göstere-
ne kadar aralarında yine sessizlik oldu. Benjamin yanına oturunca
Maggie onun konuşmasını bekledi.

Benjamin sessizce, “Dün akşam kız kardeşlerimin ikisine de yaz-
dım,” dedi. Maggie ona dikkatle bakma isteğine gem vururken Benjamin
devam etti. “Onların ikisine de bir özür borçlu olduğumu anladım.”

“Bunu anlamana sebep olan nedir?”

“Sen. Küçük bir kızken bir karar verdin ve o zamandan beri de
bu kararına uydun. Konumunu muhafaza etmek için her türlü çareye
başvurdun. Kimseyi rahatsız etmeden Cecily’yle uğraşmaya çalıştın,
çok fazla şeyle uğraştın. Fakat tercihlerini yeniden değerlendirmenin
zamanı geldi, Maggie.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yıllar önce, sen sosyeteye sunulmak üzereyken, kardeşlerim
onurdan yoksun adamların elinde işkence çekiyordu. O zamanlar ne
yapılacağını bilemeyecek kadar gençtim. Aynı zamanda çok da ap-
tal. Kız kardeşlerim, onlara kötülük eden bu herifleri ortaya çıkara-
rak skandalın kokusunu etrafa yaymamam için bana söz verdirdiler.
Soysuzlar Avrupa’ya kaçtı.”

Benjamin’in sakın sesi, beyinde kazılı olan bu olayın ona çok
şeye mal olduğunu söylüyordu. “Benjamin, çok üzgünüm. Senin için,
kız kardeşlerin için.” Parmaklarını Benjamin’in parmakları arasından
geçirerek elini sıktı, sonra da elini çekmek için hiçbir şey yapmadı.

Benjamin'e dokunmak, bir değişiklik olarak onun kendisini iyi hissetmesini sağlamak Maggie'ye iyi gelmişti. Yaptığı hareketin küçük bir şey olmasının önemi yoktu.

"Ben de onlar için çok üzülyordum." Benjamin birbirine kenetli ellerini dudaklarına götürerek Maggie'nin elini öptü. "O kadar üzülyordum ki biraz huzura ve yalnız kalmaya ihtiyaçları olduğunu söylediklerinde onları Blessings'te yalnız bırakarak şehre geldim. Alex mürebbiye olarak gideceğini söylediğinde ona yaygara koparmayacak kadar çok üzüldüm. Bir düğ kızının, kendi haklarını elinde tutan unvan sahibi bir kadın olarak, sınıflarda gezinmekten ve diğer insanların çocuklarıyla ilgilenmekten çok daha fazlasını yapmaya hakkı vardı."

Maggie, Benjamin'in dudaklarının konuşurken aldığı şekli izlemekten o kadar büyük bir haz alıyordu ki neredeyse dikkati dağılmıştı. Ancak Benjamin'in asıl noktaya gelmek üzere olduğunu hissediyordu ve bundan biraz rahatsız oldu.

"Yıllarca, kız kardeşlerimin benden istediği şeyi yapım, onları yalnız bıraktım. Onlara huzur verdim ama *bu hiçbir şeyi çözmedi*, Maggie. Onların düşüncelerini ve durumlarını göz önüne alarak bir karar verebilirdim. Oysa ben ne yapacağımı bilmediğimi kabullenerek isteksiz davrandım. Sonunda, onları korumakta başarısız olmanın verdiği suçluluk duygusundan kaçmak için böyle yaptığımı anladım."

Benjamin sustuğunda Maggie'nin kalbi hızlandı: *Onları korumakta başarısız olmanın verdiği suçluluk duygusu...*

"Bu, karamsar bir bakış açısı, Benjamin."

"Hayır, dürüst bir bakış açısı. Benden gerçekleri duymayı hak

ediyorsun. Sana karşı dürüst olmamı hak ediyorsun. Ailen de aynı şeyi hak ediyor. Çok korkutsa da senin de ailene karşı dürüst olman gerek. Cecily'nin yaptıklarından seni sorumlu tutmayacaklar, Maggie. Aileni bu yüzden kaybetmeyeceksin."

Köpek koşturarak yanlarına geldi ve Maggie'nin ayağının dibine oturarak başını onun bacağına koydu. Maggie onun başını okşarken nefes almaya çalıştı.

"Benden nefret edecekler. Ben olmasam Cecily onları asla bu şekilde kullanmayacaktı."

"Onlar seni seviyor. Onlar olmasaydı, Cecily seni asla böyle kullanmayacaktı."

Benjamin can alıcı bir gerçeğin üzerine parmağını basmıştı: Ailesini korumak yerine aslında kendini korumak için onlara bu durumu bildirmekte isteksizdi.

Gururunu, dukalıkla bağlantısını, kalbini... Yetişkin bir kadının bedenine sahip olmasına rağmen kalbinde hâlâ bir çocuğa has özellikleri taşımaya devam ediyordu.

"Bilmen gereken bir şeyler var, Maggie."

Maggie başını salladı ama onun gözlerine bakamadı. Ses tonundaki sabırlı ifade yeterince sıkıntılıydı.

"Annen, Bridget'i yarın akşam en yüksek parayı verene teslim etmeyi planlıyor." Benjamin kalbine bir hançer saplasaydı Maggie'yi bu kadar derinden yaralayamazdı. "Cecily bir düzine kadar en zengin ve en azgın bekâr erkeği yapacağı toplantıya davet etmiş. Amacının, onların arasından kimin Bridget'in ilk sahibi olacağına karar vermek olduğu ortada."

Tabii ya. Sonra Bridget toparlanamayacak kadar zarar gördüğünde, Dük'e gidip en genç, en masum ve en günahsız kızının başına neler geldiğini açıklayacaktı.

“Beni Dük’e götür, Benjamin.” Banktan kalkarak köpeğe sarıldı. “Cesaretimi kaybetmeden, lütfen kapalı bir araba gönder ve beni Dük ile Düşes’in yanına götür.”

Sorunlarıyla sessizce başa çıkan bir kadın, çoğu erkeğin kendine güvenini sarsardı ama Benjamin Portmaine o erkeklerden biri değildi. Maggie Windham yetenekli, bağımsız, farklı görünümlü biriydi. Fakat Benjamin, onun tüm dünyaya gösterdiği bu yüzünün gerçek Maggie’nin tamamı olduğuna inanmıyordu. Sadece Maggie’nin hayallerini öğrenmek değil, aynı zamanda onları gerçekleştirmesine yardımcı olmak da istiyordu.

“Her şey yolunda gidecek.” Benjamin onu rahatlatmak için söylediği bu sözleri, birkaç hafta önce yine bir arabanın içindeyken ona söylemişti. O zaman da, tıpkı şimdi olduğu gibi, Maggie ona yaslanmıştı. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

“Bunu bilemezsin.”

“Bilebilirim. Keşke sen de bilseydin.”

İyimserliği Percy Windham’ı tanımasına, Esther Windham hakkındaki tahminlerine dayanıyordu. Tabii Maggie Windham’la ilgili umudunun sürmesinin de bunda payı vardı.

Maggie hâlâ onun yüzüğünü takıyordu. Benjamin yüzüğü aklı

havada bir hizmetçiden korumak için taktığı bahanesine bir an bile inanmamıştı.

Maggie'nin kardeşiyle birlikte yabancı bir ülkeye gitme fikri, hele de *onsuz* gitme fikri hiç hoşuna gitmemişti. Fakat böyle söylemesine rağmen, Maggie'nin hayalleriyle tutarlı olduğuna da inanmıyordu.

Buna karşın Cecily'nin, dukalığın gerçek gücüyle yüzleşmediği sürece geri çekileceğine de inanmıyordu. Kadının başına bir kaza gelmesi ayarlanamazdı. Sonuçta Maggie'nin annesiydi ve herhangi bir şey olursa Maggie büyük bir suçluluk duygusuyla kıvranırdı.

Maggie arabanın camından dışarıya bakarken kaşlarını çatı. “Westhaven da çağırılmış olmalı. Diğer arabayı tanımıyorum.”

“O, Deene'in arabası.”

“Onların burada olmalarını sen mi ayarladın?”

Benjamin çok kısa bir an için, yalan söylemeden kaçamak bir cevap vermeyi düşündü. “Evet, ikisini de ben çağırdım. St. Just ve Lort Valentine şehirde olsaydı, onlara da haber gönderecektim. Bir de Sindal'a. Sonuçta hem benim ailemden hem de artık senin ailenden biri.”

Maggie gözlerini kapatarak derin bir iç geçirdi. “Bu özel bir konu, Benjamin. Bütün aileyi ayaklandırmaya hakkın yoktu. Dük ve Düşes bundan hiç hoşlanmayacak. Ben de öyle.”

“Hoşlanacaksın ama içeriye girmeden önce söyleyeceğim küçük bir dedikodu var.”

Maggie gözlerini açtı. Benjamin umutsuzlukla güzelliğin böylesine bir birleşimini daha önce hiç görmemişti. “Ne?”

“Bazı insanlar Bridget'in senin kızın olduğunu konuşuyor.

Deene durum böyleyse birinin kızın babasını devreye sokması gerektiğini önerdi.”

“Bunu *Lucas* mı söyledi?” Maggie başını dikleştirdi.

“Yüzüme söyledi. Bu durumda Westhaven’ın hukuki tecrübelerine ihtiyacımız olacak çünkü Kettering’e ne kadar güvenirsen güven, senin isteğin olmadan bu durumun içine bir avukat sokmayacağım.”

Maggie titredi. “Avukat olmasın.”

“En azından bu konuda hemfikiriz.”

Arabadan inmeden önce planladığı gibi Maggie’yi öpmek için durdu. “Gerçi sende fazlasıyla var ama biraz daha cesaret için, Maggie Windham.”

Maggie endişeli gözlerle onun gözlerinin içine baktı. “Bir planın var.”

“Ailenden öğrendiklerimize bağlı olarak değişkenlik gösterecek bir sürü planım var. Senin yapman gereken tek şey, en doğru kararı vereceğime dair bana güvenmek.”

Maggie’nin tartışma ihtimaline engel olmak için arabadan indi ve onun inmesine yardım etmek için elini uzattı. Maggie bir dükün çatısı altında yetişmiş bir kadının zarafeti ve asaletiyle arabadan indi ve Benjamin’in koluna girdi. Benjamin ona verdiği sözü yerine getirmek için kendini hazırladı ama aslında bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

“Sizi buraya Hazelton’ın çağırıldığını mı söylüyorsunuz?” Moreland Dükü Percival, önce ilk vârisini sonra da Deene Markizi’ni dikkatle süzdü. “İkinizi birden?”

“Evet, Dük Hazretleri,” diye cevap verdi Deene. Westhaven başıyla onaylamakla yetindi. Babasının keskin gözlerinden, onun biraz endişeli olduğu kaçmadı.

“Evlenmek için Maggie’nin rızasını yeni almış bir adam için biraz fazla despot. Sevgilim, neler olduğunu biliyor musun?”

Düşes cevap veremeden oturma odasının kapısında kâhya belirdi. “Leydi Maggie ve Lort Hazelton, Dük Hazretleri.”

Düşes talimatları verip çay servisinin yapılmasını söylerken Dük de dikkatle en büyük kızına ve Benjamin Portmaine’in onun koruyucusuymuş gibi davranmasına baktı. Dük çay servisini geri çevirdi. Yanında kremalı kek olmadığı zaman çay içmekte bir anlam göremiyordu. Hazelton’ın konuya girmesini bekledi.

Fakat insanın da sabrı bir dereceye kadardı.

“Hazelton, buraya birkaç ay sonra torunumuz olacağını söylemek için geldiyse, Deene’in buradaki varlığı için bir neden göremiyorum.”

Hazelton, Düşes’in kaşlarının hafifçe çatıldığını gördü ama daha önce de onun kaşlarını çatmasına neden olacak şeyler yapmıştı. Üstelik Düşes’in çoğu için haklı gerekçeleri vardı.

“Deene’in bu konuyla bağlantılı olacak bilgileri var, Dük Hazretleri.” Hazelton’ın ses tonu saygılı, itaatkâr ama kararlıydı. “Leydi Maggie’nin, Lort Deene’in sağduyusuna ve ketumluğuna güvenebileceğine inanıyorum.”

“Güvenebilir,” dedi Deene, şöminenin rafına dayandığı yerden. “Tüm Windham ailesi benim sağduyulu ve ketum olacağıma güvenebilir. Aksi söz konusu bile olamaz.”

Gerçekten de öyleydi. Deene, Bartholomew’un bir Portekiz ta-

vernasında öldüğü o üzücü olayı bildiren kişiydi ve olayın ayrıntıları hiçbir zaman bir dedikodu konusu olmamıştı.

“Orada dur, Deene. İkinci bir olayı daha kaldıramayacak kadar yaşıyım.”

Düşes’in kaşları bir kez daha çatıldı ama bu seferkinin izleri çok daha derindi.

“Dük Hazretleri,” diye araya girdi Maggie kısık bir sesle konuşarak. “Size söylemem gereken şeyler var ama nasıl başlayacağımı bilemiyorum.”

“Olduğu gibi anlatmak en iyisi, kızım. Düşes ve ben yeterince güçlüyüz, söyleyeceğin her neyse bunun da üstesinden geleceğiz.” Fakat Dük, bu sözlerine rağmen, göğsünde bir sıkışma hissetti. Maggie onlara hiçbir zaman sorun yaratmamıştı. En azından şimdiye kadar... Düşes’in yüzündeki nazik maske aldatıcıydı.

Maggie’nin bakışları Hazelton’a kaydı. Bakışlarıyla birbirlerine bir şeyler söylüyor gibiydiler.

“Bunu başka türlü nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum ama anem, Cecily, benim bir kız kardeşim olduğunu söylüyor.” Maggie’nin bakışları şimdi Düşes’in üzerindeydi. “Öz kız kardeşim.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Düşes ayağa fırlayıp odada gezinmeye başladı. “Kız kardeşin sandığın kişinin varlığını sana ne zaman açıkladı?”

Maggie pencerenin yanına giden Düşes’i izledi. “Bridget doğduktan kısa bir süre sonra onun varlığını öğrendim. Yarın on beş yaşına basacak.”

Dük bir yandan hesap yapmaya çalışırken bir yandan da hem

kızını hem de öfkesi yüzüne yansıyan karısını izliyordu. Doğrusu, karısını bu halde sadece birkaç kez görmüştü ve ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Sevgilim, belki bir süre...”

Hazelton araya girdi. “Dük Hazretleri, Maggie’nin bitirmesine izin verir misiniz, lütfen?”

Maggie araya girdiği için Benjamin’e minnetle bakınca, Dük dilini tuttu ama karısına sabırlı olması için yalvaran gözlerle baktı. Düşes de onun yakarışını karşılıksız bırakmayarak eşinin yanına geldi ve onun elini tuttu.

“Bridget çok güzel bir kız,” dedi Maggie. “Ve annesi onu... ahlaksızca bir mesleğe başlatmayı planlıyor. Ben... onu nasıl durduracağımı bilemiyorum. Çok özür dilerim. Ben gerçekten çok üzgünüm... bu konuyu size taşımak istemedim ama Cecily çok kurnaz bir kadın. Kanunları iyi biliyor ve ben...”

Hazelton kolunu Maggie’ye dolarken bütün oda sessizliğe gömüldü. Westhaven anne ve babası hariç her yere bakıyordu. Deene’in kaşları çatılmıştı. Dük, Düşes’in öfkeden patlamanın eşiğine geldiğini hissedebiliyordu.

“Esther.” Düşes sakin ve sessiz bir tonla konuşuyordu. “Düşündüğün gibi değil.”

“Çok daha önemlisi,” dedi Düşes sıkıdığı dişlerinin arasından konuşarak. “Maggie’nin düşündüğü gibi değil.”

Dük, karısına bakmak için döndü ama Düşes’in yeşil gözleri Maggie’nin üzerindeydi.

“Maggie Windham, sen çok zeki bir kızsın. Hatta bütün erkek kardeşlerinin toplamından bile zekisin. Amiens Antlaşması ne zamandı?”

Maggie şaşkın gözlerle Düşes’e baktı. “Çoğu, 1802 yılının yazı ve sonbaharındaydı.”

“Peki, Bridget ne zaman doğdu?”

“1803’ün baharında.” Maggie’nin kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. “Ama sen ve babam anlaşma sırasında, sosyetenin geri kalanıyla birlikte Paris’e gittiniz ve aylarca orada kaldınız.”

“Şu kız, Bridget, senin kardeşin olduğu kesin ama tam anlamıyla öz kardeşin olamaz,” dedi Düşes, kararlı ve emin bir sesle. “Çünkü Dük onun babası değil.”

Maggie’nin yüzü düştü. “Cecily, babamı Fransa’ya kadar takip ettiğini söyleyecek. Bu mümkün.”

“O kadın tek kelime Fransızca bilmez,” dedi Dük sert bir sesle. “Ayrıca onun Londra’da kaldığını söyleyecek bir sürü tanık bulabilirim. Böyle şeyler kulüpte duyulur. O kadın av sahasından dışarıya çıkmayı göze alamaz.”

Maggie’nin bakışları Düşes’le Dük arasında gidip geliyordu. Şüphelerinin olduğu belliydi. “Emin misin, baba? Tanıkların olduğundan emin misin?”

Aslında tanıkları sormuyordu. En azından sadece tanıkları sormuyordu. Kızının gözlerindeki şüpheyi görmek bir babanın kalbini kırmak için yeterliydi. Fakat o gözlerde umudu görmek o kalbin ve niden hayat bulması için de yeterliydi.

“Evet kızım, eminim.”

Maggie’nin bakışlarındaki şüphe kayboldu, yerini görünür bir

rahatlamaya bıraktı. Dük de farkına varmadan uzun süredir tuttuğu nefesini koyverdi. “Yine de o kız için endişelenmeni anlıyorum, Maggie. Bu senin ne kadar şerefli biri olduğunu gösteriyor.”

“O çocuğun bir yılının elinde olduğu düşünülürse,” diyerek araya girdi Düşes. “Maggie endişelenmekte haklı. O kadının sana yaklaşma cüreti gösterdiğine inanamıyorum.”

Dük basmakalıp sözlerle ortamı yumuşatmak üzereyken Hazelton birden ayağa kalktı.

“Anladığım kadarıyla Düşes Hazretleri, Cecily’nin neleri yapmaya cüret edebileceğini gayet iyi biliyor.”

Öfkeden gözü dönmüş sevgili Düşesi, Dük’ün gözleri önünde yaralı yeşil gözlerle etrafına bakan bir kadına dönüştü.

“Lort Hazelton.” Düşes güçlkle de olsa doğruldu. “Bu evde kelimelerinizi dikkatli seçeceksiniz.”

Hazelton, ailesinin önünde elini tutan Maggie’ye baktı. Sonra bakışları, yüzünde iyiye alamet olmayan bir bakış bulunan, gelecekte kayınvalidesi olacak kadına kaydı. “Özür dilerim, Düşes Hazretleri ama Cecily ne kadar zamandır size şantaj yapıyor?”

Percy’nin mavi gözlerinde, Esther’in görmekten korktuğu bir şaşkınlık ve kırgınlık vardı.

“Tam olarak şantaj sayılmaz.” Esther konuşurken, odanın diğer ucunda bulunan Westhaven’in dikkatle onu izlediğini gördü. Belki de anne ve babasını birlikte izliyordu. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Ve Maggie... Sevgili, değerli Maggie rahatlamayla korku ara-

sında sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Deene sıkılmıştı, Hazelton ise nişanlısı için endişeleniyordu.

“Düşes,” dedi Dük. “Hiçbir açıklama yapmak zorunda değilsin.”

Percy Windham’ı ne kadar çok seviyordu. Anlayış, hatta belki biraz endişe dolu gözleriyle ona bakmaya devam ediyordu. O gözlerde küçücük de olsa bir sitem izi yoktu.

“Galiba çok uzun bir süre sessiz kaldım,” dedi Esther. “Ayrıca bir açıklama yapmak zorunda olmayabilirim ama bir özür borçluyum.”

“Bana değil...” diye başladı söze Dük ama Esther tek bakışıyla onu susturdu.

“Evet, sana ve Maggie’ye. Maggie bizimle yaşamaya başladıktan çok kısa bir süre sonra Cecily bana yanaştı.”

“Ama biz o baş belası kadına para ödedik. Maggie’yi evlat edindik. Bunun bitmesi gerekirdi.”

“Gerekirdi,” dedi Esther. “Oturalım mı?”

“Tabii, hayatım.” Dük, karısını oturtuktan sonra oğluna baktı. “Westhaven, emektar bir hizmetli gibi pencerenin dibinde durma. Deene, kendine bir içecek al ve sen Hazelton, kız kollarında bayılmadan Maggie’ye çay koy.”

Gençler Dük’ün söylediklerini yerine getirirken, Düşes de Dük’ün, bunu özellikle ona kendini toparlaması için zaman kazandırmak adına yaptığından emindi— eteklerini düzeltti ve felakete dönüşen bu durumu açıklamak için bir yol bulmaya çalıştı.

“Evlat edinme işlemlerinin sonuçlanmasından birkaç hafta sonra Cecily bir şekilde karşıma çıktı. Maggie’nin iyiliğiyle gerçekten

ilgilileniyor gibiydi. Konuşma sırasında Maggie'yi görmek istediğinden, kızıyla zaman geçirmeyi arzuladığından da bahsetti.”

Esther kendini zorlayarak Maggie'nin gözlerinin içine baktı. Onun kendisini anlayacağını umuyordu. Belki günün birinde Maggie onu affederdi. Sonuçta iyi kalpli biriydi ama şimdi en azından evlat edindiği kızına gerçeği söylemek zorundaydı. Ona bunu borçluydu. “Cecily'nin niyetine güvenmedim. Çok geçmeden onu kendimden ve ailemden uzak tutmamın bir bedelinin olacağı ortaya çıktı.”

“Aman Tanrım...” Dük onun sandalyesinin koluna oturdu. “Demek kaybettiğin mücevherlerinin sırrı buydu, öyle mi?”

Westhaven odanın ortasına doğru ilerledi. “Annem gibi zeki bir kadının kendi cep harçlığını ayarlamakta bu kadar zorlanmasının nedeni.”

“İkiniz de haklısınız ve bunun için özür dilerim. Ancak Cecily'nin benim sorumluluğumda olduğunu düşündüm. Onu evlat edindiğimizde Maggie'nin annesi olmuştum. Bu da bana onu koruma hakkını veriyordu.”

“Ah, aşkım...” Dük, karısının elini dudaklarına götürerek öptü. “Sevgilim, keşke bana söyleseydin. O kahrolası kadını boğazlamak istiyorum.”

“Baba, sen ne yapabiliirdin ki?” dedi Maggie. Maggie'nin savunması Esther'i hem şaşırttı hem de mutlu etti. “Cecily şimdi de Bridget'in senin çocuğun olduğunu iddia ediyor. Cecily'yle küçücük bir bağ bile kurmuş olsaydın, sana karşı kullanabileceği bir koz verirdin. Düşes'in ona etkileyici miktarda bir para verebileceğini dü-

şündüğü belli. Onun tek derdi, elini Dük'ün cebinin ne kadar daha derinine sokabileceği."

"Bunlar yasal konular." Dük, Esther'in elini okşarken düşünceli görünüyordu. "Fakat bütün bunlarla uğraştığınızı düşünürsek senin de kızımın da bize anlatması gereken şeyler olduğunu düşünüyorum. Tabii neden böyle davrandığınızı da."

"Bize cevap vermek zorunda değilsin, Maggie," dedi Esther. Kocasının ve odadaki diğer insanların beklentilerinin aksine bir şey söylediğinin farkındaydı. "Eski haberleri eşelemektense Bridget'in durumuna eğilmek şu anda daha önemli."

Maggie'nin eli halen Hazelton'ın avucunun içindeydi. Esther, kontun Maggie'nin parmaklarını sıkıgını gördü ama adam yine de sessiz kaldı.

"Açıklamam gerek," dedi Maggie. "Çünkü Bridget'in durumu benimkiyle bağlantılı. Cecily sosyeteye tanıtılmamdan sonra benden para talep etti, ben de verdim." Maggie'nin söylediğı rakam karşısında Dük ağzının içinden okkalı bir küfür savurdu, Westhaven'ınsa yüzü kasıldı. Deene zeki bir adam olarak Dük'ün içkisini tamamladı ve sürahiyi Westhaven'a uzattı. Bu arada Maggie'nin eklem yerleri de bembeyaz olmuştu.

"Devam et," dedi Düşes. "Bütün bu paralar ne içindi?"

"Erkek kardeşlerimin eğitimi, bu arada benden küçük ikiz erkek kardeşlerim de var, Bridget'in rahatı için. Cecily sürekli olarak taşındığı için onun, alacaklılarından kaçtığından şüpheleniyordum. Kalacağı yer çok güzel, elbiseleri son moda olmalıydı. Bunun karşı-

lığında zaman zaman Bridget'le zaman geçirmeme ve yazışmamıza izin veriyordu. Bridget'in eninde sonunda benimle birlikte yaşayacağını sanıyordum. Böyle bir şeye sebep olacağım aklıma bile gelmedi."

Dük içkisine bakarak konuşmaya başladı. "Bu karışık bir durum ama Hazelton bizi bir arada topladığına göre, Cecily'nin planını nasıl bozacağına dair bazı fikirlerin olduğunu sanıyorum. Gerçi ben hâlâ böyle bir yaratığın boğazlanmasının en iyisi olacağını düşünüyorum ama..."

Esther onun için üzülmüyordu. Düşesi yüzünden yaşadığı hayal kırıklığını gösteremediği, babalıkla ilgili durumu yüzünden sürekli başı ağrıdığı için onun adına üzülmüyordu çünkü endişelenmemesi için ellerinden geleni yaptıkları kızlarının yanında kendini tutmak için gösterdiği çaba yüzünden üzülmüyordu. Onun yerine içi acıyordu.

"Benjamin'in planları var," dedi Maggie doğrularak. "Ama benim biraz havaya ihtiyacım var, Düşes. Benimle birlikte yürür müsünüz?"

Esther hemen ayağa kalktı. "Tabii ki. Percy, aşkım, bağırarak yok. Şu anda sağ salım bir kafayla düşünmeye ihtiyaç var."

Esther, kocasını yanağından öptü, içten bir özür mırıldandı ve yetişkin kızıyla birlikte kendisinden beklenen bir zarafetle odadan çıktı.

"Bunu nasıl yaptın?" Kırmızı lalelerin arasında yürürlerken Maggie kolunu Düşes'in koluna geçirdi.

"Cecily'ye nasıl para ödediğimi mi soruyorsun?"

"Hayır, babamı nasıl kandırdın? Bunu yapmaya nasıl dayana-bildin?"

Düşes'in kaşları çatıldı. "Beni dışarıya çıkartmanın nedeni gerçekten bunu sormak mıydı, Maggie? Beni nazikçe azarlayacağını sanmıştım."

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

Kol kola yürüyorlardı. Uzaktan bakınca huzurlu ve sakin bir görünüm veriyorlardı ama Maggie'nin kalbi deli gibi atıyordu.

"Her ikinizi de korumak için bir yol bulmak zorundaydım," dedi Düşes. "Seni annenden uzak tuttuğumu düşündüğünü biliyorum. Sonuçta seni karnında taşıyan, çocukken sana bakan kişi o. Fakat içimden bir ses hep, seni görmesine izin verirsem, bir öğleden sonra almasına izin verirsem, seni bir daha göremeyeceğimi söylüyordu. Seni fiziksel olarak bizden uzak tutmasa da... beynini yıkayacaktı. Kafanın içini şüphelerle dolduracak, kafanı karıştıracaktı ya da daha kötü şeyler olacaktı. Benimle aynı fikirde olmanı beklemiyorum ama lütfen, dürüst olduğuma inan."

Maggie'nin yanında yürüyen bu kadın Moreland Düşesi gibi görünebilirdi ama o anda bir düşesten çok, hataları olan ve üzülen bir insandı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Maggie yavaşça. "Cecily onursuz biridir."

Düşes ne düşündüğü anlaşılmayan gözlerle Maggie'yi inceledi. "Baban, ki ben onu hayatım pahasına seviyorum, kadınların onur konusunda muaf tutulabileceklerini söyleyecektir. Aramızda kalsın ama ben onunla aynı fikirde değilim, Maggie. Bu konuyu ona açıklamayacağımı söylerken haklıydın."

"Cecily'nin yeniden onun aklını çeceğini mi düşündün?"

“Senin kastettiğin şekilde değil.” Düşes nergisleri koklamak için eğildi. “Ama sen çok doğru söyledin: Babanın onunla kuracağı her türlü bağlantıyı bir şekilde kendi amaçları için çarpıtarak kullanacaktı. Baban olayların ince taraflarını anlayabilen ve buna göre hareket eden biri değil.”

Asla öyle biri olmamıştı. “Doğrudan onun hakkından gelmeye çalışacağını mı söylüyorsun?”

“Muhtemelen. Cecily denen kadın onun kollarında görüleceği bir anı mutlaka ayarlardı ya da kendi elleri onun uygunsuz yerlerinde gezinirken... zaten senin sosyeteye sunulduğu hafta buna benzer bir şey yapmaya çalıştı.”

Maggie, Düşes’in yanında yürürken sanki bütün dünyası ekseninden şaşmış gibi görünüyordu. “Beni ondan korumaya çalışıyordun. Ben de bunca zamandır sizi koruduğumu sanıyordum.” Maggie’nin kalbi düzensizce atıyor, içinde adını koyamadığı bir gerginlik gittikçe büyüyordu. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, Cecily’nin kardeşimi ahlaksız bir hayatın içine göndermesine izin veremeyeceğim. Tabii bu aileyi daha fazla rahatsız etmesine de izin verilemez.”

“Maggie.” Düşes’in bakışları nergisin üzerindeydi. “Cecily’nin seni tekrar suistimal etmesinin engellenmesi yeterli olmaz mı?”

“Çok param var,” dedi Maggie. Bu daha önce Düşes’e itiraf etmediği bir şeydi. “Hatta yığınla. Paramı alması beni suistimal etmesi anlamına gelmiyor.”

“Sevgili kızım.” Düşes bakışlarını Maggie’ye çevirdiğinde,

Maggie onun gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüp dehşete düştü. “Her şeyi şimdi daha iyi anlıyorum: Cecily’nin şantajlarının evlendiğinde de devam edeceğini bildiğin için hiçbir teklifi kabul etmedin. O kadının yaptığı her şeyi sana karşı kullanma tehdidinden kaçınmak için konumuna uygun ortamlara katılmaktan uzak durdun. Onun dalavereleriyle daha rahat uğraşabilmek için baba evinden bile ayrıldın. Şimdi anlıyorum, Maggie. Babanın ve benim seni bundan koruyacağımıza güvenememeni anlıyorum. Ah, hayatım, çok ama çok üzgünüm.”

Maggie’nin göğsüne çöreklenen acı neredeyse onu boğacak kadar yoğunlaşmıştı ama Düşes daha konuşmasını bitirmemişti. “Cecily’yle uğraşması için konta izin vermelisin, Maggie. Onun da buna ihtiyacı var. Konuyu Dük’e açmakta haklı. Bizimkiler gibi erkekler, âşık oldukları kadınları koruma ihtiyacı duyarlar. Bizim de onlara izin vermemiz gerekir.”

“Ama Cecily’ye asla güvenilmez,” dedi Maggie, boğazında oturan yumru yüzünden güçlkle yutkunarak. “Onlar Cecily’yi bizim kadar iyi tanımıyorlar. Onun sinsiliklerine ve hilelerine karşı hazırlıklı olamayacaklar.”

“Annen kendisi gibi bir hasımla karşı karşıya. Hazelton kurnazlığıyla onun hakkından gelecektir.” Düşes kendinden çok emin bir sesle konuşuyordu.

Maggie gözlerini kapattı ve güçlkle duyulan bir sesle konuştu. “Beni doğurmuş olabilir ama o benim annem değil. O korkunç, düzenbaz, bencil, yapmacık, acımasız kadın benim annem değil.”

Maggie kırmızı lalelerin ortasında durmuş, ağlıyordu. Yaşlar yanaklarından süzülürken, güçlü ama narin kolların onu kucakladığını ve başının sevgiyle okşandığını hissetti.

“Tabii ki değil, hayatım,” dedi Düşes gururlu ve kararlı bir sesle. “Senin annen benim. Dük de baban. Sen *bizim* kızımızsın.”

Benjamin salon penceresinin yanında durdu. Diğer üç erkeğin de en az kendisi kadar endişeli olduğunu görmemek için ne sağına ne de soluna bakıyordu.

Konuşma cesaretini bulan ilk kişi Westhaven oldu. “Hepimiz kırmızı lalelerin büyüüne kapıldık. Biri dışarı çıkıp hanımları içeri getirse iyi olur. Yanlarında büyük ihtimalle bir mendil yoktur.”

Deene ağzını açarak durumu daha da berbat etti. “Aşk ilanı... kırmızı laleler bunun içindir.”

Dük’ün yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Ah, siz gençler. Kadınların aşırı duygusallığından ne kadar çabuk etkileniyorsunuz. Ben gidip kendi açıklamalarımı yapacağım.”

Dük boş bardağını bırakarak odadan çıktı.

“Evlilik,” dedi Westhaven. “Cesaret isteyen bir şey. Süvariye ken edindiği tecrübeleri muhtemelen Dük’ü doğru yönlendiriyor.”

“Gel.” Benjamin onun koluna girdi ama ikisi de hareket etmedi. “Onu bu işte rahat bırakalım. İkizinin de düşünmesini istediğim bazı fikirlerim var. Tabii benimle birlikteyseniz. Dük Hazretleri de bu işte bize katılacaktır.”

Westhaven gülümsediğinde tıpkı babası gibi görünüyordu. “Ben olsam buna o kadar güvenmezdim. Windham’lar her an ters köşe yapabilir.”

Benjamin bunun şaka mı yoksa uyarı mı olduğundan emin değildi. “İmkânsız başarmak sadece biraz zaman alır, sözü Portmaine ailesinin düsturudur.”

Deene sarı kaşlarını kaldırdı. “Bence şu anki amacın için bunu az önce sen uydurdun. Sen Kuzey’den birisin. Ailenin düsturunun, verdiği nimetler için Tanrı’ya şükürler olsun, gibi bir şey olması daha büyük bir ihtimal.”

Benjamin içinde bulundukları imkânsız koşullara rağmen neredeyse gülümsüyordu. “Westhaven, çay yanında verilen keklerden daha doyurucu bir şeyler bulabilir misin? Maggie’nin gücünü koruması gerek. Ve Deene, teklifimi duyduğunda bana bağırarak istiyorsan, lütfen desteklemeye çalıştığımız şeyin bir kadının gururu için, hatta birçok kadının gururu için olduğunu hatırla.”

Deene’in dudakları kıvrıldı. “Bu iş gittikçe daha ilginç bir hale geliyor. Oturalım mı?”

Westhaven bakışlarıyla pencereden dışarıyı gösterdi. Dük, Düşes’le el eleydi. Diğer kolunu da kızının omzuna dolamıştı. Onlarla lalelerin arasında geziniyordu. Maggie on bir yaşındaki gibi utangaç ve çok tatlı görünüyordu.

“Gel,” dedi Deene, Benjamin’in koluna girerek. “Bundan sonraki hayatın boyunca ona aşkla bakabilirsin ama şimdi halletmemiz gereken küçük bir mesele var. Hani önce onu etkilemekle ilgili olan...”

Westhaven da Benjamin'in diğer koluna girdi. Onu birlikte kanepeye yönlendirdiler, sonra da karşısına geçip sandalyelere oturdular.

“Şimdi,” dedi Westhaven. “Ne yapıyoruz?”

Maggie için gün çok güzelleşmişti. Dukalığın bahçesi en mutlu çocukluk anılarını canlandırmış, içi müthiş bir rahatlamayla ferahlamıştı.

“Meraklı bir çocuktun,” diyordu Dük. “Çalışmalarında onlardan üstün olmak için erkek kardeşlerinin kafasını dağıtır, onları kışkırtırdı. Bunu ilk fark eden ve bana gösteren annen oldu.”

Annesi. Dük'le el ele olan Düşes, az önce tıpkı Maggie gibi ağlamış olmasına rağmen, şimdi etrafına ışık saçacak kadar hoş görünüyordu.

“Onlar beni kışkırtırdı,” dedi Maggie. “Benden daha kısa olan oğlan çocuklarının, bütün dersleri yalan yanlış bilmelerine rağmen kasılarak yürümelerine izin veremezdim.”

“Tabii ki veremezdin.” Dük onu şakağından öptü. Maggie, Dük'ün, çocukluğundan beri kendisini böyle öptüğünü hatırlamıyordu. “Sen bir Windham'sın. Westhaven, annesinin ondan beklediği gibi düklüğe yakışan biri olduysa, bunda onu bu konuma hazırlayan kız kardeşlerinin büyük bir etkisi var.” Maggie'ye sarılmayı sürdürerek karısına döndü. “Sevgilim, bahçelerin her sene çok daha güzel oluyor ama sence de gençlerin, yaşlıların gözetiminde olmadan, kendi planlarını yapmalarına izin vermemiz gerekmez mi?”

Düşes, Maggie'ye dikkatlice baktı. “Baban kremalı keklerden

kendi payına düşenler için endişeleniyor ama yine de içeri girelim. Yoksa Maggie'nin kontu, onu çok fazla dışarıda tuttuğumuz için endişelenmeye başlayacak."

Anne ve babası, onu acele etmeden eve geri getirdiler. Maggie yıllardır ilk kez dünyasının bu kadar güvenli ve güzel olduğunu hissediyordu. Pişmanlıklarla, üvey kız kardeşi için endişelerle dolu geçen yılların ardından üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Artık Bridget'in bir Windham olmadığını bildiği için tek üzüntüsü yalnızlık içinde boşa geçirdiği yıllardı.

Ancak kalbi mutlulukla, huzurla ve minnetle doluydu. Dük ve Düşes Hazretleri'nin sevgisi o kadar engin ve muazzamdı ki bütün varlığını dolduruyor, tüm ruhunu aydınlatıyordu.

"Deene bunu başarmaya çok uygun." Benjamin arkasına yaslandı. Maggie'ye bakmıyordu. Maggie onun yanına oturmuştu. Elleri birbirine kenetliydi. Benjamin, Maggie'nin gerginliğini hissedebiliyordu ama ayrı zamanda güvenini de hissediyordu.

"Bence de uygunum," dedi Deene hafif sıkılgan bir sesle. Fakat Benjamin, adamın mavi gözlerindeki parıltıyı kaçırmamıştı. "Kızıl saçlı kadınlara karşı olan ilgimle tanırım. Bekâрім, unvanımı yeni elde ettim ve her konuda zevkime düşkün biri olarak bilinirim."

"Bazı konularda," diye düzeltti Westhaven onu. "Ki bu işimize gelecek. Bu toplantı ne zaman?"

"Yarın akşam," dedi Benjamin. "Sadece nerede olduğunu bilmiyoruz çünkü Deene davet edilmedi."

Dük yan gözle Düşes'e baktı. "Bir fikrim var. Bu utanç verici olayın yeriyle değil ama sonuca ulaşmamızı kolaylaştıracak bir yemle ilgili."

"Yem mi?" Benjamin bundan hoşlanmıştı. Her ne kadar Dük bunu "kurnazlık" diye nitelendirse de Moreland çapraşık düşünce tarzıyla tanınıyordu.

"Percival, emin misin?" Düşes'in, kocasının düşüncelerini okumaktan keyif aldığı belliydi.

"Eminim, hayatım. Bana bir dakika ver." Dük odadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra döndüğünde kucığında çeşitli ölçülerde küçük kutular vardı. "Moreland mücevherleri." En üstteki kutuyu açtığı anda, altın ve zümrüdün mükemmel uyumla bir araya getirildiği mücevher seti ortaya çıktı. Taç, gerdanlık, küpeler, bilezikler, yüzükler koyu kadifenin üzerinde etrafa parıltılar saçıyordu. "Ya da Moreland mücevherleri görünümünde olanlar."

Maggie kutunun içindekilere baktı. "Bunlar gerçek mi?"

Benjamin taşları incelerken Dük'e olan saygısı artıyordu. "Tahminimce hayır. Düşes Hazretleri mücevher kaybetmekten korktuğu için, Dük Hazretleri toplum içinde takması için ona gizlice bu takı setini yaptırmış. Sahte, hem de hepsi."

Westhaven, babasının elinden kutuyu aldı. "Ama çok iyi bir taklit."

"Ve..." Dük ak düşmüş kaşlarını kaldırdı. "Bunlardan elimizde çok var. Açgözlü bir kadının, mahvedeceği masum bir kız aramaktan hemen vazgeçmesini sağlayacak kadar başını döndürecek miktarda."

"Benim belgeyle ilgili hâlâ bazı sorularım var," dedi Deene. "Westhaven, bağlayıcı olacağından emin misin?"

“Kesinlikle eminim. Bir kadının gayrimeşru çocukları tamamen onun velayetinde. Babalarının onları desteklemesi ya da onlardan bir şey talep etmesi için hiçbir yasal yaptırım yok. Cecily’nin imzası bağlayıcı olacak ama bunu uygun tanıkların göreceği şekilde yapmamızı tavsiye ettiler. Bu da aklı başında, ciddi ve tanıklık yapmaya istekli, yetişkin erkeklerin, onun kendi isteğiyle belgeyi imzaladığını görmeleri anlamına geliyor. Yarın akşama kadar bundan birkaç kopya daha hazırlamam gerektiğine göre hemen gitsem iyi olacak.”

“Ben de gidiyorum.” Deene ayağa kalkarak hanımları selamladı. “Geceyi, davetsiz katılmam gereken partinin yerini saptamaya çalışarak ve genç hanıma göstereceğim müstehcen ilginin boyutunu düşünerek geçireceğim.”

Deene’in namında bir erkek için bu o kadar da zor bir iş olmayacaktı. Benjamin bu gözlemini yüksek sesle söylemedi ama Maggie’nin gözlerine yansıyan gülümsemeden, aklından geçenleri tahmin ettiği belliydi.

“O zaman ben de Leydi Maggie’yi eve götüreyim. Zaten yapmam gereken bazı araştırmalar da var.”

Nişanlısıyla birlikte onun at arabasına bindiklerinde, Benjamin kolunu ona dolayarak yakınına çekti.

“Şüphe uyandıracak kadar sessizsin, Maggie Windham.”

Maggie, atlar düzenli adımlarla yürümeye başlayana kadar suskunluğunu korudu. “Planında kusur bulmaya çalışıyorum.”

“Sana kusuru söyleyeyim.” Parmakları birbirine kenetlendi.

Temkinli olmayı bir kenara bırakarak ona karşı tamamen dürüst olmaya karar verdi. “Bu planın kusuru, planın uygulanması için başkalarına güvenmek zorunda olmamız. Annen bizi parkta gezinirken görmemiş olsaydı üvey kız kardeşinin cazibesine kapılmış, seks peşinde koşan azgın erkeklerden biri gibi davranabilirdim ama Cecily, kendini sana adanmış nişanlının, seks yapmak için senin üvey kız kardeşini bulmasının bir tesadüf olmadığını anlardı.”

“Evet.” Maggie şaşırtıcı bir rahatlıkla Benjamin’i yanağından öptü. “Başkalarına güvenmek *zorundayız*. Bu durum benim kadar senin de canını sıkıyor olmalı.”

“Belki böylesi bizim için daha iyidir. Dük’le Düşes ve Westhaven, Deene’in güvenilebilir biri olduğunu düşünüyor gibiler.”

“O, güvenilir biri. Planındaki kusurun Deene olduğunu sanmıyorum.”

Ben onun şakağına her ikisini de rahatlatan bir öpücük kondurdu. “Nerede hata yaptığımı bulduğunda, lütfen bana da söyler misin?”

“Ben sadece endişeleniyorum.”

“Annen zor bir düşman. Dük’ün, Düşes’in gündelik mücevherler konusunda annenle gizli gizli bir şeyler yaptığından şüphelendiğini biliyor muydun?”

“Sophie’nin hayır işlerinden birini desteklemek gibi mi?”

“Olabilir. Cecily, Dük Hazretleri’ne yanaşmaya çalışmış ama Dük, onu hapse attırmakla tehdit etmiş. Kadın sinsice uzaklaşırken, ailesinin kadınlarına yaklaşılabileceği Dük’ün aklına hiç gelmemiş.”

Maggie içini çekerek ona biraz daha sokuldu. “Babam bu yüzden hayatı kendine işkence edecek.”

“Bence annenin cazibesine direnemediği günden beri hayatı kendine işkence ediyor.”

“Etmediğini söyledi.” Sesi uykuluydu. Eh, durumu düşünülürse bu beklenen bir şeydi. “Babam, yanlış adımlarının sonuçlarının, dualar sayesinde doğabilecek en az zararla atlatıldığını söyledi. Düşes’in de aynı şekilde hissettiğinin garantisini verdi.”

Dukalık unvanı taşıyan kadın ve erkeğin ailelerine bakış açısı, Benjamin’in de kibrini kırmıştı. Kuzey’deki küçük kontluğunda yaşananlar artık gözüne çok önemsiz görünüyordu. Doğru kontesi seçmiş olması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Annenin planına engel olacağımız ve Bridget’i kurtaracağımız için mutlu musun, Maggie?”

“Mutlu değilim ama umutluyum. Yıllardır ilk kez umutluyum, Benjamin. Beni doğurmuş olsa da Cecily benim annem değil. Bir zamanlar benimle bir ilişkisi olmasına rağmen, onun böyle çağrılmayı hak ettiğinden bile emin değilim.”

Benjamin gülümseyerek Maggie’nin şakağına bir öpücük kondurdu ve ona daha sıkı sarıldı. Bu, Maggie’nin hissettiği huzurun, güvenebilmesinin, bazı şeyleri sonlandırabilmesinin ve en nihayetinde *umut* edebilmesinin açıklamasıydı. Onun kontesi, çocuklarının annesi olarak işleri yoluna koyma yeteneği, başarılı olmasına yardım edecekti.

Archer'ın oturma odasının kapısında durduğunu görünce, Benjamin hayranlık ve saygı karışımı bir duyguyla ona baktı. "Anlaşılan, şu hanım arkadaşın takım elbiseni çıkartma zahmetine katlanmamış?"

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Archer odaya girerek kendini kanepenin üzerine attı.

"Halin, gözlerinde her zamanki neşeli parıltıların eksikliği, kravatının sabah gün doğarken evden çıktığındaki gibi görünmesi. En azından nazik miydi bari?"

Böyle sormasına rağmen, Archer'ın önemsiz dramları için zamanı yoktu. Cecily'nin suareyi nerede yapacağını hâlâ belirleyememişti ve çok yakında güneş üzerlerine doğacaktı.

"Ona söz verme fırsatını bile bulamadım. Ev boştu, atlar gitmişti, yer tamamen boşaltılmıştı. Bana bir mektup bırakmış ama henüz okumadım. İnsanların içinde ağlarken görülmek istemedim."

"Burada ağlamakta serbestsin. Hatta bunu çok eğlenceli bulabilirim. Herhalde bu akşam Deene'le karşılaşmamışsınızdır?"

Onu bir yerlerde gördüm. Tek dizinin üzerinde uyuklayan ya da iç çamaşırlarıyla olan bir adam nasıl bu kadar asil görünebiliyor?"

Benjamin kalemini bırakarak düşünceli gözlerle kuzenine baktı. "Kadının gidişi yüzünden çok umutsuz olduğun için kumar falan oynamış, hatta afyon içmiş olabilir misin?"

"Kalbi kırık bir erkeğin şarap içmesi usuldendir."

En sevdiği kadın barmenin ona sadık kalmadığını öğrendiğinde dünyası kararan üniversiteli bir delikanlı gibi kederli görünüyordu.

“Archer, o lanet olası mektubu neden okumadın? Ev halkı şimdiye kadar Bath’e bile gitmiş olabilir. Kim bilir başka kimlerle konuşmak zorunda kalacağım?”

“Leydi Maggie’nin uşağından hâlâ bir haber yok mu?”

“Daha çok erken ama bazı açılardan da çok geç. Cecily’nin bu yıkımı nerede yapmayı planladığını hâlâ bilmiyoruz. Bunu Deene’in kulağına fısıldayan kişi, Brighton’daki araba yarışlarına gitti ve dave-tiyelerin kimde olduğunu söyleyen tek bir kişi bile yok.”

“İhtimal dahilindeki kişilerin listesinin yapılması belki işleri kolaylaştırabilirdi.” Archer oturarak çan çalmak için kullanılan ipe baktı.

“Zaten bir liste yaptım. Deene şimdi o listedekilerin peşinde olmalı. Sen de bir bak.” Benjamin ayağa kalkarak elindeki kâğıdı ona uzattı. “Son zamanlarda senin kulağın daha delik.”

Archer listeyi inceledi. “Biraz çay ister misin?”

“Saat sabahın beşi, Archer.”

Benjamin’in kuzeni ona baktı. “Aşçı kalkıp ekmek yapmaya ve sütü yayıkta sallayarak yağ yapmaya başlayalı uzun zaman oldu. Hizmetçin olmasının iyi tarafı bu. Yani rahatça zili çalabilirsin. Listeye gelince, birkaç seçeneği atlamışsın. Son birkaç saat içinde bu hayırsızlardan en az ikisini gördüm.”

Masaya gelerek Benjamin’in sandalyesine oturdu. Kalem, hokka ve temiz bir kâğıt aldı.

Benjamin de ipini çekerek zili çaldı.

“Bunu içemem. Bridget tepsiyi nazıkçe itti. Sabah çikolatasının kokusu bile midelerini bulandırıyor. “Özür dilerim, Adele ama sinirlerim gerçekten çok gergin. Annem doğum günü hediyemin bu akşam verileceğini söylüyor.”

Adele’in gözleri duyguyla doluydu. “Onun ne yapmayı planladığını anlıyor musunuz?”

Bridget başını sallarken bedenini sıcak saran geceliğini çekti. “Yiyecek servisi için gelenler mutfakta çalışmaya başladılar bile. Annem dün akşam odalarımın uygun olup olmadığını görmek için geldi ve bana...”

Bridget sustu. Annesinin onu sevdiğine inanacak kadar nasıl aptal olabilmmişti?

“Sana, her kim olursa olsun erkeğe izin vermeni söyledi. Seninle birlikteken adamın hoşuna giden her şeyi yapmasına izin vermeni ve bunun canını çok fazla acıtmayacağını söyledi. Zevk alıyormuş gibi davranırsan adamın seni mücevherlere boğacağını söyledi. Kendi yaşlılık günlerini garanti altına alabilmek için, sana hayatını çöpe atmanı söyledi çünkü böyle bir şeyi planlayabilecek kadar açgözlü biri.”

Adele Fransızca konuşmamıştı ama bir önemi yoktu. Hangi dilde söylenirse söylensin bazı gerçekler çirkin ve acımasız olacaktı. “Çok korkunç değil mi, Adele?”

Hizmetçi tepsiyi kenara bırakarak yatağın üzerinde oturan Bridget’i inceledi. “Harika olabilir ve ilk seferin acılı olacağına dair konuşmalar gotik romanlar yüzünden. İlk sefer genellikle hayal kırık-

lığı yaşanır. Büyük bir hayal kırıklığı ve onursuzluk. Ben kahkahayla gülmüştüm ama sana yapmanı tavsiye etmem. Belki de ilk tecrüben olduğunu bildiği için nazik davranacak birini bulursun.”

Bu küçük sohbet şüphelerini bir nebze olsun gidermemişti. Belki de adam onu hiç umursamayacaktı. Sonuçta ağırbaşlı ve şımarık gençler sadece tanıdıklarıyla selamlaşıyordu. Ya da canını acıtacak ve onu küçük düşürecek, zevk aldığı sapkınlıkların hepsini onun üzerinde uygulamak isteyecekti. Bütün bunlar okuması için verilen berbat kitaplarda tarif edilmişti.

Bridget sesindeki kararsızlıktan nefret ederek, “Maggie benden utanıyor olmalı,” dedi. “Belki de Cecily’nin ne yapmak üzere olduğunu biliyor ve benim de bunu istediğimi sanıyor.”

“Yazdığın mektubu çok güvenilen, Maggie’nin kendi eline ulaştırılacağına garantisini veren bir elçiyle yolladım. Umudunu kaybetmemelisin.”

Bridget’in bakışları gardıropta asılı duran elbiseye gitti. Pembe dantelli, beyaz kadife elbise, Bridget’in açık renkli teniyle korkunç bir kombinasyon yaratıyordu ama bu renk özellikle onun masumiyetini vurgulamak için seçilmişti. “Belki kaçırım. Bana biraz para verebileceğini söylemiştin.”

Adele derin bir iç geçirdi ve gün içinde giyeceği kıyafetleri hazırlamaya başladı. Gündelik giysileri bile son haftalarda dikkat çekecek kadar açık olmaya başlamıştı. “Kaçmayacaksın. Annen seni bulur ve sürükleyerek geri getirir. Ayrıca masum bir kız Londra so-

kaklarında hemen dikkat çeker. Öyle bir durumda, zengin bir hami çok daha tahammül edilir görünür. Bana inanmıyorsun ama ne dediğimi çok iyi biliyorum.”

Bridget ağlama isteğine yenik düşmedi. Yataktan kalktı, kendine bir fincan sıcak çikolata koydu, sonra çikolatayı doğruca beyaz elbisenin üzerine fırlattı.

“Ya Cecily bütün belgeyi okumak isterse?” Archer gömleğinin kollarını kıvrarak yeleğini çıkardı. Sarı saçları hafifçe dağılmıştı ama Benjamin kendi görünümünün ondan daha berbat olduğundan kuşkulanıyordu.

“Deene bunu engellemek durumunda kalacak, yoksa yaşlı cadaloz kızının vesayetini başkasına devrettiğini anlar.”

Archer kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kenetledi ve Benjamin’in masasının kenarına ilişti. “İstedğin bu mu?”

“Çok fazla bir şey söylemese de Maggie’nin istediği bu.”

“Planladığın şeyi ona söyleyen daha iyi olmaz mı?” Archer bir eliyle esnemesini gizledi.

Benjamin saate bakınca irkildi. “Elimde hiçbir şey yokken ona gitmek istemiyorum. Adres hâlâ elimizde değil ve sabahın neredeyse yarısı gitti.” Deene’in de şansı yaver gitmemiş, gece boyunca etrafa gönderdiği casuslardan ve muhbirlerden de bir şey çıkmamıştı.

Archer ayağa kalktı, ceketini koluna astı. “Ben yatmaya gidiyo-

rum. Leydi Maggie'ye, biraz uyuyup kendine geldikten sonra ona uğrayacağını söyleyen bir not göndermeni öneririm." Archer kırıkmış ceketini silkeleyince kaşları çatıldı.

"Seni azat eden mektup," dedi Benjamin, Archer'ın ceketinin cebinden düşen kâğıdı görünce. "Hiç okumadın mı?"

"Al." Archer katlı kâğıdı ona uzattı. "Sen oku."

Bu, okulda sergilenen bir oyuna dönmeye başlamıştı. Fakat Benjamin, kuzeniyle dalga geçemeyecek kadar yorgun ve düş kırıklığı içindeydi. Mektubu alıp önce burnuna götürdü, sonra da açtı.

Yorgunluk beynini de etkisi altına almaya başlamıştı çünkü mektuptaki bu kokunun ona çok tanıdık geldiğine yemin edebilirdi.

"Bu, Fransızca yazılmış."

"Aşk mektubu tabii ki Fransızca olacak." Archer pencereye döndü. "Ama sadece tek bir sayfa. Bir erkeğe âşık bir kadının tek bir sayfadan fazlasına ihtiyacı olması gerekmez mi? Bir paragraf sadece ayrılmak için yazılır."

Benjamin gözlerini yuvarladı ve okurken mektubu tercüme etti.

Çok kıymetli sevgilim, seni hayal kırıklığına uğrattım ama bunu okuyorsan, ev halkı çoktan bir sonraki adresine taşınmış demektir. Çok uzakta değil, sadece birkaç blok ötede. Gece penceremi açık bırakacağım. Beni yeniden bulma isteğinin baskın gelmesini umuyorum. Sevgiler... vesaire, vesaire. Ve altındaki dipnotta da ona vahşice sahip olduğun tutkulu anları özlediğini söyleyen bir şeyler var...

“Kahretsin, Benjamin. Bir adres vermiş mi?”

Benjamin sersem bir âşığı kızdırmaktan zevk aldığı için mektubu tekrar kokladı ama Archer ona doğru atılıp mektubu kaptı.

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedi Archer. “İstediğin kadar gül ama beni başından atmamış. Fakat sen benim sevişmekteki yeteneklerimi, penisimin boyutunu kıskandığın için...” Birden susarak Benjamin’e baktı. “Yüzünde, gözünün önünde olduğu halde görmediğin bir kanıta ulaştığın andaki bakış var.”

“Mektubu bana ver.”

Archer mektubu verince, Benjamin yeniden burnuna götürdü. “Adele kimin için çalışıyor demiştin?”

“Bunu söylediğimden emin değilim ama berbat biri, eski bir fahişe. Cecily O'Donnell. Sanırım eskiden... hey, Benjamin!”

Benjamin minnetinin göstergesi olarak onu alnından öptü ve mektubu geri verdi. “Bu mektup, Bridget’in Maggie’ye gönderdiği mektup gibi kokuyor. Maggie, kızın Adele adında akıcı bir Fransızcayla konuşan bir hizmetçisi olduğunu söylemişti. Hemen Deene’e ve Dük Hazretleri’ne haber yolla. Yeri bulduk. Sen de Adele’i bir kez daha kucağına oturttuğunda, ona bir sonraki Hazelton Kontu’nun annesi olabileceğini söyle. Belki o zaman boyutlarına rağmen, senin uygun biri olduğunu düşünebilir.”

“Ama...” Archer şaşkın gözlerle mektuba baktı. “Yani adres bu mu? Kâğıdı kokladın ve buldun mu? O huysuz yaşlı fahişe, Leydi Maggie’nin annesi, öyle mi?”

“Bir zamanlar annesi olabilir,” dedi Benjamin zilin ipini çekerek, “ama artık değil. Hadi, git ve biraz dinlen, Archer. Bu gece Deene’le çıkacaksınız. Ben de planladığım şeyi görmek için orada olacağım.”

“Biraz daha çay ister misiniz, Bayan Maggie?” Bayan Danforth, Maggie’nin ofisinden içeri iki adım attıktan sonra durdu. Maggie’nin masasının üzerinde düzgün bir yığın halinde duran yazışmaları görünce kaşları çatıldı.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Kâhyanın ders vermeye hazırlanır gibi bir hali vardı. Bu yüzden Maggie baktığı hesaplara geri döndü. Kahvaltıda çay ve küçük ekmek istememesi, aslında Maggie’nin ne kadar gergin olduğunu ve Bridget için korktuğunun bir göstergesiydi. Ancak baktığı hesaplar birbirine giriyor, aklını bir türlü veremiyordu. Koridordan Bayan Danforth’un ve *Benjamin*’in seslerini duyduğunda aklı hâlâ başka yerlerdeydi.

Birkaç saniye sonra Benjamin odasındaydı. Küçük odasını iki adımda geçerek yanına gelmiş, onun titreyen bedenini kollarının arasına almıştı.

“Notumu aldın mı?”

Maggie başını salladı. Onun sıcaklığıyla ve gücüyle sarmalanmaktan mutluydu.

“Gelmem uzun sürdüğü için özür dilerim ama üzerimi değiştirmemişim. Archer’ın da Deene’i bulması gerekiyordu, göndermem gereken notlar vardı...”

Maggie tıraş olmak için suyunu ısıtmasının ne kadar sürdüğünü rapor etmeye başlamasın diye onu öptü. Kokusu her zamanki gibi baş döndürücüydü. Bütün o baharat ve sabun kokusu, Benjamin'in yarattığı enerjinin birleşimi Maggie'nin sinir hücrelerini daha çok uyarıyordu.

"Planında bir kusur var."

Benjamin, Maggie'nin sözleriyle geri çekildi, ifadesinden bir şey anlamak imkânsızdı. "Yeri bulduk, sevgilim. Deene, Archer'la birlikte oraya gidecek. Cecily'nin imzasının tanığı da o olacak. Mücevherler çoktan Deene'in arabasına gizlendi. Ayrıca içeride bir müttefikimiz var. Öyle görünüyor ki Archer'ın kur yaptığı kadın, Bridget'in özel hizmetçisinden başkası değilmiş."

"O zaman Deene'e, Bridget'le Fransızca konuşmasını söyle. Hizmetçi çok iyi anlamasına rağmen Cecily, Fransızca bilmez ama bu, planındaki kusuru düzeltmeyecek."

Benjamin kollarını indirerek kapıya gitti ve tepsi getirilmesi için bağırdıktan sonra Maggie'yi elinden tutarak pencerenin altındaki küçük pufa götürdü. "Bu kusur neymiş? Görebildiğim kadarıyla Cecily belgeleri çok dikkatli okumadığı sürece, ki Deene buna izin veremeyecek kadar kibirli biri gibi davranacak, bir sorun çıkmaz. Bridget çok yakında Cecily'nin pençelerinden kurtulmuş olacak."

"Ah, hayatım. Yanlış gidebilecek öyle çok şey var ki."

"Sen endişelenme." Her ne kadar emir verir gibi konuşmuş olsa da onun elini sevgiyle tuttu ve bırakmadı. "Endişelenme işini

bana bırak ve bir şeyler ye. Bayan Danforth yemeyi ihmal ettiğini söylüyor. Hastalanmanın hiç zamanı değil.”

“Bayan Danforth’a, maaşını kimin ödediğinin hatırlatılması gerekecek.”

Köpek yatağından kalkarak başını Maggie’nin dizine koydu.

“Bu güzel yaratığı da tedirgin ediyorsun,” dedi Benjamin homurdanarak. “Böylesine kötü bir muameleyi hiç hak etmiyor. Şimdi söyle bakalım, bu kadar mantıklı olan bir planın hatası neymiş?”

“Benjamin, onu görecekler.”

“Kimi görecekler?” Benjamin onun ellerini okşarken duraksadı. “Kahretsin! Haklısın. Cecily, Bridget’i incelemesi için erkekleri topluyor. Süzmek için geldikleri kişi Bridget iken muhtemelen çay ve kurabiyeyle gönderilmekten pek memnun olmazlar.”

“Onu görürlerse, Bridget mahvolur.”

Benjamin ayağa kalktı ve gelen tepsiyi Bayan Danforth’tan almak için kapıya gitti, sonra da kalçasıyla kapıyı kapattı. “Belki olmaz. Belki Dük bu durumu engelleyebilir.”

“Unvan ve servet sahibi on iki şımarık, zengin, genç erkeği mi? Dük sessiz kalmaları için bir ya da ikisini ikna edebilir ama on ikisini birden?” Maggie umutsuzca içini çekti. “Keşke, Bridget’in yerine ben bunlara katlanabilseydim. Krallıkta unvan sahibi ailelerin yanı sıra, nefeslerini tutarak anneme dönmemi beklediler.”

“Abartıyorsun.” Tepsiyi önlerindeki alçak bir sehpaye bıraktıktan sonra onun yanına oturdu. Yüzünde çok kararlı bir ifade vardı.

Maggie'ye hazırladığı çayı uzattı. Maggie çayını yudumladıktan sonra Benjamin'in yüzüne dikkatlice baktı. Aralarındaki sessizlik Benjamin gözlerini kırıp kaşlarını çatarak ona bakana kadar sürdü.

“Bir şeyler ye, Maggie Windham. Seni küçük lokmalarla beslemek zorunda kalsam bile yiyeceksin.”

Benjamin'in kendi elleriyle onu beslediği düşüncesi çok çekiciydi. Üstelik Benjamin şimdi buradaydı ve Maggie'nin hazımsızlığı hafıflemiş gibiydi.

Benjamin yağ, hardal, ince bir dilim jambon ve kaşarpeynirinin olduğu sandviçten ısırması için ona uzattı.

“Jambonun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kokusu beni rahatsız ediyor.”

Benjamin sandviçten çıkarttığı jambonu hemen kendi ağzına attı. “Dün akşam dinlenebildin mi?”

“Biraz.”

“Maggie...” Benjamin onun boş çay fincanını alarak bir kenara koydu, sonra uzun bir süre onu inceledi. “Gel buraya.”

Maggie birkaç santimlik mesafeyi kayarak kapattı ve Benjamin'in kucağındaki yerini aldı. Onun kollarının arasındayken bütün üzüntüsü ve kederi gidiyordu. Onun kollarının arasında olmayı özleyecekti. Hem de çok özleyecekti. Geride kalan bütün hayatı boyunca özleyecekti.

“Her şey yoluna girecek, sevgilim. Bir planım var. Sana da söyleyeyim mi?”

“Lütfen.”

Benjamin bu planı anlattığında, Maggie bir kusur bulamadı ama yine de endişeleniyordu. Karanlık çöküp de Deene onları alması için üstü kapalı aracını gönderdiğinde endişesinde hâlâ bir azalma olmamıştı.

“Tanrı aşkına, acele et.” Adele heyecanlıydı. Bridget’in kafasını bulutlandıran yoğun endişe insanın içine işliyordu. “Bir markiz, hanımefendinin konuklarını beklediği vakitten bir saat kadar önce geldi. Yüksek sosyetedен insanlar böyle yerlere her zaman gelmez. Yanında bir de vikont var. Bekletilmemeleri gerek.”

“Markiz mi?” Bridget parkta ya da Strand’de, eşlerine eşlik ederken birkaç markiz görmüştü. Hepsi de yaşlı ve kilolu adamlardı. “Cecily’nin bu kadar yüksek yerleri hedeflediğini bilmiyordum.”

Adele onu elinden tutarak tuvalet masasının önüne çekti. “Bu korkunç boyaları süreceк zamanımız yok. Saçlarına da detaylı bir şeyler yapamayız.”

Bridget oturdu. Sanki giyinme oyununda oynayan sinirli bir ergeni aynadan seyrediyor gibiydi. “Adele, bunu yapmak istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun. Bu iki adam Tanrılar kadar yakışıklı, kızm. Vikont olanını tanıyorum. Sen de markizi kapabilirsen bütün gece aptal aptal sırtıp ortalarda gezinmene gerek kalmaz. Markize karşı iyi davran. Annenin senden beklediği bu.”

“Yakışıklılık iyi davranmak için çok küçük bir nitelik.”

“Dur biraz. Beni dinle, Bridget.” Konuşmasını Fransızcaya çevirmişti. Bridget’in giysisinin son dokunuşlarını yaparken sadık bir oda hizmetçisi gibi görünüyordu. “Bu iki beyle olabildiğince çabuk tanışmalısın. Onlarla tanıştığında da iyi davran. Ablan onlara güvenmeni istiyor.”

Bridget şaşkın gözlerle Adele’in aynadaki yansımasını inceledi ama Adele’in gözleri hiçbir şey söylemiyordu. Bridget çok geçmeden saçları taç şeklinde tepesinde toplanmış ve pudralanmış, göğsüne kokusu sıkılmış bir halde aynanın önünde ayakta duruyordu. Sinirleri yay gibi gergindi.

“Adele, bunu yapamam. Cecily’nin beni dövmesi umurumda değil. O erkeklerden biri beni kendisiyle birlikte evine götürebilir ve bu düşünce... sanırım kusacağım.”

Adele onu omuzlarından sıkarak hafifçe salladı. “Güçlü olacaksın. Annenin konukları küçük salonda. Böylece yemekleri hazırlayanlar da salonda işlerini rahatça bitirebilir. Şimdi aşağıya inmezsen, Cecily yukarı çıkacak. O zaman da onu sakinleştirme işi sana düşecek.”

Adele, Bridget’in tam olarak kavrayamadığı bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Yaşlar gözlerini tehdit etmeye başlamıştı ki bunun Cecily’yi daha çok kızdıracağını biliyordu.

“*Ablam* o adamlara güvenmemi mi istiyor?”

Adele yavaşça başını salladı.

“O zaman onlara güvenmeliyim.”

Bridget dönerek odadan çıktı. Zaten varsa bile başka bir al-

ternatifi olduğunu görmüyordu. Merdivenlerden aşağıya inerken aklında hiçbir şey yoktu. Küçük salonun kapısının önüne gelmesi fazla sürmedi. Kapının kolundaki eli titriyordu. Üç kez kapıya vurdu. Bu, onun erdeminin ölüm çanı gibiydi. Sonra yüzüne bir gülümseme oturtarak annesinin öğrettiği şekilde odaya girdi.

Fakat iki adım attuktan sonra durdu. Adele yalan söylememişti. Son derece yakışıklı iki adam, erkeksi güçlerini ortaya koyan bir tavırla, pencerenin kenarındaki kanepede oturuyordu. Cecily gördüğü tablodan hoşlanmış gibi görünüyordu. Zamanını doldurmuş yaşlı bir fahişe olarak, pahalı ve satın alınabilir zevkleri iyi biliyordu.

“Bayan O'Donnell.” İki erkekten uzun olanı içkisini kenara bırakarak ayağa kalktı ve onun yanına geldi. “Deene, emrinizde.” Bridget’in elinin üzerinde reverans yaparken çok dikkatliydi. Doğrulduğunda bir an için duraksadı. Bridget’in görünüşünü dikkatle inceledi.

“Ablanız sizi güvende görecektir,” dedi kulağa çok güzel gelen bir Fransızcayla. Bridget bir an için onun söylediklerine dikkatini vermekte zorlandı. Deene onun şaşkınlığını fark etmiş olmalıydı ki göz kırptıktan sonra elini bıraktı.

Ablası... Bridget aynı şekilde Fransızca cevap verdi. “Öyle olacağından eminim, Lordum.”

“Bridget!” Cecily’nin sahte bir neşeyle dolu sesi odada çınlandı. “Gelip Vikont Blessings’le tanış. Senin rengindeki hanımlara çok meyillidir.”

Masumiyetine rağmen Bridget bile irkildi. Acaba annesi bundan

sonra adamlara Bridget'in dişlerini incelemelerini mi teklif edecekti?

"Hanımefendi." Lort Deene'in sesi buz gibiydi. "Sanırım kendimi yeterince anlatamadım. Belki de uzun yıllar icra ettiğiniz mesleğiniz yüzünden anlayışınız biraz kıt. Bu yüzden biraz daha yavaş konuşmaya çalışacağım. Buraya sizinle bir anlaşmaya varmak için geldim." Yeniden Bridget'e döndü. "Tabii genç hanımefendinin de bunu istediğini farz ediyorum."

Bridget başını salladı. Deene aynı kibirli ses tonuyla konuşmayı sürdürürken, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. "Böylesine taze ve güzel bir çiçeğin önünde, bir kadın satıcısı gibi davranmanıza rağmen, sizinle ne pazarlık yapacağım ne de ağız dalaşına gireceğim. Blessings, hanımefendiye mücevherleri göster."

"Bridget'e, annesinin onu satmadığı için mutlu olması gerektiğini söyledim." Maggie, Deene'in lüks arabasının penceresinden Archer ve Deene'in girdiği eve bakıyordu. O eve sadece yirmi dakika önce girmiş olmalarına rağmen, Maggie'ye bir ömür kadar uzun geliyordu. "Ne aptalmışım."

Onun yanında oturan Benjamin kıpırdandı ama elini tutmaya devam etti. "Sen de Cecily'den alındığında, Bridget'in şimdiki halinden çok büyük değildin, Maggie. Yapabileceğinin en iyisini yapmayı başardığın için kendini cezalandırırken, bunu aklından çıkarma."

"Ama Cecily'yle Dük'ten daha iyi başa çıkabileceğimi düşün-

mek...” Başını salladı. Endişe ve pişmanlık, Benjamin’in varlığı nedeniyle hissettiği sakinliği aşındırıyordu.

“Düşes de aynı hatayı yaptı. Cecily’yle başa çıkma konusunda Moreland’dan daha iyi olduğunu düşündü. Ortada bir hata varsa sorumlusu Cecily’den başkası değil.”

Kolunu onun omzuna dolayınca Maggie başını Benjamin’e yasladı. “Bu bekleyişten nefret ediyorum ama kendime, gelecek hafta bu zamanlarda Bridget’le İtalya ya da Portekiz’e doğru yola çıkmış olacağımızı söylüyorum.”

Maggie bunu söylemek istememişti ama yorgunluk, endişe ve Benjamin’in güven veren varlığının rahatlatmasıyla dili çözülmüştü.

“Şşşt.” Maggie, Benjamin’in dudaklarının, şakaklarında gezindiğini hissetti. Sanki onun söylediklerini önemsemeyecek kadar meşgulmüş gibi davranıyordu. “Cecily’nin, yaşlılığını refah içinde geçirme biletini çaldığın için senden intikam alacağını düşünüyorsun ama ben ne de Dük ve Düşes Hazretleri buna izin verir.”

“Sen çok iyi bir adamsın, Benjamin.” Maggie burnunun ucunu onun yün ceketine sürttü, sonra başını yeniden iyi aydınlatılmış evin girişine çevirdi. Cecily yeni girişimi için burayı seçmişti. Maggie gözlerini kapatmak istedi ama ruhunun köşesindeki boş bir inanç ona engel oluyordu. Sanki ne kadar çok ve ısrarlı bakarsa, Deene de Bridget’i korkunç kadının evinden o kadar çabuk çıkaracak ve kardeşi, Maggie’nin endişeyle bekleyen kollarının arasındaki güvenli sığınağa o kadar erken varacaktı.

Maggie'nin ağırlığı gittikçe artıyordu. Fakat uykusuz geçen gecelerin, sonu gelmeyen endişelerin sonucunun böyle olması çok doğaldı. Omuzlarına bir kadının taşıyabileceğinden çok daha fazla yük almıştı. Oysa şimdi, onu seven ailesi ve kendini ona adanmış olan nişanlısının yardım etmesiyle yükü hafiflemişti.

Her ne kadar Benjamin, onun böyle bir aptallık yapmasına asla izin vermeyecek olsa da şimdi Bridget'le kıtanın diğer tarafına gitme planını tartışmanın zamanı değildi. O sırada yanlarından bir araba geçti. Benjamin arabanın kapısının üzerindeki armayı görmüştü. Onun hareketlendiğini anlayan Maggie de doğrulmaya çalıştı.

“Akbabalar toplanmaya başladı mı?”

Benjamin onun doğrulmasına yardımcı oldu ama elini tutmaya devam etti. “Henüz değil. Revaçta olanlar ilk gelen olmayı istemez. Bu yüzden genç Lort Venable inmeden önce bir tur daha atacak. Cecily'nin konukları toplanmaya başlarsa, beklenmedik durum planımızı harekete geçireceğiz.”

“Plan mı?” Maggie sokak lambasının aydınlatığı loş ışık altında Benjamin'in yüzünü inceledi. “Böyle bir durum için bile bir planın mı var?”

“Haklıydın. Kimsenin Bridget'i görmesine izin veremeyiz. Diğer masum kızlar gibi o da bir şansı hak ediyor. Bu yüzden Archer, Adele Martin'in yapısına uygun bir gece elbisesi gönderdi. Adele

genç, kızıl saçlı ve azgın erkeklerle nasıl başa çıkılacağını iyi biliyor.”

“Adele...” Maggie ona tüm dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle bakınca, Benjamin’in kuytularda kalmış bütün hücreleri ısındı, hayat buldu. “Ah, Benjamin, seni çok seviyorum.” Maggie ona sımsıkı sarılırken bu sözlerinin, genç adamın kalbinin göğsünden çıkacak şekilde atmasına neden olduğunun farkında bile değildi.

Maggie derin bir iç geçirdi. Benjamin onun itirafının büyüklüğünü ona gösterecek bir yol düşünmeden evin kapısı açıldı ve Deene kolunda Bridget’le birlikte merdivenlerde görüldü. Archer da onların hemen arkasındaydı.

“Maggie, aşkım?”

“Hımm?”

“Onu çıkarttık.” Benjamin onun dudaklarına bir öpücük konduktan sonra, sakın adımlarla yürüyen Deene’i izlemek için hemen arabadan indi. Doğrusu Benjamin, onun bu acele etmeyen doğal tavrını çok takdir etmişti. Deene, Bridget’i arabaya yönlendirerek binmesi için yardım etti. Uşağın kullandığı araba girişteki lambaları tek tek söndürülen evden uzaklaşırken, kadınlar mutluluktan sessiz çığlıklar atıyordu.

“Belgeler sende mi?”

Deene kurdeleyle bağlanmış kâğıt yığınına ona uzattı. “Akli başında başka bir yetişkin erkeğin varlığı durumu biraz zorlaştırdı. Neyse ki senin iş bulma kurumundan gönderdiğin hizmetçi sonunda adama hizmet etmeye başladı da durumu yeniden kontrol altına ala-

bildim. Büyük ihtimalle kadın hâlâ adama göz süzüyordur.”

“Peki Bridget’in eşyaları?”

“Buradan uzaklaştıktan sonra, uşaklarımdan birini evin arkasına gönderip Adele’in topladığı valizi aldıracağım.”

“Onları şimdi aldır.” Benjamin arabayı yeniden eve doğru yönlendirdi. “Bridget’in eşyalarını alır almaz hanımları Moreland’e götür.”

“Peki bu arada sen nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

“Bir davayı sonlandırmaya.”

Cecily’nin evinin kapısında indi ve kapıyı çalmadan içeri daldı. Maggie’nin hayatında böylesine büyük bir karmaşa yaratan kadını buldu ve ona izin verdi. Bu sondu. Gölgelerle ve bilinmezlikle ilgilendiği son iş...

“Anlamıyorum.” Bridget aslında pek tanımadığı ama onu sevdiğini bildiği üvey kız kardeşine bakıyordu. “Beni Cecily’nin elinden kurtaran adamla nişanlısın ama yine de İtalya’ya gitmek istiyorsun, öyle mi?”

“Aslında tam olarak gitmek istemiyorum ama ortam değişikliğinin ikimiz için de iyi olacağını düşünüyorum.” Maggie bu saçma sapan şeyleri söylerken Bridget’in gözlerine bakamadığı için pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

“Ortam değişikliği.” Bridget ilk kez girdiği dükalık konutundaki şık ve gösterişli ortama bir kez daha baktı. Burası küçük bir aile salonuydu. Muhteşem çiçeklerin olduğu arka bahçeye bakıyordu. “Bence burası oldukça hoş bir ortam.”

“Burada kalmayacağız.” Maggie sallanan sandalyesinden kalkarak oılanın içinde yürümeye başladı. “Sadece bir hafta oldu ama Cecily hâlâ bizi bulabilir. Bulacaktır da. O zaman da bütün öfkesini kusacak, intikamını almak isteyecektir. O sırada burada olmanı istemiyorum.”

“Ama Dük’ün velayetimi aldığını söyledin. Cecily’nin kâğıtlarını tanık eşliğinde imzaladığını söyledin. Hatta ben de onu imzalarken gördüm.”

“Kâğıtlar çalınabilir ya da kaybolabilir. Cecily onların sahte olduklarını iddia edebilir. Tanıklardan birine rüşvet verebilir.”

“Maggie, sen ne zaman bu kadar kötümser biri oldun?”

Maggie dönerek küçük kız kardeşine baktı. “Ben kötümser değilim, hayatım. Sadece Cecily’nin neler yapabileceğini biliyorum.”

“Bu yüzden mi kontla evlenmeyeceksin? Onunla evlenirsen Cecily’nin onun peşine takılacağını düşündüğün için mi?”

Maggie; güzel, cesur ve kendine güvenen Maggie, sandalyesine çökercesine oturarak başını eğdi. “Yapacak. Neler olduğunu anladığında onu hiçbir şey durduramaz. Bunu biliyorum. Benjamin’e de söylemeye çalıştım. Fakat o kadar gururlu ve iyi kalpli ki onun neler yapabileceğini anlayamıyor. Dinlemiyor bile.”

“Abla?” Maggie başını kaldırdığında Bridget kapının eşiğinde gülümsemeden duran iri ve esmer adamı gösterdi. “Galiba şimdi dinledi.”

Benjamin pencereden yansıyan güneş ışıklarının altında oturan,

saçlarında ateşli parıltılar yanıp sönen, yanaklarındaki çiller iyice belirginleşen güzel kadına baktı.

“Bayan Bridget, bir ayrıntıda hatanız var.” Odanın içine girerek kapıyı açık bıraktı. “Sizin haminiz Dük değil, benim. Ve sizin yasal haminiz olarak gitmenizi emrediyorum.”

Genç kız şaşkın gözlerle ona baktı. Gözleri kahverengi olması dışında tıpkı Maggie’ninkiler gibiydi. “Gitmek mi, Lordum?”

“Git, beni ablanla yalnız bırak. Onunla özel olarak konuşmamız gerek.”

Bridget’in dudakları gülümsemeyle kıvrıldığında kalpleri duracak bir güzellik ortaya çıktı. Bridget ona göz kırparak odadan çıkarken, Benjamin o gülümsemeye karşılık vermemekte çok zorlandı.

“Senin koruyucu olduğunu bilmiyordum.” Maggie’nin sesi düşünceliydi. Böylesi, suçlayıcı olmasından daha iyiydi. Benjamin ona en yakın olan kanepeye oturdu ve kelimelerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı.

Acele etmemek, sakın davranabilmek için büyük bir çaba harcayarak onun elini tutmadı.

“Böyle bir düzenlemenin senin isteklerinle daha tutarlı olacağını umuyorum.”

Maggie bakışlarını lanet olası pencereye çevirdi. “Bu, Dük ve Düşes Hazretleri’ni yasal açıdan nereden geldiği belli olmayan başka biriyle daha bağlı olmaktan kurtarır. Üstelik bu seferkinin Dük’le bir bağlantısı da yok.”

“Nasıl hissediyorsun, Maggie?”

Maggie küçük bir gülümsemeyle ona baktı. “Dürüst olmam gerekirse, biraz yorgun. Son zamanlarda yaşanan olaylar heyecan vericiydi.”

Yemeğini yememişti. Benjamin hem Bayan Danforth’la hem de Düşes’le konuşarak onlara akıl danışmıştı. Çocuğunun annesine, baba olacağından haberi olduğunu söylemek istiyordu. Ancak uykulu, bazen sersem gibi, sık sık midesi bulanana çocuğunun annesinin, Maggie’nin, durumunu henüz anlamamış olabileceğinden kuşkulanıyordu.

“Benimle biraz yürür müsün, sevgilim?”

“Yalnız kalmak istediğini sanıyordum.”

“Seninle yalnız kalmak istiyorum ama güneş ışıklarında yürüyüş yapmayı da istiyorum, Maggie.” Maggie ona bunu vermişti. Gölgelerden sıyrılmasını sağlamış, ona güneşi sunmuştu.

Onun ayağa kalkmasına yardım etti. Maggie dengesini bulup bulamayacağını test eder gibi duraksayınca, onu çok yakından incelememeye çalıştı. Evden çıkarlarken gülümsemeyen uşakların arasından, tüm koridoru yoğun bir limon ve balmumu kokusuyla dolduran, inanılmaz büyüklükteki çiçek demetlerinin arasından geçtiler. Bu sırada Maggie hep sessizdi.

Sessizlik Benjamin’e huzur veriyordu ama Maggie’nin üzerine ağırlık yaptığından kuşkulanıyordu. Dışarı çıkana kadar bekledi. Bahçelerden gelen güzel kokularla dolu, güzel bir günün mutlu sesleriyle dolu açık havaya çıktılar. Kuş sesleri ve böceklerin vızıltıları birbirine karışıyordu.

“Bridget’le birlikte İtalya’ya gitmeyi mi düşünüyordun?”

Maggie başını salladı, zarafeti hüznü doluydu. “Bizi duydu. Cecily’nin seni huzur içinde bırakacağına güvenmiyorum.”

“Hımm. Peki ya ortada Cecily diye bir unsur yoksa?”

“Bu sorguya çekme işini en azından oturarak yapabilir miyiz?”
Kelimelerinin arasında, eski ateşli ruhunun izleri vardı.

“Tabii.” Benjamin onu arkası çalılarla çevrili bir banka yönlendirdi. Onu öpücüklerle boğmamak ve okşamamak için kendini zor tutuyordu. Daha önce ona gerçeği söylemişti. Maggie’yle aralarında her zaman gerçek olacaktı. Öpüşmeleri duygularının yansımasıydı ve içtendi. Fakat Maggie’nin ailesininki gibi bir evlilik kurmak için yeterli değildi.

Bunu sadece kendisi için değil, onun için de istiyordu.

Sakin bahçedeki bankta yan yana otururlarken, Maggie’nin elini tuttu. “İtalya mı, Maggie?”

Maggie elini çekmedi, onun yüzüğüyle oynayarak cevap verdi.

“İtalya, Bridget’in o lisanı konuştuğu düşünülürse Fransa da olabilir. Huzur istiyorum, Benjamin. Kendim için, onun için. Fakat aynı zamanda senin için ve Dük’le Düşes için. Yeterince olay yaşandı. Cecily’yi tanıyorum. Kararlılığımın bir kısmını ondan almışım. Parayla ilgilenme yeteneğimi ve güvenmekteki isteksizliğimi de.”

“Ya onun şu anda Baltimore’a gitmek üzere bir gemide olduğunu söylersem, ondan uzaklaşmak ihtiyacıyla başka yerlere gitme fikrinde ısrar edecek misin?”

Maggie'nin kaşları çatıldı. "Baltimore?" derken, buranın haritadaki yerini gözlerinin önüne getirmeye çalışıyor gibiydi.

"Sana düşünmen için bir teklifim var, Maggie Windham. Ancak bu bir evlilik teklifi değil çünkü daha önce yaptığım teklif hâlâ geçerli. Şimdiki teklifim geleceğinle ilgili."

"Sanırım dinlemem gerek."

Maggie bir eliyle eteklerini düzeltti. Acelesi olmayan biri izlenimini veriyordu ama Benjamin'in yüzüğünü taşıdığı diğer eli, onun parmaklarına sımsıkı kenetlenmişti.

"Cecily gibi olabilirsin. Bağımsız, güvensiz, hiç kimseye ya da hiçbir şeye dayanmayan, yolundaki insanları seni sömürecek bireyler olarak ya da senin onları sömürebileceğin kişiler olarak gören biri. Seni doğurduğu için onun karakterinden bazı özellikleri taşıyor olabileceğini düşünmen mantıklı."

Dolgun dudaklarının incelmesinden ve bakışlarındaki hoşnutsuz ifadeden, söylediklerinin Maggie'nin hiç hoşuna gitmediğini görebiliyordu. "Devam et."

"Ya da bundan çok daha fazla özelliğini Dük'ün ailesinden almış olduğuna da karar verebilirsin. En az Cecily kadar Dük'ün de kızıydın, Moreland'le de akrabasın. O ve Düşes seni yetiştirdi. Son yirmi beş yıldır sen bir Windham'sın ve ben bunun çok daha inandırıcı bir miras olduğunu düşünüyorum.

Maggie şaşkın gözlerle önce ona sonra da vadi boyunca uzanan zambak tarlasına baktı. "Ailemden sırlar sakladım. Her iki ailemden de.

Bazen kimsenin beni gerçek anlamda tanımadığı hissine kapılıyorum. Sanki yaşayan bir gölgeyim. Yine de elimden gelen her şeyi yaptım.”

Benjamin’in içindeki gerilim, Maggie’nin bu itirafıyla rahatladı. Maggie elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Tek başına, elindeki çok az silahla, bekâr bir kadının kullanabileceği tek servetiyle, müttefikleri ve konuşacak insanlar olmadan.

Benjamin cebinden bir tomar kâğıt çıkarttı. “Bunlar senin.”

Maggie onları Benjamin’in elinden alırken kaşları çatıldı. “Nedir bunlar?”

“Bridget’in sana yazdığı mektuplar. Onları okumadım ama tahminimce, Cecily’nin el çantandan çaldığı şey bunlar. Bridget’e mektubun sonunu, ‘Seni seven küçük kız kardeşin,’ diye ya da ona benzer bir şekilde imzalattığından eminim.”

Maggie başını mektuplara eğdi. Sanki bir darbeyi emer gibi sırtı kamburlaşmış, çenesi daha aşağıya inmişti. “Bunlar için teşekkür ederim ama tüm bunları nasıl aldın?”

“Cecily’yle görüştüm ve sonunda bir anlaşmaya vardık.”

“Ah, Benjamin. O kadına güvenemezsin. Sadece bir süreliğine ortadan kaybolacak. Beni de bir süre rahat bırakmıştı. Oysa sonra en beklediğin anda yeniden ortaya çıkacak. O, şeytanın ta kendisi, sinsî...”

Benjamin iki parmağını onun dudaklarına koydu. “O gitti. Onun şeytani ve sinsî davranışlarını anlıyorum, Maggie. Sen bana bir seçenek sunana kadar günahlarımdan arınmak için kendimi neredeyse acılar içinde boğulmaya terk etmiştim.”

“Cecily bütün bu seçenekleri bir kenara atar.” Benjamin’in elini neredeyse acıtacak kadar sıkı tuttu. Sesinde akıtmadığı yaşların izi vardı.

“Cecily, İngiliz topraklarına bir daha ayak basmayacak, aşkım. Basarsa, burada uzun süre ahlaksızca yaşam sürmesi sonucunda yaşadığı talihsiz olay yüzünden aklının başında olmadığı gerekçesiyle kendisini ilgililere teslim etmek zorunda kalacağını ona açıkça anlattım.”

Benjamin, “frengi” kelimesini yüksek sesle söylemek istemiyordu ama zührevi hastalıklar, tahttaki çılgın kral sayesinde, birçok kişi tarafından biliniyordu. Maggie’nin de bu bağlantıyı kolaylıkla kuracağından emindi.

Maggie kaşlarını çatarak birbirine kenetli duran ellerine baktı. “Onun aklının başında olmamasının tek nedeni kendisi. Bridget de bunu doğruladı. Zaten takıntılı biriydi ama gittikçe daha kötü oldu. Yaptığı bütün bu hareketler, giysiler sadece bir fahişeye uygun şeyler.” Sustu.

“Ona acıma. Kalan yıllarında mütevazı bir yaşam sürmesine yetecek kadar parası var. Hatta daha bile fazlasını yapabilir. O kutudaki mücevherlerden bazıları gerçek. Biraz akıllıysa kendini bir koloniye atıp kalan günlerinde rahat bir hayat sürebilir.”

“Neden mücevherlerin bazıları gerçek?”

“Sözleşmenin bağlayıcılığını güvence altına almak için. Fakat Westhaven finansal konuların çoğunu Fransızca yazdı. Hem gerçek hem de göstermelik mücevherler tek tek listelendi. Bunu ona da açıkladım.”

Maggie bakışlarını bir kez daha zambak denizine çevirdi. “Bütün bunları üstlenmemeliydin, Benjamin. Bridget’i kurtardığın için

sana olan sevgim daha da arttı. Ancak Cecily'yle şahsen uğraşmak zorunda kalmış olmaktan nefret ediyorum.”

Bu, hassas bir andı. Çok önemli bir an. Benjamin planladığı şeyi yapmadan önce dizlerinin üzerine çökmek istiyordu. Aslında bunu haftalar önce yapması gerekirdi ama öncesinde söylemesi ve Maggie'nin de duyması gereken başka şeyler de vardı.

“Sen yıllarca Cecily'yle uğraştın. Hiç kimsenin yardımı olmadan... sırtını dönebileceğin bir kızın iyiliği için, o yılanla karşı karşıya geldin. Bridget'i, Dük ve Düşes'i, kimi askerlikte kimi hukukta yetenekli olan kardeşlerini korumak için elinden gelen her şeyi yaptın. Bu, sosyete fahişesi bir kadının kızının yapacağı türden şeyler değil, Maggie.”

Maggie bir kez daha iki büklüm oldu, dudaklarından keder dolu bir ses çıktı. Fakat Benjamin lafını henüz bitirmemişti. “Bu, dükalılık standartlarına sahip bir kadının yapacağı türden bir davranış. Eski dükler orduları yönlendirirdi ama sen tek başına savaştın ve sonunda kazandın.”

Maggie artık titremeye başlamıştı. Gözleri kapalıydı. Benjamin'in elini, parmaklarındaki kan dolaşımına engel olacak kadar çok sıkmıştı ama bu, Benjamin'i durduramazdı.

“Seni seviyorum, Maggie Windham. Cesaretini seviyorum. Özgür ruhunu seviyorum. Bağımsız halini seviyorum. Kararlılığını seviyorum ve kendim için bir şey istiyorum.” Benjamin durarak tüm cesaretini topladı. “Çocuklarımızın annelerine benzemesini istiyorum, bunun için dua ediyorum.”

Sözlerin duygularına sızması bir an sürdü. Sessiz geçen bu kısacık an içinde Benjamin'in umutları ve hayalleri, kalbi ve ruhu, umudun ışıyla umutsuzluğun gölgesi arasında gidip geldi.

"Benjamin." Maggie kendini genç adamın kollarının arasına bıraktı. Ona sımsıkı yapışarak hıçkıra hıçkıra, bağıra bağıra ağlamaya başladı. "Lütfen, beni tut. Bana sarıl ve beni hiç bırakma. Hiçbir şey için. Asla."

Benjamin ona sarılmaya devam ederek önünde diz çöktü ve dakikalarca, Maggie'nin ağlamasına izin verdi. En sonunda kendi mendilini ona uzatırken, Tanrı'ya böyle cesur bir kadını karşısına çıkarttığı için şükretti.

"Sana söylemek istedim." Maggie şimdi gülümsüyordu. Benjamin'in ensesindeki saçlarla oynamaya başlamıştı. Benjamin ondan biraz uzaklaştı.

"Neyi söylemek istedin?"

Maggie'nin parmakları hâlâ olduğu yerdeydi. "Sen asla ayrıntıları kaçırmazsın, Benjamin. Leydi Dandridge'de neredeyse bayıldığımı da biliyor olmalısın?"

Benjamin ayağa kalktı ve dizlerindeki tozları silkeledi. Ardından Maggie'nin yanına oturdu. "Kim bilir ne kadar uzun bir süre yağmurda gezinmiştin, uykusuzdun ve büyük ihtimalle de doğru dürüst bir şey yememiştin. Sevişen her kadın karnında çocuk taşıyor olsaydı, nüfus çok kısa bir sürede iki katına çıkardı."

"Benjamin, bir bebeğimiz olacak. Bunu sana daha önce söylemem

gerekirdi ama kendini tuzağa düşmüş gibi hissetmeni istemedim.”

Maggie eteklerini düzeltmek için geriye doğru çekilse de hemen onun elini yeniden kavradı. Görüldüğü kadar soğukkanlı olmadığı belliydi.

“Maggie, kendini tuzağa düşmüş gibi mi hissediyorsun?” Bu oldukça içten bir soruydu. Bir erkeği gece geç saatlere kadar ayakta tutabilecek ve yıllarca içini sızlatabilecek türden, içten bir soru.

“Çocuk yüzünden mi? Tabii ki hayır.”

Belki de korktuğu gibi bir şey olmazdı. “Yani bu çocuğu istiyor musun?”

“Yüce Tanrım, Benjamin. Yıllarca Cecily’yle uğraşmamın nedeni, Bridget’in kalbimin bir parçası olmasıydı. Dukalık ailemi korumamın nedeni, onların kalbimin başka bir parçası olmalarıydı. Bu çocuk da sen de kalbimin parçalarıdır. Aksini hissedeceğimi nasıl düşünebilirsin?”

“O zaman sevdiğin insanları koruma eğilimin konusunda bir şeyler yapmak zorunda kalacağız.”

Maggie utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. “Hep büyük, geniş bir ailem olmasını istedim ama buna başlamak için biraz geç kaldık.”

“Öyleyse bu konuyla da ilgilenmemiz gerekecek.”

Onun Maggie’si —cesur, bağımsız, kararlı ve sevgi dolu Maggie — kızardı.

Benjamin daha fazla dayanamayacaktı. Maggie’yi öpmek zorundaydı. Onu kucağına oturttu ve dudakları onun dudaklarını buldu.

Grace Burrowes

Tanrı'nın, kuşların, büyük ihtimalle Dük'ün, Düşes'in, kardeşlerinin ve pencerelerden gizlice onları gözetleyen hizmetçilerin önünde, herkesin görebileceği şekilde, hayatına güneş gibi doğan müstakbel kontesini tutkuyla öptü.

****SON****

Teşekkürler

Yazmak genellikle bireysel bir uğraştır. Fakat bir yazar, elindeki materyalleri bir araya getirmek için aylarını sadece bilgisayar başında oturarak geçirmez. Aynı zamanda şehir dışında uzun yürüyüşler yapar, sahillere gider ve kahramanlarıyla ilgili yüzeysel çatışmaları bir düzene koymaya çalışır. Üstelik bütün bunları genellikle yanında biri olmadan yapar.

Kendi yalnızlığımdan keyif alsam da asla yalnız bir yazar olmadım çünkü yayıncım Dominique Raccach'dan editörüm Deb Werksman'a; kitapsever dostlarım Skye, Susie, Cat, Danielle'den redaktörüme kadar; Casablanca'daki yol arkadaşım olan yazarlardan ve daha sayamayacağım pek çok insana kadar arkamda olan Sourcebooks'taki takımım, telefonlarıyla, e-postalarıyla, hatta bazen bundan çok daha yakın temaslara hep yanımdaydılar.

Bunlar benim kitaplarım değil. Windham kardeşlerin hikâyeleri de benim hikâyelerim değil. O hikâyeler okuyucu olarak sizin ve tabii Sourcebooks'taki yayın takımının. Çünkü onlar olmasaydı bu hikâyeler asla gün ışığına çıkmayacaktı. Sanırım karakterlerimin birbirine

saygıyla davranmasına ve benim de bu doğrultuda yazmama neden olan şey de bu işbirliği çabası.

Böyle bir takımın parçası olduğum için minnettarım. Yazmak bir zevk. Böyle bir destekle yazabilmekse hem bir zevk hem de büyük bir ayrıcalık.